

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SUSAN MALLERY

The SEDUCTIVE ONE

*"Smart, sexy
entertainment."*
—Christina
Dodd

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SUSAN MALLERY

The SEDUCTIVE ONE

*"Smart, sexy
entertainment."*
—Christina
Dodd

Mục lục

Chương I

Chương II

Chương III

Chương IV

Chương V

Chương VI

Chương VII

Chương VIII

Chương IX

Chương X

Chương XI

Chương XII

Chương XIII

Chương XIV

Chương XV

Chương XVI

Chương XVII

Chương XVIII

Chương XIX

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương I

Vay một triệu dollar của quỹ xứ là một chuyện, kháng cự lại được với hấn khi làm điều đó lại là một chuyện khác.

Brenna Marcelli tự cho mình cũng thông minh trên mức trung bình. Với một tương lai còn đang mù mịt, cô sẽ chẳng thể làm gì được ngoài việc cố tỏ ra hoàn toàn dễ thương trong suốt cuộc đối thoại sắp tới với Nicholas Giovanni. Cô sẽ tự tin, sẽ đầy thuyết phục, thậm chí là lời cuốn nữa. Cô sẽ không nổi nóng, cầu xin, hay nghĩ đến sex. Đặc biệt là sex. Dù cho nó đã từng tuyệt đến thế nào đi nữa.

Nhưng nó đã rất tuyệt, cô nghĩ, khi sải bước dọc theo chiều dài sảnh đợi khu văn phòng của Wild Sea Vineyards. Còn hơn cả tuyệt nữa. Một lần, họ đã làm chuyện đó trên bãi biển, và cũng đêm đó, chương trình tin tức đã đưa tin về một cơn trêu cường cao bất ngờ. Brenna vẫn luôn thắc mắc liệu cô với Nic có một phần trách nhiệm trong hiện tượng đó hay không.

“Quá khứ,” cô nói thầm, ép chặt tập hồ sơ trước ngực. “Một quá khứ cổ xưa rồi. Còn bây giờ là một thập kỷ mới – thậm chí là một thế kỷ mới. Mình có khả năng. Mình độc lập. Mình đang thực sự khó chịu vì anh ta đã để cho mình phải chờ đợi.”

Cô quay lại và nhìn về phía cánh cửa đang đóng dẫn đến văn phòng riêng của Nic. Khi cô trợ lý của anh yêu cầu cô đợi và hứa là ông chủ sẽ gặp cô ngay thôi, Brenna đã tin tưởng cô ta. Giờ, gần mười phút trôi qua, cô trợ lý đã biến mất và vẫn không thấy bóng dáng Nic đâu.

“Chỉ là một trò cân não thử sức thôi,” cô tự nhủ, hít một hơi thở dài lấy lại bình tĩnh. “Mình sẽ không bỏ cuộc đâu. Anh ta có thể khiến mình đợi lâu đến chừng nào anh ta muốn.”

Ngoại trừ là bụng cô đang quặn lại, cô thấy thực sự hối tiếc vì đã cố cái cốc cà phê thứ năm đó, và cô có một cảm giác xấu là nếu cô ngừng đi lại quá lâu, hai đầu gối cô sẽ run rẩy mất. Đó không hẳn là bức chân dung về một con người chuyên nghiệp tự tin mà cô đang muốn phác họa ra. Cô thực sự cần –

Cánh cửa văn phòng bật mở và chính con quỷ bước ra.

Thôi được, có lẽ gọi Nic là quỷ là hơi quá, nhưng anh trông kín bưng, nguy hiểm, và đến mức này rồi thì cô sẽ bán cả linh hồn mình cho anh để có được cái cô muốn. Một đóa hồng được gọi trại đi bằng một cái tên khác, hay gì cũng được.

“Brenna.” Nic mỉm cười gọi tên cô. Cứ như thể họ vẫn gặp nhau thường ngày. “Thật vui được gặp em.”

Giá như là thế, cô nghĩ. Cô đã không đặt chân đến nhà Giovanni mười năm rồi. Và vì một lý do chính đáng.

“Xin chào, Nic.”

Anh ra hiệu về phía văn phòng của mình và cô bước vào chốn riêng tư ấy. Căn phòng không

thay đổi nhiều so với lần cuối cùng cô nhìn thấy nó. Vẫn rộng lớn, vẫn bị thống trị bởi một cái bàn có từ thế kỷ thứ mười tám. Cái máy tính là mới, cũng như người chủ của nó. Mười năm trước, ông nội của Nic là người làm chủ chốn này. Từ đây, ông điều hành toàn bộ công chuyện làm ăn của Wild Sea Vineyards. Giờ, người già đã ra đi và Nic là người tiếp nối.

Tiếp nối và bành trướng, cô nghĩ khi đứng trước tấm bản đồ treo trên tường đối diện với cái bàn bề thế. Cô quan sát những khu vực được bôi đậm, thể hiện chi tiết đất đai của nhà Giovanni, cho thấy họ đã mở rộng được đến cỡ nào trong bảy năm trở lại đây. Nic vẫn luôn muốn trở thành người lớn mạnh nhất và cừ nhất. Và không cần phải bàn cãi gì nữa, anh đã đạt được mục tiêu đó.

Tất nhiên, tập trung vào tấm bản đồ cho phép cô không nghĩ đến cái bàn chết tiệt sau lưng. Thật không may, rồi cô sẽ phải quay lại và nhìn nó. Sẽ không tệ đến thế đâu nếu cô và Nic chưa từng, ừ, làm chuyện đó trên cái bàn ấy.

Đó là một ngày chủ nhật, khoảng ba giờ sáng. Màn đêm yên tĩnh, lạnh và lãng mạn lạ thường. Tất nhiên, đó là hồi cô mười bảy tuổi và đang yêu, đang ở cái thời khắc mà dù có làm việc đáng chán nhất trần đời là ngồi chờ đợi một vệt màu nước khô đi, cũng vẫn thấy lãng mạn như thường.

“Xin hoan nghênh em ngồi xuống đây,” anh nói, một chút thích thú trong giọng anh.

Chắc chắn rồi, cô nghĩ, hất thẳng vai và quay lại đối mặt với quá khứ của mình. Nic làm việc ở đây hàng ngày. Anh hiển nhiên là đã quên những gì xảy ra trên cái khối gỗ đó. Nhưng cô thì không.

Cô đi về phía một chiếc ghế tựa quá khổ và buông mình xuống lớp da êm ái. Nic đi vòng qua chiếc bàn của mình và ngồi đối mặt với cô.

“Anh đã ngạc nhiên khi biết em hẹn gặp anh đây,” anh nói một cách dễ dàng. “Anh hy vọng là mọi chuyện vẫn ổn với gia đình em.”

“Mọi người khỏe cả. Thực sự là, tuyệt vời ý. Francesca đã đính hôn rồi.” Còn hơn cả đính hôn nữa, nhưng chuyện đó phải dành để lần khác kể thôi.

“Ông nội em chắc hạnh phúc lắm.”

Cô gạt đầu và nhận thấy tia nhìn của mình đang chiếu lên gương mặt anh. Những đường nét mạnh mẽ, cô nghĩ, chợt nhớ đến người con trai ngày xưa khi cô quan sát người đàn ông trước mặt. Anh vẫn luôn có những nét mạnh mẽ. Đôi mắt hút hồn, cái mũi thẳng, cái cằm cương nghị, và thậm chí là ương bướng nữa, và cái miệng đã từng hôn cô khiến cô quên cả thời gian.

Tiết trời tháng tám ẩm, nhưng anh vẫn mặc một cái áo sơ mi dài tay màu đen, một cái quần tối màu. Không phải là quần jeans và áo T-shirt như cô vẫn từng quen nhìn.

“Anh ăn mặc trang trọng quá,” cô nói.

“Vì cuộc gặp mặt của chúng ta đấy.”

Anh mỉm cười, một nụ cười chậm rãi, lôi cuốn, khiến cô nhớ đến những nụ cười khác. Như nụ cười anh đã từng dùng để thuyết phục cô, rằng sẽ thực sự rất ổn khi làm tình vào buổi đêm trên cánh đồng nho. Đó là lần đầu tiên của họ, và cô đã mất đi sự trong trắng của mình giữa hợp âm của đàn dế và –

Ngừng lại ngay lập tức, cô tự bảo mình. Chìm vào dòng hồi ức đó sẽ chỉ khiến cô dần sâu thêm vào rắc rối thôi. Cô ở đây với một nhiệm vụ không liên quan chút gì đến những nụ cười lôi cuốn đó, hay là cái hơi nóng của ngọn lửa đang cháy dần xuống phía bụng dưới của cô.

Cô bắt mình thả lỏng trên cái ghế da. Cô cẩn thận bắt chéo chân, và cố biểu lộ một vẻ thích thú vừa phải, uể oải vừa vừa. Ai mà biết được, biết đâu nó lại hiệu quả.

“Tất cả chuyện ăn mặc rắc rối đó là vì em à? Em không nghĩ vậy đâu.”

Anh cười lục khục. “Được rồi. Cuối giờ chiều nay anh có một cuộc gặp với mấy nhà phân phối nước ngoài. Anh nghĩ là mặc đồ jeans sẽ khiến họ rút lui mất.”

Không đâu, nếu họ là phụ nữ, Brenna nghĩ, trước khi cô kịp ngăn mình lại.

“Vậy là bọn anh lại đang mở rộng tiếp,” thay vì vậy, cô nói.

“Luôn luôn. Trở thành kẻ lớn mạnh nhất và cừ nhất.”

“Anh thực sự đã thắng lợi về mặt số lượng rồi đấy.”

“Không phải người ta vẫn nói vấn đề về kích cỡ đấy sao?”

“Chỉ những ai không biết tận dụng những gì mình đang có thôi.” Một chớp mắt trước khi quá muộn, cô chợt nhớ đến lời thề của mình về chuyện sẽ không tranh cãi với anh.

“Xin lỗi,” cô lẩm bẩm.

Anh nhướn mày. “Vì đã không đồng ý với anh à? Lần đầu tiên đấy. Giờ thì thậm chí anh thấy tò mò rồi đây.” Anh toét miệng cười và ngả người về phía trước. “Được rồi, Brenna. Em đang ở đây, em diện một bộ cánh, và em mang theo cái đám trông như một núi giấy tờ vậy. Sao em không nói cho anh biết đang có chuyện gì vậy?”

Vậy là họ sẽ đi thẳng vào vấn đề. Cô hắng giọng và đặt tập hồ sơ lên bàn. Khoảnh khắc đó, não cô như đông lại, và mọi câu nói thông minh, logic, đầy giọng điệu tài chính cô đã luyện tập bay sạch khỏi đầu.

“Em là một trong những người cừ nhất trong chuyện làm ăn,” cô bắt đầu, rồi lại ngập ngừng, tự hỏi không biết nói vậy nghe có tự cao quá không.

Ít ra anh cũng không phá ra cười. “Anh sẽ phải thừa nhận là anh không muốn đối đầu cạnh tranh với em đâu.” anh thừa nhận.

Lời khen ngợi khiến cô thêm tự tin và muốn cựa quậy trên ghế của mình. Cô tự hài lòng với bản thân bằng một nụ cười nhẹ. “Như nội em vẫn nói, ngoài nội ra, em là người duy nhất trong gia đình có đam mê với rượu vang. Em vẫn dành cả cuộc đời mình cho nó.”

Anh định nói gì đó, nhưng cô nhanh chóng tiếp lời. Không đời nào cô để anh nhắc cô nhớ lại mười năm cô đã bỏ bằng Marcelli Wines. Mười năm cô đã sống như một con ngựa.

“Nội đã cho em phụ trách nhà máy rượu vang. Em biết cần phải làm những gì để có được thành công ở một cấp độ mới.”

“Vậy là em đến đây không phải để xin việc.”

“Không.” Cô mở tập hồ sơ. “Em đến đây để xin một khoản vay.”

Nic thẳng người. “Tại sao? Gia đình em đâu có vấn đề gì về tiền bạc đâu.”

“Marcelli Wines thì không có. Việc kinh doanh chưa bao giờ tốt đến thế. Nhưng em không phải là họ. Em làm việc cho nội. Công ty vẫn thuộc sở hữu của nội.”

“Rồi em sẽ thừa kế nó mà.”

Giá như là thế. Sự thật không nên vẫn cứ gây đau đớn thế này, nhưng nó vẫn thế. Nó khiến cô đau đớn rất nhiều. “Việc thừa kế của các chị em gái em và em không còn chắc chắn nữa rồi.” Cô ngừng lời, biết rằng giữ bí mật cũng chẳng để làm gì. Rồi cuối cùng anh cũng biết chuyện thôi.

“Có vẻ như bố mẹ em đã có một đứa con riêng, như bố mẹ nói thế. Một đứa con trai. Khi đó cả hai vẫn còn đang học trung học. Vì áp lực của gia đình, họ đã cho đứa trẻ làm con nuôi.”

Nic vẫn điềm tĩnh như mọi khi. Thay vì để lộ bất cứ chút cảm xúc nào trên gương mặt, anh dựa lưng vào ghế. “Chuyện này sẽ thay đổi mọi thứ,” anh thừa nhận. “Em biết được khi nào?”

“Trong buổi Đại tiệc đêm mừng bốn tháng bảy của nhà em. Thực ra thì chỉ là một buổi tiệc có bắn pháo hoa thôi. Vấn đề là, đứa trẻ thất lạc nay đã là một người đàn ông ba mươi tuổi.”

Hai gia đình Marcelli và Giovanni có thể không còn nói chuyện với nhau được gần ba thế hệ rồi, nhưng họ vẫn phát triển trên cùng một chuẩn giá trị truyền thống Italia. Thuyết bình đẳng nam nữ vẫn còn chưa đặt chân được đến lãnh địa những vườn nho của họ. Nic nhận ngay ra vấn đề.

“Và ông nội em đủ lạc hậu để thấy thoải mái hơn khi để lại công việc làm ăn của gia đình cho một người thừa kế nam. Anh đoán là người anh thất lạc bấy lâu đó có hứng thú chứ?”

“Nó là cả một đồng tiền. Anh có thể không hứng thú được không?” cô hỏi lại với một sự vui vẻ nhẹ nhàng mà cô không nhận thấy. “Tất cả chuyện này khiến em chỉ còn là một mẩu nhỏ trong chuyện thừa kế.” Giờ đến phần khó khăn rồi đây. “Em biết việc làm rượu vang đã ăn sâu trong máu em. Em không muốn làm bất cứ cái gì khác nữa trong suốt cuộc đời mình.”

“Nếu suy nghĩ của em là đúng và anh trai em sẽ được thừa kế, thì sao anh ấy lại không để em tiếp tục điều hành mọi việc?”

“Anh ấy có thể làm thế, nhưng em không sẵn sàng chỉ đứng một bên để đợi chờ và quan sát.

Em cũng có những ý tưởng và kế hoạch riêng của mình nữa. Em muốn gây dựng một nhãn hiệu mới của riêng mình.”

Anh chỉ vào chồng hồ sơ trước mặt cô. “Kế hoạch đề xuất của em đây à?”

Cô gật đầu. “Em đã liệt kê chi tiết tất cả. Loại nho nào em muốn mua, mức giá nguyên liệu, các thùng đựng rượu, kho chứa. Còn có cả một mảnh đất em đang quan tâm nữa.”

“Gây dựng một nhãn hiệu mới tốn không ít tiền đâu.”

“Em biết.”

Cái nhìn kín bưng của anh chưa một lần rời gương mặt cô. “Em còn đi vay tiền ở những chỗ nào nữa?”

“Bất cứ đâu có những kẻ cho vay nặng lãi.”

Anh gật đầu. “Để anh đoán nhé. Họ muốn biết tại sao em không thể lấy tiền từ ông nội em.”

“Kiểu thế. Họ còn bận tâm là sao em không có bất kỳ bảo đảm nào. Em đã giải thích rượu vang chính là bảo đảm rồi, nhưng có vẻ chả gây được ấn tượng gì cho họ cả.” Cô nhún vai. “Anh là một người ưa mạo hiểm, nhưng chỉ với những món hời. Và em chắc chắn rồi, chính là cái mà anh đang tìm kiếm đấy.”

Anh nhướn mày. “Thật không?”

Brenna có thể hớn hở mà ném mình vào một chiếc xe tải đang lao tới. Cô có thể cảm thấy mặt mình đang nóng bừng lên, nhưng nhờ làn da oliu, nét ửng đỏ ấy không lộ ra. Chỉ là một sự an ủi nho nhỏ, nhưng cũng đủ để cô bám vào, như đang níu chặt người sẽ giải cứu cả cuộc đời cô vậy.

“Anh biết là em có thể làm được mà,” cô nói, làm như cô chưa hề bị anh bắt thóp là đang chơi chữ vậy.

“Có thể,” anh nói. “Nhưng tại sao anh lại cần phải hỗ trợ cho đối thủ của mình chứ?”

Lần đầu tiên kể từ lúc đặt chân đến đây, Brenna được thư giãn. “Ôi, làm ơn đi. Nếu may mắn,

phải mất năm năm em mới có thể đạt được mười phần trăm những gì anh đang có. Em không nghĩ là anh sẽ lo ngại em ngáng đường làm ăn của anh đâu.”

“Có vẻ hợp lý đấy. Thế tại sao em lại đến chỗ anh?”

“Anh là người duy nhất em biết có dư tiền mặt.”

“Bố mẹ em có thể giúp em.”

“Rõ ràng là vậy. Nhưng em không muốn khiến bố mẹ phải lựa chọn giữa em và nội. Anh là người hoàn toàn trung lập.”

“Anh là một người nhà Giovanni. Điều ấy không khiến anh trở thành anh em với quý dữ sao?”

Thế, đúng là cái ý tưởng cô đã có lúc trước, chỉ có điều, trong mắt cô, mối quan hệ anh em đó có gần gũi hơn chút ít nữa.

Đến chỗ Nic là hy vọng cuối cùng của cô, nhưng cũng là một sự mạo hiểm đã được cân nhắc kĩ. Mối thù giữa hai gia đình Marcelli và Givanni đã kéo dài hàng bao năm trời. Có thể nội cô sẽ biết chuyện về món nợ nếu cô đi vay từ những kênh truyền thống như ngân hàng, nhưng nội sẽ không bao giờ biết được nếu như Nic là người cho cô vay. Nội Lorenzo thà cắt lưỡi của mình còn hơn phải nói chuyện với một người nhà Giovanni.

Brenna và các chị em của cô chưa bao giờ quan tâm đến mối thù truyền kiếp đó cả. Nic cũng chưa bao giờ, anh đã chứng mình như vậy từ lần đầu tiên cô gặp anh. Nhưng với ông bà của cô – sự thù địch đó vẫn còn nguyên.

“Có chút ít mĩa mai trong cuộc nói chuyện này,” cô thừa nhận. “Em chỉ muốn nghĩ rằng nó sẽ hấp dẫn anh.”

Anh quan sát cô. Brenna muốn biết anh đã thấy những gì, nhưng có lẽ anh không nhìn thấy gì cả lại tốt hơn. Cô vẫn còn đang trong giai đoạn phục hồi từ vụ cắt tóc bốc đồng thảm hại lần trước. Vài tháng ở nhà với sự chăm bẵm ăn uống của hai bà đã đắp thêm vào những đường cong vốn đã đầy đặn của cô bảy pound nữa. Cô nghĩ bộ cánh cô chọn mặc nhìn rất ổn, nhưng như vậy đã đủ chưa? Cô đã khác xa với cô nhóc mười bảy tuổi, người đã từng hứa sẽ yêu Nic

bằng cả trái tim; nhưng vấn đề là, liệu anh có còn bận tâm đến sự thay đổi đó là tốt hay xấu nữa không?

“Người ta vẫn đồn anh là một tên con hoang tàn nhẫn đấy,” anh nói bất chợt.

“Em có nghe rồi. Em có nên sợ không?”

“Nói anh nghe xem.”

Cô có thể nhớ mọi thứ về Nic – cái cách anh chạm vào cô, cách anh hôn cô, mùi hương của làn da anh. Cô đã từng biết anh, người con trai ngày xưa, chứ không phải là người đàn ông này. Cái gì vẫn vậy và cái gì đã thay đổi? Mà chuyện đó liệu có quan trọng nữa không?

Có là tên con hoang tàn nhẫn hay không, thì cô vẫn cần tiền của anh.

“Giờ em không còn sợ hãi dễ dàng vậy đâu.” Cô đẩy tập hồ sơ về phía anh. “Anh thử xem xem rồi cho em biết anh nghĩ gì.”

Anh đặt bàn tay lên cái bì da nhưng không mở nó ra. “Bao nhiêu?”

Trong bụng cô như đang xuất hiện cả đàn bướm và chúng đang bắt đầu bay. Cô nghĩ chúng có thể đang luyện tập màn hạ-cánh-và-tiếp-đất. Miệng cô khô khốc, ngón tay cô ướt đẫm, và cả căn phòng bỗng nhiên chao đảo.

“Một triệu dollar.”

Nic không có bất kỳ một phản ứng gì – ít nhất là vẻ bề ngoài. Anh không nheo mắt, vẫn ngồi yên trên ghế; anh thậm chí không cười. Nhưng bên trong, sự tò mò thích thú của anh đã biến thành một mối sợ hãi sâu sắc.

Anh lôi ví từ túi quần sau và trở vào đám giấy bạc. “Em có muốn tất cả bằng đồng hai mươi dollar không?”

“Em không phải đang ở vị thế được đòi hỏi. Tiền hai mươi dollar cũng ổn rồi.”

“Anh không nghĩ hôm nay anh mang theo mình nhiều ngàn ấy đâu.”

"Bất tiện quá."

Cô nhìn anh, đôi mắt đang mở lớn đã phản bội sự bối rối của cô. Cô đang cùng đường rồi, và cả hai người bọn họ đều biết vậy. Nếu anh từ chối cô, cô sẽ không thể có được khoản vay. Mọi giấc mơ về một nhãn hiệu của riêng cô vậy là sẽ tan tành.Ồ, chắc rồi, cô vẫn có thể mua được vài tấn nho ngoài chợ nông sản, đi mượn trang thiết bị, rồi làm ra vài tá thùng rượu vang rẻ tiền cất ở một gara nào đó. Cô có thể có được sự ủng hộ từ những người trung thành với Marcelli, một chút chú ý, có thể là một vài lời từ Hiệp hội rượu vang. Nhưng không có tiền, cô sẽ không bao giờ có cơ hội để làm một cái gì to tát cả.

Không, khi anh có quan tâm quái gì đến chuyện đó đâu. Tất cả những gì anh quan tâm, là mục đích của anh. Làm sao cái yêu cầu của cô có thể ghép vừa vào bức tranh to lớn đó?

Anh đứng lên, đi vòng qua bàn đến đứng trước mặt cô, anh tựa vào bàn, khoanh hai tay trước ngực. Đó là một tư thế đầy hăm dọa. Đầy thách thức.

Brenna phản ứng lại bằng cách buông hai chân, rồi lại bắt chéo chân trở lại. Trong sự yên lặng của căn phòng, tiếng cọ sát của đôi tất lụa của cô như nghiêng vào tai anh. Anh nhận thấy mình đang dõi theo chuyển động đó, nhìn chăm chăm vào đường viền trên váy cô, tưởng tượng ra cặp đùi cô phía dưới cái váy. Và phía trên cặp đùi cô?

Là thiên đường. Ít nhất, đó là những gì cơ thể cô mang lại mười năm trước. Kín đáo, trơn mượt, bí mật – là con đường dẫn tới sự cứu thế. Để rồi thay vào đó, cô đã đưa anh thẳng xuống địa ngục. Vì cô, anh đã bị đuổi khỏi nhà. Anh đã phải sống tha hương, bị bỏ rơi, và bị ruồng bỏ cho đến chết.

Thật không may, hồi ức đó chẳng giúp được cái khỉ gì cho trạng thái căng cứng bất chợt đang lan khắp người anh. Anh vội nhìn đi chỗ khác trước khi tự biến mình thành mất trí với những kỷ niệm không nên nhớ đến.

“Anh không nói không,” anh nói với cô.

“Anh đang đùa!”

Cô đứng bật dậy, vẫn thấp hơn một foot so với anh. Đủ gần để cho anh có thể thấy những tia vàng nâu trong mắt cô, và cả vết sẹo nho nhỏ nơi khóe miệng cô. Đủ gần để mùi hương của cô

chiếm hữu toàn bộ không gian của anh. Mùi hương đã khác, nhưng phản ứng của anh với nó thì không. Hơi nóng đã bị lãng quên từ lâu bỗng thức dậy, lan tỏa, tìm kiếm nơi chế ngự.

Anh cố gạt đi hơi nóng và ham muốn. Không đúng nơi và không đúng thời điểm, và cả cô, chắc chắn quá đi rồi, là không đúng người.

Điểm chính bây giờ là anh vốn đã có một kế hoạch. Trong những năm qua, anh đã học được rằng, một kế hoạch thấu đáo sẽ luôn là đảm bảo cho anh giành chiến thắng. Khi mục tiêu là sự trả thù, thì điều duy nhất cần là phải kiên nhẫn chờ đợi.

Bản năng của anh mách bảo món nợ của Brenna là một quả home-run trời cho từ cú đập đầu tiên. Tất cả những gì anh phải làm là quăng cây gậy của mình đi và chạy vòng quanh sân bóng. Nhưng anh muốn chắc chắn hơn.

“Rất nhiều tiền đấy,” anh nói.

Cô gạt đầu, miệng cô cong lại thành một nụ cười. “Em biết. Em đã chi tiết đến từng xu một. Tất cả đều dành cho việc sản xuất rượu. Em không lấy một đồng công nào cho mình cả. Ôi, Nic, cái mảnh đất em muốn mua chỉ là quá hoàn hảo để trồng nho Pinot Noir^[1]. Ở đó có một thung lũng dưới chân đồi, nó hứng được đủ lượng ánh sáng mặt trời cần thiết. Cộng với lượng sương và muối từ ngoài biển nữa, nó cho ra loại nho hoàn hảo. Rồi anh sẽ thấy.”

Sự nhiệt tình sôi nổi của cô hiển hiện rõ nét, như bàn tay cô đang đặt trên cánh tay anh. Anh nhận biết sự tiếp xúc ấy – và phản ứng của anh – đẩy tay ra và cầm tập hồ sơ của cô lên.

“Trong hai ngày tới, anh sẽ xem chỗ tài liệu này và liên lạc lại với em.” Anh nhướn mày. “Chính xác thì anh làm việc đó thế nào đây?”

Brenna khẽ cười. “Em nghĩ là một cuộc gọi đến nhà chắc sẽ gây rắc rối cho cả hai chúng ta mất. Số di động của em có trong hồ sơ rồi. Nếu anh không gọi được cho em, cứ để lại tin nhắn và em sẽ gọi lại.”

“Rất rõ ràng.”

Cô nắm chặt hai tay mình. “Nic, em biết là quá nhiều tiền và chuyện này là quá rủi ro cho anh, nhưng em có thể làm được. Nếu anh tận dụng cơ hội, anh sẽ không phải hối tiếc đâu.”

“Nếu có một mảy may nhỏ thôi, là anh sẽ phải hối tiếc, anh sẽ không làm đâu.”

Sự sôi nổi của cô vẫn còn đó. “Anh sẽ ấn tượng cho xem. Em hứa đấy.”

Anh có cảm giác là cô đúng. Bên cạnh đó, một trong những nguyên tắc sống của anh, đó là phải chớp lấy bất cứ cơ hội nào nảy đến. Nếu anh đồng ý, anh sẽ yêu cầu cô thường xuyên phải báo cáo để anh có thể để mắt đến những gì cô đang làm, cũng tương đương với việc để mắt đến chính bản thân Brenna vậy. Và rồi ở gần cô sẽ chỉ dẫn đến một chuyện.

Vậy là tiền không phải là rủi ro duy nhất. Điều đó là tốt hay xấu?

Anh không có được câu trả lời, nhưng anh biết, quãng thời gian với Brenna sẽ không hề buồn tẻ. Một lần nữa, họ sẽ lại có thể bước vào vùng đất nguy hiểm đó. Nhưng lần này, sẽ có sự khác biệt, anh sẽ là người chủ động quyết định mọi chuyện.

Brenna lái xe về nhà máy rượu vang Marcelli, đi đường vòng qua bãi biển. Cô cuốn cửa kính chiếc xe Camry cổ xuống và để cho làn gió nóng đầy vị muối từ biển mơn man trên da cô. Cái áo khoác và đôi giày cao gót đã được cô ném bên ghế hành khách. Cô đang bật đài và hát theo một giai điệu cũ xưa của The Beach Boys[2], vui sướng với sự thực là dù điệu nhạc đó già hơn cô không biết hàng bao nhiêu năm, cô vẫn thuộc hết lời bài hát.

Vào lúc này, cô cảm thấy tự do và phóng khoáng và hạnh phúc và quá kích động, cô gần như có thể bay lên mất, nếu không có cái đai an toàn níu cô lại. Cô ngửa đầu ra sau và cười to thành tiếng với sự thỏa mãn hoàn toàn đang tràn ngập trong cô.

Cô đã làm được. Cô đã làm được!

Ôi, chắc chắn rồi, Nic chưa nói đồng ý, vẫn chưa. Nhưng có gì đó trong cô biết chắc rằng anh sẽ gật đầu. Anh đã sẵn sàng lắng nghe, điều mà chưa ai chịu làm cả, và lắng nghe là tất cả những gì cô cần. Cái kế hoạch được tính toán cẩn thận chi tiết của cô sẽ thổi bay đôi tất của anh. Thậm chí là cả cái quần nữa.

“Hy vọng mình sẽ có mặt khi chuyện đó xảy ra,” cô lẩm nhẩm, rồi cười toe với viễn tưởng về một Nicholas Giovanni mộng trần.

Cho đến cuối mùa xuân vừa rồi, cô đã không gặp anh trong gần mười năm. Anh có thể đã

phải có một làn da nhăn nheo kèm một cái bụng bự, nhưng thay vào đó, anh vẫn có cái sức mạnh khiến toàn thân cô như đang đi trên lửa. Và có thể, chỉ là có thể thôi, cô đã thoáng thấy một sự đánh giá trong đôi mắt hút hồn chết người của anh.

Sau một cuộc hôn nhân tồi tệ kéo dài vài năm, bị bỏ rơi bởi một tên chồng tệ bạc, và chín tháng mười bảy ngày kể từ lần cuối cùng có quan hệ tình dục, sự ngưỡng mộ của đàn ông – đặc biệt là lại từ Nic – là một niềm an ủi đối với tâm hồn đang bị tổn thương và chai sạn của cô.

Nhưng kể cả như vậy, cũng không có nghĩa là có chuyện gì đó có thể sẽ xảy ra, cô tự nhắc nhở mình. Nếu Nic đồng ý, cứ cho là Nic đồng ý đi, họ sẽ trở thành đối tác làm ăn. Không đời nào có chuyện cô lại ngu ngốc đến mức lẫn lộn chuyện công việc làm ăn với những vui thích cá nhân cả. Không, với một triệu dollar và tương lai còn đang mập mờ của cô. Không có ai đáng đến thế đâu.

Cô rẽ đến lối vào Nhà máy rượu vang Marcelli và thở dài. Thôi được, với những gì cô vẫn nhớ, làm tình với Nic đã thật ngoạn mục. Lạ thường. Biến đổi cả cuộc đời cô. Nhưng vẫn không đáng để mất một triệu dollar.

Cô khẽ xoay người, không thoải mái. Tất cả chuyện nhớ đến sex này đang tác động đến cô. Nếu cô được làm một con mèo, cô sẽ cuộn mình thu lại vào một xó cửa gần nhất. Cô không chỉ phải tránh mọi sự động chạm với Nic, mà còn phải dừng ngay mọi ý tưởng khác về anh, ngoại trừ chuyện anh là một chủ nợ của cô. Không có chuyện cá nhân. Không có nữa.

May mắn là quyết định của cô đến cùng lúc với việc cô về đến điền trang. Nhìn số lượng xe đỗ ở cuối lối vào, có thể thấy mọi người đều đã ở nhà rồi.

Ngôi nhà ba tầng kiểu Tây Ban Nha được xây dựng từ cuối những năm 1920. Cụ nội của cô đã xây ngôi nhà theo thiết kế từ cuối thế kỷ mười tám của một nhà quý tộc có mười người con, một ngôi nhà có rất nhiều phòng ngủ. Một điều may mắn, cô nghĩ, khi cho xe dừng lại dưới bóng một cây sồi già và tắt máy. Giờ đây, cư trú lâu dài trên điền trang này, có ông bà nội của cô, bà ngoại, bố mẹ cô, và cả cô nữa.

“Thật bẽ mặt, nhưng vẫn là sự thật,” Brenna lẩm bẩm, đeo đôi giày vào chân và ôm lấy cái áo khoác. “Hai mươi bảy tuổi và vẫn sống với gia đình mình.”

Thực ra cô mới chuyển về từ mùa xuân vừa rồi, khi gã chồng đần độn của cô - một-tân-bác-

sĩ-tim-mạch thiếu lòng ơn và thiếu cả một lễ nghi sống tối thiểu - đã bỏ cô để đi theo một phụ nữ trẻ hơn, trước đây vốn là một cô nàng của đội cổ vũ. Anh ta đang chờ đợi để được cưới cô nàng đom đóm đáng đó ngay khi trát li hôn của tòa được in ra.

Brenna không có chút mong muốn nào để người sắp-là-chồng-cũ của mình quay trở lại cuộc đời của cô, nhưng cô cũng không mấy may mắn tâm đến phán xét của tòa. Tưởng tượng yêu thích hiện giờ của cô là một kiểu bệnh lây nhiễm đường sinh dục nào đó sẽ khiến anh ta không thể tận hưởng đêm tân hôn của mình được nữa. Không bao giờ nữa.

Gạt hết những ý nghĩ trả thù sang bên, rồi một ngày nào đó cô sẽ có thời gian để tìm được một chốn riêng của mình. Còn giờ, được ở nơi nào có những người yêu thương cô là quá đủ rồi.

Cô leo lên bậc thang sau nhà và bước vào trong bếp. Như mọi khi, toàn bộ phụ nữ trong nhà đang tụ tập ở đó. Hai bà của cô đang chuẩn bị đồ ăn, ngoại M đang khuấy nồi gì đó trên bếp và nội Tessa đang nhặt rau. Mẹ cô đang ngồi bên bàn bếp, một hộp các mẫu thiệp cưới đang mở trước mặt bà. Katie, chị gái của Brenna, và Francesca, em gái sinh đôi của cô, đang đứng trước mặt mẹ.

Dáng vẻ bướng bỉnh của cả hai khiến họ trông như hai cô nhóc năm tuổi mới bị bắt gặp đang đi xịt sơn nước vào con chó nhà vậy.

“Sao vậy?” Brenna hỏi, gấp cái áo khoác lại quàng ở cánh tay. “Con mới đi có hai giờ đồng hồ. Đã có chuyện gì vậy?”

“Không có gì ghê gớm cả,” ngoại M - M tức là Mary - Margaret O’Shea - nói từ chỗ bà đang đứng bên bếp. “Francesca đang có những tin tuyệt diệu nhất đấy.”

Mẹ Brenna không có vẻ gì là thích thú cả. “Nhưng chúng ta đã chọn ngày và đang chuẩn bị đưa thiệp mời hết rồi.”

Là chuyện đám cưới.

Đầu tiên là chuyện cô em út Mia, chỉ trong mấy tuần chuẩn bị để làm lễ ở giáo đường, đã quyết định hủy bỏ tất cả. Rồi đến Katie đính hôn với bố của vị hôn phu cũ của Mia. Mỗi quan hệ thật lắt léo, nhưng đây là California cơ mà. Rồi Francesca phải lòng vị CEO đẹp trai của một công ty an ninh, người đã phát hiện ra chỉ vài ngày sau buổi hẹn hò của họ, là mình có một cô

con gái mười hai tuổi mà anh chưa bao giờ được biết. Vài tuần sau, Francesca có thai.

Chỉ có Brenna là đang cố thoát khỏi đám mạng nhện yêu đương rối tinh phức tạp đó và cái vở opera hôn nhân mùi mẫn chưa có hồi kết của gia đình nhà Marcelli. Kế hoạch hiện tại của cô là tránh xa mọi chuyện lãng mạn và tập trung vào công việc. Cô có thể thoáng một chút về chuyện sex không cần tình yêu, nhưng một mối quan hệ nghiêm túc? Cô không có thời gian mà cũng chẳng có đủ năng lượng.

Cô tiến đến cái bàn bếp, chop lấy một chiếc bánh bọc đường. Sau sáu tháng được hai bà cho ăn uống, cô chẳng còn muốn nghĩ đến chuyện lượng cholesterol của mình đang ở mức nào rồi nữa.

“Kể cho chị nghe xem nào,” cô nói, dừng lại cạnh Franseca và nhìn ngắm cô em gái sinh đôi vô cùng xinh đẹp, vô cùng thanh mảnh của mình.

Gần hai tháng mang thai và Francesca sắp lộ bụng rồi ư? Không hề. Còn Brenna thì khác, cô biết, nếu cô có dính bầu, cô sẽ phát tướng ngay và chỉ đến tuần thứ chín thôi là đã mang cái bụng như quả dưa rồi.

Francesca nhún vai. “Em biết, chúng ta đều đã nói về chuyện chờ đợi, chuyện cho em bé và tất cả những cái khác, nhưng Sam và em đã đổi ý. Và Katie với em muốn làm một đám cưới đôi. Nó có thể sẽ là một đám cưới ba nếu chị có ý muốn kết hôn lại lần nữa.”

Tiếng rên rĩ từ cả hai bà, còn mẹ chỉ đơn giản là vẫn ngồi chống cằm. “Tôi quá già cho những chuyện kiểu này rồi,” bà lẩm bẩm.

“Một đám cưới đôi?” Brenna cân nhắc khả năng đó, lơ đi gợi ý về việc cô có thể kết hôn lần nữa. Không bao giờ. “Nó sẽ tiết kiệm được nhiều chi phí,” cô nhắc mẹ mình, treo cái áo khoác lên một chiếc ghế. “Mẹ sẽ chỉ phải mời khách ăn một lần, thay vì hai lần.”

“Thế còn váy cưới thì sao?” Nội Tessa ngẩng đầu khỏi đám rau củ. “Chúng ta chỉ còn rất ít thời gian để chuẩn bị váy cưới cho Katie, và giờ thì sao? Cháu có chắc là cháu muốn vào lễ đường trong tình trạng hiện giờ không? Nói vậy không phải là mọi người không mừng cho cháu đâu, Francesca. Một cô gái xinh xắn như cháu cần có một người chồng.”

“Yeah, còn những cô gái xấu xí thì sống độc thân,” Brenna lẩm bẩm.

Miệng Katie chum lại cố nén cười. “Bọn con sẵn sàng dời ngày cưới lại để có thời gian cho chúng ta chuẩn bị mọi thứ.”

“Hai người có thể làm đám cưới vào Lễ Tạ ơn,” Brenna nói, cắn một miếng bánh. “Chúng ta đều biết là mọi người trong gia đình này sẽ nhảy lên sung sướng thế nào khi thấy hai chị em gái kết hôn cùng lúc. Hàng năm trời nay mọi người đã quá thất vọng trong chuyện thúc ép chúng con kết hôn. Giờ thì đi được nửa đường rồi đây. Chuyện này sẽ khiến chúng ta có nhiều thứ để tạ ơn lắm.”

Nội Tessa lăm bắm câu gì đó Branna không thể nghe ra được. Cô đã nghĩ sẽ thấy nội lấy tràng hạt của mình ra để làm một bài cầu nhanh. May mắn làm sao nội Tessa đã bằng lòng với bản thân bằng những tia nhìn bí ẩn bắn cho cô.

“Làm vào tuần nghỉ Lễ tạ ơn là ổn với con rồi,” Katie nói. “Ta có thể làm đám cưới vào Thứ bảy.”

Fransesca nhún vai. “Anh Sam thì không bận tâm đến chuyện ngày tháng đâu. Còn về váy cưới, con sẽ lựa một cái nào đơn giản và có dáng suôn thôi cũng được.”

“Không sao đâu,” Brenna bảo em. “Em có thể mang thai đến tháng thứ chín mà vẫn không lộ bụng đâu.”

Mẹ họ ngẩng đầu lên. “Mẹ không biết nữa. Như vậy, có lẽ chúng ta sẽ khâu ngày khâu đêm cho kịp hai bộ váy.”

Truyền thống gia đình đã định sẵn, bất cứ cô dâu nào nhà Marcelli cũng phải có một bộ váy cưới được khâu tay bởi những phụ nữ trong nhà. Một ý tưởng vĩ đại trên lý thuyết, nhưng việc may ghép những đường viền đăng ten thì thật như bất tận. Brenna không ngại lượng công việc may vá tăng thêm. Cô còn có công việc sản xuất rượu phải điều hành, và bởi vậy được miễn khỏi hầu hết công đoạn may vá.

Mẹ họ lấy ra một tập giấy. “Nếu có một đám cưới đôi, chúng ta sẽ bắt đầu lập danh sách.”

Ba chị em nhìn nhau và cùng lắc đầu. Một khi mẹ họ đã ngồi lên danh sách, thì cả buổi chiều có mà trôi vèo. Tốt nhất là chuẩn luôn từ bây giờ.

“Em đi kiểm chút gì uống đã,” Brenna nói, tiến về phía giá để đồ trên bức tường đằng xa.

“Em lấy chocolate,” Franesca nói.

Katie đi đến tủ bát, “Pho mát và bánh quy giòn hay là bánh quy?”

“Bánh quy,” cả Franesca và Brenna đồng thanh.

Mẹ họ lắc đầu. “Không đi đâu hết, các cô gái. Ta có hai đám cưới cần phải lên kế hoạch đây.”

Katie nhấc một đĩa bánh quy từ trên kệ, hôn cả hai bà, và chạy vội ra khỏi phòng.

“Yêu mẹ lắm Mẹ ơi,” cô nói với qua vai.

Franesca nhanh chân đi theo chị.

Brenna lấy một chai vang, cái mở chai, hai ly rượu, rồi mở tủ lạnh. Đúng như dự đoán, một chai sữa chocolate đã ở trên ngăn trên cùng. Đó là đồ của hai bà dành cho Franesca để tăng lượng canxi.

“Hai bà và mẹ cứ nghĩ hết mọi thứ đi,” cô nói, đóng cửa tủ lại.

Mẹ liếc nhìn cô. “Chúng ta cần có kế hoạch.”

“Ta sẽ giải quyết chuyện đó sau,” cô hứa. “Mẹ đừng lo lắng quá. Mọi chuyện sẽ kịp hết thôi.”

“Mẹ không thể tin được là các con lại uống rượu vang đấy, giờ mới đang là buổi trưa.”

“Bọn con có chuyện cần uống mừng,” cô nói.

Đôi mắt mẹ cô khẽ nheo lại. “Hôm nay con có vẻ vui vẻ khác thường đấy. Làm sao thế?”

Brenna không định tiết lộ dù chỉ một từ về vụ làm ăn tiềm tàng với Nic. Không phải là với bố mẹ cô. Cô biết bố mẹ sẽ hiểu mong muốn tự lập của cô, nhưng chuyện đó sẽ khiến bố mẹ khó xử. Nội vẫn là người đứng đầu gia đình và nội sẽ không tán thành đâu. Cô thà ngậm chặt miệng, còn hơn là để bố mẹ mình phải chọn lựa đứng về phía ai.

Cô mỉm cười và dậm bước ra khỏi phòng. “Hai người chị em gái của con sắp kết hôn với hai

người đàn ông tuyệt vời. Chuyện đó không đủ để con nhảy chân sáo hay sao?”

“Không phải là bằng những bước dài như thế. Con đang định làm cái gì vậy, Brenna?”

“Hoàn toàn không có gì cả. Con thề đấy.”

Nội Tessa ngẩng đầu lên. “Cô sẽ phải xuống địa ngục vì tội nói dối, giống như những kẻ trộm cắp ấy, quý cô ạ. Chúa trời biết hết cả.”

“Những lời để đời,” Brenna nói với lại kèm theo tiếng cười, quay lưng và chạy lên cầu thang.

Chương II

Brenna theo chân Katie và Francesca vào căn phòng chung của cô và cô em sinh đôi trong suốt thời niên thiếu, và giờ là phòng của cô từ hồi cô dọn về nhà ở. Cô đặt chai rượu và hai chiếc ly lên bàn đầu giường, rồi đưa chỗ sữa chocolate cho em gái. Khi Brenna loay hoay với cái mở nút chai, Francesca buông mình xuống chiếc giường đối diện và Katie ngồi bắt chéo chân phía cuối giường của cô.

“Hai đứa biết rồi đấy, mọi người sẽ không để yên cho chúng ta lâu đâu,” Katie nói, cầm lấy ly rượu Cabernet Brenna vừa đưa cho cô. “Mẹ nói đúng, có rất nhiều thứ phải làm để lên kế hoạch cho đám cưới.”

“Đó là Cô gái Tổ chức sự kiện nói đấy,” Brenna nói. Cô rót một ly rượu cho mình và nâng ly. “Cho hai người chị em của tôi đang chuẩn bị làm đám cưới.”

Nhưng không ai trong hai người đáp lại lời chúc tụng của cô. Katie cứ nhìn cô chăm chăm đầy nghi ngờ, trong khi Francesca lại có vẻ lo lắng.

“Sao?” Brenna hỏi, tháo đôi giày của mình ra và nằm xuống đệm. “Hai người đang nhìn em

khác thường lắm, và nó luôn làm em thấy sợ đấy.”

“Không phải sợ. Chỉ là...” Francesca nghiêng người về phía cô. “Em lo cho chị.” Cô nhìn về phía Katie. “Chúng em lo lắng cho chị.”

“Vì chị uống rượu vào lúc giữa trưa à? Chị thề là chuyện này không phải là thường xuyên đâu. Phần lớn thời gian là chị quá bận rộn để có lúc ăn trưa, chuyện mà chị nghĩ không có gì để than phiền cả. Với các món nấu nướng tẩm bổ của hai bà, có bỏ một bữa ăn cũng không đủ để làm nên một kế hoạch giảm cân.” Cô vỗ vào bụng mình. “Chị nghĩ là đã đến lúc chị phải nghiêm túc suy nghĩ đến việc kiểm soát chuyện ăn uống rồi.”

Chị và em gái cô trao đổi với nhau những cái nhìn đầy hiểu biết. Brenna khẽ thở dài khiêu khích. “Em ghét lắm kiểu hai người cứ nói về em sau lưng em.”

“Bọn chị đâu có,” Katie phản đối, vừa nói vừa mân mê một lọn tóc hung đỏ của mình và khẽ cắn môi – biểu hiện rõ ràng là cô đang nói dối.

Francesca nhún vai. “Bọn em chỉ hơi lo một chút thôi.”

“Vì cái gì?”

“Vì chúng em sắp làm đám cưới.”

Brenna nuốt một ngụm vang được cất từ năm 1999; 98 là một vụ mùa tệ hại cho ngành rượu vang California, nhưng năm 99 lại rất tốt. Cô nhìn chỗ bánh quy và nghĩ đến việc nhón lấy một cái, nhưng có lẽ cô nên chờ đến khi xong câu chuyện với chị và em gái đã.

“Tuy bất ngờ, nhưng khoảng thời gian chuẩn bị cho đám cưới của hai người sẽ không ảnh hưởng đến công việc của em nhiều lắm,” cô nói. “Giờ là lúc chúng em bắt đầu thu hoạch nho Chardonnay[3], nên em sẽ rất bận, quá bận để tham gia vào cuộc chạy đua may vá mọi người đang bắt tay vào làm. Nhưng em sẽ hỗ trợ về mặt tinh thần.”

“Không phải là về chuyện váy vốc,” Katie nói, quay sang nhìn Francesca. “Em nói với nó đi.”

Francesca nhấp một ngụm, rồi thở dài. “Chúng em không muốn khiến chị thấy bị tổn thương.”

Biết là cả hai đang lo lắng cho mình, nhưng cô vẫn không thể đoán được họ đang nói đến chuyện gì nữa. “Hai người đang nói với em là hai người không muốn em có mặt ở lễ cưới à?”

“Tất nhiên là không phải thế,” cả hai đồng thanh.

“Thế làm cách nào mà hai người có thể khiến em cảm thấy bị tổn thương chứ?”

“Em chả gặp gỡ ai cả.”

Cô không hiểu họ có ý gì. Brenna từ bỏ nỗ lực kiềm chế bản thân và với lấy một cái bánh. “Nếu là lo lắng về việc em buồn bởi không hẹn hò cùng ai, thì em thề là em vẫn ổn.” Ngay lúc này, một người đàn ông là điều sau cùng trong danh mục các ý tưởng của cô. Ừm, trừ phi là anh ta có một triệu đô để cho cô vay. Nếu vậy thì cô lại quan tâm đặc biệt ý chứ.

Katie lắc đầu. “Francesca, giờ không phải lúc để làm mấy bài thăm dò tâm lý đâu. Cứ nói thẳng ra luôn thôi.” Nhưng không đợi cô em mình nói, Katie tiếp lời luôn.

“Francesca và chị đang lo là em sẽ thấy buồn, bởi cuối cùng bọn chị cũng tìm được hai anh chàng cừ khôi, và gã con hoang đã từng kết hôn với em cũng đang sắp cưới một người khác, còn em thì lại dồn tất cả cho nhà máy, và sẽ thế nào đây nếu người anh trai thất lạc bấy lâu của chúng ta đòi quyền thừa kế nó, không có nhà máy, em sẽ không còn có cuộc sống của em nữa, và bọn chị sợ sự hạnh phúc của bọn chị sẽ làm em thấy buồn hơn.” Cô dừng lời lấy hơi.

Brenna cắn một miếng bánh quy. “Một lá phổi ấn tượng đấy,” cô lẩm bẩm giữa những miếng bánh, rồi nuốt vào. “Em ổn mà.”

Trông cả hai người không có vẻ gì là bị thuyết phục cả. Brenna đảo mắt nhìn cả hai. Cả mấy chị em nhà Marcelli đều thừa hưởng một cách hoàn hảo dòng máu lai Italia - Ailen. Katie giống người Ailen nhất với nước da trắng và màu tóc đỏ hung. Francesca có mái tóc sẫm màu của nhà nội, nhưng cũng thừa hưởng màu mắt nâu lục nhạt của nhà ngoại O'Sheas. Brenna thì có nét Italia điển hình - tóc sẫm màu, mắt nâu, và thật nhiều đường cong.

Còn Mia. Brenna mỉm cười khi nghĩ đến mái tóc nhuộm và lối trang điểm đậm của cô em út. Mia chưa bao giờ dùng loại mascara mà cô không thích cả. Nhưng, Mia vẫn luôn là Mia.

Các chị em gái cô vẫn luôn là những người bạn thân thiết nhất đời của cô. Dù có chuyện gì

xảy ra, cô biết, họ sẽ vẫn luôn ở bên cô, như họ vẫn luôn như vậy.

“Bây giờ là lúc của chị và Francesca,” cô nói với Katie và Francesca. “Cả hai không cần phải lo lắng cho em đâu. Mọi việc đều tuyệt cả, em thề đấy. Còn hơn cả tuyệt nữa.”

Họ trông chẳng có vẻ gì là bị thuyết phục. Well, poop. Cô chưa có ý định kể cho bất cứ ai về kế hoạch của cô, cho đến khi mọi thứ ổn thỏa đã, nhưng có lẽ họ sẽ ngủ ngon hơn nếu biết cô không phải đang chết chìm trong nỗi buồn về thứ rượu sủi tăm của nhà Marcelli.

Francesca nhìn cô chăm chăm. “Chị còn chuyện gì chưa kể cho chúng em thế?”

“Nhiều chuyện.”

Brenne đặt cốc rượu của mình lên bàn và đứng dậy. Cô bước về phía tủ áo và lôi ra một cái quần jean và một chiếc áo T-shirt và bắt đầu thay đồ.

Khi chạm tay tới cái khuy áo ngang thắt lưng, cô nói, “Em đã đi gặp Nic Giovanni để vay tiền. Em nghĩ anh ấy sẽ nói đồng ý.”

Sau khi vuốt lại mái tóc dài ngang vai, cô quay lại để thấy chị và em gái đang nhìn mình chăm chăm. Sự kết hợp của hai cái miệng há hốc và hai đôi mắt mở to trông khá là vui mắt.

“Không đời nào,” Francesca thốt lên. “Chị không đi vay tiền Nic, phải không? Chị đã thực sự làm thế à? Chị định gây dựng một nhãn hiệu mới của riêng chị thật à?”

Katie ôm cốc rượu bằng cả hai tay. “Em đã hỏi vay bao nhiêu? Không phải là số tiền mà em đã nói trước đây chứ, vì nó...”

“Một triệu đô,” Brenna nói một cách vui vẻ, kéo cái quần jean lên. “Bảy con số đấy, như người ta vẫn nói trên thị trường chứng khoán.”

“Không thể nào!”

Giọng Francesca nghe đầy lo sợ. Katie lăm bắm gì đó mà Brenna không thể nghe ra được, thế mà lại là tốt nhất. Cô chị đầu óc kinh doanh của cô sẽ nhanh chóng tính toán ra phần lịch trả nợ và cả phần thảm họa sẽ xảy ra nếu Brenna thất bại. Một chuyện cô không cho phép xảy ra.

Cô treo bộ váy áo lên, rồi lại buông người xuống giường. “Em không có ý định vay tiền của Nic. Nhưng em hết lựa chọn rồi. Em không thể vay ngân hàng được. Không thể vay được nếu không có sự đảm bảo của Nội Lorenzo. Tất cả những người em hỏi vay đều cho rằng nếu nội đã không hỗ trợ em thì hẳn là bởi đầu tư cho em quá rủi ro. Rồi thì kể cả chỉ có chút ít rủi ro thôi, thì đầu tư cho em cũng không dễ dàng gì. Chẳng có vật thể chấp đảm bảo nào cả. Ý em là, em sẽ mua bốn mẫu đất mà em đã chấm, nên chúng có thể làm bảo đảm, nhưng em chưa có xu nào để đặt cọc cả. Jeff và em cũng chẳng có chút tài sản nào đáng giá để phân chia khi li dị.”

Chị và em gái cô trông choáng váng và cỏ vẻ hoảng sợ.

“Thế số tiền bồi thường sau li hôn thì sao?” Francesca hỏi.

“Còn xa mới đủ được.”

Brenna nghĩ đến số tiền mà người-sắp-là-chồng-cũ của cô sẽ gửi hàng tháng. Khoản tiền đấy, đủ để bù lại số tiền đã chi trả để cái móng bội bạc của anh ta được ngồi mấy năm trên ghế trường Y, chứ còn lâu mới đủ để gây dựng một nhãn hiệu mới. Nếu Nic đồng ý với cô – cô bắt chéo ngón trỏ và ngón giữa trên bàn tay trái - khoản thanh toán của Jeff sẽ vừa đủ để trả lãi khoản vay một triệu đô của cô.

“Sẽ ổn hết thôi,” cô hứa.

“Nic Giovanni,” Francesca thì thào. “Chị thực sự đã đi vay tiền anh ấy à? Nhưng chị thậm chí còn không biết anh ấy cơ mà. Điều gì làm chị nghĩ là anh ấy sẽ đồng ý?”

Brenna cầm cốc rượu lên và hắng giọng. “Anh ấy thích mạo hiểm. Anh ấy đã từng cho một nhà sản xuất rượu vang khác vay tiền để khởi nghiệp mấy năm trước. Chị đã đọc được tin ấy và vẫn còn nhớ.”

Còn chuyện không biết Nic... ừm, không hẳn là thế. Mười năm trước cô đã biết mọi thứ về Nic. Nhưng cô chưa từng kể ra, bởi giữ bí mật mối quan hệ của họ đã khiến chuyện đó còn đặc biệt hơn nữa. Và khi nó kết thúc, cô đã quá xấu hổ bởi những gì mình đã làm để có thể nói ra bất cứ câu nào.

“Tiền khởi nghiệp là cả một trời một vực so với một triệu đô đấy,” Francesca nói. “Sẽ thế nào nếu mọi việc không ổn? Thế nào nếu chuyện tệ hại sẽ xảy ra?”

Brenna nhún vai. “Thì chị sẽ ngã đập mông.”

“Kèm theo món nợ một triệu đô nữa.”

“Chị không quan tâm. Chị phải thử. Em nói đúng - có thể chị sẽ thất bại, nhưng chị nghĩ sẽ không thế đâu. Nhưng nếu có thể, chị sẽ vẫn ổn. Kể cả nếu Nội Lorenzo có bán nhà máy rượu đi, hoặc để lại nó cho người anh trai thất lạc bấy lâu của chúng ta, Nội sẽ vẫn để lại tiền cho mỗi người chúng ta. Tất nhiên là không đến một triệu đâu, nhưng cũng đủ để chị duy trì việc trả nợ sau này.”

“Vậy thì đợi đi,” Katie nói. “Đợi đến khi em có số tiền đó rồi dùng nó.”

Brenna lắc đầu. “Bây giờ là đúng thời điểm rồi. Em có thể cảm nhận thấy nó. Thêm nữa, đang có bốn mẫu đất em muốn mua, và chúng có phải được rao bán mãi mãi đâu. Một cánh đồng nho Piot Noir có tên em ở đó, thêm cả một ít nho Chardonnay nữa. Và em đã có ý tưởng để cất một thứ rượu tuyệt hảo. Em không đợi lâu hơn nữa đâu.”

“Thế nếu Nic không cho chị vay tiền thì sao?” Francesca hỏi.

Brenna không muốn nghĩ đến đó, nhưng cô phải thừa nhận khả năng đó có thể xảy ra. “Thì lúc đó chị sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chờ đợi. Nhưng xem này, chị biết chị có thể làm được. Chị có một kế hoạch tính toán cẩn thận, chị quá hiểu các công nghệ, quy trình làm, và chị không sợ phải làm việc cả hai tư giờ bảy ngày. Hai người phải thở một hơi sâu vào và tin tưởng vào em.”

Francesca và Katie nhìn nhau, rồi lại nhìn cô.

“Vậy thì làm đi, cô gái,” Francesca nói và nâng chai chocolate sữa của mình lên. “Nếu có việc gì em có thể giúp được thì nói với em nhé.”

“Chị sẽ nói.”

Katie với lấy một miếng chocolate. “Thế anh chàng hàng xóm xấu tính của chúng ta trông thế nào? Mấy năm rồi chị không gặp anh ấy, nhưng lần cuối cùng chị gặp, chị phải thừa nhận là tim chị vẫn nhảy lô tô đấy.”

Francesca cười khúc khích. “Em biết ý chị nói gì rồi. Em đã gặp anh ý, ờ, có thể là từ năm

kia. Anh ấy bước ra từ một quán ăn trong thị trấn. Đó là một ngày mùa xuân hoàn hảo. Lạnh, nhưng có nắng. Anh ấy mặc một cái áo da màu đen và mang kính râm. Cười với em lúc anh ấy mở cánh cửa. Em đứng ngẩn ở đó và nhìn anh ấy phóng đi trên chiếc mô tô. Phút đó với em thực sự rất tuyệt.”

Brenna chớp mắt. “Hai người nghe mùi mẫn quá đấy.”

“Thôi nào,” Katie la em. “Làm như em chưa bao giờ có một viễn tưởng nào về Nic Giovanni ấy. Chị cho rằng về mặt thể xác thật khó mà ở gần anh ấy mà không nghĩ chút gì đến sex. Chị không tin là em miễn nhiễm đâu.”

Brenna còn đã đi xa hơn thế ấy chứ. “Anh ấy đẹp trai,” cô miễn cưỡng thừa nhận.

Francesca giễu chị. “Yeah, đúng vậy. Nói thế là còn nhẹ đấy. Anh ấy bí ẩn, nguy hiểm, và di chuyển như một người đàn ông biết mình sẽ làm cái gì trên giường. Còn gì tốt hơn thế nữa không?”

“Chị đã nghĩ là em yêu Sam điên cuồng cơ đấy.”

“Em có chứ.” Francesca trông chẳng có vẻ gì là xấu hổ cả. “Nhưng cũng như tất cả các cô gái đôi mươi khác, hoặc các cô trẻ hơn Nic, em vẫn luôn bị choáng váng vì anh ấy. Katie và Mia cũng vậy, và em đoán là, chị cũng thế, dù chị chưa thừa nhận chuyện đó. Tại sao vậy?”

Một cơn choáng váng? Cái từ đó có đủ để cô miêu tả hay không?

Katie nằm sấp xuống. “Thế nào, Brenna? Em không có một viễn tưởng nào về Nic mà em muốn chia sẻ à?”

“Tất nhiên là có rồi. Viễn tưởng là anh ấy sẽ cho em vay một triệu đô.”

“Chị muốn cái gì đó ướt át hơn chuyện đó.”

Brenna nuốt một ngụm rượu. Ướt át? Cái này cô có thể lo được.

“Nic là người đầu tiên em đã ngủ cùng.”

Cả căn phòng trở nên hoàn toàn, và tuyệt đối yên lặng. Francesca bất động, đồ uống của cô

vẫn đang trên nửa đường đi tới miệng. Katie khựng lại khi đang định với lấy một miếng chocolate nữa. Brenna thấy như cô đã tìm thấy và vừa nhấn vào nút Dừng hình trên điều khiển DVD vậy.

Francesca là người hồi phục đầu tiên. “Nic? Nic hàng xóm của chúng ta? Nic Giovanni - cháu trai duy nhất của nhà Salvatore? Chàng Romeo chung của tất cả các nàng Juliet?”

“Uh – huh”

“Ngủ?” Katie hỏi. “Nghĩa là sex á?”

“Uh - huh.”

“Và em đã không hề nói gì?” Katie kêu lên đầy tổn thương. “Chị là chị của em cơ mà!”

“Hey, còn em là em sinh đôi của chị ấy và chị ấy cũng không hở một lời ra với em đây này!”

Brenna dựa lưng vào thành giường. “Chẳng có gì nhiều để kể cả.”

Cô né người tránh cái gối Francesca ném vào cô.

“Kể đi,” cô em sinh đôi yêu cầu. “Từ đầu, và đừng có bỏ qua bất cứ phần hay ho nào đấy.”

“Đặc biệt là đoạn sex,” Katie chêm vào. “Em đã ngủ với anh ấy? Chị không thể tin được. Mình đã bầu anh ấy là người mà cả ba chúng ta đều muốn có quan hệ nhất thời trung học. Và em đã làm được chuyện đó. Làm sao lại như thế được?”

“Em không chắc lắm. Chỉ đơn giản là nó đã xảy ra thôi.”

Brenna đặt cốc lên chiếc bàn đầu giường rồi co chân lại, ngồi bó gối. Sau bao năm rồi, cô vẫn không chắc cô có thể kể lại toàn bộ câu chuyện. Không phải bởi cô quên hay bởi nó quá khó khăn, mà bởi cô đã quen với việc giữ chuyện đó lại cho riêng mình.

Mười năm rồi, có thành vấn đề không nếu những cô gái mà cô yêu quý nhất đời biết chuyện gì đã xảy ra?

“Chuyện bắt đầu hồi em mười bảy, và Nic hai mươi. Em biết anh ấy là ai và những chuyện

khác, nhưng chúng em chưa bao giờ thực sự nói chuyện với nhau. Anh ấy bắt gặp em đang quanh quẩn vụng trộm bên mấy thùng rượu ở Wild Sea. Em biết họ đang thử rượu trước khi đóng chai. Em đã nghe quá nhiều những chuyện ghét bỏ nhà Giovanni, và em muốn tự nhìn xem tất cả những mớ nhặng xị đó ra sao.”

Francesca trông thực kinh ngạc. “Chị đã đi đến đó?”

“Ừ. Chỉ lén vào phía sau nhà thôi. Để ợt mà. Chị đang nếm thử một trong những thùng Reserve Cabernet của họ thì Nic bắt gặp.”

Chuyện đó đã từ mười năm trước rồi, và cô vẫn có thể nhớ được chi tiết đến từng khoảnh khắc. Vị rượu vẫn còn ghi dấu trên lưỡi cô, sức nóng của buổi chiều mùa hè đó, sự khiếp hãi khi có ai đó nắm lấy tay cô. Cô đã chết đứng khi nhìn thấy Nic. Một giây trước khi cô cố tìm cách thoát khỏi tình huống đó, cô nhận thấy mình đang chìm trong đôi mắt nâu sẫm của anh.

Cô ghi nhớ mọi thứ về anh. Chiều cao của anh. Cách anh túm gọn mái tóc mình ra sau và có một lọn tóc rơi lòa xòa trước trán. Cái cằm lỏm chồm của anh, những dải bụi nhảy múa trong ánh nắng. Thậm chí là cả tiếng chim hót ngoài trời và những tiếng ồn từ đằng xa vọng lại.

“Anh ấy có bức bối không?” Francesca hỏi.

“Chị nghĩ anh ấy tò mò nhiều hơn. Chị nói với anh ấy tại sao chị đến đó và chị không làm gì sai cả.” Cô mỉm cười khi nhớ lại thất bại của anh khi cố không cười trước sự cả gan của cô. “Hồi đó chị mới có được hai Huy chương vàng thi pha chế rượu vang và chị khá là tự phụ. Chị đã nói với anh ấy là họ đã sai lầm khi dùng mấy thùng rượu loại mới làm bằng gỗ sồi Mỹ, vì nó làm rượu có quá nhiều vị vanila. Ý chị là, dùng những cái thùng đó cho vang Chardonnay thì rất ổn, nhưng đây lại là vang Reserve Cab. Cần phải có berry và mùi chocolate. Thêm một ít mật và...”

Cô dừng lại và nhìn hai người chị em gái của mình. Katie đang chống cằm trên tay và Francesca thì đang nằm sấp trên giường.

“Sao thế?”

Katie nhìn lên. “Chị biết là em thấy khó tin, nhưng quả thực bọn chị không bận tâm mấy đến chuyện rượu vang. Quay lại với cuộc gặp gỡ với Nic đi.”

“Tầm thường quá,” Brenna lẩm bẩm. Đối với cô, Nic và rượu vang là hai vế của một phương trình. Cô không thể nghĩ về rượu vang mà không nghĩ đến anh và ngược lại. Nhưng các chị em gái của cô sẽ không hiểu điều đó đâu.

“Thay vì ném em ra khỏi đó, anh ấy cuối cùng đã cho em nếm thử vài loại rượu có ở đó. Em cho anh ấy biết ý kiến của em. Đôi khi chúng em đồng ý với nhau, đôi khi bất đồng. Nhưng tất nhiên, thế nào thì em cũng luôn luôn đúng.”

“Tất nhiên,” Francesca vừa phụ họa vừa cười.

Brenna toét miệng cười. “Bọn em đã có cả buổi chiều cùng nhau. Em nhớ đã rất ngạc nhiên bởi chúng em đã nói chuyện nhiều đến thế nào. Ý em là, em biết anh ấy thực sự rất cute và những chuyện đại loại thế, nhưng hồi đó rượu vang với em vẫn quan trọng hơn bất cứ gã trai nào. Và em nghĩ đến giờ vẫn vậy thôi.”

Katie cầm cốc của mình lên. “Em đúng là cần phải được điều trị nghiêm túc đấy.”

“Có thể Francesca sẽ giảm giá cho em.”

Cô em sinh đôi lắc đầu. “Không có chuyện chữa trị gì cho người nhà hết. Đây là luật nghiêm chỉnh đấy. Rồi sao nữa? Hai người đã hẹn hò, rất tuyệt, phải không?”

“Và hai ngày sau, em đang đi dạo trên đồng nho thì Nic thấy em. Chúng em nói chuyện hàng giờ, em đã bị cháy nắng vì bọn em ở ngoài trời lâu quá. Lần này bọn em đã hẹn sẽ gặp lại.”

Brenna nhớ mọi chuyện đã trở nên kỳ diệu thế nào nửa hè ấy. Có Nic ở bên, bầu trời xanh hơn, vị biển mặn hơn. Cô đã cười nhiều hơn, ngủ ngon hơn, thấy bình yên hơn bao giờ hết.

“Chúng em trở thành bạn bè,” cô nói chậm rãi, cảm thấy bản thân cô đang lạc vào quá khứ dù biết rằng đó là vùng đất nguy hiểm. “Bọn em đã lái xe máy đi picnic ngoài biển, bọn em...”

“Chị đã được ngồi trên xe của anh ấy?” Francesca thốt lên vẻ bị xúc phạm. “Em không thể tin được. Em đã luôn muốn được đi xe cùng anh ấy.”

“Lần sau gặp anh ấy chị sẽ hỏi xem anh ấy có thể cho em đi cùng không.”

Francesca đảo mắt nhìn cô. “Giờ thì em không còn muốn nữa rồi. Đó là chuyện mơ mộng

hồi tuổi teen. Thêm nữa hiển nhiên là anh ấy không còn giữ cái xe đó nữa rồi.”

“Có thể không phải là cái xe hồi xưa, nhưng anh ấy vẫn còn có một chiếc xe máy mà,” Brenna nói. “Chị đã gặp anh ấy lái xe loanh quanh vùng này.”

Cô đã không nói thêm rằng nhìn thấy anh lái xe vẫn khiến mạch cô đập nhanh hơn, khiến cổ họng cô khô lại. Cô cũng sẽ không thừa nhận rằng, chỉ nhìn thấy anh trong chiếc áo da đen thôi cũng khiến cô ngập chìm trong hồi ức. Một cơn choáng váng đến mức phải lòng Nic ở tuổi mười bảy là chuyện chấp nhận được. Chứ ở tuổi hai bảy bây giờ là quá đáng xấu hổ.

“VẬY là bọn em hẹn hò,” Katie nói. “Rồi sao?”

“Rồi một hôm anh ấy hôn em. Em đã thực sự sửng sốt. Em đã say mê anh ấy, nhưng hồi đó, em vẫn cho rằng anh ấy chỉ coi em như một cô nhóc con.”

Anh vẫn thường nói về chuyện cô ít tuổi hơn anh ra sao, cũng như cô thường xuyên lặp lại, rằng chênh lệch ba tuổi có vẻ là một khoảng cách tương đối khi đó, nhưng đến khi họ lớn hơn, sẽ chẳng là vấn đề nữa đâu.

“Anh ấy hôn rất tuyệt, phải không?” Katie nói.

“Không tồi.”

Francesca nhìn Katie. “Chị ấy đang nói dối đấy. Chị biết thừa là phải hơn nhiều so với ‘không tồi’ chứ. Nic đã có quá nhiều kinh nghiệm.”

“Em đang kể chuyện hay là chị đây?”

Francesca nhún vai. “Kể tiếp đi.”

“Anh ấy hôn em và em đã rất bất ngờ, và rồi anh ấy thú nhận là anh ấy rất thích em, và em thú nhận em cũng có cảm giác như vậy với anh ấy. Mọi việc tiến triển như vậy, và rồi một ngày bọn em làm tình với nhau.”

Vẻ hài hước vui vẻ của Francesca biến mất. “Chị mới chỉ mười bảy tuổi mà.”

“Chị biết. Chị đã rất sợ hãi, nhưng Nic đã rất cừ và rồi chỉ sau mấy ngày chuyện sex đã trở

nên rất tuyệt.”

“Chị không bao giờ kể cho bọn em. Chị giữ bí mật cả với em,” Francesca nói, giọng đầy tổn thương. “Tất nhiên là chẳng sao cả, chỉ là...”

Brenna hiểu. Cô và Francesca là chị em sinh đôi cơ mà. “Chị không thể nói được. Chị không muốn cả hai người phải giữ bí mật chuyện của chị, và...” Cô mỉm cười. “Làm sao đó mà chuyện không một ai biết tí gì về chuyện của bọn chị khiến mọi thứ đặc biệt hơn. Chị biết nghe thật ngốc nghếch, và đúng là thế thật, nhưng chị muốn có Nic cho riêng chị.”

“Nếu em có Nic như một bí mật của em, em có kể cho bọn chị biết không?” Katie hỏi Francesca. “Khi biết cả ba chúng ta có thể nói về chuyện đó, cùng cười với nhau, và cùng nhìn nhận nó từ mọi góc độ?”

Người em sinh đôi của Brenna toét miệng cười. “Hmm, kể toàn bộ từng chi tiết cho cả hai người, hoặc là giữ Nic lại cho riêng em. Không phải là một lựa chọn hóc búa lắm.” Cô nhìn Brenna. “Thôi được, em tha thứ cho chị đây.”

“Ồ, tốt rồi. Tối nay chị có thể ngủ ngon rồi.”

Katie ngồi dậy và với lấy chai vang. “Chị hiểu tại sao em muốn giữ bí mật. Điều làm chị ấn tượng là làm sao em có thể giữ được như thế. Không có, thậm chí là chỉ một biểu hiện nhỏ nào cả.”

“Em biết là sẽ có rắc rối. Hai gia đình đã không thềm nói chuyện với nhau đến ba thế hệ rồi. Không đời nào có chuyện Nội Lorenzo chịu nghe em giải thích cả. Hai người có tưởng tượng được cơn bùng nổ sẽ phát ra nếu em nói với Nội là em yêu Nic không?”

“Thế chị có yêu anh ấy không?”

“Sâu sắc luôn.”

“Thế tại sao mọi chuyện lại kết thúc?”

“Nic quay trở lại trường học. Anh ấy học ở UC Davis còn chị lại ở đây. Bọn chị không còn gặp nhau được.”

Cô lấy chai vang từ Katie và rót vào cốc mình, rồi nhấp một ngụm.

Cô và Nic đã không được gặp nhau nữa. Nhưng cô đã không kể cho chị và em gái mình, là họ vẫn viết thư cho nhau. Anh đã gửi thư cho cô qua một người bạn của cô. Họ thỏa thuận vẫn sẽ gặp nhau khi anh đi học xa. Đến giờ, cô vẫn không biết quãng thời gian đó anh có mối liên hệ với một cô gái nào khác không, nhưng khi đã yêu anh, cô không thể còn quan tâm đến bất cứ cậu trai nào ở trường trung học nữa. Cô cũng đã không kể chuyện khi Nic quay lại, họ đã tiếp tục mối quan hệ từ chỗ họ bị ngắt quãng hồi mùa hè. Và lần này, khi nó kết thúc, không còn đơn giản như khi họ chia tay để Nic đi học. Lần này, chính cô là người chịu trách nhiệm về mọi chuyện đã xảy ra.

“Thế anh ấy nói gì khi em đến vay tiền anh ấy?” Katie hỏi.

“Anh ấy nói sẽ suy nghĩ.”

“Tức là đồng ý à?”

“Nói thế nghĩa là không nói không rồi. Em sẽ có tin của anh ấy trong hai ngày nữa.”

Francesca lắc đầu. “Chị có chắc không? Chị không nghĩ là có chút ít nguy hiểm trong việc đi vay tiền cháu trai duy nhất của người thù địch truyền kiếp với nhà mình sao?”

“Thế có ai trong mấy đứa mình coi mối thù đấy là chuyện nghiêm túc không?”

“Không.” Francesca lấy một miếng bánh. “Em hi vọng là mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Có thể anh ấy sẽ cho chị vay vì những gì đã có giữa hai người hồi xưa.”

“Chẳng có mối quan hệ thuở học trò nào đáng giá đến thế đâu.” Katie nói.

Brenna không thể không đồng ý. Nhưng những gì chị và em gái cô còn chưa biết, và những gì mà cô còn chưa kể, là đã có một thời Nic đã căm ghét cô cũng nhiều như anh đã từng yêu cô. Cô không thể trách anh được. Nếu vai trò của họ trong chuyện đó được hoán đổi, cô cũng sẽ không bao giờ có thể tha thứ được cho anh.

Lần đầu tiên kể từ lúc đi gặp anh về, cô cảm thấy rung mình vì một nỗi sợ hãi. Nếu anh muốn trả thù, thì chính cô đang đưa cho anh cơ hội rồi.

Không, cô tự bảo mình. Không thể như vậy đâu. Nếu Nic muốn trả thù, nghĩa là với anh, cô vẫn còn là một mối bận tâm. Mối quan hệ của họ đã kết thúc gần mười năm trước rồi, và trong khoảng thời gian đó, anh hẳn phải có hàng đồng những người phụ nữ xinh đẹp khác bên mình. Cô chỉ là một người anh đã từng quen biết, và mối bận tâm của anh với dự án của cô bây giờ chỉ là sự đầu tư mạo hiểm và thời cơ, không gì hơn nữa đâu.

Francesca mỉm cười. “Được rồi, Brenna. Nếu chị đã quyết tâm như vậy, thì em mong mọi chuyện sẽ tốt đẹp với chị.” Cô nâng đồ uống của mình lên.

“Mừng xướng rượu mới của chị.”

Katie cũng nâng cốc của cô lên. “Em sẽ có được chín mươi phần trăm trở lên số phiếu bầu từ Hiệp hội rượu vang.”

Brenna cầm cốc của mình lên. “Vì những sự khởi đầu mới. Cho tất cả chúng mình.”

* * *

Nic đáp lại lời chào của đám nhân viên khi anh bước vào khu văn phòng quản lý của Wild Sea Vineyards. Cánh cửa gắn tấm biển bằng đồng đề tên M. Moore, Chief Financial Officer – Giám đốc Tài chính, đang mở. Anh gõ một tiếng lên đó và bước vào.

Maggie Moore, một phụ nữ tóc đỏ xinh đẹp, cao ráo với bộ óc của một cái máy vi tính, ngẩng đầu lên và mỉm cười với anh. “Em có thể nói được lúc nào là có anh ở gần đây, chỉ cần nhìn vào sự gia tăng của những tiếng rì rầm. Anh lúc nào cũng gây nên sự sao nhãng cho đám nhân viên.”

“Đấy là bởi vì tất cả bọn họ còn mãi nhún nhảy xung quanh để cố nhìn cho được cái mông của anh.”

Cô lắc đầu. “Lẽ ra em không nên nói với anh họ đã làm thế.”

“Sao lại không? Hay đấy chứ.”

“Vâng, và để rồi sau đó anh cứ khệnh khạng quanh quẩn ở đây hàng mấy tuần rồi.”

“Anh biết làm thế nào được nếu họ thấy anh hấp dẫn không cưỡng lại được? Hơn nữa, hàng bao năm trời rồi anh cũng phải chăm chăm nhìn theo thân hình hấp dẫn của phụ nữ. Anh nghĩ đây là chuyện đền bù thôi.”

“Đúng thứ anh thích còn gì. Nó là một sự báng bổ đấy, nhưng anh lại coi nó như cái gì đặc biệt và vinh dự lắm đấy.”

“Đúng thế mà.”

Cô bật cười và rồi đuôi mắt xanh lục của cô nheo lại.

Maggie vẫn luôn thích thú khi trêu chọc cái tôi tự mãn của anh. Tám năm qua, cô luôn khiến anh không thể suy nghĩ thực sự nghiêm túc về bản thân mình. Khi họ chuyển mối quan hệ của mình từ người tình sang đồng nghiệp, lối cư xử đó đã giúp mọi chuyện giữa họ trở nên thoải mái hơn.

Anh hất đầu về phía cái máy tính. “Chúng ta có được nhiều triệu không?”

“Em vẫn đang cố gắng hết sức để biến chuyện đó thành sự thật đây. Khi nào thì vụ thu hoạch bắt đầu?”

“Tuần tới là bắt đầu với nho Chardonnay rồi.”

“Thế em có phải cầu nguyện cho trời mưa hay không mưa không?”

“Không có mưa gì hết trong suốt vụ thu hoạch. Và khi em cầu nguyện thì nhớ đề cập đến chuyện chúng ta muốn nhiệt độ ấm áp cho nho Cabernet[4] và Melot luôn đấy.” Anh kéo một chiếc ghế phía trước bàn của cô và ngồi xuống.

“Em sẽ không bao giờ nhớ được tất cả những chuyện đó đâu.”

“Đó là bởi vì em không phải là một người biết uống rượu vang.”

Cô chạm ngón trỏ lên môi mình. “Anh không được nói ra như thế. Đó là bí mật lớn của em mà.”

“Anh biết. Anh nghĩ là một ngày nào đó anh sẽ dùng nó để tổng tiền được đấy.”

“Em biết làm thế nào được nếu em không chịu được tất cả những chuyện về rượu chứ. Cứ cho em một loại đồ uống nào như kiểu sữa đánh trứng hay mấy thứ có kèm cái ô nhỏ xinh trên thành cốc xem. Em không muốn thử cái gì có cồn cả, và em cũng không phải thử làm gì.”

Mặt anh nhăn nhó. “Strawberry daiquiris[5]. Đó là thức uống cho phụ nữ.”

“Em là phụ nữ, cảm ơn rất nhiều.”

“Anh đã cố để đào tạo cho khẩu vị của em, nhưng em đúng là hết thuốc chữa rồi.”

Maggie trông không thất vọng chút nào cả. “Em cho là trên thế giới này còn có nhiều người giống em hơn là số người giống anh, nên những gì anh nói không làm em bận tâm đâu.” Cô nhìn vào màn hình máy tính của mình, nhấn vào nút Save, và thoát khỏi chương trình.

“Được rồi,” cô nói, quay lại phía anh. “Nói hết cho em nghe xem nào. Chúng ta định bán hàng ra nước ngoài à?”

“Anh có thể thành thật mà nói rằng mình sẽ có nhiều đơn đặt hàng hơn mong đợi đấy.”

Anh kể cho cô nghe về cuộc gặp với đối tác của anh chiều hôm trước. Họ đã bàn chuyện muợn đến đêm, và đến khi anh về đến nhà, Wild Sea Vineyards đã trở thành nhãn hiệu rượu mới nhất được xuất khẩu sang thị trường Viễn Đông.

“Dennis đang đợi những con số cụ thể của em đấy,” anh nhắc đến Giám đốc Kinh doanh của họ. “Chúng ta sẽ phải nhanh chóng bắt kịp với tất cả những quy định và cả đồng việc chuyên chở rượu ra nước ngoài nữa. Một khi ta đã bắt đầu, anh muốn được cập nhật về tình hình tài chính thường xuyên.”

“Không vấn đề gì.” Maggie ghi vài ghi chú vào quyển sổ nhỏ. “Dennis và em đã hẹn gặp nhau lúc gần trưa nay rồi. Em sẽ cho thêm phần này vào lịch làm việc.” Cô nhìn anh. “Thế sao anh không hài lòng với chuyện này?”

“Anh có đấy chứ.”

“Anh chả có vẻ gì là vui thú cả. Anh đã phấn đấu cho chuyện này cả năm nay rồi. Sao giờ trông anh lại không giống một người lữ hành hạnh phúc gì cả?”

Anh nhún vai. “Anh đã có cái anh muốn. Giờ là lúc chuyển sang mục tiêu mới.”

“Có khi giờ là lúc nên dừng lại và tận hưởng những gì anh đã có được đi.”

Cô vươn người về phía trước và chống hai khuỷu tay lên bàn. “Nic à, anh đang đốt cháy mình trong công việc đấy. Anh có bao giờ nghĩ đến chuyện có một cuộc sống chưa?”

“Anh có một cái rồi đây.”

Miệng cô chu lại. “Anh có nhà máy rượu, cái đang chiếm đến chín mươi phần trăm thời gian của anh. Mấy giờ rảnh rồi còn lại thì anh dùng để lượn lờ vòng quanh bờ biển trên cái xe máy điện rồ ấy, và hẹn hò với những người mà anh không hề có ý định gì nghiêm túc cả. Anh không muốn có gì đó có ý nghĩa hơn những chuyện tầm phào đó à?”

“Em đã bỏ anh để anh phải đi tìm những phụ nữ khác đấy.” Anh bảo cô.

“Không hẳn là như vậy. Anh là người đã đá em, có nhớ không?”

“Không, anh không làm thế. Anh đủ minh mẫn để không tự mình đánh mất một người như em. Là em đã bỏ anh.”

“Ồ, chắc rồi. Giờ thì anh nói vậy khi em đã có một gia đình hạnh phúc với một nhóc con chập chững biết đi.” Vẻ châm biếm của cô biến mất. “Khi mình mới gặp nhau, anh có quá nhiều kế hoạch và ước mơ. Khi đó, em đã không bao giờ nhận ra là tất cả đều chỉ có về công việc. Bảy năm qua, anh đã biến tất cả thành sự thật. Bây giờ có lẽ là lúc anh nên chuyển hướng sang những vùng khác trong cuộc sống của anh đi.”

“Vâng, cảm ơn vì bài thuyết giảng, thưa Mẹ.”

“Em đang nói nghiêm túc đấy.”

“Anh biết. Anh đánh giá cao những lo lắng của em đấy.”

“Nhưng anh có nghe theo những gì em nói đâu.” Giọng cô đầy cam chịu.

“Không một phút nào.”

Cô thở dài. “Sao em không thể nói để cho anh chịu nghe được nhỉ?”

“Vì em là một nhà cứu trợ bẩm sinh, còn anh đâu có cần được cứu giúp.”

“Anh cần một thứ gì đó.” Cô gõ bút lên mặt bàn. “Một chú chó thì sao?”

Anh cười vang. Maggie luôn biết nói ra những điều đúng đắn, thậm chí cả khi anh không hề muốn nghe. Cô muốn anh trở thành một người hoàn hảo. Anh muốn giành phần thắng. Trong con mắt của cô, anh vẫn luôn đạt được tất cả những mục tiêu đã tự đề ra. Tất cả, ngoại trừ một mục tiêu mà cô không biết.

Còn về chuyện gắn bó đời mình với một phụ nữ, một mối quan hệ lâu dài, ổn định, đó có lẽ là để cho những người khác, chứ không phải cho anh. Từ rất lâu rồi, anh đã học được rằng, yêu một người có nghĩa là mở lòng anh ra để rồi bị bỏ rơi, bị phản bội. Bận tâm đến mà làm gì chứ?

“Có thể là một chú chó,” anh nói. “Anh sẽ suy nghĩ về chuyện này.”

“Anh có thể lắp một cái thùng vào đuôi xe máy của anh. Tuyệt quá còn gì? Anh có thể mua một cái kính râm xinh xinh và một cái áo da nhỏ dành cho chó nữa.”

Anh rụt người lại. “Không đời nào. Anh sẽ kiếm một con chó, chứ không phải một con búp bê thời trang. Jason có biết là em cũng đồng bóng kiểu này không thế?”

“Chồng em rất si mê em.”

Nic đã rất mừng cho cô. Khi anh trở về nhà sau mười tám tháng tha hương bên Pháp, Maggie mới chỉ vừa vào làm công việc sổ sách kế toán cho nhà máy. Cô hơn anh năm tuổi, mới đến thị trấn, và họ chỉ có mối quan hệ giao tiếp tối thiểu nhất. Rồi ngay khi cô biết chuyện trái tim đổ vỡ của anh, cô đã hành động, giúp anh hàn gắn mọi thứ bằng những buổi tâm sự và bằng cả những đêm dài trên giường nữa.

Sáu tháng sau đó, anh đã hồi phục lại, và cô đủ thông minh để kết thúc mối quan hệ của họ trước khi nó khiến cả hai phải khó xử. Họ vẫn là bạn với nhau nhiều năm sau. Rồi cô gặp Jason, yêu anh ta và kết hôn. Nic đã rất mừng cho cô. Cô luôn là mẫu người của gia đình.

“Tiền mặt của chúng ta thế nào?” anh hỏi, đổi sang chủ đề ít tính cá nhân hơn.

“Anh muốn mua gì à? Mua thêm đất? Hay có lẽ là một hòn đảo nhỏ ở đâu đó?”

“Rất hài hước đấy. Thực ra, anh đang nghĩ đến chuyện cho vay.”

Maggie cau mày. “Cho ai?”

“Một người quen của anh đang muốn bắt đầu một xưởng rượu.”

“Và anh đơn giản là chỉ ưa thích uốn nắn định thủ của mình thôi sao?”

Anh nhún vai. “Phải bận tâm đến chuyện vụ này sẽ mang về những món lợi gì chứ.”

Maggie chớp mắt nhìn anh. “Anh muốn cho ai đó vay tiền để khởi nghiệp và anh đoán biết là họ sẽ thất bại à?”

“Anh không mong chờ họ thất bại.” Không hoàn toàn như thế. Nhưng Brenna đã xa rời chuyện làm rượu quá lâu rồi. Mười năm trước, anh có thể đặt cược ngay lập tức là cô có thể làm được, còn bây giờ? Anh không chắc lắm.

“Anh định cho vay dưới danh nghĩa cá nhân anh hay là của công ty?” Maggie hỏi.

“Thế theo em thì nên thế nào?”

“Còn tùy vào các điều khoản đi kèm. Rồi còn chuyện thuế má kéo theo nữa. Thế chúng ta đang nói đến khoản vay lớn cỡ nào đây?”

Nic ngồi yên vị lại để theo dõi được màn vui tiếp theo. “Một triệu đô.”

Maggie đứng lên, hai tay chống nạnh. Mắt cô mở to và má cô đổi màu giống màu má tóc đỏ của cô. “Anh có mất trí không thế?”

“Đây là cách em nói chuyện với ông chủ của mình đấy à?”

“Em nói thế đấy khi anh ta thực sự cần một liều thuốc điều trị. Anh đang định cho một ai đó vay một triệu đô và anh nghĩ có khả năng là người đó sẽ thất bại?”

Anh nhún vai. “Nó cũng có thể là là một khoản chi đáng giá.”

“Chuyện này thực sự ngớ ngẩn. Em nghĩ thế đấy, Nic. Em biết, đây là công ty của anh và anh có thể bảo em biến đi cho khuất mắt nếu anh muốn, nhưng em vẫn phải nói, đây thực sự, thực sự là một ý tưởng tồi.”

“Thế anh đã bao giờ bảo em biến đi cho khuất mắt chưa?”

“Chưa đến mức thế, nhưng anh thường xuyên phớt lờ những lời khuyên về tài chính của em.”

“Thế thì lần này có thể lại là một trong những lần như thế.” Anh đứng lên đối mặt với cô. “Lên thử hai phương án về chuyện tiền nong này đi. Anh còn chưa chắc anh muốn cho vay dưới danh nghĩa cá nhân hay công ty, nên cứ tính toán cả hai trường hợp đó đi.”

“Sao anh lại muốn làm chuyện này vậy Nic?”

Anh ngoác miệng cười. “Vì anh có thể làm được.”

Chương III

Ánh nắng mặt trời California xuyên qua lớp áo T-shirt, làm ướt đầm lưng Brenna. Cô đã đội một cái mũ rộng vành để che được khuôn mặt, và lẽ ra cô phải mang cả găng tay nữa, nhưng găng tay làm cô mất cảm giác không biết mình đang làm cái gì. Và hậu quả, các ngón tay cô bầm dập, móng tay gãy hết cả, và hàng tá cành cây làm cô xây xước khắp từ ngón tay đến cổ tay.

Len giữa các bụi cây um tùm, cô hít vào mùi thơm nồng của nho Chardonnay chín. Với lấy một cành nho nặng trĩu và cẩn thận bẻ nó ra, cô tưởng tượng đến dòng nước nho màu lục nhạt

sẽ chảy ra khi những quả nho chín mềm được mang đi ép. Vang Reserve Chardonnay của nhà Marcelli vẫn luôn nằm trong tốp đầu của cả nước, và vụ mùa này sẽ trở thành một trong những vụ mùa đáng ghi nhớ. Cô vừa thu hoạch nho, cắt rời từng chùm nho, đặt chúng vào cái thùng gỗ trước mặt, vừa tính đến số tấn nho trên mỗi mẫu ruộng và số chai vang trên mỗi tấn nho.

Khi mới thấy những dấu hiệu đầu tiên của một vụ mùa bội thu, cô đã muốn giữ lại một ít nho để thử pha chế một loại rượu mới. Cô đã có ý tưởng về một món rượu cô đã muốn thử làm từ lâu, và năm nay là đúng thời điểm thích hợp. Nhưng nội cô không chịu nghe, thay vào đó, nội bảo cô họ vẫn luôn làm ra vang Reserve Chardonnay từ những loại nho tốt nhất, và ông sẽ không để lãng phí dù chỉ một quả cho những thử nghiệm của cô.

"Nội thật cứng đầu," cô tự nhủ, dịch chuyển đến cái cây tiếp theo và bắt đầu cắt nho.

Quanh cô, những thợ hái nho ngoại tỉnh đến đây từ đầu tuần đang làm việc nhanh chóng, làm đầy ba thùng nho trong khi cô mới chỉ được có một. Cô không được thực hành nhiều để có thể làm năng suất được như họ, và tâm trí cô lúc này cũng không được tập trung lắm.

Ngày hôm qua họ đã mang về những quả nho đầu tiên. Cô đã có mặt khi họ cẩn thận đặt các thùng nho lên dây truyền để có thể đổ nho vào một cái thùng khổng lồ dùng để ép nho. Cô đứng phân loại và quan sát, rồi nếm thử dòng nước nho đầu tiên. Chỉ một nhấp môi đã cho cô thấy năm nay sẽ rất tốt đẹp.

Nhận thức rằng đó có thể sẽ là năm cuối cùng của Marcelli Wines - nếu nội cô vẫn cứng đầu và muốn bán nhà máy, hoặc để lại nó cho người anh trai mới tìm thấy của cô - đã khiến cô bỏ ra khỏi nhà máy và ra ngoài cánh đồng. Cô ở đó cả ngày hôm qua, và hôm nay cũng vẫn vậy. Cô cảm thấy bồn chồn và căng thẳng. Đã ba ngày rồi. Tại sao Nic vẫn chưa gọi?

Cô đã rất chắc chắn là anh sẽ cho cô vay tiền, nhưng thời gian trôi, và cô càng ít tự tin đi. Không có anh, sẽ không có nhãn hiệu Vang Bốn Chị Em Gái nữa. Không có tiền của anh, cô sẽ hoàn toàn phải dựa vào chính mình. Tài khoản hiện tại ở ngân hàng của cô chỉ có khoảng mười hai ngàn đô. Từ khi cô và Jeff chia tay, cô mới có thể tiết kiệm tiền cho bản thân mình. Thật không may, cả số tiền đó cộng với số chồng cũ của cô sẽ gửi hàng tháng cũng không thể đủ được.

Một hàng cây dài nửa trải ra trước mặt cô. Brenna tiếp tục cắt từng chùm, bỏ qua những chùm chưa chín, theo đúng trình tự. Cô đang tự hỏi không biết khi đến cuối ngày, cái vai mình sẽ còn đau đến mức độ nào nữa, thì điện thoại của cô reo.

Mia, em gái cô, đang trên đường về từ khóa học tiếng Nhật sáu tuần lễ ở Washington D.C. Bị ghìm chân ở sân bay Dulles vì chuyến bay bị hủy, cả buổi sáng Mia đã giết thời gian bằng cách gọi điện cho các chị mình và kể cho họ nghe về cuộc phiêu lưu của con bé. Nó đã gọi cho Brenna đến hai lần trong vòng hai giờ qua. Mỗi lần đó, Brenna đều tưởng chắc là Nic gọi, đến mức cô còn không thể thở được. Giờ thì cô biết chắc hơn rồi, và chẳng buồn nhìn vào màn hình xem tên người gọi đến nữa.

“Chị đang bận,” cô nói, mệt mỏi đứng dậy. “Đừng gọi cho chị nữa.”

“Không đúng lúc à?”

Giọng nam trầm nghe không có vẻ gì giống với giọng của cô em gái Mia mười tám tuổi cả. Thay vào đó, nó mang đến cho cô sự khuây khỏa vì nó thân thuộc, gần gũi và quá gọi cảm.

“Nic à?”

“Anh có thể gọi lại.”

Cô nhìn quanh mình để chắc rằng sẽ không ai nghe thấy cuộc nói chuyện. Tốp thợ đã tiến trước cô và đang ở gần giữa hàng cây. Cô loay hoay ngồi bệt xuống đất.

Nhịp thở của cô vẫn còn đầy, nhưng có cái gì đó đè lên ngực cô. Cả người cô căng thẳng. Liệu anh có nói đồng ý với cô?

“Được mà. Em đang giúp mọi người thu hoạch nho và em có thể nghỉ giải lao một lúc.”

“Em đang ở ngoài đồng à?”

“Uh-huh. Em đang nóng toát mồ hôi đây. Trông em bây giờ thực sự bắt mắt lắm.”

“Sao em không ở trong nhà máy? Em không phải lo đến việc ủ rượu à?”

“Nội và em lại bất đồng, như mọi khi. Em đang bức, nên em nghĩ em nên ra ngoài này và giận dữ một chút.”

“Ông cụ chỉ thiệt thôi.”

“Là em nghĩ vậy.” Cô lau mồ hôi trên mặt. Tim cô đập mạnh tưởng như nó sắp sửa phình to ra vậy. “Thế, anh đã có được quyết định nào chưa?”

“Rồi. Anh đang nghĩ đến việc đi kiếm một chú chó.”

Brenna nhìn ra ngoài trời nắng. Có phải cô đã ở ngoài trời lâu quá rồi không? Đầu cô bị hâm nóng quá mức rồi à?

“Được đấy,” cô nói chậm rãi. “Chó rất tốt. Anh đã có ý tưởng về giống chó cụ thể nào chưa?”

“Một con chó săn giống Golden. Không phải là một lựa chọn truyền thống, nhưng anh muốn con nào đấy to một chút và phải thân thiện.”

“Thế thì chúng đáp ứng được yêu cầu rồi.”

“Có một trại nuôi chó ở Ojai. Anh đang định chiều nay sẽ tới đó và xem thế nào. Anh đã gọi điện rồi, và họ nói có một đàn chó con mới cai sữa. Mới có hai con đã sữa được, nhưng tóm lại là có năm, sáu con để chọn lựa.”

Thôi được – một trong hai người bọn họ hẳn đang phát điên rồi. Sao Nic lại nghĩ là cô quan tâm đến việc anh đi lựa tìm một chú chó nhỉ? Có phải anh đang tính kể lể với cô về mấy con cún để cho cô thấy rằng anh vẫn là một gã rất được, dù ngay sau đây anh sẽ từ chối lời cầu xin của cô?

“Nghe ổn đấy. Hy vọng là anh sẽ vui.”

Cô phải chớp mắt mấy lần trước khi nhận ra hai mắt cô đang nóng bừng lên. Không đời nào cô lại khóc lúc này cả, cô tự nhủ, dù cho hòng cô có khô rát lại. Quỷ ạ, cô đã quá chắc chắn là anh sẽ nói đồng ý, chắc chắn đến mức cô đã không thềm có một phương án dự phòng... mà chính xác thì, anh chính là phương án dự phòng của cô rồi còn đâu.

Sự sụp đổ của giấc mơ khiến bụng cô trào lên nôn nao. Cô muốn ngã xuống và chết đi cho rồi.

“Nghe này Nic, em thực sự cần phải quay lại...”

“Anh nghĩ là có thể em muốn đi cùng anh.”

“Em không phải dân buôn mấy con cún đâu.”

“Mình sẽ có cơ hội nói chuyện.”

Cảm giác nôn nao biến mất hẳn. Hy vọng lại nảy lên và lớn dần, đến lúc nó chiếm hết mọi cảm xúc khác. “Mình có chuyện gì để nói à?”

“Anh có một vài câu hỏi. Và nếu anh thấy thích câu trả lời, thì ừ, anh có thể nói là mình có chuyện để nói đấy.”

Nếu cô không phải đang ngồi trên đất rồi, cô có thể ngã mất. “Anh sẽ cho em vay tiền à?”

“Anh nói rồi mà, anh vẫn còn cần thêm sự thuyết phục nữa. Nhưng anh đã chắc khoảng bảy mươi phần trăm. Sắp mười một giờ rồi. Sao em không đi sửa soạn rồi đến thẳng chỗ anh luôn? Đến đây lúc mười hai giờ và mình sẽ đi Ojai. Trên đường đến khu trại, mình có thể nói chuyện về kế hoạch đề xuất của em.”

“Ngh- nghe tuyệt lắm. Em sẽ đến đấy.”

“Gặp lại em ở đây nhé.”

Cô nghe thấy tiếng click bên tai. Cô nhấn nút Ngắt trên điện thoại rồi ngả lưng xuống nền đất và cười to thành tiếng.

“Quý ạ!” cô hét lên với ông trời. “Anh ấy sẽ đồng ý!”

Ba mươi phút sau, Brenna đứng trước gương trong phòng tắm, cố xoay sở với cái máy sấy tóc và một chiếc lược tròn to bụi. Thường thì cô chỉ đơn giản để tóc mình tự khô. Từ sau vụ thảm họa cắt tóc lần trước do cơn bốc đồng của cô khi biết bị Jeff lừa dối, cô chẳng còn bận tâm gì nhiều đến kiểu cách các thứ nữa. Khi mà thế giới của cô đã thu hẹp lại chỉ còn có các cánh đồng nho và nhà máy rượu, còn có ai đâu để mà gây ấn tượng, vậy nên cô để các nghi thức buổi sáng của mình thật nhanh chóng, chỉ còn có tắm rồi sau đó là sữa dưỡng da.

Còn ngay lúc này đây, cô muốn mình trông thật thu hút. Không phải chỉ là ăn mặc chỉnh trang mà phải lôi cuốn và tự tin. Nhưng chính xác thì người ta nên ăn mặc thế nào đây khi muốn người đối thoại cân nhắc xem mình có đáng với một món nợ một triệu đô hay không?

Lóng ngóng với cái lược, cố cho tóc mình vào nếp và có chút bóng bẩy, cô cân nhắc các lựa

chọn của mình. Một bộ vest, váy, quần sooc. Hay là không gì cả.

Lựa chọn cuối cùng khiến cô vừa cười vừa so mình lại. Đã mười năm rồi và cộng thêm cả mười lăm pound nữa kể từ khi Nic thấy cô trần truồng. Cô không nghĩ mình nên tự phơi bày thêm quá khứ đó nữa mà không kèm theo chút cảnh báo nào. Hơn nữa, chuyện này không phải là về sex, đây là công việc mà. Nên có lẽ một bộ vest nhỉ?

Nhưng đang là tháng Tám, nóng điên người, và họ sẽ đi mua một chú cún cơ mà. Không hợp chút nào để diện váy vóc giày dép lẳng nhăng.

Khi đầu cô cuối cùng cũng gần khô và trông cũng có vẻ ra kiểu tóc rồi, cô quăng cái lược và máy sấy lên bàn, rồi nhao tới hộp trang điểm. Ít nhất thì cô cũng có một làn da oliu khá mịn màng, nên cô không cần lăm đến phấn nền hay phấn trang điểm. Cô tô một chút phấn mắt, chải mascara, và son bóng, rồi tiến đến tủ quần áo của mình.

Ba phút sau, cô đã quyết định xong sẽ mặc một bộ mà cô cho là phù hợp nhất với một buổi đi mua một chú cún con: quần sooc khaki, một cái áo phong màu mòng két, và một đôi sandal. Cô đeo đồng hồ, một đôi khuyên tai hình tròn đơn giản và trượt qua cái lược lên mái tóc mình một lần cuối, rồi ôm lấy túi xách cùng chìa khóa xe và chạy ra phía cửa.

Mười một giờ năm mươi tám phút, cô có mặt trước cửa khu nhà máy rượu vang Wild Sea Vineyards. Sau cả thập kỷ, nhìn bề ngoài tòa nhà vẫn không có gì thay đổi, nhưng có đến nửa tá các máy móc mới đã được trang bị thêm trong mấy năm gần đây. Cô có thể nhìn thấy tòa nhà thử rượu ở cách đó nửa dặm và cả hàng xe của khách du lịch đỗ phía trước. Bên trái và bên phải cô đều là hàng mẫu ruộng nho, đằng sau cô là ngôi nhà.

Cô bước ra ngoài trời nắng ấm và bỏ kính râm ra. Một giờ vừa qua, cô đã quá bận rộn đến

việc sửa soạn ăn mặc mà không có lúc nào nghĩ đến việc lo sợ nữa, nhưng giờ, đàn bướm từ đâu bỗng nhiên lại đang di trú đến bụng cô và bắt đầu thả bom xuống. Cô thấy nóng, khát, căng thẳng và sợ hãi. Nếu tâm trạng của cô bây giờ giống như một loại rượu, thì nó hẳn phải sánh, có màu xanh lục và đang sủi bọt nữa.

Món rượu đó còn tệ hơn nữa lúc Nic bước ra từ nhà máy rượu. Anh mặc quần Jean và áo phông. Một cặp kính râm tối thui che kín đôi mắt anh.

Cô đã từng trông thấy anh ăn mặc như vậy hàng trăm lần, có thể còn nhiều hơn nữa. Ừ, anh cao ráo, đầy cơ bắp, và rất đẹp trai. Nhưng cô chỉ quan tâm đến tiền của anh thôi. Không gì khác nữa ở người đàn ông này lôi cuốn cô cả. Thực sự thế.

Brenna cho khóa xe vào túi quần và khẽ thở dài. Cô không phải một người nói dối giỏi lắm, thậm chí là với chính bản thân mình. Có thể là đã mười năm và cách xa hàng vạn dặm kể từ khi giữa cô và Nic có nhiều hơn một tình bạn, nhưng đâu đó trong cô vẫn còn nhớ rất rõ quãng thời gian họ đã cùng nhau. Đặc biệt là những lúc họ bên nhau trên giường.

Cô nhớ hơi ẩm của làn da anh. Đa phần họ vẫn làm tình ngoài trời, nên với cô, sức nóng mặt trời và hơi nóng của Nic là một. Họ đã cùng nhau khám phá những cảm xúc của việc làm tình trong những cơn mưa lạnh tháng Sáu, bên bờ biển tháng Bảy, và dưới những tán nho trong những đêm tháng Tám oi bức.

Chốn trong nhà ưa thích của họ là ở phòng ủ rượu, nơi vẫn thường trống trơn cho đến khi vụ thu hoạch bắt đầu, nhưng lúc nào cũng tối, yên ắng, tràn ngập mùi của men rượu và của sự mê hoặc kỳ diệu. Có những lúc, khi cô dạo bước quanh phòng ủ rượu ở Marcelli và bắt gặp cái mùi đó, trong cô lại lóe lên hình ảnh của thân thể Nic áp vào cô, hai tay anh ở khắp mọi nơi, sự ham muốn cấp thiết của chúng vượt ra ngoài vòng kiểm soát.

Mười năm, hàng bao dậm xa cách, và một cuộc hôn nhân đổ vỡ, vậy mà cô vẫn còn nhớ... có lẽ là nhiều hơn những gì cô nên nhớ.

"Em đến rồi," anh nói, bỏ kính ra và cho cô một nụ cười tươi.

"Em có động cơ mà," cô thừa nhận, quyết tâm thể hiện một vẻ ngoài thật bình thản. "Và tò mò nữa. Em chưa bao giờ nghĩ anh lại là mẫu người thích nuôi chó cả."

"Anh đã muốn có một con từ lâu rồi. Bây giờ có vẻ là đúng lúc. Em sẵn sàng chưa?"

Cô gật đầu và theo anh ra bãi đỗ xe. Hai chân cô cứ đi theo cái điệu nhảy simmi kỳ quái, khiến cô khó khăn lắm mới bước được. Cô không phải đang nghĩ đến chuyện đi đến đó - đến Ojai. Mà là nghĩ đến Nic - chàng lãng tử lái motor.

Ngay lúc này, trong cô đang là hình ảnh của cô ngồi trên motor cùng Nic, ngồi sau anh, ôm chặt, ở gần, rất, rất gần anh. Cô sẽ vòng tay ôm lấy anh và cảm nhận được từng nhịp thở của anh. Rồi cuối cùng, tim họ sẽ cùng chung một hợp âm, ngay khi tim cô lỡ nhịp lúc anh tăng tốc. Sẽ rất vui, thân mật, thú vị và còn hơn cả một chút nguy hiểm nữa.

Cô không thể đợi được.

Anh bước vào gara và nhấn nút mở cánh cửa cuốn. Ánh sáng từ bên ngoài tràn vào phòng. Theo hướng mắt anh, cô nhìn thấy một chiếc Jaguar mui trần đắt tiền – một cái xe thực sự bóng bẩy, một chiếc Lan Rover và ba chiếc motor, Nhiều hơn hai cái so với số lượng anh đã từng có.

Khi cô nhìn quanh kiếm tìm một cái mũ bảo hiểm dự phòng thì Nic đã đi tới chỗ chiếc Land Rover và mở cánh cửa bên ghế hành khách. "Để phòng trường hợp chúng ta trở về mang theo được một con chó con," anh nói. "Anh không muốn nó gặm hỏng cái xe đắt tiền của anh."

Hơi nóng của ham muốn trong cô bay tuốt đi như nước rút khỏi bồn. Phải rồi. Nic định đi mua một chú chó cơ mà. Người ta không điều cái motor đi nếu muốn đi mua vật nuôi. Làm thế trông thật vô trách nhiệm. Làm sao một con cún con có thể đội nón bảo hiểm và ngồi sau xe chứ. Cô đang nghĩ cái gì vậy?

Cô đã không hề suy nghĩ gì cả, cô nhận ra khi chui vào trong xe và đợi Nic đóng cửa. Cô bắt gặp bản thân lại đang trôi về quá khứ và suy tưởng. Thật ngu ngốc. Còn những ước mơ của cô thì sao? Sứ mệnh của cô thì sao? Hành trình tới Ojai lần này là cơ hội để cô thuyết phục Nic cho cô vay tiền. Cô phải tập trung vào đó.

Đến khi Nic ngồi vào sau tay lái, cô thề sẽ giữ mọi suy nghĩ chỉ tập trung vào công việc thôi. Cô đang định nhắc đến khoản vay thì anh lên tiếng.

"Bên em đã bắt đầu thu hoạch nho Reserve Chardonnay chưa?" anh hỏi.

"Từ hôm qua."

Anh tra khóa vào ổ, bật máy, rồi nhìn cô. "Và?"

"Phải nói là ngoạn mục," cô thừa nhận. "Nho vừa chín tới, ngọt vừa đủ. Anh sẽ chẳng cần phải thêm chút tài năng nào để biến chúng thành rượu ngon nữa. Bên anh thì sao? Nho

Chardonnay đã chín chưa?"

"Hầu hết các ruộng đều chín rồi. Anh đang cho người đi thu hoạch."

Họ ra khỏi gara. Anh nhấn nút đóng cửa gara lại, rồi quành xe hướng thẳng ra phía đường cái.

"Và?" cô hỏi, cười vui vẻ. "Sẽ có một năm sáng lạn chứ?"

"Có vẻ là như vậy."

Cô không ngạc nhiên. Cô đã nghe thấy chuyện năm nay là một vụ thành công với tất cả mọi người. Như vậy tốt đẹp hơn biết bao lần cái năm mọi người đều phải chật vật. Cô vẫn còn rùng mình vì sợ khi nghĩ đến năm 1998, khi toàn bộ nho Cabernet của California mất mùa vì thời tiết không ủng hộ. Nho Cab đã không chín được. Đó là một trong rất ít lần cô không cảm thấy áy náy vì đã không dính dáng đến Marcelli Wines.

"Thế em và ông nội tranh cãi về chuyện gì vậy?" anh hỏi.

"Em muốn dùng một ít nho Reserve để pha chế thử. Nội thì cho rằng tất cả số nho đấy phải được đóng chai thành Vang Reserve Chardonnay hết. Đó là loại rượu tốt nhất của nhà em, và em biết như vậy, nhưng em cũng có ý tưởng về một món pha chế tuyệt vời nữa. Nội thật cứng nhắc và cổ hủ."

Nic liếc sang cô. "Chardonnay là một trong những loại được ưa chuộng nhất rồi. Sao em lại

muốn thử cái mới?"

"Vì em nghĩ các món rượu pha chế bây giờ đang dần được ưa chuộng hơn rồi. Cả hai nhà Kendall - Jackson và Columbia Crest bên bang Washington đều đã rất thành công với món Cabernet-Merlot. Qupe Winery còn có món rượu đã được bán hết chỉ ba mươi giây sau khi được đóng chai đấy."

"Và còn vì em thích thử nghiệm nữa."

Cô nhún vai. "Em thừa nhận điều đó. Em muốn làm ra được loại vang trắng hoàn hảo. Sáng màu, hơi có mùi nho. Em muốn đến giọt cuối cùng sẽ thấy được vị mát lạnh, và cả một chút vị ngọt nữa. Một chút, rất ít thôi, vị gỗ sồi. Em muốn nó mang lại cảm giác lạnh, dù thực ra nó không hề thế."

Anh nhìn sang cô. "Yêu cầu cao quá."

"Có thể làm được mà. Cộng thêm số tiền anh sẽ cho em vay nữa. Em sẽ mua nho Chardonnay của nhà Schuler. Em đã có một ít nho Voignier dự trữ ở Napa rồi. Em tính là với công thức pha chế thích hợp và dùng thùng ủ rượu em sẽ..."

"Em định sẽ ủ rượu bằng thùng gỗ à?"

Cô cố không đảo mắt nhìn anh. "Anh nói cứ như nội em vậy. Vâng, em định làm thế. Em biết, nó sẽ tốn kém và mất nhiều thời gian, nhưng như thế rượu sẽ êm hơn, và màu rượu sẽ sáng hơn. Đúng kiểu em muốn."

"Thế nho Pinot Noir của em thì sao?"

Cô nhận thấy họ đã hòa vào làn đường phía Nam, thẳng đến con đường dốc dẫn đến Ojai.

"Tuần trước em đã đến và xem chỗ nho đó rồi. Khoảng một tháng nữa."

"Em biết làm ra được thứ vang Pinot ngon khó kinh người thế nào rồi đấy."

Cô quay người nhìn sang anh, "Em chấp nhận thử thách mà."

Anh toét miệng cười. "Được rồi, vậy là vang Chardonnay, một thứ rượu pha chế, và vang Pinot. Còn gì nữa không trong tầm ngắm của Brenna Marcelli?"

Cô mất mười phút để vẽ nên kế hoạch về món vang Cabernet hoàn hảo. Vì cô chưa thể tự trồng nho, vẫn chưa được, cô lên một danh sách những nhà cung cấp nho tiềm năng của mình. Thay vì mua cả kho nho của một người, cô sẽ mua một lượng nhỏ từ nhiều người để có được đúng thứ nước pha chế cô muốn.

"Em chắc trăm phần trăm cho thứ vang Cab này đấy," cô quả quyết. "Không có thứ vang Cab Franc hay Merlot nào có thể sánh được với nó đâu. Em cũng không định làm một loại vang phải ủ đến hai mươi năm. Ít nhất thì cũng không phải trong giai đoạn ban đầu này. Em muốn sau ba năm đầu nó sẽ là một thứ vang ngon và đến năm thứ tư thì tuyệt hảo."

"Không phải tất cả chúng ta đều mong thế hay sao?"

Cô cho phép mình mỉm cười. "Điều khác biệt là em biết làm thế nào để được như thế."

"Còn anh thì không à?"

"Em đã nói vậy à? Anh làm tốt mà. Wild Sea đã nổi tiếng khắp cả nước rồi."

"Số lượng chứ không phải chất lượng?"

Cuộc tranh luận có vẻ quen thuộc quá.

"Em vẫn dỗi theo Wild Sea Wines," cô nói. "Anh biết mà, Nic. Anh vẫn đang tập trung để sản xuất ra được càng nhiều thùng nho trên mỗi tấn nho càng tốt. Anh nên giảm cái số lượng đó đi mười phần trăm. Ồ, và hồi năm 2000, còn có một vài thùng ủ rượu cho vang Reserve Merlot được lựa chọn khá tồi nữa. "

"Đây là cách em thuyết phục anh cho em vay tiền à? Bằng cách chê rượu của anh?"

Cô cựa quậy trên ghế, nói lỏng đai an toàn để cô có thể quay sang đối mặt với anh. "Nếu anh không muốn biết quan điểm của em, anh không nên hỏi."

"Anh không nhớ là có hỏi em."

"Anh đã nói 'số lượng chứ không phải chất lượng' bằng cái giọng đòi hỏi một câu trả lời. Đó là hỏi."

Anh nhìn cô. "Em vẫn bướng bỉnh thế."

"Em cũng vẫn đúng. Anh có thể bán được gấp bốn lần Marcelli Wines, nhưng chúng em lại có số giải thưởng về rượu vang nhiều gấp ba, và em chắc là không cần phải nhắc anh về sự bầu chọn chúng em có được từ các tạp chí và nhà phê bình."

"Không, không cần. Thế có muốn so sánh về tổng lợi nhuận không?"

Cô chun mũi lại. "Trừ khi anh muốn em thành thò lò mũi xanh trong xe anh."

"Để việc đẩy cho con chó con đi."

Họ ra khỏi đường cao tốc và rẽ vào đường chính dẫn đến Ojai. Tháng Tám ở California có nghĩa là nắng suốt ngày và rất ít mưa. Vào mùa hè, hầu như mọi thứ trong bang đều trở nên râm nắng.

Brenna nhìn ngắm vóc dáng khỏe mạnh của Nic và cái cách anh lái xe thành thạo.

Đây là khoảng thời gian lâu nhất họ bên nhau mà cô cảm giác nó kéo dài như vô tận. Cô thấy lo sợ vì nhiều thứ, nhưng cũng lại thấy thư thái một cách lạ lùng. Có lẽ, bởi anh vẫn luôn là một người dễ gần. Họ đã từng tranh cãi với nhau suốt ngày bởi những quan điểm khác biệt về mọi chuyện, từ chuyện rượu vang đến chuyện chính trị. Nhưng những cuộc tranh luận của họ chưa

bao giờ là thù địch cả - thay vào đó chúng như một sở thích mà họ cùng chia sẻ. Họ tranh luận với đủ các cung bậc cảm xúc, họ gọi nhau bằng nhiều loại tên, họ thậm chí còn dọa sẽ dùng đến vũ lực với đối phương – theo cách tốt nhất có thể được, và không ai trong hai người trở nên tức giận vì những cuộc tranh luận đó. Ít nhất là họ đã từng như vậy. Còn bây giờ, họ đơn giản chỉ đang tranh luận.

Cô bắt gặp mình đang băn khoăn không biết anh đã làm những gì trong mười năm qua. Oh, cô có biết về những điểm cơ bản. Anh đã có mười tám tháng ở Pháp, bị ông nội Emilio của anh từ mặt. Tốt nhất là đừng có nghĩ đến chuyện đó, cô tự nhủ. Dù sao, chuyện Nic đã bị đuổi khỏi nhà chủ yếu là do cô.

Rồi sau đó, Nic cũng được khôi phục lại quyền lợi khi ông nội cầu xin anh quay về với nhà máy rượu. Nic đã đồng ý, tiếp quản dần dần nhà máy. Khi Emilio qua đời, Nic thừa kế lại tất cả.

Trong bảy, tám năm vừa qua Wild Sea đã phát triển, chủ yếu qua việc thu mua các nhà máy khác. Nếu có một nhà máy rượu sắp phá sản, hoặc ai đó thấy mệt mỏi với sự lên xuống của ngành sản xuất rượu vang, Nic sẽ xuất hiện với một mức giá tốt nhất anh có thể đưa ra. Anh vẫn luôn nói anh muốn trở thành người lớn mạnh nhất và cừ nhất. Theo hầu hết các tiêu chuẩn, anh đã trở thành như vậy.

“Sao em lại muốn ôm thêm việc làm gì?” anh hỏi, phá ngang dòng suy nghĩ của cô. “Em có thể sẽ ngã dập mông và ôm theo món nợ một triệu đô của anh cộng thêm cả lãi suất nữa.”

Cô đã cố gắng hết sức để quên đi lý do tại sao cô lại ở đây. Bỗng nhiên cô nhận ra đã đến lúc rồi. Cô cân nhắc câu hỏi.

“Mười năm trước, em đã là một con ngốc khi bỏ Marcelli Wines đi. Em đã không nhận ra cả

trái tim và tâm hồn em đều chôn chặt với mảnh đất này rồi, và thiếu nó em chỉ còn là một lớp vỏ bọc trống rỗng.”

“Thế mà anh lại nghĩ rằng em đã có một cuộc hôn nhân hạnh phúc.”

Cô cố đoán xem có chút mỉa mai nào trong giọng nói của anh không, nhưng không thể nghe ra được. Có thể, đó chỉ là một câu nói đơn thuần.

“Em cũng đã từng nghĩ là em có. Tất cả chỉ là ảo tưởng. Giờ em quay lại rồi và em không tin là có chút gì thay đổi cả. Em không bao giờ muốn đánh mất mảnh đất này và nhà máy rượu một lần nữa. Nội em đã có những lựa chọn mà nội cho là thú vị hơn nhiều so với việc để lại nhà máy cho em, nên em đang sẵn sàng cho cơ hội mới. Em không nghĩ đến khả năng sẽ bị thất bại đâu.”

“Một vài người sẽ cho thế là tự kiêu đấy.”

“Em không quan tâm chuyện một vài người nói gì. Em biết em đang làm gì. Em đã có một kế hoạch. Em không sợ phải làm việc vất vả.”

“Thế em sợ gì?”

Cô ngồi thẳng dậy trên ghế của mình và nhìn ra ngoài cửa sổ. “Câu hỏi thú vị đấy. Em đoán là sợ làm một kẻ ngốc nghếch. Từ bỏ tất cả vì một thứ không đáng.”

Ngay khi những lời đó trôi ra khỏi miệng, cô muốn tóm lấy chúng và trói chặt chúng lại.

Trong tất cả những điều ngu ngốc, thiếu nhạy cảm, không hợp thời điểm nhất, cô đã nói ra cái tệ nhất. Nếu cô muốn khiến Nic chắc chắn sẽ không cho cô vay tiền, thì cô đã dùng đúng cái chiến lược hoàn hảo nhất mất rồi.

“Vậy là chúng ta có cái đó là điểm chung rồi.” anh nói, giọng bình thản.

Cô nhắm chặt mắt lại, rồi lại mở ra. “Nic, em...”

“Không phải ngại.” anh nói, cắt ngang lời cô.

“Nhưng em thực sự...”

“Không, em không đâu. Anh không quan tâm đến quá khứ. Nó buồn tẻ lắm. Anh thấy tương lai có nhiều thứ để tò mò hơn nhiều. Giả định là em sẽ làm tốt từ năm đầu tiên, rồi sau nữa thì sao?”

Cô không biết nói gì. Có nhiều chuyện cô muốn giải thích, dù rõ ràng là anh không hề muốn nghe. Có lẽ cô chỉ nên trả lời câu hỏi thôi.

“Mua thêm nho, làm thêm nhiều rượu nữa. Đến năm thứ hai em sẽ bắt đầu bán ra. Em quen các nhà phân phối. Em không phải lo chuyện đưa được rượu đến các nhà hàng và các cửa hàng.”

Anh sắp nói không rồi. Cô vừa đánh mất một cơ hội để đòi. Tại sao cô không thể nhớ đến chuyện suy nghĩ trước khi nói? Có khó gì đâu. Cô vẫn luôn có một bộ óc nhanh nhạy cơ mà.

“Anh muốn một giấy ghi nợ có thể thu hồi nợ trước hạn.” anh nói.

“Cái gì?”

“Một giấy ghi nợ có thể thu hồi nợ trước hạn. Trong đó sẽ ghi cả lịch thanh toán và cả một mức lãi suất hợp lý nữa. Thậm chí, anh sẽ gia hạn cho em sau hai năm mới bắt đầu phải trả nợ. Nhưng đổi lại, món nợ đó phải thu hồi được vào bất kỳ lúc nào. Chỉ cần em sảy chân thôi, anh sẽ không ngại chờ để mọi thứ tiêu tan đi hết đâu. Anh sẽ mang giấy biên nhận lại và thu hồi mọi thứ em có.”

Đầu óc cô trống rỗng. Một giây trước vẫn còn có những ý nghĩ, đến giây sau, không có gì cả. Hai tay cô nắm chặt lại, hai chân cô lạnh toát như đá, và tim cô đứng yên. Rồi lý trí quay trở lại, và cả thân nhiệt của cô nữa. Cô giơ tay lên và áp cả hai tay lên nóc cái xe thể thao.

“Có phải anh vừa nói là anh sẽ cho em vay tiền không?” cô nói e dè.

“Uh- huh.”

Cô nhìn sang và thấy anh đang cười. “Em không thể tin được.”

“Nói thế tức là anh không nên cho thảo sẵn giấy tờ lúc sáng nay à?”

“Không. Làm ơn. Thảo ra hết đi.”

Brenna bật cười. Cô muốn lao mình vào Nic và hôn anh. Lý trí và cái đai an toàn đã giữ cô lại. Thay vì làm vậy, cô cuốn cửa kính bên ghế của mình xuống và chui đầu ra ngoài trời trưa nắng.

“Tôi vừa vay được một triệu đô!” cô hét lên với hàng cây. “Tôi sắp có một xưởng rượu rồi!”

Niềm vui tràn ngập trong cô. Cô sắp bắt được cơ hội của mình rồi đây. Khi quay trở lại ghế ngồi, cô cuốn cửa kính lên và nhìn Nic.

“Có thật không?”

“Em vừa thông báo cho cả thế giới biết rồi còn gì. Làm sao anh có thể nói không được nữa?”

Hạnh phúc khiến máu trong cô sủi bọt như champagne. “Em không thể tin được. Anh thực sự có cả một triệu đô.”

“Anh còn có nhiều hơn thế nữa ý chứ.”

“Ồ khoe khoang.”

“Này, phải có một chút ít biết ơn chứ? Anh đang mạo hiểm vì em đấy.”

Cô thở dài. “Em vui quá. Em chẳng còn nghĩ gì được nữa.” Cô quay sang anh. “Thế sao anh lại đồng ý?”

“Anh nghĩ em đáng để đặt cược lắm.”

Sau mười năm nghe Jeff nói với cô rằng cuộc sống của cô không có chút gì thú vị, và chỉ đáng xếp thứ hai sau sự nghiệp bác sĩ của anh ta, và suốt sáu tháng bất đồng với nội cô về mọi thứ, từ chuyện thùng ủ rượu đến chuyện nhãn hiệu, những lời của Nic khiến cô thấy dễ chịu vô cùng.

“Yeah?”

“Em biết mình đang làm gì. Chỉ với một chút may mắn và chăm chỉ làm việc, em sẽ có thể thành công với sự mạo hiểm của mình. Anh sẽ thu được kha khá từ khoản đầu tư của anh. Đôi bên đều có lợi.”

“Chai vang đầu tiên em làm ra sẽ là của anh,” cô nói. “Như là cách để em nói cảm ơn anh đấy.”

“Chỉ một chai thôi à? Em nợ anh ít nhất là một lô[6] chứ.”

“Được rồi. Một lô.”

Đến lúc này rồi cô sẵn sàng cho anh cả một quả thận. Anh đã cho cô cái chính yếu để biến ước mơ của cô thành sự thực. Đáng để cho anh một hoặc hai phần của cơ thể cô quá đi chứ.

Chương IV

Trung tâm chó giống nằm trong một trang trại cũ, ở một góc vườn cam. Nic đỗ xe đằng sau một chiếc Jeep toi tả và tắt máy.

“Người phụ nữ đã nói chuyện điện thoại với anh lúc trước, tên là Sara, nói là cứ đi theo tiếng sủa đến cuối trại là đến.”

“Dễ ợt,” Brenna nhìn anh. “Anh biết rồi đấy, mấy con chó con chúng chưa được rèn giũa gì đâu. Chúng nó sẽ đòi được đưa đi tè hằng đêm và còn gặm giày dép đấy.”

Anh xoay sang nhìn cô. “Chuyện đó anh có thể xoay sở được.”

Cô cười. “Em có nói là anh không thể làm được đâu, Người Khổng Lồ Vĩ Đại.”

“Em đang chọc anh đấy à.”

“Em đang vui. Em vẫn còn đang hạnh phúc quá vì khoản vay của anh.”

Cô nói, bỏ cặp kính râm xuống và anh nhìn thấy niềm vui trong đôi mắt sẫm màu của cô. Khóe miệng cô cong lại và cô gần như run lên vì niềm vui sướng. Anh quyết định sẽ quên đi,

chuyện anh có một lý do bí mật để cho cô vay tiền... ít nhất là trong buổi chiều nay.

“Để em đoán nhé,” cô nói với một nụ cười rạng rỡ. “Anh muốn mua một con chó đực.”

“Tất nhiên.”

“Đúng là kiểu điển hình của cánh con trai.”

“Có gì sai sao?”

“Chả sai gì cả, tuy nhiên anh có thể thử sáng tạo hơn một chút trong chọn lựa của mình.”

“Chỉ có chó đực và chó cái. Anh nên sáng tạo thế nào đây?”

Anh leo ra khỏi xe và ngay lập tức bị tấn công bởi hàng tá tiếng chó sủa. Brenna đi vòng qua chiếc Land Rover và đến đứng cạnh anh.

“Được rồi,” cô nói to. “Giờ thì em biết tại sao không có hy vọng gì cho cô nàng chó cún của anh rồi. Vì nó sẽ không phải là một cô nàng hàng xóm bình dân đâu.”

“Anh đoán là không.”

Họ đi dọc con đường đá dẫn đến gần nơi có tiếng ồn. Một vài cây to tỏa bóng râm xuống che mát cho khoảng một tá bãi quây rộng và hai cái chuồng.

Nic mở và giữ cánh cửa có gắn biển “Dành cho khách” cho Brenna rồi theo cô đi vào khu vực tiếp tân rất sáng sủa. Một cô nhóc đang ngồi bên một chiếc bàn cũ.

Cô bé ngẩng đầu lên và mỉm cười. “Xin chào. Chú là Nic, phải không ạ? Để cháu đi nói với cô Sara là chú đã đến.”

Cô bé đi ra ngoài qua một cánh cửa gỗ. Brenna đến đứng trước bức tường dán đầy tranh ảnh và nhìn ngắm mấy bức ảnh.

“Có vẻ là họ có một vài chức vô địch về giống chó tốt đây.”

“Chất lượng giống quan trọng chứ.”

“Anh có định sẽ phô trương con chó không vậy?” cô hỏi.

“Không.”

“Hiểu rồi.”

Anh nheo mắt lại. “Thế là có ý gì?”

“Không có gì.” Cô tiếp tục ngâm cứu mấy bức ảnh.

“Brenna.”

“Chỉ là nó đúng kiểu của anh thôi. Anh định mua một con chó, và nó phải có tổ tiên là những nhà vô địch, nhưng nó chỉ là một con vật nuôi thôi mà.”

“Nó là vật nuôi của anh.”

“Em chắc là nó sẽ rất tự hào vì điều đó.”

Anh cố để không cười. “Anh vừa mới cho em một món nợ bảy con số không cần đảm bảo. Em không thể nhún nhường lại một chút à?”

“Em đang cố gắng hết mức có thể rồi đây.”

“Nic?”

Anh quay lại và nhìn thấy một phụ nữ ngoài năm mươi rất ưa nhìn đang đứng ở cửa.

“Tôi là Sara.” Bà vẫy tay gọi họ lại. “Lại đây xem lũ trẻ nào.”

Đàn chó con được nhốt trong một bãi quây rộng nhiều bóng mát. Tám con cún con như những cục bông tròn đủ các màu, từ màu kem đến màu nâu nhạt, đang chạy quanh quần nhào lộn cùng nhau. Con mẹ đang nằm ở một góc. Biểu hiện mệt mỏi của nó cho thấy tám đứa con đúng là một số lượng quá nhiều.

“Chúng tôi vẫn để chúng được ra ngoài nhiều nhất có thể khi thời tiết tốt,” Sara nói. “Tôi đã nói với cậu là có hai con đã sữa được rồi. Để tôi chỉ cho.”

“Chắc rồi. Thế tính khí của chúng thế nào?” Nic hỏi. “Cháu có một nhà máy rượu và con chó của cháu sẽ được tự do chạy nhảy trên cả một khu rộng, nhưng nó sẽ phải tiếp xúc nhiều với mọi người. Có vấn đề gì không?”

“Không hề. Giống chó Goldens nổi tiếng vì sự thân thiện của chúng mà. Tôi cung cấp chó nhà, nên tôi luôn chọn những giống vô hại với trẻ con và phải ôn hòa nữa.”

Brenna gõ gõ vào cánh cửa. “Cháu có thể vào trong không?”

“Cứ tự nhiên đi.”

Cô bước vào trong bãi và ngay lập tức bị vây bởi tám con chó con đang rất kích động. Nic nhìn cô ngồi bệt xuống cỏ và giang hai tay ra. Những đám bông tròn bò lên chân cô, leo lên ngực cô và đứng bằng hai chân sau để gặm được tóc cô. Cô ôm chúng lại, bật cười khi chúng liếm môi cô theo kiểu nụ hôn của mấy con cún.

“Nói cháu nghe về nòi giống của chúng đi,” Nic nói.

“Cụ của chúng là con vô địch đầu tiên mà tôi nuôi,” Sara nói với anh. “Nó là một con chó đẹp và rất hiền lành.”

Bà vẫn tiếp tục nói, nhưng Nic chỉ còn nghe bằng một tai. Anh bắt gặp mình đang nhìn Brenna chơi với lũ chó con.

Những cái vuốt nhỏ làm rối hết mái tóc mượt mà của cô. Những dấu chân nho nhỏ in lên áo và quần sooc của cô. Những âm thanh kích động của chúng hòa lẫn với tiếng cười của cô.

“Chúng mày đều đáng yêu quá đi,” cô thủ thỉ và lại có thêm một một nụ hôn nữa.

Một con chó con chui xuống dưới chân cô, kéo sự chú ý của Nic xuống chỗ đường cong nơi bắp chân và cặp đùi trần thật dài của cô. Cô đã luôn có những đường cong khiến anh thấy gọi cảm kinh khủng. Điều đó vẫn không thay đổi. Ánh mắt anh trượt từ đùi lên phía ngực cô.

Anh khẽ cựa quậy, nhớ lại lần đầu tiên anh nhìn thấy ngực cô. Anh đã gần như mất trí lúc cô kéo áo lên cho anh và cởi áo ngực ra. Anh đã nhìn thấy nhiều phụ nữ khỏa thân trước đó, nhưng không ai như cô cả. Lần đầu tiên trong đời, anh đã hiểu được tại sao người ta phát minh ra cái từ “nảy nở”.

Lúc đầu, anh đã không thể nào chạm vào cô. Anh quá bận rộn mãi nhìn ngắm cô. Rồi sau đó, anh không thể cưỡng lại được những gì cô đang mời gọi. Căng đầy, ngọt ngào với hai đầu núm tối sẫm lại, căng cứng lên mỗi khi anh chạm vào. Anh bao bọc lấy những đường cong nhạy cảm của cô bằng cả hai bàn tay mình, khám phá từng li làn da cô, nhấm nháp và nếm cô cho đến khi cô quặn lại dưới anh và cả hai người bọn họ đều trở nên nóng bỏng đến mức họ...

Chúa tôi! Anh lôi mình quay trở lại hiện tại. Brenna vẫn đang chơi với đàn chó con, Sara vẫn đang tiếp tục nói về dòng giống của chúng, và anh thì đã cứng lên như đá rồi.

Anh quay nghiêng người để cái cột hàng rào che được tình trạng của anh, và cố để nghĩ sang những chuyện thực tế hơn, như là rèn luyện chó hay loại dây xích nào anh sẽ phải mua. Anh ép mình tập trung sự chú ý vào Sara và đưa ra những câu hỏi về việc chăm sóc chó.

Brenna ngẩng đầu lên, trên mỗi tay cô có một con cún. “Anh làm thế nào để chọn được đây?” cô hỏi. “Chúng đều đáng yêu quá.”

Sara mở cánh cửa, “Cậu ấy phải vào trong và chơi với chúng một lúc đã.”

Brenna toét miệng cười. Cô đặt một con xuống và vỗ vỗ xuống đất. “Lại đây, Nic. Vệt cỏ bẩn rồi sẽ giặt sạch được mà.”

Anh bước vào trong bãi và ngồi xuống cạnh cô. Ngay lập tức một vài con chó con trèo qua cô để sang chỗ anh. Chúng hít hít và sủa và liếm bàn tay anh rồi cắn cắn ngón tay anh. Khi anh nhấc một con lên, anh cảm nhận thấy cái bụng mập tròn ủng của nó khi nó rúc lại gần anh và tấn công mặt anh bằng cái lưỡi âm ỉm của mình.

“Chúng thích anh đấy.” Brenna nói.

“Anh là mẫu con trai dễ mến mà.”

“Có thể, nhưng em không nghĩ là đám chó con nhận thức được đến mức đấy đâu. Chúng chỉ

là muốn có được sự chú ý thôi.”

Một con chó tròn xoe với màu lông be nhạt lao vào đôi giày của anh và cố vật lộn với cái dây giày. Nó kéo lỏng được cái nút thắt ra và bỏ chạy với một đầu dây đang ngậm trong miệng. Nó lao đi được khoảng tám inch, rồi đột nhiên khựng lại khi cái dây bị kéo căng hết cỡ.

Bất ngờ vì bị mất đà chạy, con vật nhỏ lăn kềnh lưng xuống đất và nhìn Nic đầy ngạc nhiên, như muốn hỏi chuyện gì vừa xảy ra vậy. Nic nhắc nó lên bằng cả hai tay.

"Mày nghĩ mày có thể lôi được tao à?" anh hỏi khối bông tròn đang mở to mắt nhìn anh.

Con chó con sủa lên đồng ý, rúc rúc lại gần, và cố liếm mặt anh.

"Cẩn thận đấy," Brenna cảnh báo. "Anh sẽ thấy chúng thích được chiều chuộng hơn là ngược lại đấy."

Lúc cô còn đang nói, con vật nhỏ đã cuộn mình lại vào ngực Nic, dựa đầu lên vai anh và nhắm mắt lại.

Nic vẫn biết anh là mẫu con trai bình thường như bao gã khác. Anh biết chơi thể thao, biết lái motor, và điều hành một công ty đáng giá đến nửa tỷ đô. Không thể nào anh lại phải lòng một con chó con mười lăm pound được.

Nhưng cái hơi ấm của con vật nhỏ khiến anh thấy dễ chịu một cách đáng ngạc nhiên. Có lẽ Maggie nói đúng - có lẽ anh thực sự cần có một cái gì đó trong cuộc đời mình, dù thậm chí chỉ

là một con chó nhỏ.

"Cô Sara, nói cho cháu về con này xem nào," anh nói, chỉ vào con cún đang nằm trên tay anh và cố lờ đi nụ cười đầy vẻ thấu hiểu của Brenna.

"Nó sẽ trở thành một con lớn đấy. Cứ nhìn vào những ngón chân của nó thì biết. Nó thân thiện và hướng ngoại. Hơi bướng nữa."

"Không phải tất cả đàn ông đều thế sao?" Brenna hỏi.

Sara giơ tay lên. "Tôi không bàn luận những chuyện kiểu đấy với khách hàng đâu," bà nói một cách vui vẻ. "Hai cô cậu có thể tranh luận về chuyện này trên đường về."

Họ hoàn toàn có thể, Nic nghĩ. Cùng với nhiều chuyện khác nữa. Brenna đã luôn rất ngoan cố, và cô không hề nề hà gì để bảo vệ cho những gì cô tin. Cô cũng không ngại thừa nhận là mình sai. Đó là cô của mười năm về trước. Anh không thể nói được bây giờ cô là người ra sao.

Anh nhìn con cún đang ngủ trong tay mình. "Cháu lấy con này."

Ba mươi phút sau, họ quay lại chỗ chiếc Land Rover của Nic cùng với một hộp lớn đựng các đồ cần thiết cho con chó con và con vật vẫn còn đang cuộn trong một cái chăn, ngủ gật gù trong lòng Brenna.

"Mình có thể đặt nó vào túi của nó," Nic nói, nổ máy.

Cô khẽ vuốt ve con chó con và lắc đầu. "Em muốn ôm nó. Nếu anh không thấy quá khó chịu."

Nic nhún vai. Cô nghĩ thông điệp ẩn sau cái nhún vai đó là 'những sinh vật nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu như mấy con cún con không khiến anh bận lòng đâu', nhưng cô đã thấy biểu hiện trên mặt anh khi con chó con ngủ gục trên ngực anh. Anh hẳn phải thấy xúc động đến quận bụng ấy chứ. Cô đoán là anh thà phải ăn kính còn hơn là thừa nhận điều đó, một điều rất bình thường với cô. Cô sẽ không nói gì đâu. Ừ thì, không nói nhiều lắm.

"Sao lại là một con chó?" cô hỏi.

"Anh đã nghĩ đến việc kiếm một con từ lâu rồi, nhưng lịch làm việc của anh cứ phải đi suốt nên không thể thực hiện được. Đợt này anh đã thuê thêm được một Giám đốc kinh doanh rồi. Cậu ta sẽ tiếp quản phần lớn các khách hàng và cả chuyện đi công tác xa nữa."

"Tốt đấy," cô nói. "Thế anh sẽ làm gì vào thời gian rảnh rồi bây giờ?"

"Anh đang có một vài dự án mới. Chúng sẽ khiến anh bận rộn lắm. Chưa kể còn việc huấn luyện con chó mới này nữa."

"Huấn luyện, hả? Hiển nhiên là sẽ có rình rập người lạ từ xa rồi. Em sẽ cảnh báo mọi người trong nhà phải đi xa xa đất nhà Giovanni ra. Em không muốn ông nội hơn bảy mươi tuổi của em về nhà với một vết chó cắn đâu."

"Rufus sẽ không cắn ai hết."

Cô nhìn anh chăm chăm. "Anh hẳn đang đùa. Rufus? Anh đặt tên con chó tội nghiệp của anh là Rufus à?"

"Chắc rồi. Có gì không được à?"

"Tất cả. Nó không phải tên cho một con cún nhỏ đáng yêu."

"Nó sẽ không còn là một con cún nhỏ lâu nữa đâu."

Cô nâng niu khuôn mặt con chó con trong bàn tay mình. "Nhìn vào đôi mắt to này mà xem, cả cái mũi đen nho nhỏ này nữa. Anh thực sự có thể gọi con vật ngọt ngào này là Rufus được sao? Hãy nghĩ đến những cảm xúc tổn thương của nó khi bị những con chó hàng xóm gọi nó là Rufus the Dufus[7]."

Nic lắc đầu. "Em ở ngoài trời nắng lâu quá rồi đấy, Brenna. Những con chó hàng xóm sẽ không gọi nó là cái gì hết, vì chó đâu có biết nói."

"Vớ với chúng ta thôi. Nhưng chúng vẫn có thể nói chuyện được với nhau đấy. Chúng sẽ trêu chọc nó. Nó cần một cái tên xứng đáng hơn. Hoặc ít nhất cũng phải là cái tên nào đấy vui vẻ."

Nic ậm ừ một âm thanh gì đó trong cổ họng, không hẳn là gầm gừ, nhưng cũng gần như thế.

"Thế em nghĩ được cái tên nào?"

"Gì cũng được, trừ Rufus. Charlie này, Marvin này, Jack này."

"Marvin[8]?"

Cô đảo mắt. "Em đang động não mà. Anh không thể nào cứ có thái độ mĩa mai như thế mà lại trông chờ quá trình sáng tạo có hiệu quả cả."

"Anh chưa bao giờ nghĩ là đặt tên cho chó cũng cần phải cân nhắc cả đến sự sáng tạo."

"Nó quan trọng đấy. Đó là cái tên nó sẽ mang theo đến hết đời. Cái tên đó sẽ nói lên một vài điều về nó. Nó sẽ được ghi nhớ hay bị lãng quên cũng bởi cái tên của nó."

Anh nhìn con vật đang ngủ trong lòng cô. "Thế Max thì sao?"

Cô nhắc một chân của nó lên và giữ trong tay mình. Thật khó mà tin được con vật nhỏ bé này rồi sẽ có một bàn chân khổng lồ, nhưng nó sẽ như vậy. "Max được đấy."

"Vậy mình sẽ gọi nó như thế."

Nic nói, quay trở về chú ý vào con đường trước mặt. Brenna ngồi bất động, hầu như không thể thở được. Cô biết, Nic không có ý đó, anh không định nói câu đó ra như cách anh đã nói. Cô chỉ đang suy diễn một cái gì đó trong lời nói của anh thôi. Lúc này, họ có một mối quan hệ làm ăn, không gì hơn. Cô đã có được bài học của mình về việc dành cả trái tim và tâm hồn cô cho một người đàn ông, và thậm chí, nếu như cô có lại cơ hội đó một lần nữa, không thể nào lại là với Nic được. Yêu anh là cả một tai họa... cho cả hai người bọn họ.

Nhưng cái hàm ý gợi đến trong câu đó, “mình sẽ gọi nó như thế” làm cô thấy bối rối. Cô nghĩ đến cả buổi chiều họ đã trải qua cùng nhau, và nhận ra họ đã dễ dàng trở nên thân mật như hai người bạn biết bao. Như thế, họ vẫn luôn là bạn. Như thế, những năm xa cách là chưa bao giờ có. Như thế, cô chưa hề phản bội anh.

Tin cũ rồi, cô tự nhủ. Cho cả hai bọn họ. Nic đã vượt qua được chuyện với cô rồi, cũng như cô đã vượt qua được chuyện với anh. Giờ họ là đối tác làm ăn. Không gì hơn. Cô sẽ không thể chống đỡ nổi đâu nếu giữa họ có thêm cái gì đó khác nữa.

Chương V

Khi họ về đến Wild Sea Vineyards, Brenna nghĩ cô nên đi về nhà luôn, nhưng Nic đã khiến cô ngạc nhiên khi anh hỏi cô có thể ở lại thêm chút nữa không.

“Anh có một vài câu hỏi về chuyện em định sẽ xử lý công việc như thế nào,” anh nói.

Cô ngò vức nhìn anh. “Anh sẽ không đổi ý về món nợ, phải không?”

Anh nhả răng cười. “Anh đã nói đồng ý rồi mà. Anh không nuốt lời đâu. Sáng mai em sẽ có các giấy tờ cần thiết.”

Ở gần Nic không phải là một công việc khó khăn gì, và nghĩ đến việc cô đã trở nên mê mẩn

Max mất rồi, và cô còn rất ít việc để làm ở điền trang, ngoại trừ việc đi hái nho hoặc tranh cãi với nội, cô đồng ý ở lại.

Cô giúp anh mang đồ đạc của con chó con vào nhà chính. Điền trang nhà Marcelli là một kiến trúc kiểu Tây Ban Nha đồ sộ, còn ngôi nhà của nhà Giovanni lại là kiểu trang trại một tầng, với các phần coi nói thêm trải dài như vô tận. Nhiều năm trước, một lần khi ông nội của Nic đi xa khỏi thị trấn, cô đã từng ngủ lại đêm ở đây. Cô vẫn còn nhớ từng căn phòng trông ra sao, và họ đã làm tình ở bao nhiêu chỗ trong ngôi nhà.

Họ đi qua một gian sảnh, đến một căn bếp rộng lớn đã được tu sửa lại.

“Anh định cho nó ở đâu?” cô hỏi.

“Có một phòng để đồ cũ, nó có thể ngủ ở đó.”

“Một phòng chứa đồ? Trong đó có nóng không? Có cửa sổ không? Anh định sẽ nhốt nó trong đó suốt à?”

Nic lắc đầu. “Em lúc nào cũng cho rằng anh là một gã tồi. Có lẽ em sẽ thích nhìn qua cái nhà ngục của Max trước khi phàn nàn thế.”

“Nó còn bé mà. Nó sẽ nhớ mẹ và các anh chị em của nó. Hiển nhiên là nó sẽ khóc giữa đêm cho xem. Anh nên để nó ngủ cùng anh.”

“Không đời nào. Bây giờ nó còn nhỏ, nhưng chóng thôi nó sẽ lớn đùng lên. Anh không chia

sẽ giường của mình với một con chó nặng tám mươi pound đâu.”

Brenna vụt có một ý tưởng là cô có thể đề nghị chia sẻ cái giường của Nic cùng anh, nhưng cô cố đẩy hình ảnh họ cùng nhau trên một đồng chăn màn lộn xộn ra khỏi đầu, và chuẩn bị tư tưởng để khiếp sợ về ngôi nhà mới của Max.

Lẽ ra cô không nên đại dốt như thế, cô nghĩ, cảm thấy mình có nhiều hơn cả một chút ngốc nghếch, khi cô nhìn thấy cái “phòng chứa đồ.” Có thể nó đã từng là nơi chứa đựng các loại hộp to nhỏ và đủ loại đồ đạc linh tinh, nhưng giờ nó đúng là thiên đường cho một con cún con.

Sàn nhà được trải thảm. Hai cửa sổ lớn đón ánh nắng mặt trời, ở một góc phòng yên tĩnh có đặt một tấm vải lót, êm ái, trông giống một miếng da cừu. Một vài đồ chơi để con chó gặm nhấm và một đĩa đựng nước để gần cửa ra vào. Ở góc đối diện là một thùng nhựa lớn cao khoảng sáu inch và được lót báo. Sara đã bảo với họ là lũ chó con đã được huấn luyện để biết dùng “cái hộp nhỏ” của chúng vào buổi đêm.

“Anh định cho nó ăn ở ngoài sảnh chờ. Hay làm thế lại giống một hình thức tra tấn quá? Có lẽ anh nên dọn cho nó một chỗ trên bàn ăn. Nhưng không có ngón tay, nó sẽ thấy việc sử dụng bộ đồ ăn bằng bạc đúng là một cực hình đấy.”

Brenna đặt chiếc hộp đồ của con chó con vào tủ và treo dây xích và áo khoác của nó lên móc treo gần cửa. “Được rồi. Một căn phòng rất tuyệt.”

“Uh-huh.” Nic đặt Max vào giường của nó. Con cún nhỏ khẽ động dậy, rồi lại quay trở vào giấc ngủ. “Thế tức là anh đúng và em...” Anh ngừng lại chờ đợi.

Cô chớp chớp mắt. “Sai. Được chưa? Anh đã đúng và em đã sai.”

Anh bước đến và quàng một tay lên vai cô. “Anh rất thích mỗi khi em nói thế.”

Giây phút cánh tay anh đặt lên vai cô, hơi nóng lan khắp người cô. Như là cô đang ở giữa một ngọn lửa vậy. Một giây trước còn chưa có gì cả, và giây sau đó là một luồng hơi gấp gáp, theo sau nó là một tia lửa sáng chói lòa và bùng cháy. Cô muốn được gần anh hơn nữa và muốn được anh chạm vào cô ở những chỗ khác nữa. Cô muốn chạy trốn.

Thật may mắn cô đã chọn một phản ứng lý trí hơn cả hai phương án đó. Cô bước về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài.

“Anh có cả một vườn cỏ rất đẹp đằng sau nhà. Max sẽ thích nó.”

“Anh còn có thứ em sẽ thấy thích hơn kia. Lại xem đi.”

Trong nửa giây, cô đã nghĩ anh đang nói đến một chuyện gì đó, ừm, giới tính cơ. Ánh mắt cô vô tình chiếu đến chỗ phía dưới người anh. Lúc cô nhận ra mình đang làm gì, cô khẽ giật đầu lại, và thầm cầu nguyện sức nóng trên khuôn mặt cô không biểu hiện ra ngoài thành một cơn đỏ mặt.

“Anh có thể cụ thể hơn không?” cô hỏi lại từ chỗ đứng bên cửa sổ.

“Khi nào thì em sẽ học để tin tưởng anh đây?”

“Khi những chai vang nhỏ nhắn mọc được trên đồng nho.”

“Chuyện này không tệ đâu, anh thề đấy.”

“Uh-huh.”

Anh bước ra khỏi căn phòng của Max. “Lại đây đi. Đáng để xem lắm.”

Cô ngập ngừng, rồi chậm rãi đi theo anh.

“Nói anh nghe về các thùng ủ rượu xem nào,” anh nói khi cô bắt kịp anh. Họ đi qua bếp và ra ngoài nhà. “Em làm thế nào kiếm được chúng?”

Cô cần thêm một nhịp thở nữa mới đổi cuộc nói chuyện sang chuyện công việc được. “Một vài cái là em đặt hàng. Em cũng đi mua ngoài nữa. Có một số người đã đặt thừa quá nhiều và họ quá vui mừng để bán đi phần dôi ra đó.”

Những thùng ủ rượu loại tốt giá đến hàng trăm đô. Tuổi thọ của chúng có giới hạn thôi, và cần phải được thay thế thường xuyên. Những thùng trống không chỉ tổ làm phiền cho nấm mốc và mối mọt, nên những nhà làm rượu vang muốn chúng lúc nào cũng phải được dùng để chứa đầy. Cái khó là lượng rượu sản xuất được thay đổi hàng năm, nên việc xác định được chính xác số lượng thùng rượu cần cho mỗi vụ nho thu hoạch giống như là một trò chơi đoán số liên miên vậy.

“Em sẽ trữ chúng ở đâu?”

“Không phải ở Marcelli Wines rồi,” cô nói. “Em vẫn chưa thuê địa điểm. Em không muốn có bất cứ thỏa thuận nào cho đến khi em chắc chắn là mình có đủ về tài chính đã.”

Anh đưa cô tới nhà máy rượu. Một vài tòa nhà tập hợp lại thành một khu công nghiệp nhỏ. Lớn nhất là tòa nhà trung tâm và một tòa nhà mới được xây thêm. Brenna quan sát tòa nhà mới đầy ghen tị, một khu kho ủ rượu trang bị tối tân, có cả những căn phòng điều chỉnh được nhiệt độ. Một vài cái giá được thiết kế và được bố trí cho việc di chuyển các thùng rượu được dễ dàng. Một máy vi tính được dùng để cập nhật những gì đang có trong kho. Tất cả mọi người trong thung lũng đều đã được nghe nói đến những thiết bị mới của Nic. Cô thậm chí đã nói chuyện cả với nhà thầu và đặt làm một phiên bản thu nhỏ cho Marcelli Wines. Nội cô nói làm thế chỉ phí tiền.

“Em không nghĩ là anh có phòng nào thừa ở đây,” cô nói với một vẻ khao khát.

“Rất tiếc, không có. Nhưng anh lại có cái này.”

Anh đi về phía một tòa nhà nhỏ hơn. Cô đi theo anh vào trong và thấy chóng mặt muốn ngất.

Tòa nhà chỉ to bằng một cái chuồng gia súc, với một vài bức tường ngăn cách khoảng không gian thành các phòng và một căn gác xép ở phía trên. Những giá dùng để thùng rượu giờ trống trơn, xếp dọc theo hàng. Những ống dẫn lớn bằng bạc dùng để truyền nhiệt từ các máy sưởi công nghiệp và điều hòa nhiệt độ để bên ngoài nhà vào trong cắt ngang trần nhà, chạy dọc theo các bức tường.

Brenna ngay lập tức tính toán sức chứa của kho. Nếu Nic cho cô thuê chỗ này, cô có thể trữ toàn bộ rượu của mình chỉ ở một địa điểm thôi. Quãng đường đến nhà Giovanni lại quá thuận tiện cho cô đi đi lại lại trong ngày. Cô đã từng tưởng tượng đến việc sẽ phải lái xe khắp thung lũng để đến được ba, bốn nơi trữ rượu khác nhau.

“Bao nhiêu vậy?” cô hỏi. “Em sẵn sàng ký hợp đồng thuê hai năm. Như thế giá thuê sẽ rẻ đi.”

“Em vay tiền của anh chỉ để chi tiêu quanh quẩn như vậy và để trả anh tiền thuê kho à?” Anh lắc đầu. “Ta sẽ gộp luôn tiền thuê kho vào khoản vay.”

Brenna nuốt vào khó khăn. Anh đã lui cho cô sau hai năm mới phải trả nợ. Thêm phần lãi suất dồn tích lại và số tiền thuê nhà được hoãn lại theo đó, cô sẽ giảm được một lượng chi tiêu đáng kể lúc này. Nếu như cô thất bại...

Đừng nghĩ đến chuyện đó, cô tự nhủ. Thành công là lựa chọn duy nhất. Một khi cô đã tạo được nhãn hiệu Bốn Chị Em Gái rồi, Nic sẽ không thể động chạm gì đến cô được đâu. Cô chỉ cần hai năm, lâu nhất là ba.

“Từ giờ đến lúc đó mình sẽ giành hết cả linh hồn cho cái kho này mất thôi,” cô lẩm bẩm.

“Vậy thì nói không đi.”

Cô nhìn vào trong căn phòng trống. Một ham muốn cũ xưa hiển hiện, xua hết đi lý trí trong cô. Đó không phải là cảm giác về thân thể của Nic, hay về những gì anh có thể làm cho cô. Thay vào đó, cô muốn có cái kho này cho xưởng rượu của cô.

“Em cho là anh vẫn chưa cho thay thế hết những thiết bị làm rượu.”

“Thực tế thì, anh đã thay rồi.”

Brenna cố để không rên lên khi cô nhìn thấy một tổ hợp những đường ray vận chuyển và máy ép nho. Hiển nhiên là chúng cũ hết rồi, và có thể lặn ra hỏng bất cứ lúc nào, nhưng chúng có phải sẽ được sử dụng bởi một ai đấy đang cố để ép được nho càng nhanh càng tốt đâu. Cô có thể làm việc thâu đêm được, và sẽ không phải lo đến chuyện máy móc bị làm việc quá tải.

“Em không biết phải cảm ơn anh ra sao nữa,” cô nói khi Nic dẫn cô ra lại bên ngoài tòa nhà. “Anh đã làm quá nhiều, nhiều hơn những gì em có thể trông đợi. Có lẽ em nên cho anh hai lô rượu vang.”

“Hoặc có lẽ thay vào đó, anh nên đặt em làm cho anh một thứ pha chế mới xem sao.”

“Một người nhà Marcelli làm việc cho nhà Giovanni? Thiên đường sẽ mở cửa hay sao?”

“Hiển nhiên rồi.”

Cô liếc mắt về phía mặt trời và thấy đường chân trời đã xuống thấp hơn cô nghĩ.

“Em phải về thôi,” cô nói. “Em phải có mặt ở nhà để không ai nghi ngờ gì cả, và anh thì phải cho Max ăn nữa.”

Nic cười. “Em vẫn cứ tin chắc rằng anh không thể tự mình chăm sóc nó được, phải không?”

“Chăm chó con đòi hỏi rất nhiều trách nhiệm.”

“Anh nghĩ anh có thể xoay sở được.”

Về điểm này thì cô đoán là anh có thể xoay sở được về bất cứ chuyện gì. “Em đã có một buổi chiều dễ chịu,” cô nói với anh. “Và không chỉ bởi anh đã cho em vay tiền đâu.”

“Chiều nay rất vui,” anh nói đồng tình.

Cô nhận ra câu chuyện đang đi lệch chiều hướng khi đã quá muộn. Bỗng nhiên mọi thứ trở nên thực sự riêng tư quá. Cô nhận thấy mình muốn được bước đến gần anh hơn, hoặc là anh bước lại gần cô hơn. Cô muốn được chìm đắm trong đôi mắt nâu của anh, muốn để quá khứ và hiện tại hòa lẫn vào nhau. Phần cơ thể trong cô tin chắc rằng nó vẫn rất tuyệt như ngày xưa, và cô cũng không dám chắc phần còn lại trong cô lại không đồng tình với ý tưởng đó.

Cô muốn... quá nhiều thứ.

Có vẻ như thực sự là lúc nên bỏ chạy rồi.

“Vậy thì,” cô nói, chìa tay ra. “Cảm ơn vì tất cả.”

Anh nhìn bàn tay cô. Khóe miệng anh cong lại – như thể anh biết anh đã khiến cô xao động. Có thể anh đã làm được thế. Có thể anh cố tình làm thế. Mà nếu có vậy, cũng vẫn là một cái giá quá nhỏ để trả cho món nợ.

“Anh rất vui khi giúp đỡ được em,” anh nói một cách trang trọng khi họ bắt tay nhau.

Cô cố để bỏ qua cảm giác khi làn da anh chạm vào cô. Một cách vô thức, cô bỗng nhớ đến một câu thoại trong “Romeo và Juliet”, cô đã không còn đọc nó từ hồi lớp chín, quãng thời gian dài tưởng như đã trăm năm rồi.

“Tay chạm tay, như là nụ hôn của những ngón tay[9].”

Sẽ không có nụ hôn nào hết, cô tự nhủ. Không có ngón chạm ngón, môi chạm môi, hay động chạm của bất cứ phần nào của thân thể hết.

Cô rút tay khỏi anh và đi về phía xe mình. “Vậy em nghĩ em sẽ đến đây sáng mai để lấy các giấy tờ vay nợ.”

“Được thôi.”

“Và, ừm, em sẽ phải làm quen với cái máy ép nho nữa.”

“Không thành vấn đề. Bảo anh nếu em cần thêm bất cứ cái gì nữa.”

“Chắc rồi. Em sẽ bảo.”

Cô bước hụt chân trước khi đến được cái xe của mình, nhưng cô đã kịp lấy lại thăng bằng để khỏi ngã. Vẫy tay về phía Nic, cô trượt vào sau tay lái và nhanh chóng mở máy. Nhanh chóng - đó là cách an toàn nhất.

Nguyên tắc số một, mới tinh, cô nghĩ khi lái xe đi. Tránh xa Nic bằng mọi giá. Anh nguy hiểm hơn những gì cô có thể nghĩ.

Đêm đó, Nic nằm duỗi dài trên ghế sofa và cầm theo cuốn nhật ký bọc da cũ kĩ mà anh vẫn đang cố đọc hai tuần gần đây. Không chỉ là chuyện nét chữ viết tay nhỏ khó đọc khiến anh muốn bỏ cuộc, mà còn bởi cái câu chuyện quái quỷ trong đó được viết bằng tiếng Ý.

Anh đã từng học tiếng Ý ở trường trung học, nhưng khả năng của anh chỉ giới hạn đủ để hỏi đường tới thư viện và vài câu chửi thề. Thế tức là anh sử dụng thời gian để lật cuốn từ điển Ý – Anh nhiều hơn là có thêm được chút tiến triển nào với cuốn nhật ký của Sophia Giovanni.

Anh tìm thấy cuốn nhật ký gần hai năm trước, khi anh đi dọn dẹp văn phòng của ông nội. Ông đã mất được gần năm năm, nhưng Nic không vội vàng gì để dọn dẹp đồ của ông cả. Ngôi nhà khá rộng, và Nic chỉ đơn giản là khóa cửa phần lớn các phòng lại. Nhưng một chiều mùa đông, anh quyết định xóa bỏ nốt những gì trong ngôi nhà còn gợi nhớ đến người ruột thịt cuối cùng của anh.

Bố mẹ Nic đã mất trong một tai nạn xe hơi ở Tây Ban Nha gần mười lăm năm, tuy vậy, họ đã

bỏ rơi cậu con trai của mình từ nhiều năm trước đó. Bố mẹ anh không bận tâm đến chuyện gì ngoài những chuyến du lịch xa hoa và những buổi tiệc đình đám – họ ưa thích ở châu Âu hơn. Một sáng Nic thức dậy, nhận ra họ đã bỏ đi và chỉ còn lại có ông nội là người sẽ nuôi nấng anh, đó là khi anh lên bốn tuổi.

Anh đã không bao giờ gặp lại cha mẹ mình nữa. Họ thỉnh thoảng gửi thư, rồi gọi điện. Khi họ mất, anh đã khó mà cảm thấy đau đớn thực sự. Với anh, gia đình tức là chỉ có anh và ông nội. Thế giới của anh không có gì giống với của nhà Marcelli, nơi mọi người sống quây quần trong điền trang cũ, yêu thương và hạnh phúc và chữa lành mọi bệnh tật cho nhau bằng món pasta.

Một tiếng ư ử khe khẽ phá ngang cơn mơ màng của anh. Anh nhìn lên và thấy Max đang đi vào phòng khách. Con cún con trông bé nhỏ và lạc lõng và sợ hãi. Khi nó nhìn thấy Nic, nó kêu lên to hơn một chút.

Nic nhìn đồng hồ đeo tay. “Muộn rồi. Mày không mệt à? Tao có thể đưa mày lại phòng của mày.”

Đôi mắt nâu to tròn nhìn anh không chớp. Một cơn rùng mình chạy dọc người nó. Max nằm bịch xuống, áp bụng lên sàn, đầu đặt trên hai chân trước và bắt đầu kêu ư ư.

Nic đứng bật dậy trên nền gỗ cứng và khẽ chửi thề. “Mày đang cô đơn,” anh nói. “Tao cá là mày đang nhớ mẹ.”

Tự càu nhàu với mình, anh đi đến chỗ Max và nhắc nó lên, rồi quay lại ghế sofa. “Mày thấy bóng chày thế nào?” anh hỏi, nằm lại trên ghế và gác hai chân lên bàn.

Thay vì trả lời câu hỏi, Max nằm lên bụng anh và khẽ thở ra mẩn nguyện.

“Không phải là một fan hâm mộ cuồng nhiệt, hả? Ta sẽ thay đổi chuyện này. Bản thân tao thì thích đội Dodgers[10].”

Max dụi dụi cằm rồi nhắm mắt lại. Nic khẽ vỗ vỗ lên cái lưng mềm mại của nó, bật ti vi và thấy trận đấu đã bắt đầu rồi. Anh liếc qua tỷ số, rồi gập cuốn nhật ký lại. Anh sẽ dịch nó sau. Sau tất cả thì, quá khứ, hay là gia đình, có quan trọng gì nữa đâu?

Hai ngày sau Maggie dồn Nic vào góc trong giờ nghỉ trưa sau cuộc họp ở công ty. Anh đã thấy cô khó chịu cả buổi sáng và không ngạc nhiên gì khi cô nắm lấy cổ tay áo anh, lôi anh ra khỏi phòng họp và vào văn phòng của cô.

Lửa cháy trong đôi mắt xanh lục của cô và trông cô giận dữ đủ để đập vỡ đầu anh bằng một cái ghế xoay mất.

“Em khó chịu quá,” anh nói một cách ôn hòa.

“Ở một mức độ nào đấy. Trước hết, cái đội quân anh đang thành lập chỉ toàn là đàn ông. Có nhiều phụ nữ cũng rất thông minh với các vấn đề về tài chính đấy. Em sẽ rất vui khi cung cấp cho anh một vài cái tên.”

Anh khoanh tay trước ngực và dựa vào khung cửa. “Luận điểm này yếu quá,” anh nói với cô. “Em biết là anh không bận tâm đến vấn đề giới tính mà. Mục tiêu thu mua lần này là một ông già cổ hủ, lạc hậu. Không phải là mẫu người sẽ bán công ty cho một phụ nữ.”

Cô đi vòng qua bàn của mình và ngồi lên một góc bàn. “Đây là chuyện khác cơ. Tại sao lại lén lút như thế? Mọi khi, nếu muốn mua một công ty, anh chỉ đơn giản là đưa ra lời đề nghị. Lần này, anh lại chơi trò dàn cảnh thế này.”

“Tên anh không thể xuất hiện trong cuộc thương lượng được.”

“Tại sao?”

“Ông cụ sẽ không bao giờ bán cho anh.”

“Vậy thì có lẽ anh không nên mua nó nữa.”

“Đó không phải là một lựa chọn.”

Maggie không thể biết được, nhưng chuyện này đã nằm trong kế hoạch của anh lâu rồi. Bảy năm qua, anh đã phấn đấu vì mục tiêu này. Gia đình Marcelli đã lấy đi của anh tất cả. Anh sẽ lấy lại những gì của anh bằng cách lấy đi tất cả những gì họ đã tạo dựng ra.

“Đây là một vụ hoàn toàn trong sạch,” Nic nhắc cô. “Anh đã sắp đặt một nhóm các nhà thương thuyết mua bán rất thuyết phục. Chúng ta sẽ làm một thương vụ công bằng. Khi nó được chấp nhận, họ sẽ rút lui và anh sẽ tiếp quản.”

“Em không thích chuyện này.”

“Anh không làm gì phạm pháp cả. Thêm nữa, chuyện này sẽ tiến triển tốt thôi.”

“Em biết. Ai mà không bị ấn tượng bởi một vị CEO của một ngân hàng lớn, một đối tác cấp cao của một quỹ đầu tư và cả một nhà phân phối rượu vang lớn nhất vùng West Coast chứ? Anh làm ăn với họ, họ thích anh, nên họ ban cho anh sự giúp đỡ nho nhỏ này. Kinh tởm.”

“Tại sao?”

Cô thẳng người lên và nhìn thẳng vào anh. “Vì anh không nói cho ai biết sự thật. Không nói cho em, cho họ, đặc biệt là không nói cho Brenna Marcelli, người...”

Anh đã đợi cô sẽ ghép các mảnh ghép lại với nhau. Nhìn khuôn mặt cô bây giờ, anh biết cô vừa mới ghép xong hết rồi.

“Đó là lý do anh làm chuyện đó,” cô thở ra, rõ ràng là đang sốc. “Em đã không thể nào đoán được tại sao anh lại cho một ai đó vay quá nhiều tiền như vậy mà không đòi hỏi ít nhất là một động thái đảm bảo nhỏ. Anh đã dùng một món nợ có thể thu hồi trước hạn, nhưng kể cả anh có thu hồi lại được tất cả mọi thứ, anh sẽ vẫn bị lỗ. Cách duy nhất để kiếm thêm lợi nhuận từ vụ này là phải để cô ấy thành công. Nhưng tất cả cái trò này không phải là chuyện về việc gây dựng nhãn hiệu mới của cô ấy, phải không?”

Anh lắc đầu. “Nó là một cái đòn bẩy.”

“Cô ấy là con gái ông cụ à?”

“Cháu gái.”

Maggie thở một hơi sâu. “Anh muốn mua Marcelli Wines. Nhưng anh lại là một người nhà Giovanni. Anh không bao giờ được phép đặt chân lên đất của họ, chứ đừng nói đến chuyện nhòm ngó đến nó. Nên để làm được việc đó, anh tập hợp một nhóm các vị có thể khiến bất cứ ai cũng phải quỳ gối cảm ơn mà bán cho họ. Anh có tiền và có tín dụng để làm được nhiều hơn thế, nên việc mua bán lần này không hề có gánh nặng gì về chuyện tiền nong. Sẽ sao nếu sự thật bị phơi bày và vụ thương lượng đổ bể? Sẽ sao nếu có một ai đó cũng muốn mua nhà máy và làm hài lòng ông cụ Marcelli hơn? Không phải vì chuyện tài chính mà là chuyện cá nhân. Anh không thể mạo hiểm với chuyện đó, phải không?”

Maggie đã làm cùng anh đủ lâu để biết được trong đầu anh có những cái gì. Cô đi guốc trong bụng anh. “Đúng thế.”

Cô nhìn anh chăm chăm. “Anh hẳn phải là con người may mắn nhất trên đời này. Bởi đúng vào lúc đó, số phận lại trao tận tay cho anh con át chủ bài. Cháu gái của Lorenzo Macelli lại đến vay tiền của anh, và anh đã cho cô ấy vay. Giờ thì anh nắm trong tay một giấy ghi nợ có thể thu hồi trước hạn của một người quá quan trọng với ông cụ. Nếu ông cụ từ chối bán cho anh, anh sẽ dọa phá hủy sự nghiệp của cháu gái ông. Bởi đây không phải là chuyện lấy lại tiền, mà là lấy lại thanh danh. Anh có thể cầm chắc việc khiến Brenna không bao giờ còn có thể làm việc được trong thị trấn này nữa.”

“Có thể kết luận như vậy.”

“Tại sao, Nic? Marcelli Wines có gì quan trọng đến thế?”

Một câu hỏi phức tạp. Nhưng anh sẽ đưa ra cho cô một câu trả lời thật đơn giản thôi, không cần phải giải thích toàn bộ câu chuyện. “Anh muốn nó. Nó là cái còn lại để mua.”

“Vô nghĩa. Còn đến hàng tá các nhà máy rượu khác trong thung lũng. Tại sao lại là họ?”

“Đó là một câu chuyện dài giữa hai nhà. Hãy nghĩ nó là cách của anh để kết thúc một mối hận thù truyền kiếp.”

“Vậy thì đây là chuyện cá nhân rồi.”

“Em biết mà, anh không có lẫn lộn chuyện cá nhân với chuyện công việc.”

“Thế thì anh giải thích chuyện này là như thế nào đây?”

“Đất đai nhà Marcelli là rộng nhất trong thung lũng, chỉ sau chúng ta. Họ là tất cả những gì ta không có. Một nhà máy rượu nhỏ với những loại rượu cao cấp, gần như là đẳng cấp. Chúng ta sẽ đổi mới nó, mở rộng hơn, làm ra lợi nhuận thật sự. Một nước cờ thông minh.”

“Tại sao anh không kể với em?”

Kể rằng mười năm trước, khi anh nói với ông nội mình là anh yêu Brenna Marcelli, Emilio đã giận dữ điên cuồng? Ông cụ - người thân duy nhất của anh - đã bắt anh phải chọn lựa. Brenna hay cơ nghiệp của ông. Nic đã chọn Brenna, và cô đã chọn gia đình cô.

Là một người luôn giữ lời, Emilio đã đuổi Nic đi và đảm bảo chắc chắn không một nhà máy rượu nào trong vùng West Coast còn thuê anh nữa. Nic đã sang Pháp, nơi anh phải làm việc như một lao công giữa các đồng nho.

Một thời gian sau, Emilio đã đi tìm anh. Không còn ai khác để thừa kế Wild Sea cả. Vậy nên Nic và ông nội mình đã cùng nhau chia sẻ điền trang, nhưng họ không bao giờ thực sự tái hợp nữa. Emilio đã không bao giờ tha thứ cho Nic vì đã chọn một người nhà Marcelli chứ không phải gia đình mình, và Nic... anh đã học được bài học cho riêng mình. Chiến thắng là tất cả những gì còn quan trọng.

Maggie đi qua anh và ra ngoài sảnh. Ở đó, cô dừng lại và xoay vai nhìn anh. “Em không nghi ngờ gì chuyện kế hoạch của anh sẽ tiến triển một cách hoàn hảo. Nhưng để em hỏi anh một câu này. Món nợ của Brenna thì sao? Giả sử anh sẽ mua được Marcelli Wines đi, anh có thu hồi món nợ đó không?”

Anh chưa nghĩ xa đến thế. “Anh không biết.”

“Em đoán còn tùy thuộc vào chuyện nó có lợi gì cho anh hay không.”

“Rõ ràng rồi.”

Cô quay lưng bước đi.

. “Anh thực sự là một gã quá khôn ngoan. Quá tệ là anh cũng đồng thời là một tên con hoang khốn kiếp.”

Chương VI

“Cực kỳ đấy,” Brenna nói, cố có cho được một một giọng nói thật bình tĩnh, thể hiện được cái ý vâng-đây-quả-là-một-vụ-hời-cho-cả-hai-bên-chúng-ta, trong khi thực ra những gì cô muốn làm là giậm chân nhảy và hét to lên như một cô nhóc tuổi teen vẫn làm khi đi xem buổi biểu diễn của một boy-band.

“Cháu sẽ cho xe tải đến đó ngay khi chỗ chú sẵn sàng. Chắc chắn rồi.” Cô cười toe. “Cháu sẽ để dành cho chú một cặp vang khi rượu của cháu ra lò. Gặp lại chú sau nhé. Tạm biệt.”

Cô gác máy và đập đập cả hai tay lên mặt bàn bếp. “Mình yêu quá đi khi kế hoạch cứ đi theo đúng quỹ đạo.”

Vẫn còn cười hết cỡ và muốn vỡ tung vì hạnh phúc, cô ghi lại những thông tin vào chiếc Palm Pilot[11] nhỏ cô mới mua sau hôm Nic nói đồng ý cho cô vay tiền. Sau ba đêm mày mò tưởng như không thể với cái bộ máy nho nhỏ đó, cô đã quen được với nó. Cô nhanh chóng nhập các chi tiết về nho Chardonnay cô vừa mới mua được, rồi kết hợp chúng với các thông tin về nho Voignier cô đã đặt hàng từ trước.

Dùng máy tính, cô ước tính số tấn nho trên mỗi mẫu đất dựa trên những thông tin cô đã có về các ruộng nho. Trái với những quy ước thông thường, và cả với quan điểm của nội cô về việc làm rượu, cô sẽ dùng ngay lượt nước cất nho đầu tiên đó để ủ cho món vang mới của mình. Cô muốn thứ rượu pha trộn của cô phải thật ngoạn mục, để các lời chỉ trích chỉ còn có nước chết dí, và khách hàng sẽ mua hết không sót một chai.

“Một thế giới hoàn hảo,” cô lầm nhấm, nhập vào máy những thông số cuối cùng, gồm cả các món tiền cô sẽ phải chi ra, rồi ghi chú lên lịch để nhắc mình sẽ kiểm tra tình trạng của các ruộng nho sau hai ngày nữa. Cô nhìn đồng hồ và nhận ra cần phải trở về nhà máy thôi, trước khi có ai đó phát hiện ra cô đã bỏ ra ngoài.

Cô vừa mới tắt chiếc Palm Pilot thì cánh cửa hậu bật mở và Katie bước vào bếp.

“Ra là em ở đây,” cô chị cả nói. “Nhìn xem chị tìm thấy ai thập thò sau cánh cửa nhà chị sáng nay này.”

Brenna mỉm cười khi cô trông thấy Mia, cô em gái út, lao vào trong bếp. Như mọi khi, cô-nhóc-mười-tám-tuổi trang điểm quá đậm, mặc quần áo khoe cả một khoảng bụng và cả một cái khuyên rốn nữa.

Brenna đứng lên và giang rộng hai tay. “Mừng em về nhà, Nhóc Con.”

“Brenna!”

Mia lao vào cô. Brenna cố chống chân cắm chặt vào đất cho sự đụng chạm, rồi vẫn lảo đảo khi cái ôm nồng nhiệt của Mia biến thành một cú va chạm thực sự.

“D.C tuyệt đến không thể tin được,” Mia nói, hôn má Brenna và thở hắt ra.

“Em đã gặp được hai chàng phụ tá Nhà Trắng rất cute, và khi em kể cho họ nghe về vụ hứa

hôn đồ vỡ của em, họ mừng đến phát điên để được giúp hàn gắn lại trái tim tan vỡ của em. Ừ, một kiểu tình yêu mùa hè ý mà. Nhưng giờ em ở đây rồi và thật vui quá đi khi được trở về nhà.”

Brenna buông cô em gái ra và bật cười. “Trái tim em tan vỡ bao giờ thế?”

Mia khịt mũi. “Khi em hủy hôn lễ của mình.”

Brenna nhìn sang Katie, người đang lắc lắc đầu.

“Chị không nghĩ là tim em lại có một vết nứt nhỏ nào, chứ đừng nói đến chuyện tan vỡ,” Katie nói.

Mia cười hết cỡ. “Mấy anh chàng phụ tá Nhà Trắng không cần phải biết điều ấy. Ngoài ra, em thích tất cả những sự cảm thông.”

“Rõ vậy rồi,” Brenna nói, ngắm nhìn gương mặt xinh xắn của em gái.

Giống Francesca, Mia có sự pha trộn của cả hai bên nội ngoại. Mắt cô màu nâu nhạt, và tóc cô sẫm màu hơn tóc Katie, nhưng vẫn không sẫm hắc như của Brenna, kể cả khi nó không có những lọn vàng hoe cô vẫn nhuộm hai tháng một lần.

Mia thấp nhất trong bốn chị em, cũng nhiều đường cong như Brenna, nhưng con bé không có chiều hướng tăng cả vòng ba như cô.

“Em trông được lắm,” cô nói với em. “Du lịch hợp với em đấy.”

Mia mỉm cười cảm ơn, rồi vẽ mặt cô chuyển ngay sang thái độ nghiêm túc. “Chị thế nào? Đã vượt qua chuyện Ngài Bác Sĩ Đần Độn Dr. Dick chưa?”

Katie dứm người lại. “Mia, em có cái miệng tệ quá đấy.”

“Ồ, được rồi. Vì chị chưa bao giờ nói tục chứ gì. Jeff là một con lừa ngớ ngẩn. Quên hẳn đi.”

“Thực sự, chị không nghĩ chuyện đó còn là vấn đề với chị nữa đâu.” Brenna nói, tươi tỉnh. “Nó cũng chẳng bao giờ thú vị chút nào.”

Katie cười khúc khích. Mia làm một cú high five[12] với chị, rồi hướng về phía tủ lạnh. “Mẹ và hai bà đâu rồi?”

“Đi Santa Barbara rồi. Hôm nay là ngày Đi ăn trưa và shopping hàng tháng của mẹ và hai bà mà. Mọi người sẽ mừng rơn khi biết em về nhà hôm nay cho xem.”

“Sẽ qua ngay ý mà,” Katie nói tỉnh khô. “Chị đã không thể nhét đủ số hành lý của nó vào trong xe đấy. Chị còn nghĩ nó đang định chuyển về nhà ở luôn.”

“Không đâu.” Mia lấy ra một cái bánh pho mát và một ít rau húng quế từ trong tủ lạnh. “Em chỉ ở lại cho đến khi năm học mới bắt đầu thôi. Nhưng em phải mang theo tất cả quần áo của em.”

“Tất nhiên rồi,” Brenna chọc em. “Có thể em sẽ được mời đến một buổi khiêu vũ lắm chứ, và lúc đấy em sẽ mặc gì đây?”

Mia le lưỡi. “Em đang đói đây. Cà chua đâu hết cả rồi?”

Katie nhìn đồng hồ đeo tay. “Thực sự chị phải quay về L.A đây. Chiều nay chị có cuộc họp.”

Brenna lấy từ tủ đồ ăn ra mấy quả cà chua. “Chị nghĩ là con chuột nhắt này sẽ để chị đi à?”

“Chị ý nói đúng đấy,” Mia nói. “Thôi nào, Katie. Chi không gặp em mấy tuần rồi. Chi không muốn nghe về toàn bộ cuộc sống của em ở D.C à?”

“Chị đã nghe được kha khá trên đường về rồi.”

“Được rồi, nhưng giờ chị có thể nghe em kể lại cho Brenna nghe. Những câu chuyện sẽ còn thú vị hơn khi được nghe kể lại lần thứ hai đấy.”

Katie bỏ áo khoác ra và treo nó lên thành ghế. “Tại sao chị lại cứ phải bận tâm thử xem thế nào nhỉ?” cô hỏi, rồi nhắc điện thoại bàn trong bếp và quay số.

Trong khi cô đang giải thích chuyện không thể quay về văn phòng, Brenna lấy ra một khoanh bánh mỳ tươi từ hộp gỗ đặt trên quầy bếp. Cô lấy mấy con dao ăn trong ngăn kéo và đưa một cái cho Mia.

“Thế em đã học được những gì rồi?” cô hỏi, bắt tay vào cắt cà chua thành từng lát.

“Cả đồng. Tiếng Nhật rất thú vị. Kỹ năng nói của em cừ lắm nhé. Em có thể nói và nghe hiểu nữa, dù trọng âm các thứ còn chưa chuẩn lắm. Nhưng chữ viết thì khó kinh. Toàn bộ các chữ của nó luôn. Em qua được hết kỳ thi, nhưng suốt thời gian đó em vẫn thấy mình như một đứa học vỡ lòng vậy.”

Brenna xếp cà chua lên đĩa, xen kẽ từng lát cà chua dày với những lát pho mát mỏng Mia chuyển cho cô.

“Nó đứng đầu trong lớp đấy,” Katie nói, gác máy.

“Thông minh và xinh đẹp,” Mia nói kèm một cái nháy mắt. “Thực sự khiến các chị phải phát ghen với em, đúng không?”

“Chị thấy khiêm tốn đúng là một tính cách điển hình của em đấy,” Brenna nói với em.

Katie mở tủ lạnh và ngó qua mấy cái hộp nhựa. “Mỳ trộn, mấy món gà nữa.” Cô hít hít chỗ thức ăn còn thừa. “Gà Marsala, chị đoán thế.”

“Nó đấy,” Brenna nói. “Từ hai hôm trước rồi. Em thích mỳ trộn hơn.”

“Em cũng thế,” Mia nói.

Mia cắt xong chỗ pho mát. Cô lấy ra một cái muôi từ tủ bát, rót dầu ô liu, dấm thơm và tỏi để làm nước sốt. Brenna dùng một cái kéo để cắt rau húng quế.

“Thế anh chàng mà Francesca đính hôn thế nào?” Mia hỏi. “Em mới đi được có, mấy nhĩ, hai tháng, và chị ấy đã chuẩn bị làm đám cưới rồi. Và cả chuyện bầu bì nữa chứ. Em không thể tin được chị ấy lại có bầu.”

“Chị nghĩ đến cả Francesca vẫn còn đang phải làm quen với chuyện đó đấy, dù cả nó và Sam đều hạnh phúc điên lên được,” Katie nói, mỉm cười.

“Thế ý tưởng về một thể hệ mới sắp ra đời có khiến chị thấy nhẹ người đi không, hay lại thấy căng thẳng hơn?” Mia hỏi.

Katie lắc đầu. “Chị đã tuyên bố rồi mà, không có con cái gì hết trong ít nhất là một năm nữa.”

Brenna cười. “Nhưng ông bà sẽ không nghe đâu.”

“Chuyện đó thì đoán được mà.” Mia nhăn mũi. “Thế Sam là người thế nào?”

“Chị phải nói là một anh chàng hoàn hảo cho cô gái hoàn hảo của chúng ta. Anh ấy còn có một cô con gái rất tuyệt nữa. Kelly. Mười hai tuổi.” Brenna rắc húng quế lên đĩa, rồi đưa cho Mia.

“Chị quan tâm đến trẻ con từ bao giờ thế?” Mia hỏi.

“Chị vẫn luôn muốn có con đấy chứ. Chỉ có Jeff là người cứ nói bọn chị phải đợi. Tuy vậy, dù bây giờ chị mong muốn có một đứa con đến cỡ nào, chị vẫn thấy mừng vì chuyện bọn chị vẫn chưa có đứa con nào cả. Nó sẽ khiến chuyện li dị phiền phức thêm”

Mia rưới chỗ nước sốt lên pho mát và cà chua. Trong khi Brenna mang đĩa và các thìa đĩa ra bàn ăn, Katie lấy ra một bát mì trộn, bánh mì, bơ và một vài khoanh salami (xúc xích Ý) và thịt hun khói. Mia đặt đĩa cà chua và pho mát ở giữa rồi cầm lấy mấy lon soda cho cả ba chị em.

“Trông ngon đấy,” cô nói, ngồi xuống bàn. “Em thích các nhà hàng ở D.C, nhưng đi xa nhà lâu như vậy, em sẵn sàng cho các món của hai bà rồi đây.”

Brenna ngồi đối diện Mia. Katie ngồi phía đầu bàn. Mia lấy một cái nĩa xiên lấy cà chua và pho mát cho vào đĩa của mình, rồi vớ lấy lát bánh mì.

“Thế còn những chuyện gì xảy ra nữa khi em không có ở nhà?”

Katie bắn cho Brenna cái nhìn “để chị nói cho”. “Không nhiều lắm. Ừm, trừ chuyện là hóa ra Brenna đã ngủ với Nic Giovanni và vay được của anh ấy một triệu đô để gây dựng xưởng rượu của riêng mình.”

Mia đông cứng lại khi vẫn đang cắn dở miếng bánh. Mắt cô mở to và hai gò má đỏ bừng lên.

“Ngậm miệng lại đi!”

Katie làm dấu một chữ X trước ngực. “Chị thề trên cuốn Kinh thánh của nội Tessa đấy.”

Brenna múc mỳ trộn vào đĩa. “Đó là mười năm trước rồi.” Cô ngẩng đầu và toét miệng cười. “Chuyện sex ấy. Còn khoản vay là mới đây. Dù cho chị có nghĩ là mình có thể xuất sắc trên giường đến thế nào đi nữa, chị cũng vẫn ngờ là mình không đáng được đến một triệu đâu.”

“Em không biết nên hỏi chuyện gì trước nữa,” Mia thừa nhận khi cô nhai và nuốt xong miếng bánh. “Chuyện sex hay chuyện xướng rợ. Em không thể tin được chị đã ngủ với anh ấy và không hề kể cho em biết. Em ghét cứ phải làm em út. Em chẳng bao giờ được biết chuyện gì hay ho cả, cho đến mấy năm gần đây.”

Katie nhướn mày. “Hiển nhiên là con bé đã quyết định chuyện sex thú vị hơn chuyện xướng rợ rồi.”

“Rõ rồi,” Brenna nói. “Đừng có quá khích như thế. Chị đã không kể cho bất cứ ai cả.”

“Em cá là anh ấy tuyệt lắm.” Mia nói, thở hắt ra. “Nhìn Nic lúc nào cũng có vẻ như anh ấy biết cách làm gì với cơ thể phụ nữ vậy.”

“Mình đang ăn đấy,” Katie phản đối.

“Ồ, được rồi. Đó là bởi vì chị và Zach chưa bao giờ thử gạt bát đĩa sang một bên để làm thử chuyện đó trên bàn ăn thôi,” Mia cầu nài.

Katie hơi đỏ mặt, nhưng không đáp trả lại.

“Đúng như em nghĩ mà,” Mia nhìn rất đắc thắng, rồi lại quay sự chú ý của cô trở về với Brenna. “Chị sẽ gây dựng xưởng rượu của riêng chị? Thật sự?”

“Chị không có lựa chọn nào nữa,” Brenna nói. “Nội Lorenzo và chị tranh cãi về mọi thứ. Làm việc cùng nội thật đúng là một cơn ác mộng. Với việc nội ghét tất cả các ý tưởng của chị hết mức và phát hiện gần đây về việc chúng ta có một-người-anh-trai-thất-lạc-đã-lâu – một người thừa kế nam mà nội lúc nào cũng mong ước – chị đoán là cơ hội thừa kế của chị đang ở đâu đó giữa 'không có vẻ gì là có cơ hội' và 'không đời nào có cả' rồi.”

“Nhưng một nhãn hiệu của riêng chị?” Giọng Mia nghe vừa cảm kích, vừa sợ hãi. “Một triệu đô?”

“Đúng thế. Chị có một kế hoạch kinh doanh hoàn hảo, nhưng chị không thể khiến bất cứ một ngân hàng nào chịu lắng nghe cả. Họ muốn biết tại sao tự nội Lorenzo không ủng hộ chị. Chị cũng không muốn vay tiền của Bố Mẹ vì bố mẹ cũng sống ở đây, làm thế sẽ khiến mọi người khó xử. Nên chị đến gặp Nic và anh ấy nói đồng ý.”

Cô vẫn còn khó mà tin được tất cả mọi chuyện đang diễn ra đúng là chuyện của cô. “Anh ấy còn cho chị mượn máy ép nữa. Nó cũ rồi. Anh ấy mới tân trang lại một hệ thống trang thiết bị tối tân, chỉ nhìn thôi cũng muốn xin chết lắm. Cái máy nghiền...”

Mia giơ tay lên. “Tha cho bọn em cái bài ca ngợi máy nghiền nho của chị đi. Điểm chính là, đây là cả một đồng tiền.”

“Chị đã tiêu rồi,” Brenna thừa nhận, chính cô vẫn còn thấy một chút hoang mang. Dù nó chỉ là một mối lo sợ vô hại – kiểu như một sự căng thẳng vì 'Mình không thể tin được giấc mơ của mình đã thành sự thật.' “Chị đã mua bốn mẫu đất hoàn hảo để trồng nho Pinot ở phía cuối đường bờ biển. Chị đã đặt hàng các thùng ủ rượu, nho cũng sắp được mang về rồi. Hai năm nữa, chai vang đầu tiên của chị sẽ xuất hiện trên thế giới này. Đến năm thứ ba, chị sẽ làm nên chuyện.”

Mia có vẻ vẫn chưa hết choáng váng. Nhưng cô vẫn nâng lon soda của mình lên. “Woa. Uống mừng cho Brenna và cuộc phiêu lưu mới của chị ấy nào. Cũng ngang với việc chị được ngủ cùng một người quyến rũ như Indina Jones rồi còn gì.”

“Và Nic nữa,” Katie chêm vào, nâng ly của mình lên, “dù sao thì, anh ấy là thật.”

“Đúng đấy.” Mia cầm đĩa lên. “Vậy, Brenna, sau mười năm, anh chàng hàng xóm quyến rũ của chúng ta vẫn khiến chị nóng máy chứ?”

Brenna nghĩ đến những lần gặp gỡ gần đây của cô với Nic, và cái cách mà chỉ sau chưa đầy nửa phút ở bên anh, cô đã sẵn sàng hồi tưởng lại những mê say trong quá khứ theo chiều hướng thể xác nhất rồi.

“Có vẻ vẫn còn chút ít sức hút,” cô dè dặt nói.

Mia kêu lên phản đối. “Chút ít? Chị đùa đấy à. Em còn có thể nói ra sự thật là như thế nào mà không cần phải mở mắt ra kìa.”

Katie vươn người về phía trước. “Vậy là nó vẫn còn đó, phải không? Sức hút ấy?”

Brenna gật đầu ừ rừ. “Theo cái cách mà em ước sao nó không có. Em đang gặp rắc rối trong việc tự chủ đây. Tuy nhiên, không thành vấn đề đâu. Bởi em không chắc cảm giác đó có phải là từ cả hai phía hay không.” Nhưng thực sự, cô đã nghĩ đó có lẽ là cảm giác của cả hai người, cô và Nic.

“Thêm nữa,” cô nói, giọng kiên quyết hơn, “Bây giờ Nic và em còn có công việc làm ăn chung nữa. Nó thay đổi mọi thứ. Em không thể ngủ với người đã cho mình vay một triệu đô được. Làm vậy sẽ kỳ cục lắm.”

“Nhìn nhận vấn đề tốt đấy,’ Katie nói.

“Hai người sao vậy nhỉ?” Mia hỏi. “Chị đâu có cần phải thực sự ngủ với anh ấy để được tận hưởng trải nghiệm đâu. Đây mới là lúc cần đến trí tưởng tượng mà.”

Brenna cười toe. “Mia à, đôi khi chị rất thích cách suy nghĩ của em.”

Mặt trời vừa lặn, cũng là lúc cô vào đến lối rẽ dẫn đến Wild Sea. Phía trước cô, một xe tải đang đỗ trước tòa nhà cũ, nơi có máy ép nho Nic đã cho cô mượn. Brenna dừng xe bên lề và trèo ra ngoài trời đêm mát lạnh.

Tim cô đập mạnh và cô cố lắm mới bắt kịp nhịp thở của mình, nhưng lần này phản ứng của cô không phải bởi cô đang ở gần Nic. Cô thực sự đang làm chuyện này rồi – cô đang đi bước đầu tiên trên con đường đưa Bốn Chị Em Gái đến với thành công.

Cô bước nhanh về phía tòa nhà và mở hai cánh cửa đôi lớn. Không khí bên trong có mùi ẩm mốc, với mùi của những vụ thu hoạch trước vẫn còn lẫn khuất lẫn với mùi bụi. Những tia sáng mặt trời cuối cùng rọi xuống qua khung cửa sổ trên cao, tắm cho cái thiết bị cũ kĩ đó một lớp vỏ bóng màu vàng đồng. Nic có nói với cô anh đã cho lau chùi lại máy móc, và cô cũng đã kiểm tra để thấy nó vẫn vận hành được, vậy là cô có thể bắt tay vào việc ngay tối nay.

Một cách cung kính, cô vuốt ve bằng cả hai tay cái máy nghiền. Sự kích động lan khắp người cô. Cô sẽ nhớ cái giây phút này đến hết đời mình, cô tự nhủ. Nhiều năm sau này, nếu có ai đó hỏi mọi chuyện khởi đầu từ khi nào, cô sẽ nhớ đến tối nay.

“Cô muốn đặt chúng ở đâu?”

Cô ngẩng lên và thấy hai người đàn ông đang khiêng những giỏ nho. Cô chỉ về phía nền đất trống và giúp họ đặt các giỏ nho theo hàng. Hai mươi phút sau, nho trên xe tải đã được dỡ hết xuống, và những người đàn ông dời đi.

Brenna đứng lại, một mình, xung quanh là những giỏ nho Chardonnay tốt nhất mà cô đã có thể kiếm được. Mùi quả chín hứa hẹn dấu hiệu của tất cả những gì có thể. Chắc chắn là có khả năng rồi, cô nghĩ, nhặt lên một quả nho và cắn một miếng. Làm rượu vang với cô luôn luôn là có khả năng.

Nho chắc, chua, thêm cả vị ngọt mát nữa. Cô giữ thứ nước quả đó đọng trên đầu lưỡi, say sưa tận hưởng vị nho, và tưởng tượng đến vị rượu sau một năm rưỡi nữa thôi, khi sự lên men, và vị gỗ sồi, và thời gian, kết hợp lại với nhau để tạo nên điều kỳ diệu.

“Nhưng trước tiên, còn rất nhiều việc để làm,” cô lẩm bẩm, rồi đi chuẩn bị cho máy bắt đầu

nghiền.

Cô làm nhanh chóng, rồi nhấn nút khởi động. Cái máy bắt đầu kêu nghiền lên, chậm rãi đảo đều nho trước khi dồn chúng xuống bộ phận ép. Quan sát sự pha trộn, cô kiểm tra lại nhiệt độ. Nếu nho bị nóng quá, chúng sẽ lên men ngay khi được ép xong, và thế là thất bại. Nhưng thời tiết đang ủng hộ cô. Ban ngày trời mát mẻ lạ thường so với tiết mùa hè, và sương thì chưa lúc nào bay quá cao so với mặt đất cả. Nho của cô được mát vừa phải và có thêm cả chút độ ẩm nữa.

Cô hấp tấp bước về phía sau máy ép và kiểm tra để chắc là bình ủ rượu đã được đặt đúng chỗ. Sau khi ép, nho sẽ được dồn vào bình, phần cái sẽ nằm lắng dưới đáy bình. Đó là những gì nhiều nhất cô có thể làm được tối nay.

Ngày mai sẽ có thêm nhiều nho nữa. Quá trình này sẽ cứ tiếp tục cho đến cuối tháng Chín, khi đến hết vụ thu hoạch nho Cabernet.

Hỗn hợp nho đã được trộn lẫn với nhau chảy qua máy nghiền, hương nho chín lan mạnh thêm. Và mặc dù với cánh cửa ra vào rộng mở, làn gió nhẹ từ bên ngoài vẫn đang thổi vào trong phòng, mùi hương ngọt ngào vẫn trở nên say hơn.

Cô mới đưa thêm một giỏ nho nữa vào máy nghiền thì nghe thấy có tiếng bước chân trên nền xi măng. Ngay lập tức, tim cô đập nhanh hơn, chờ đợi. Cô thấy mình đang mỉm cười, trước cả khi cô xoay người lại xem ai đang đến chỗ cô.

“Mọi việc thế nào?” Nic hỏi, đi đến đứng bên cô. “Anh thấy có xe tải đến.”

Cô chỉ về phía cái máy đang nghiền đang kêu. “Nó đây. Mẻ đầu tiên.”

Anh cười thật tươi. “Anh đã nghĩ đến việc mang champagne đến để ăn mừng, nhưng làm vậy có vẻ hơi quá đà.”

“Chắc rồi, nhưng em rất cảm kích vì ý tưởng đó đấy.”

“Có sợ không?” anh hỏi.

“Một chút. Em sẽ dùng mẻ đầu tiên này cho món pha trộn của em. Chúng là thứ nho thượng hạng và em biết em đang làm đúng, nhưng em vẫn cảm thấy sợ.”

“Đi ngược lại thông lệ chẳng bao giờ là dễ dàng cả.”

“Đấy là còn chưa kể đến chuyện trong đầu em lúc nào cũng nghe thấy giọng của nội đang la em vì đã tiêu phí những quả nho tốt nhất.”

“Có cần cái bịt tai không?”

Cô lắc đầu. “Chỉ cần thêm một chút thời gian thôi. Em sẽ chống cự được hết với những chuyện đó.”

Anh đứng đủ gần để cô có thể thấy hàng ria mọc lởm chởm tối sẫm trên cằm anh. Chuyện đó cũng không có gì là lạ cả, cô tự nhủ. Rất nhiều đàn ông Ý có râu ria rậm rạp. Nic chỉ đơn giản là một trong số đấy, những người phải cạo râu một lần nữa vào buổi tối trước khi đến một buổi hẹn hò. Nhưng hôm nay không phải là một buổi hẹn hò, và anh không cạo râu, và cô thấy mình đang nhớ lại cảm giác của hàng ria lởm chởm đó trên da cô mỗi khi họ hôn nhau. Sự kết hợp của một hàng ria xù xì với một đôi môi thật dịu dàng đã từng mang đến cho cô một sự gợi cảm không thể tin được. Quý ả, thật đúng là địa ngục cho cô khi đã biết đến cực đỉnh ở cái tuổi mười bảy.

Nic đi quanh cái máy ép. “Tối nay em định làm nhiều đến mức nào đây?”

“Tất cả chỗ này. Em muốn mọi thứ xong xuôi hết trước khi em đi về nhà.”

Anh nhìn xuống đám giở nho dưới sàn nhà. “Em sẽ phải ở đây đến sáng.”

“Chắc vậy.”

“Hôm nay em có đi làm ở nhà máy không?”

Cô gật đầu.

“Mai em có đi làm không?”

Cô mỉm cười. “Ngủ lúc này là quá xa xỉ.”

“Anh cũng đoán vậy.” Anh đi về phía cửa ra vào. “Vậy em làm việc tiếp đi nhé.”

“Chắc rồi. Cảm ơn anh vì đã ghé qua.”

Brenna nhìn anh đi, cố để không cảm thấy thất vọng. Đây là ước mơ của cô mà, đâu phải của Nic. Anh có nhà máy rượu của anh để điều hành rồi – và anh đã làm công việc đó vào ban ngày, như bất kỳ một người bình thường nào khác.

Cô nhìn quanh căn phòng rộng, những bức tường gỗ, cái cầu thang cũ, và nền xi măng trống. Ở đây vẫn còn thiếu đồ đạc. Cô sẽ phải sắm thêm một cái bàn giấy, và có lẽ là cả một chiếc radio nữa, cô nghĩ. Nếu không, buổi đêm ở đây sẽ dài dằng dặc đến vô chừng.

Mười lăm phút sau, cô đi kiểm tra mực nước ở máy nghiền. Hỗn hợp nước ép đã đầy một bình lớn. Nhìn cái máy ép làm việc, cô tưởng tượng đến mười tám tháng nữa, khi cô có thể thấy những dòng vang đầu tiên được đóng chai. Có lẽ, cô sẽ mời các chị, em gái của mình đến và họ sẽ có thể làm một bữa tiệc ăn mừng.

Tiếng va chạm lách cách khiến cô quay người lại. Nic quay lại với hai chiếc ghế gấp và một cái hộp.

“Em không thể thức cả đêm mà không có cà phê,” anh nói, đặt cái hộp xuống sàn nhà.

Cô nhìn thấy một cái máy pha cà phê cùng với cốc và cả một bình đựng nước lớn nữa.

“Đêm nay anh sẽ tiếp tế cho em, còn sau này em sẽ phải tự chuẩn bị cho mình đấy.”

“Rõ rồi.”

Cô cố để không đọc thấy quá nhiều qua hành động thân thiện đó của anh, hay qua cái thực tế là anh đã đem theo cả hai cái ghế nữa. Nếu anh ở lại, sẽ thật dễ chịu. Nếu anh không ở lại, cô sẽ qua khỏi.

Dễ chịu, cô nghĩ, nhắc lấy bình cà phê và mang nó đến chỗ vòi nước gần tường. Dễ chịu ư? Thật vậy. Cô đang định đối ai chứ? Ở gần Nic không phải là dễ chịu, mà là thú vị và cả nguy hiểm nữa. Giống như là đi bơi với mấy con cá điện[13] vậy. Cô sẽ không bao giờ biết được những cơn sốc bắt nguồn từ đâu. Một người phụ nữ khôn ngoan trong hoàn cảnh này sẽ phải tránh xa dòng nước ra. Thật khôi hài, cô cũng đã từng làm một kẻ khôn ngoan, khi cô kết hôn với Jeff. Và hãy nhìn xem, chuyện đó đã đưa cuộc đời cô đi đến đâu?

Nic cầm cốc cà phê của mình. Đã sắp nửa đêm rồi, và anh biết, anh nên quay về nhà. Vậy mà anh vẫn nấn ná ở đây, và thay vì đứng lên, anh lại còn đang đuổi chân ra và quan sát dòng nước đầu tiên chảy từ máy ép vào cái bình rượu đặt sẵn dưới đất.

Brenna đang bồn chồn đi lại quanh cái máy, như thể cô có thể chỉ đơn giản dùng ý chí của mình để khiến cả quá trình ép nho sẽ được thuận lợi vậy. Đôi mắt nâu của cô sáng lên với nhiệt huyết mà anh thấy ghen tị. Tất cả những thứ này là quan trọng với cô. Cô có thể để tâm đến mọi công đoạn, từ lúc cho nho vào máy ép đến khi những giọt rượu cuối cùng được đóng chai. Nếu cô có thêm thời gian, anh cá là cô sẽ còn tự tay đi hái từng quả nho nữa.

Wild Sea cũng rất quan trọng với anh, nhưng đã từ lâu rồi, anh không còn có sự quan tâm mật thiết đến việc làm rượu nữa. Công ty giờ đã quá lớn. Anh thuê người để theo dõi các ruộng

nho, và có những người quản lý để chịu trách nhiệm báo cáo chi tiết hàng ngày về phần lớn công việc trong nhà máy. Anh kiểm tra cả quá trình làm rượu, nhưng anh không có đủ tay để dõi theo từng chai vang mà họ sản xuất ra được.

Đó là kết quả của việc mở rộng quy mô công ty, anh tự nhắc mình. Và nếu như tất cả đều theo đúng kế hoạch, sớm thôi, anh sẽ có thêm Marcelli Wines vào trong khối tài sản của công ty.

“Em đã chọn được cái tên nào chưa?” anh hỏi.

Brenna nhìn lên. “Vang Bốn Chị Em Gái.”

Lẽ ra anh không nên ngạc nhiên mới phải, nhưng anh vẫn ngạc nhiên, và anh không thể khiến mình thôi cứng người lại.

“Sao?” Brenna hỏi.

“Không có gì. Tên rất hay.” Anh nhún vai. “Gia đình vẫn luôn quan trọng với em.”

Giờ đến lượt cô trông có vẻ không thoải mái. Anh chờ xem cô có nói gì không, nhưng cô im lặng.

“Anh đã bao giờ kể với em cái tên Wild Sea ra đời thế nào chưa?” anh hỏi.

“Chưa.” Cô lắc đầu. “Chưa ai kể cho cho em cả.”

“Kế hoạch ban đầu là sẽ đặt tên nhà máy theo họ của gia đình. Giống như cụ nội của em đã đặt cho Marcelli Wines, nhưng Salvatore đã có một sự thay đổi sống còn. Vào những năm 1920, chỉ có một cách duy nhất để đi tới Mỹ, và đó là đi bằng tàu thủy. Có vẻ chuyến đi đó đã rất gian nan và cụ nội anh đã phải nghĩ đến chuyện tất cả bọn họ sẽ bỏ mạng giữa biển.”

Brenna so người lại trầm ẩn. “Em đoán là hồi đó họ chưa có thêm bộ phận thăng bằng để lắp ở đuôi tàu.”

“Tất nhiên là chưa. Theo lời kể của ông nội anh, Salvatore đã làm một cuộc thỏa thuận với vùng biển đó. Cụ hứa sẽ đặt tên xưởng rượu của cụ theo tên vùng biển đó nếu nó không nuốt chửng họ.”

Brenna toét miệng cười. “Em chưa bao giờ nghĩ rằng cụ nội anh lại là người có những hành động bốc đồng kỳ cục kiểu vậy.”

“Anh cũng nghĩ cụ không phải kiểu người đó, nhưng sự sợ hãi đôi khi khiến con người ta hành xử rất lạ kỳ.”

Cô ngồi xuống cạnh anh, khẽ thở dài. “Nhiều lúc, em cứ nghĩ, sẽ tuyệt biết bao nếu được quay ngược thời gian lại, về sống vào những ngày Salvatore và Antonio bắt tay gây dựng xưởng rượu của hai cụ. Tất cả tương lai còn đang hứa hẹn trước mắt họ.”

Anh đã không chỉ ra với cô là trong những ngày đầu đó, hai năm đầu tiên sẽ cực nhọc vô cùng, với việc làm đất để chuẩn bị trồng nho. Không nghi ngờ gì là hẳn phải có rất nhiều những

buổi đến nhà thờ để cầu nguyện cho mọi chuyện thuận lợi, và thậm chí là cầu cho có một, hay hai phép màu nữa.

"Anh đang giữ cuốn nhật ký của cụ nội anh," anh nói. "Sophia đã bắt đầu viết từ khoảng năm năm trước khi cụ cưới Salvatore và sang đây."

"Anh đang đùa."

Anh lắc đầu. "Anh vẫn đang đọc nó mà, đọc dò từng câu từng đoạn. Bà cụ đã viết về rất nhiều việc, có cả chuyện về lời cầu hôn chả lãng mạn tí nào của Salvatore nữa. Khi ông cụ quay trở về Ý, cụ đã được coi là thành công. Việc cưới xin được chuẩn bị mà chẳng ai buồn hỏi ý kiến của Sophia cả. Trong nhật ký của mình, cụ không phàn nàn gì về việc đó cả, nhưng có nói đến chuyện cụ nóng lòng được đến Mỹ thế nào. Ít nhất thì đó là những gì anh nghĩ là cụ đã viết. Tiếng Ý của anh tệ lắm. Có thể cụ lại nói về chuyện giặt giũ cũng nên"

Brenna bật cười. "Em nghi ngờ chuyện đó đấy. Phụ nữ thường không đề cập đến mấy chuyện giặt giũ trong nhật ký của họ đâu. Mà em cũng không dám khẳng định chắc chắn với anh được. Tiếng Ý của em còn dưới cả tệ nữa. Sao anh lại đọc nhật ký của cụ?"

"Anh tìm thấy nó hai năm trước, lúc đi dọn dẹp đồ đạc của ông nội. Cứ hết lần này đến lần khác anh cầm nó lên rồi rò rỉ dịch được một, hai trang." Anh nhún vai. "Chậm chạp lắm. Thêm nữa anh lại là người thích nhìn vào hiện tại và tương lai hơn, nên mấy chuyện thời xưa không hấp dẫn anh lắm."

Sự vui vẻ của Brenna trôi dần đi. "Em rất tiếc vì chuyện của nội anh. Em đã muốn đến dự đám tang, nhưng em biết, sự có mặt của một người nhà Marcelli ở đó sẽ gây ra nhiều bàn tán, và sẽ lôi mọi chuyện ra xa dần mục đích thật của nó."

"Cám ơn em, nhưng cũng không đến nỗi nặng nề vậy đâu."

Brenna nhướn mày. "Tất nhiên là nó sẽ thành vấn đề chứ. Ông là gia đình của anh mà."

"Không phải nó chỉ là cái tên gọi thôi sao?"

Cô so người lại. "Em biết, ông đã nổi điên từ trước đó, lúc anh bỏ nhà đi, nhưng khi anh quay về rồi..." Cô nuốt vào. "Không phải mọi chuyện giữa hai người đã ổn sao? Ông đã để lại nhà máy cho anh mà."

"Anh là một Giovanni duy nhất còn lại. Còn có thể để ai thừa kế nữa?"

Cô nhìn đi chỗ khác. Nic nghĩ anh nhìn thấy sự hối lỗi trong dáng vẻ của cô. Cô là nguyên nhân khiến anh và ông nội đã trở thành hai kẻ xa lạ. Anh đã nghĩ đến chuyện nói ra điều đó, nhưng rồi lại quyết định, đã nhiều năm trôi qua, và đã qua bao dặm xa cách rồi. Nói về những chuyện đó bây giờ có tác dụng gì nữa đâu?

Sự im lặng bao trùm cả căn phòng rộng. Brenna xoay xoay người trên ghế, rồi quay sang anh gượng cười. "Max thế nào?"

Nic uống cốc cà phê của mình. "Cừ lắm. Đúng như hứa hẹn, một kẻ phá hoại nhà cửa. Anh đang phải giải quyết nhu cầu cần bất cứ thứ gì tìm thấy được của nó đây. Anh định sẽ ép nó vào một chương trình huấn luyện để nó biết vâng lời."

"Bởi vì được như vậy thì cũng có nghĩa là cuối cùng trong cuộc đời anh cũng có được một tạo vật sống sẽ biết chạy đến bên anh mỗi khi được gọi?"

Anh cười nhăn nhở. "Chính xác."

Brenna đứng dậy và đi kiểm tra cái máy ép.

"Hôm nào thì em sẽ mang thêm nho về?"

"Ngày mai."

"Em chắc sẽ phải tạm dừng đời sống cá nhân của mình lại cho đến khi vụ thu hoạch kết thúc nhỉ."

Cô cười. "Nó sẽ thành vấn đề chỉ khi em thực sự có, trong khi em lại không có gì cả. Em hiện giờ chỉ quan tâm đến chuyện gây dựng và điều hành nhà máy rượu thôi. Thêm nữa, em có gia đình ở bên nếu có khi nào em thấy cô đơn."

"Em vẫn luôn có họ, nhưng anh đang nói về chuyện khác cơ. Em không nghĩ đến chuyện sẽ thay thế chồng em bằng một cậu bồ nào à?"

"Đó không phải là kiêu của em." Cô nghiêng đầu. "Mà thực sự, em cũng không biết mình có cái 'kiêu' nào khi nói đến đàn ông không nữa. Nếu như có một người đàn ông trong cuộc đời em, em muốn người ấy phải hơn tuổi em. Nhiều trải nghiệm. Thế còn anh? Có một Mrs-Nic-tiêm-năng nào không?"

"Hiện giờ thì không."

"Vậy thì chúng ta đều là những kẻ không biết làm gì với sự lảng mạn rồi."

Cô mở miệng, rồi lại thôi, rồi đập tay lên trán. "Quên chuyện em vừa nói đi."

Anh những muốn quên, nhưng đã quá muộn rồi. Sự căng thẳng bùng lên, tràn ngập căn phòng, khiến anh không thể không nhận thấy. Một gã thông minh lúc này sẽ đổi chủ đề câu chuyện, hoặc là rút lui khỏi căn phòng. Thật hài hước làm sao, khi anh lại chỉ muốn khám phá xem những gì sẽ có thể xảy ra. Anh đang đùa với lửa?

Không phải lửa. Anh tự nhắc mình. Lửa là để nói đến ham muốn, và anh thì không hề có cái đó. Tất cả những cảm giác của anh lúc này, chỉ đơn giản là một sự thu hút nhẹ. Khiến mạch anh đập nhanh hơn, khiến máu anh nóng lên. Okay, thì nó là một sự thu hút giới tính nhẹ vậy, nhưng không có gì hơn nữa. Anh đã rõ bài học đó từ rất lâu rồi.

Brenna quay sang kiểm tra cái bình rượu. Không hiểu sao, Nic thấy mình đã đứng dậy, đi về phía cô. Mùi nho chín bủa vây quanh họ, chúng khiến anh nhớ đến những lần họ đã làm tình ở Wild Sea Winery. Họ đã từng ở trong chính căn phòng này. Cô có còn nhớ không?

Brenna quay lại và thấy anh đang đứng cạnh cô. Cô không lùi lại, nhưng trông cô không thoải mái chút nào. Anh nhìn vào mắt cô, tìm kiếm xem cô có nhận thấy điều gì đó giống như anh không. Anh thấy có sự thận trọng và cả sự khao khát trong đó.

"Uhm, muộn lắm rồi," cô nói. "Anh không phải ở lại đây để tiếp chuyện với em đâu."

"Anh biết."

Anh nhận thấy mình đang muốn dồn cô lại. Hay là anh đang muốn dồn cả hai người bọn họ? Hay anh đang thử xem sức hút giữa họ còn mạnh đến đâu? Hay anh đang cố trừng phạt cô?

"Nic."

Tên anh ngân lên trên môi cô, khiến anh phải nhìn vào miệng cô. Anh chạm vào cô, và cùng lúc đó, cúi đầu xuống. Cô đã có thể bước lui lại, nhưng cô không làm thế. Thay vì vậy, cô đứng yên lúc anh hôn cô, thật dịu dàng, nhẹ nhàng.

Đó là một nụ hôn thuần túy. Miệng họ gần nhau, và ngoại trừ tay anh đang đặt trên cánh tay cô, không có sự động chạm thân thể nào khác cả.

Anh chờ đợi, một vài biểu hiện của những gì đã từng có. Sự cháy bùng lên của hơi nóng, một tia lửa cháy lên bởi ham muốn không thể kiểm soát. Nhưng không có gì là như vậy cả. Cảm giác hôn Brenna thật...

Dục vọng nóng bỏng, nặng nề và dữ dội ập vào anh. Anh gần như lao đảo vì tác động của nó. Con đoi vốn vẫn ẩn sâu trong anh trở nên mạnh gấp bội, đe dọa khả năng tự kiểm chế của anh. Ham muốn đến đâu đón như nổ tung ra, khóa lại mọi đường suy nghĩ của anh, cả về lý trí và những cái khác. Anh ham muốn với một sự mãnh liệt đến mức gần như không đứng vững nữa.

Anh tách môi cô ra và hôn sâu hơn. Trong một phần tỷ giây, anh đã nghĩ là cô sẽ không đáp

lại đâu, là anh sẽ phải ép buộc cô để chiếm được cái mà anh đang cần còn hơn cả cần hơi thở nữa. Nhưng rồi, cô xích lại gần anh và miệng cô mở ra. Lưỡi anh chạm vào vùng ngọt ngào trên môi dưới của cô, và rồi trượt vào trong.

Cô hôn lại anh, cho anh thấy cô cũng đang cảm nhận thấy nó, giống anh. Hương vị đó, ham muốn như có lửa cháy lên trong anh, sức ép của cơ thể cô lên anh, tất cả đều quá quen thuộc. Sự say mê đang hút lấy cả hai người, như nó vẫn luôn luôn như vậy - điên cuồng, tuyệt vọng, không tưởng. Cô bám vào anh, cố để được gần anh hơn. Anh đặt tay trên lưng cô, khám phá cô từ vai đến hông, làm quen lại với thân thể cô. Khi anh đặt tay lên đường cong chỗ hông cô, cô cong người lại, áp bụng cô vào anh.

Ý nghĩ đầu tiên của anh, là họ có thể làm chuyện đó trên một cái ghế. Anh sẽ ngồi trên ghế và cô sẽ ngồi trên anh. Họ đã từng làm như vậy, và nếu trí nhớ của anh vẫn ổn, thì anh biết, tư thế đó quyến rũ vô cùng. Ý nghĩ thứ hai của anh, là nếu cô cứ tiếp tục áp sát vào anh thế này, anh sẽ đầu hàng ngay tại đây mất - một chuyện mà anh đã không còn để tái diễn từ lâu lắm rồi, từ hồi anh mười bốn. Ý nghĩ thứ ba của anh, anh đang nghĩ ngợi cái quái gì vậy?

Brenna lui lại ngay lúc anh buông cô ra. Cả hai đều thở dốc. Anh không nghi ngờ chút nào, là ngọn lửa đang cháy trong mắt cô cũng khớp với sức nóng trong anh. Ánh mắt cô chiếu từ miệng anh xuống đến chỗ anh đang cứng lên, rồi quay ngược lên trên. Cô quay đi và khẽ hắng giọng.

Nic thấy mình đang vừa kích động, đồng thời cũng giận dữ điên cuồng. Không phải là sự kết hợp an toàn nhất. Anh biết tại sao anh muốn cô, nhưng anh không muốn nghĩ đến việc tại sao anh lại thấy tức giận. Cơn giận dữ khiến anh ngạc nhiên. Anh không muốn tìm hiểu xem nó ý nghĩ gì không, và bởi vậy, anh lờ nó đi.

“Anh phải đi đây,” anh nói cộc lốc.

Cô gật gật đầu mà không nhìn anh.

Nic đi về phía cửa, rồi ngấp ngừng. Anh muốn nói gì đó, nhưng ngay lúc này, anh không tìm được từ ngữ nào cả. Anh khẽ chửi thề và bước ra ngoài trời đêm.

Sau nửa đêm, trời đã trở nên lạnh. Anh chờ đợi, để sự hạ nhiệt ngoài trời làm cách nào đó giúp giảm bớt sự kích thích trong anh, nhưng mạch máu anh vẫn cứ đập đau đớn, nhịp tim anh vẫn đập nhanh và mạnh.

Okay, anh không nên thấy ngạc nhiên khi những cảm xúc say mê đó ập đến. Nó vẫn vậy, vẫn luôn tồn tại giữa anh và cô. Chỉ cần anh nhận thức được là nó vẫn luôn tồn tại, anh có thể kiểm soát được nó. Sẽ kiểm soát được nó. Đêm nay là do anh bị bất ngờ, nhưng chuyện đó sẽ không lặp lại nữa. Nhưng cơn giận dữ lại là một chuyện khác. Anh phải bỏ qua chuyện quá khứ đi. Anh không thể để nó chi phối anh được. Không bao giờ.

Anh đi vào trong nhà, tự nhắc nhở mình một lần nữa là anh đã có một kế hoạch. Tất cả những chuyện này là vì cái kế hoạch đó. Chuyện với Brenna cũng chỉ là một mối lợi ngoài lề thôi. Anh không thể để nó trở nên quan trọng hơn. Anh không thể để cô một lần nữa lại trở thành mối bận tâm của anh. Không thể một lần nữa.

Chương VII

Tại sao Nic lại hôn cô?

Khi câu hỏi đó hiện lên trong cô đến lần thứ bốn nghìn trong ngày hôm đó, cô thấy mình vẫn không thể tiến gần đến được với câu trả lời. Cô không biết tại sao anh lại hôn cô, và cô, chắc rồi, cũng không biết tại sao cô lại để anh làm vậy. Ngu ngốc. Anh là... Cô ngập ngừng. Không phải là đối tác làm ăn, mà là gì đó khác. Một người đàn ông đã cho cô vay một số tiền lớn. Cô không nên hôn anh. Mọi quan hệ giữa họ phải là thuần túy chuyện làm ăn thôi. Mà thực sự, tốt nhất là giữa họ không nên có bất kỳ mối quan hệ nào cả. Họ có thể gật đầu chào nhau mỗi khi gặp ở cửa hàng bách hóa, không gì nữa.

Nhưng đêm qua, cô đã làm còn nhiều hơn là một cái gật đầu. Nếu cô không kịp tỉnh lại lúc đó, thì chắc cô đã tự cởi bỏ quần áo ra và cầu xin anh đến với cô rồi.

Cô đi đến chỗ cái bình ủ rượu lớn trong tòa nhà chính của Marcelli Winery và kiểm tra nhiệt độ của thứ chất lỏng màu xanh xám bên trong. Cô ghi lại con số lên bảng theo dõi và đi đến chiếc bình tiếp theo.

Nó chả có ý nghĩa gì cả, cô tự nhủ. Nó không thể. Chuyện giữa cô và Nic là quá khứ rồi. Đêm qua chỉ là... một cảnh báo, cô quyết định. Nó đấy. Anh đã hôn cô, cô hôn lại anh, và đó chắc chắn là chuyện họ lẽ ra không thể để xảy ra. Không, nếu cô còn định sống cho đúng mực, nếu không muốn nói là sống một cách an toàn. Đối với cô, Nic Giovanni vẫn rất nguy hiểm. Nghe thì ủy mị, nhưng đúng là như vậy. Cô sẽ tránh xa anh ra, và nhờ vậy, sẽ tránh được rắc rối. Và nếu như cô có phải tiếp xúc với anh - vì cô sẽ phải làm việc nhiều bên chỗ anh mà - cô sẽ đối xử với anh

như với một đồng nghiệp. Sẽ không có những kiểu trò chuyện thân mật, không có trò khóa môi hay bất cứ cái gì tương tự vậy, và đặc biệt không có chuyện hai thân thể trần đụng chạm vào nhau theo cái cách khiến cả hai người cảm thấy như họ...

"Bỏ ngay cái lối suy nghĩ đó đi," cô lẩm bẩm, đi đến bình rượu tiếp theo. "Công việc. Tập trung vào công việc."

Nói vẫn cứ dễ hơn làm, khi mà mùi men rượu tràn ngập căn phòng vẫn đang gọi cô nhớ đến chuyện làm tình với Nic. Cô thở dài. Tại sao anh lại không làm một thợ sửa chữa xe? Nếu vậy, họ có thể đã làm tình ở đằng sau một chiếc xe thay vì trong một nhà máy rượu. Cô có thể dễ dàng sống cho đến hết đời mà tránh không ngửi thấy mùi xăng dầu, nhưng tránh rượu vang và những mùi hương của nó có trong suốt quá trình làm rượu, điều đó là không thể.

Vậy, tại sao anh lại hôn cô?

Cô suýt hét lên khi nhận ra mình lại đang quần trí quanh cái nụ hôn chết dấm ấy.

"Brenna? Cháu có trong đấy không?"

"Có ạ, thưa Nội."

Có chuyện giúp cô xao lãng rồi đây, cô nghĩ.

Cô lách qua những bình ủ rượu đồ sộ để đi về phía cửa. Nội Lorenzo đã đi vào đến phòng ủ rượu. Ông cầm mấy giấy tờ trên tay. Cô nhận ra cái logo sáng màu ở góc trên tờ giấy và cảm

thấy nhu cầu được hét lên của cô đang gia tăng. Chỉ cần nhìn vẻ mặt của Marcelli Lớn cũng biết là sắp có chuyện chẳng dễ chịu gì rồi.

"Ta đang có mấy mẫu thiết kế nhãn hiệu mới đây," ông cụ nói khi cô đi đến đứng đối diện ông. "Cho vang Reserve Chardonnay."

Cô cất cái bảng ghi dấu nhiệt độ đi, và thề là cô sẽ không có bất cứ phản ứng nào hết, dù cho nội có nói gì.

Dù đã ở vào cái tuổi hơn bảy mươi, nội vẫn có dáng đứng thẳng và cao, cao hơn cô đến vài inche. Tóc nội có thể đã sang màu muối tiêu, nhưng đôi mắt thì vẫn rất linh hoạt và sắc nét. Chúng vẫn có thể lóe lên những tia giận dữ và thách thức. Rồi, thực ra thì chúng đang như vậy đúng lúc này đây. Cô tự khích lệ mình để chống chọi được với trận cảm râm sắp đến.

"Cái gì đây?" nội hỏi, đưa ra cái thiết kế đầu tiên. "Con ngựa? Hay là con dê? Giờ ta lại còn cho cả gia súc lên trên nhãn hiệu của ta nữa à?"

Những hình vẽ trừu tượng trên gam màu trầm cuộn xoáy tròn vào nhau ở chính giữa, rồi lan dần thành màu xanh rêu đến tận hết lề giấy.

"Nó không phải là con dê," cô nói. "Nó chẳng là con gì cả. Chỉ là những màu sắc và hình khối hòa vào nhau thôi."

Ông cụ xoay xoay tờ giấy để có thể nhìn nó từ mọi phía, rồi lắc đầu. "Không phải là những con dê."

Nội giở một lượt cá sáu mẫu thiết kế còn lại. "Lòe loẹt quá. Tân thời quá. Mà tại sao chúng ta lại phải thay đổi nhãn hiệu vang Reserve Chandonnay? Cái nhãn hiệu cũ vẫn ổn. Mọi người biết trông nó thế nào rồi. Đơn giản. Với chữ Marcelli Wines viết hoa. Chứ không phải thế này."

"Chúng ta dùng nhãn hiệu cũ đã năm năm rồi, Nội à. Đến lúc thay đổi rồi." Cô cố gắng giữ bình tĩnh, "Chúng ta đã bàn bạc về chuyện này, và nội đã đồng ý."

Nội khoát tay, ngắt lời cô. "Ta sẽ không đồng ý với những cái vô dụng thế này đâu. Ta ghét tất cả những mẫu này. Cháu thuê ai làm mấy cái này thế?"

Hai hàm răng cô đang muốn được nghiền vào nhau đến phát đau lên được. "Một công ty ở Los Angeles. Cháu chọn họ bởi họ sáng tạo, và họ lại có tâm huyết với dự án này nữa." Cô cầm lấy đám giấy trên tay nội. "Cháu thì lại rất thích những gì họ đã làm."

Nội chau mày. "Không phải cái hình con dê."

"Nó không phải cái cháu thích nhất, nhưng cháu thấy những mẫu còn lại đều rất xuất sắc mà. Hiển nhiên là nội không nghĩ vậy rồi. Cháu sẽ gọi cho họ và nói họ gửi thêm những mẫu khác cho chúng ta chọn."

"Nói họ làm nhãn hiệu mới giống như cái ta đang có ấy."

"Nếu nội vẫn muốn cái nhãn hiệu giống hệt cái cũ, thì nhọc công thiết kế cái mới để làm gì?" Cô hít một hơi thật sâu. "Cháu biết, những khách hàng thân tín của chúng ta quen với nhãn hiệu cũ rồi, nhưng họ sẽ vẫn nhận ra chúng ta nếu có thay nhãn hiệu mới, và chúng ta lại có thể

thu hút thêm những khách hàng mới nữa."

"Vậy là bây giờ cháu lại còn bận tâm đến cả việc khách hàng nghĩ gì, phải không?"

"Cháu đang đọc thêm về marketing. Cháu có đưa cho nội một vài bài rồi mà. Nội không đọc qua một chút sao?"

Nội nhún vai. "Ta bận. Mà thêm nữa, họ thì biết gì chứ? Cha ta đã gây dựng Marcelli Winery từ con số không. Ông đã đến mảnh đất này và tạo ra tất cả những gì cháu đang thấy quanh đây. Khi nào chúng xứng đáng với cơ nghiệp này, ta sẽ nói chuyện tiếp."

Brenna không còn dám chắc "chúng" ở đây là cái gì nữa. Trước khi cô có thể hỏi, nội cô đã thở một hơi dài và ném đồng giấy xuống sàn nhà.

"Cháu cần phải biết tôn trọng cái cũ."

Một cái tin chả mới mẻ gì, cô nghĩ, ước lượng khoảng cách đến cánh cửa ra vào và tự hỏi, chạy ra ngoài trời trưa và gào lên liệu có giúp cô dễ chịu hơn không nhỉ. Tất nhiên nó không thể nào bằng việc chạy ra ngoài và gào lên lúc buổi đêm rồi, nhưng một phụ nữ phải biết cách chọn lựa cái gì tốt nhất từ những cái có thể chứ.

"Cháu tôn trọng những cái cũ," cô nói, cố gắng thật bình tĩnh. "Cháu cũng quan tâm đến việc những cái mới có thể mang lại điều gì nữa."

Nội lắc đầu với một sự chán ghét thấy rõ. "Anh trai cháu, nó sẽ nghe lời ta."

Brenna quá choáng váng, cô gần như đánh rơi cái máy. "Sao cơ? Anh trai cháu? Con người nội chưa gặp bao giờ? Làm thế nào mà nội biết được anh ấy sẽ làm hoặc sẽ không làm gì? Nội nói như vậy thật không công bằng với cháu. Nếu anh Joe có chút quan tâm nào đến cái nhà máy này, thì cũng chỉ về mặt tiền bạc thôi."

Cô biết chắc vậy. Khi cô và Francesca đi gặp Joe Larson, người anh trai thất-lạc-đã-lâu của họ, anh cũng đã thể hiện anh có rất ít, mà đúng hơn là không có chút nào, mối bận tâm đến gia đình Marcelli, cho đến khi anh nghe thấy chuyện nhà máy rượu đáng giá đến bốn mươi triệu dollar.

Hai hàng lông mày của nội Lorenzo xích lại gần nhau. "Rượu vang đã ngấm vào máu nó rồi."

"Cháu không nghĩ vậy. Nội không thể nào thực sự nghiêm túc nghĩ đến chuyện giao lại nhà máy cho anh ấy được."

Nội cô nhún vai. "Ta sẽ làm những gì mà ta phải làm thôi."

Nội quay người bỏ đi.

Brenna ngồi bệt xuống sàn nhà, chống cằm lên hai đầu gối. "Chuyện này sẽ không xảy ra đâu," cô lẩm bẩm. Mắt cô nóng bừng, ngực cô đau nhức. Không thể nào nội cô lại có thể giao lại nhà máy cho một người nội chưa bao giờ gặp mặt được. Máu mủ hay là không cũng vậy. Và nội làm vậy chỉ bởi vì Joe là con trai?

"Thất vọng," cô thì thầm.

Còn hơn cả thất vọng nữa. Nó khiến cô đau đến tận xương tủy. Tất nhiên, cô vẫn biết, có thêm một người anh trai sẽ thay đổi mọi chuyện, nhưng cô đã vẫn cứ hy vọng là cô sai.

Mấy mẫu thiết kế vẫn nằm trên sàn, nơi Nội Lorenzo ném chúng xuống.

Chuyện bất đồng của cô với nội về mấy mẫu thiết kế nhãn hiệu chỉ là một rắc rối nhỏ con của cô. Mọi chuyện đã quá khó khăn rồi, và cô với nội không thể cùng làm việc với nhau một ngày mà không tranh cãi về bất cứ một chuyện gì. Phân nửa số lần cãi vã đó, cô đã nghĩ nội hẳn sẽ sa thải cô. Nhưng cô là người nhà của nội, và nội không làm vậy.

Nhưng nội cũng không để cho cô được quyết định chuyện gì hết. Nếu nội ghét tất cả mọi thứ cô làm đến thế, sao nội không đi thuê một người khác, người nào biết ôm khư khư từng từ nội nói và làm theo đúng như những gì nội muốn? Nội cũng có thể thay đổi di chúc, nếu như nội vẫn chưa thay đổi nó.

"Chỉ là thêm một lời nhắc cho thấy tại sao việc gây dựng nhãn hiệu mới của riêng mình lại là một việc làm đúng đắn," cô tự nhủ, đứng dậy. "Những gì nội làm chả quan trọng gì hết. Mình có xưởng rượu của mình để mà lo lắng rồi."

Nhưng những lời tự an ủi đó cũng không khiến cô dễ chịu được nhiều như cô mong muốn. Không có gì trong cuộc đời cô diễn ra đúng như cách cô muốn cả. Cả quá khứ của cô, và chắc là, cả tương lai của cô nữa.

"Những con số cuối cùng đây," Nic nói, bước vào văn phòng của Maggie và đặt tập tài liệu lên mặt bàn cô. "Đọc chúng cùng kính vào."

Cô nhướn mày, rồi lướt qua đồng giấy tờ. "Chỉ cần anh không ngủ quên với thành công là được."

"Anh làm vậy à?"

"Trả lời theo cái cách mà em muốn sẽ không chuyên nghiệp chút nào." Cô đóng tập tài liệu lại. "Em sẽ lên kế hoạch dựa trên những con số này. Sáng mai anh sẽ có báo cáo."

"Tuyệt lắm." Anh ngồi xuống cái ghế đặt trước bàn cô. "Thế còn những con số cho Marcelli Winerry?"

Cô lật chồng giấy tờ để cạnh máy tính, lấy ra cho anh mấy tờ. Anh đọc những con số ước tính về doanh thu, khi xâm nhập được hết các thị trường.

"Đó là những gì tốt nhất ta có thể tính được mà không nhìn vào sổ sách kế toán của họ," Maggie nói. "Em có cho người đi lò la quanh đấy, nhưng họ cũng chỉ tìm được đến vậy thôi."

"Thế này là tốt rồi," anh nói.

Kế hoạch kinh doanh còn tốt hơn là anh nghĩ. Sẽ có thêm rất nhiều lợi nhuận. Một khi anh có thể tân trang lại mọi thứ và tổ chức lại công việc, anh sẽ...

Anh ngẩng lên và thấy Maggie đang nhìn anh. "Gì vậy?"

Cô nhún vai.

"Em vẫn phản đối những gì anh đang làm," anh nói.

"Nói vậy thì hơi quá. Em không thích việc đó chút nào cả, nhưng 'thích' với cả 'không thích' không phải là công việc của em. Em vẫn cứ nghĩ đến khoản vay của Brenna Marcelli. Anh sẽ làm gì với cô ấy? Phá hủy cô ấy?"

"Nói vậy hơi kịch tính quá, em không nghĩ vậy sao?"

Maggie lắc lắc đầu. "Thôi đi, Nic, anh cho cô ấy vay một triệu dollar, cho cô ấy một cơ hội để gây dựng xưởng rượu của riêng cô ấy. Cô ấy đang thẳng tiến với niềm tin là tất cả những ước mơ của cô ấy sắp thành sự thật. Và rồi, bất cứ lúc nào anh cũng có thể thu hồi lại món nợ và hất chân cô ấy. Em đoán là lúc việc đó xảy ra, cô ấy hẳn sẽ phải đổ vỡ chút ít. Anh sẽ gọi đó là cái gì, nếu không phải là 'phá hủy'?"

"Câu hỏi thú vị đấy."

"Thế anh đã có câu trả lời chưa?"

"Vẫn chưa."

Tờ giấy biên nhận nợ có thể thu hồi trước hạn cho anh nhiều lựa chọn. Giờ, khi anh đã chứng kiến cách Brenna làm việc, anh biết, chỉ cần cho cô thời gian, cô sẽ làm nên chuyện với Bốn Chị Em Gái. Có lẽ, anh nên ngồi yên và thu gom lãi suất từ cô như một gã tử tế. Cũng có lẽ không. Chỉ có một điều duy nhất mà anh biết chắc chắn, đó là quyến rũ cô không phải là một phần trong kế hoạch của anh, nhưng, kể từ sau cái nụ hôn quỷ quái ấy, anh không còn khả năng để tập trung suy nghĩ được về bất kỳ chuyện gì khác nữa cả. Có lẽ đến lúc có một kế hoạch khác rồi.

"Trông anh lúc này cứ như một con thú săn mồi vậy," Maggie nói. "Em không muốn biết được anh đang suy tính cái gì đâu."

Anh cười nhả nhỏ. "Em nghĩ đúng đấy."

Mắt cô nheo lại. "Có lẽ em nên đến gặp Brenna Marcelli một lần và tự mình xem cô ấy là người thế nào. Nếu em thấy ghét cô ấy, em sẽ không cảm thấy quá tội lỗi như thế này khi tham dự vào vụ này."

"Em không làm gì khác ngoài công việc của mình cả. Em không có tội lỗi gì trong chuyện này hết."

"Nói như anh thì dễ rồi."

Anh biết, anh không thể làm gì để thay đổi được cảm giác của Maggie. Cô vẫn luôn là một người dễ mềm lòng như vậy. "Cứ làm gì em muốn."

"Anh không định cảnh báo em không được hờ một lời nào về thương vụ bí mật thu mua công ty của gia đình cô ấy à?"

Anh đứng dậy. "Không. Em làm việc cho anh. Em chưa bao giờ không thận trọng trong ăn nói cả. Làm vậy tức là phá luật. Đó là loại chuyện mà em không bao giờ làm."

"Còn anh thì làm thường xuyên."

"Anh biết. Bởi vậy mà anh mới luôn giành được phần thắng."

"Trước đây, anh vẫn giành phần thắng mà không cần phải phá luật. Điều gì đó mách bảo em là lần này sẽ khác đấy. Hãy cẩn thận, Nic ạ."

"Luôn luôn." anh hứa với cô khi họ đi ra phía cửa.

Cả hai đều biết anh đang nói dối, nhưng Maggie sẽ không nói gì thêm nữa đâu. Giá Brenna mà biết được cuộc nói chuyện này, cô chắc sẽ đến gặp anh ngay lập tức. Tất nhiên, nếu mà biết kế hoạch của anh với Marcelli Wines, cô hẳn sẽ phải làm thế nào đấy để treo được cái đầu anh lên hàng rào ngăn giữa hai mảnh đất nhà họ mất.

Không phải là chuyện anh muốn nghĩ đến. Chỉ cần Brenna không biết được sự thật cho đến khi đã quá muộn để dừng anh lại, anh sẽ ổn.

Một đêm làm việc tốt đẹp, Brenna nghĩ khi nhìn những quả nho cuối cùng đang được đưa

lên máy ép. Giờ đã quá nửa đêm rồi. Mẻ nho thứ hai của cô đã được đưa đến đúng hẹn. Chất lượng nho đúng như những gì cô vẫn trông đợi - mỗi chùm nho đều chín tới và căng mọng, thơm nức. Cô đã cố gắng để gạt bỏ cuộc chiến mới nhất của cô và nội ra khỏi đầu. Cô không muốn nghĩ đến chuyện nội cô hay là anh trai cô sẽ xuất hiện và yêu sách này nọ nữa. Còn hơn cả vậy, cô chỉ đang nghĩ đến Nic cứ bốn-mươi-tám giây một, một sự tiến triển đáng kể so với hồi đầu tuần đến giờ. Chỉ trong một hoặc hai ngày thôi, cô chắc sẽ dần dần nghĩ đến Nic mọi phút mọi giây mất.

Là do cái nụ hôn quái quỷ ấy. Cô biết vậy. Anh quá lôi cuốn. Nếu như chuyện đó không xảy ra, cô còn có thể tự thuyết phục mình là những gì mà cô vẫn nhớ chỉ đơn giản là trò chép lại và tô hồng lịch sử của thời gian thôi. Thật không may, sự thật bây giờ còn hơn cả những gì có trong trí nhớ của cô. Chỉ trong chưa đầy năm giây, cô đã đi từ không-gì-cả đến chiếm-lấy-em-ngay-đi. May mắn cho cô làm sao – cô còn cháy nóng hơn cả một cái Ferrari nữa.

"Rồi mình sẽ thoát được," cô tự bảo mình, bước lui khỏi cái máy ép.

Cô sẽ phải làm được như vậy. Giữa cô và Nic, tất cả đã là quá khứ rồi, và đó là nơi mà cả cô và anh đều không muốn quay lại. Cuộc sống của cô là ở đây, là hiện tại.

Cô bước qua cánh cửa mở, hít lấy không khí mát mẻ ngoài trời. Cô có thể nghe thấy tiếng dế kêu, và cả những âm thanh khác nữa của buổi đêm. Bầu trời trong và nhìn như thể cô có thể với tay lên là nắm được một hay hai ngôi sao vậy. Liệu ngôi sao đó có ban cho cô một điều ước không nếu cô hứa sẽ thả nó ra? Mà cô sẽ ước gì đây?

Cô quay trở vào với máy móc của mình. Không phải thành công, ước vậy thì dễ dàng quá. Không phải tình yêu. Bây giờ, cô có thể đang một mình, nhưng cô không hề cô độc. Bình yên, cô nghĩ. Hay có lẽ là sự yên lòng.

Cô còn chưa đưa ra được quyết định cho điều ước của mình, thì đã nghe thấy tiếng động lách cách, theo sau đó là một tiếng sữa và có cái gì đó lướt vào. Cô nhìn về phía cánh cửa mở và thấy Max đang men men theo góc phòng rồi chạy thẳng vào căn phòng rộng. Nó nhìn quanh, thấy cô, và sữa lên vui mừng.

Cô còn chưa có đủ thời gian để mà tự nhắc mình rằng Max mà có mặt ở đâu, thì Nic, chóng thôi, sẽ xuất hiện ngay đấy, thì con chó con đã phi về phía cô. Cô bật cười, cúi xuống bế nó lên. Nó ngo nguậy không yên, liếm mặt cô, cả người nó rung lên vì cái đuôi nó cứ vẫy tròn không ngừng.

"Hey, anh chàng đẹp trai," cô nói, ôm con chó con lại gần, "Mày thế nào?"

"Không tồi."

Cô phải nuốt vào trước khi có thể ngẩng lên nhìn Nic đang bước vào phòng. Cô đã không gặp anh mấy hôm rồi, và cô ghét cái thực tế là cô thực sự thấy nhớ anh. Anh vẫn mặc trang phục bình thường của mình, quần jeans và T-shirt, thứ trang phục làm nổi bật lên bờ vai rộng và cặp chân dài của anh. Mọi tế bào trong cô đều rung lên cảnh báo, trong khi đó một cái máy bay nhỏ bỗng từ đâu bay lơ lửng trong đầu cô, nó giăng ra một tấm banner với dòng chữ: "Tôi muốn nhiều hơn thế nữa."

Thề có thánh Peter, cô thực sự cần phải có một cái phanh để ghìm mình lại.

"Thực ra không phải em đang nói với anh đâu," cô nói. "Max và em đang có một cuộc chuyện trò nho nhỏ."

"Cái con vật này, nó sống thế mới là sống chứ."

Cô đặt con chó con xuống đất. Max bỏ đi để khám phá những mùi hương thú vị, còn Brenna đang cố để không chú ý đến cái miệng của Nic. Có phải là cô tưởng tượng, hay thực sự cô đã nhìn thấy những tia lửa đang cháy lên giữa họ?

"Thế mọi chuyện thế nào?" anh hỏi, tiến đến gần cái máy ép.

"Tốt lắm." Cô không thể không cười. "Thôi được, mọi thứ đang diễn ra tuyệt vời luôn."

"Lại khiêm tốn như mọi khi rồi."

Cô gật đầu.

"Đây là đêm thứ tư rồi em làm muộn thế này. Em có ngủ chút nào không vậy?"

Anh lại còn để ý cả chuyện cô đã ở đây mấy đêm? Cô tự bảo mình đừng có cố mà suy diễn bất cứ điều gì từ lời nói đó của anh. Cũng như cô không nên cho phép mình nghĩ đến chuyện anh đang đi vòng qua cái máy ép để đến đứng ngay cạnh cô. Những tia lửa vẫn tiếp tục phát sáng, nhưng cô quyết tâm phớt lờ chúng đi. Nếu Nic cũng cứ giả vờ được là không hề có chuyện gì đã xảy ra cả, thì cô còn có thể giả vờ tốt hơn anh đến năm lần ấy chứ.

"Em chỉ ở lại thêm một, hoặc hai tiếng nữa thôi. Đây là mẻ nho Chardonnay cuối cùng của em. Sau đó em sẽ được nghỉ ngơi chút ít trước khi bắt đầu đến vụ thu hoạch nho Pinot, rồi sau đó là nho Carbenet."

Max chạy qua chỗ họ, tiến đến phía góc phòng tối, đúng kiểu nơi thu hút mấy con cún con.
“Nó thức muộn thế,” cô nói.

“Anh mới làm xong mấy công việc giấy tờ, anh muốn cho nó đi lại một chút trước khi anh đi ngủ.”

A, là cái chữ “ng” đấy. Cô mất đến một giây để xua đi những hình ảnh thật gợi cảm bỗng nhiên nháy đến trong đầu cô. Hầu như là cô và Nic đã làm tình ở những chỗ không theo thông lệ dành cho việc ngủ gù cả, nhưng họ cũng đã từng ở trên giường, đủ để cho trí nhớ của cô có thể đưa ra cả một chuỗi những hình ảnh gợi cảm.

“Em đã cho là anh sẽ là một người chủ tồi cho con chó con,” anh nói. “Em sai rồi đấy.”

“Em chưa bao giờ nghĩ vậy cả.”

“Nói dối.”

Cô không thể ngăn được tiếng cười của mình. “Okay, có lẽ là em đã hơi quá đà khi lo đến chuyện anh chưa sẵn sàng cho những trách nhiệm.”

“Anh có nên nhắc em là anh vẫn đang điều hành Wild Sea không nhỉ?”

“Công việc làm ăn và thú nuôi là hai chuyện rất khác nhau.”

“Anh biết chứ. Ít ra thì công việc làm ăn cũng chưa bao giờ gặm nhấm giày của anh cả.”

Anh đang cười với cô. Bất chấp cái sức hút vẫn đang có giữa họ, và cái nụ-hôn-sớm-hay-muộn-cũng-sẽ-phải-nhắc-đến, cô vẫn cảm thấy bớt căng thẳng hẳn đi. Tại sao việc ở bên Nic lúc nào cũng mang đến cảm giác quá ổn với cô thế này?

Anh hất đầu về phía cái thùng rượu. Dòng nước ép nguyên chất đang chảy vào một cái thùng chứa to bằng thép không gỉ. “Anh thử được không?”

Cô gật đầu. Anh lấy một chiếc cốc nhựa từ trong túi cốc cô để trên sàn và hứng nó dưới dòng nước. Với một vị giác chưa được rèn luyện cho chuyện thử rượu, thứ chất lỏng đó có thể sẽ gắt hơn nhiều so với thứ nước ép nho bình thường, nhưng với Nic, anh chắc sẽ nếm được sự tinh tế và nồng độ của nó.

Anh nhấp một ngụm, chau mày, rồi lại một ngụm nữa. Rồi anh nhìn cô và khẽ chửi thề. “Em đã làm gì vậy?”

“Thu gom nho từ nhiều đồng nho khác nhau. Thay vì lấy từ một ruộng nho cho mỗi lần ép, em lấy nho từ năm nhà cung cấp khác nhau. Em đã sắp xếp để có thể lấy được nho từ tất cả bọn họ trong cùng một ngày. Làm vậy thì tốn kém hơn, nhưng em lại có thể pha trộn ngay từ giai đoạn ép nho thay vì phải đợi đến khi ép xong. Những loại nho khác nhau đã kết hợp được ngay với nhau. Làm vậy là tốt nhất còn gì?”

Anh nhấp một ngụm nữa. “Em chọn nho thế nào?”

Cô kể lại cho anh cô đã dùng cả hai tháng vừa rồi để lái xe đi khắp thung lũng như thế nào, tính toán xem mỗi ruộng nho đón nhận được bao nhiêu lượng ánh sáng mặt trời.

“Tháng trước, em đã phải lén thử mỗi ở mỗi ruộng một, hai quả nho,” cô thừa nhận. “Rồi sau đó em đặt hàng. Số lượng đặt hàng của em rất nhỏ, nên kể cả những người chả bán nho ra ngoài bao giờ cũng sẵn sàng để lại cho em một đến hai tấn. Trong đó có cả một đốc công của anh đấy.”

Anh nheo mắt lại. “Em dùng cả nho của Wild Sea à?”

“Chỉ một phần rất nhỏ trong số những quả nho tốt nhất của anh thôi.”

“Hừ, quý thật.”

Cô cố để không cảm thấy tự mãn, nhưng làm vậy khó quá. “Anh có đầy đủ hết nguyên liệu, Nic ạ. Anh nên sử dụng chúng tốt hơn nữa.”

“Cám ơn. Có muốn một công việc không?”

“Em đã có rồi. Nhưng nếu có sự thay đổi, em sẽ nói với anh.”

Cô biết, anh không hề nghiêm túc về cái đề xuất một công việc cho cô, nhưng vẫn thật dễ chịu khi biết cô đã gây được ấn tượng với anh.

“Em nghĩ mình cao giá lắm đấy,” anh cần nhần. “Giống như cái lần em lên lớp anh về chất lượng loại gỗ sồi bọn anh đã dùng để ủ rượu. Hồi đấy em bao nhiêu nhỉ, mười sáu?”

“Chắc vậy. Nếu anh đã định ủ rượu bằng thùng gỗ, thì đừng có dùng gỗ rẻ tiền. Nếu không, thà cứ ủ bằng bình thép không gỉ còn tốt hơn.”

Anh uống nốt chỗ nước ép và ném cái cốc nhựa vào thùng rác. “Em chắc sẽ rất hạnh phúc đấy, khi biết là anh đã nghe theo những gì em nói. Nhờ có em, anh đã có thêm kha khá thay đổi cho Wild Sea.”

Cô cảm kích khi biết chuyện đó. “Giá mà em cũng có thể nói được như vậy về nội em.”

Nic tiến về phía chõng ghế và rút một cái ra. Brenna ngồi xuống và anh đến ngồi đối diện cô.

“Lorenzo vẫn cứ làm khó à?”

“Nói ‘làm khó’ là còn nói giảm đi rồi đấy. Em và nội tranh cãi về mọi chuyện. Đầu tiên là nội kêu ca những nhãn hiệu cũ lỗi thời quá rồi. Chúng em cần cái gì đó mới mẻ hơn. Cái này thì em đồng ý với nội. Vì thực ra, em cũng đã nói với nội về chuyện đó lâu lâu rồi. Nên em cho thiết kế nhãn hiệu mới. Rồi đột nhiên, nội lại nói rằng những cái nhãn hiệu cũ chẳng sao hết cả, rằng chúng em không nên bỏ những cái cũ đi, cứ kiểu thế đấy.”

“Ông cụ có lần cần không? Hay là do chuyện tuổi tác?”

“Không. Nó là chuyện-làm-cho-Brenna-phát-diên. Nội vẫn luôn là một người thô lỗ, nhưng

như bây giờ thì còn tệ hơn bao giờ hết. Nội xía vào mọi thứ em làm. Rồi giờ nội lại còn nói về anh trai em nữa. “Joe nó sẽ biết nghe lời ta về những cái cũ,” cô nói, thấp giọng xuống cho giống với giọng nội Lorenzo. “Em vẫn biết, việc có thêm một anh người anh trai nữa xuất hiện sẽ chẳng giúp ích gì cho tình trạng của em, nhưng em đoán...”

Cô nuốt vào và nhìn thẳng vào anh. “Giờ thì em thấy việc thừa kế của anh Joe là thực sự rồi. Em không thích chuyện này chút nào.”

Nét mặt Nic đanh lại. “Nhưng ít nhất, nếu anh ấy thừa kế, thì nhà máy vẫn là của gia đình em. Lorenzo sẽ không bán nó nữa.”

“Chả tốt hơn là mấy. Em không thể tin được nội lại có thể giao lại nhà máy cho một người hoàn toàn xa lạ như vậy. Làm vậy chẳng khác gì giết em. Em thà để nội bán nhà máy đi còn hơn.” Cô cố gượng cười. “Em chắc anh cũng muốn vậy. Nội bán nhà máy đi thì em còn được thừa kế một chút tiền mặt thay vì một mảnh của nhà máy rượu, và em có thể trả nợ cho anh.”

“Anh không quá lo về chuyện đó đâu.”

Phải là thánh thì mới không quá lo về một triệu dollar. Cô nghĩ. Rồi bỗng nhiên cô chợt có một ý tưởng.

“Anh có đủ khả năng để mua Marcelli mà.”

Nic nhướn mày. “Đó có phải là một lời mời không?”

“Không. Nội em sẽ không bao giờ bán cho anh đâu.” Cô lắc đầu. “Thật điên rồ. Em biết, anh sẽ không muốn mua Marcelli đâu, nhưng còn có ai có khả năng mua nó nữa chứ? Kệ đi. Em không muốn nghĩ đến nữa. Mọi chuyện đã đủ rắc rối lắm rồi.”

“Cứng rắn lên,” Nic nói với cô. “Rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Em vẫn luôn rất quan trọng với ông nội em mà. Rồi ông sẽ nhận ra thôi”

Cô ngọ nguậy trên ghế của mình, rồi dựa lưng lên thành ghế, bỗng nhiên cảm thấy cảnh giác. Gia đình cô không phải là một chủ đề an toàn để trò chuyện.

Nic giơ tay lên, làm bộ đầu hàng. “Anh nói vậy với ý tốt mà. Em và ông vẫn luôn bất đồng, nhưng có thể nào em vẫn là cháu gái mà cụ quý nhất.”

Cô gật đầu. “Em đoán là em vẫn được như vậy. Em biết, một phần của vấn đề là bởi hồi em đã bỏ ra sống ở bên ngoài.” Cô ngập ngừng, không muốn đi sâu vào phầm đời đó. Là những người đã không gặp nhau trong nhiều năm trời, chắc chắn có những chuyện mà cô và Nic không thể kể cho nhau nghe được.

“Ông em có tức giận vì vụ li dị không?”

Brenna không biết nói gì. Nói chuyện về cuộc hôn nhân của cô với Jeff – dù là chỉ nói về sự đổ vỡ của nó thôi – cũng khiến cô thấy chả dễ dàng gì.

Nic nhún vai. “Em không cần phải trả lời đâu nếu em không muốn.”

“Em không sao đâu.” Cô không đâu. Không hẳn là như vậy. “Nội em khá là bình tĩnh trước toàn bộ chuyện đó. Mọi người trong nhà cũng vậy. Ai cũng kêu là rất mến Jeff, cho đến khi anh ta đòi li hôn, thì ngay lập tức mọi người quay sang thú nhận là vốn đã ghét anh ta ngay từ đầu. Em biết, mọi người chỉ bẻ cong sự thật đi như vậy để giúp em thấy dễ chịu hơn, nhưng em chẳng bận tâm. Mà thêm nữa, cái trò đó cũng có tác dụng đáng kể.”

“Gia đình em đúng là một gia đình Ý mẫu mực điển hình. Anh ngạc nhiên là không có ai đòi khử anh ta đấy.”

Cô bật cười. “Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó cả. Mà anh nói đúng. Lẽ ra mọi người nên nghĩ đến chuyện đó chứ.”

Màn đêm trở nên yên tĩnh quá. Brenna không chắc nữa, tại sao Nic lại đến đây đêm nay, hay tại sao họ lại đang nói chuyện về vụ li dị của cô, nhưng cô không muốn hỏi, để rồi lại phá hỏng mất một buổi đêm thú vị như thế này. Cảm giác ngồi nơi đây như lúc này thật sự rất tuyệt. Nhận thức ấy làm cho máu chảy trong cô theo cái cách khiến cô thấy mình đang sống, đang hít thở thực sự. Trong khi cái phần ngốc nghếch trong cô đang mong muốn một sự lặp lại của vụ hôn họ đã có hôm trước, thì phần tri giác của cô lại đang thấy dễ chịu vô cùng chỉ bởi một cuộc chuyện trò vô hại.

“Đến giờ, em cảm thấy thế nào về chồng cũ?” Anh hỏi.

Cô cựa quậy, hơi cảm thấy không dễ chịu với cuộc chuyện trò vô hại. Anh muốn nói chuyện về Jeff? Nghĩa là sao?

“Em không biết chắc nên trả lời câu hỏi này thế nào đây.”

“Em có còn bực tức với anh ta không?”

"Không. Em tức giận và đau đớn một thời gian, nhưng rồi nó cũng dịu đi. Em còn thấy giận mình vì đã đâm đầu vào làm một công việc em căm ghét chỉ để có thể nuôi anh ta ăn học trường Y. Em đã trả phí cho anh ta học được lên bác sĩ, và rồi sau đó anh ta bỏ em. Một tấn trò đời kiểu vậy chẳng bao giờ là vui vẻ cả."

Nic nhìn cô chăm chăm. Có cái gì đó cháy lên trong mắt anh, nhưng cô không biết anh đang nghĩ gì nữa.

"Anh ta không giàu à?"

Câu hỏi của anh như một cái tát vào mặt cô vậy. Xét một cách logic, thì cô biết, cô không nên thấy bất ngờ vì anh đã hỏi câu đó, nhưng cô vẫn bất ngờ. Sau ngần ấy năm, anh thực sự cho rằng tất cả những gì cô đã làm chỉ là vì tiền ư?

"Jeff chỉ là một kẻ bần cùng thôi. Em không bao giờ kết hôn với anh ta vì anh ta có của cải cả."

Cô chờ đợi Nic sẽ hỏi cô vậy tại sao cô lại kết hôn với Jeff, nhưng anh không hỏi vậy. Thay vì thế anh hỏi, "Có ai đó khác à?"

"Với anh ta thì có. Thực tế là, anh ta sẽ cưới cô ta ngay khi vụ li hôn của bọn em hoàn tất."

"Em có ổn với chuyện đó không?"

"Giờ thì em không còn tưởng tượng đến chuyện anh ta sẽ mắc phải một thứ bệnh tật khiến đời anh ta xuống đáy nữa rồi, làm vậy em nghĩ sẽ khiến em thành một người độ lượng và người lớn hơn. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là em mong muốn cho anh ta có được một cuộc sống yên ổn. Phần lớn thời gian, em không còn nghĩ đến anh ta nữa. Em hối hận vì đã cưới anh ta, nhưng em cũng không thể thay đổi quá khứ được."

"Chuyện li dị có thể là một cái ung nhọt lắm."

Đó không phải là cái phản ứng mà cô trông đợi. Cô đã nghĩ Nic có thể sẽ nói về quá khứ... của họ. Mà thực ra thì, rồi họ sẽ phải nói về chuyện đó thôi. Chỉ là không phải đêm nay. Cô đã phải chịu đựng quá đủ cho một ngày rồi.

"Anh chưa bao giờ kết hôn cả," cô nói, rồi nhận ra anh có thể sẽ nhìn nhận câu hỏi đó theo hướng nào, và cô hy vọng anh sẽ không như thế.

Nic nhướn mày, "Em nói đúng. Anh chưa."

Cô muốn giải thích là câu hỏi của cô không hề có ý ám chỉ đến bất cứ chuyện gì đâu. Làm như quyết định không kết hôn của anh có liên quan gì đến cô không bằng. Mặc dù họ đang nói đến chủ đề đó lúc này đây, cô vẫn muốn hỏi anh tại sao anh không chọn lấy một người làm vợ trong suốt những năm rồi. Không thể nào vì chuyện ít hứng thú với phái nữ được.

Nhưng cô không đủ dũng cảm để hỏi anh, và anh cũng không chịu tiết lộ gì thêm nữa. Thay vì vậy, anh ngồi đó, trông vừa thư giãn, vừa nguy hiểm, đúng là một cái bẫy.

Trạng thái căng thẳng lại quay lại. Cô cố chống lại cái thôi thúc được ném mình vào anh, và anh..., uhm, cô chẳng biết anh đang nghĩ gì nữa.

Hiển nhiên là không phải về nụ hôn của họ rồi, cô nhận ra vậy khi thấy anh nhìn đồng hồ và nói anh phải về nhà thôi.

Cô đứng dậy và nhìn quanh kiểm con chó con. Max đang nằm cuộn mình trên cái áo khoác của cô để ở góc phòng. Nic đi đến và nhắc nó lên. Max chỉ hơi động dậy một chút.

"May mắn nhé," Nic nói, hất đầu về phía cái bình rượu. "Đừng quên là em đã hứa sẽ để cho anh hai lô rượu đấy."

"Em tin là chỉ một thôi chứ, nhưng em sẽ xem em có thể làm được đến đâu."

"Ngủ ngon."

Cô nhìn anh đi về phía cửa.

Nic là một sự kết hợp thật khó cưỡng giữa nguy hiểm và lôi cuốn. Cái con cún nhỏ đang ngủ trên tay anh chỉ càng làm anh hấp dẫn thêm. Một kẻ săn mồi quyến rũ, một anh chàng tử tế. Đám phụ nữ hẳn phải sẵn sàng bán linh hồn mình đi để có được một người gần được đến như vậy.

Brenna muốn nghĩ rằng cô đủ thông minh để học được từ những sai lầm của mình trong quá khứ. Phải lòng Nic nhiều năm trước đã chỉ làm cho cuộc sống của cô phức tạp thêm. Những

rắc rối có giữa họ từ trước đến giờ vẫn còn tồn tại, cộng thêm với cả tá rắc rối mới nữa. Không, hành động khôn ngoan nhất là phải ứng xử như một-mối-quan-hệ-công-việc-thuần-túy. Không có chuyện cá nhân, không có chuyện thân mật. Không có chuyện gốc gác.

Nhưng mà thật bất hạnh, cô chưa bao giờ làm được cái gì đúng đắn khi dính đến Nic cả.

Chương VIII

Brenna thực sự thấy quá mệt. Mi mắt cô đau nhức. Nhưng cũng đáng. Cô tự nhủ, mở cánh cửa hậu đi vào điền trang.

Ba ngày trước, cô đã được mời chào một giống nho Chardonnay tuyệt hảo, loại chả bao giờ có sẵn để bán cả. Và vậy cũng có nghĩa là mấy ngày cuối tuần cô phải làm việc từ lúc tờ mờ sáng đến tận rạng sáng hôm sau, cũng có nghĩa cô ngủ rất ít, hoặc là chả ngủ nghề được chút nào. Nhưng bây giờ, khi mọi việc đã xong, cô có thể vào trong phòng ủ rượu và nhìn thấy tất cả chỗ rượu cô sẽ làm ra. Bốn Chị Em Gái sẽ khai trương như một cơn chấn động cho xem.

Bất lợi là chỉ còn hai ngày nữa thôi là lại đến vụ thu hoạch nho Pinot, nên nếu cô muốn ngủ, thì giờ là lúc cô giành cả ngày cho nó đây. Cô đã trốn về sớm lúc ở văn phòng Marcelli Wines. Bây giờ, tất cả những gì ngăn cách cô với mười lăm giờ nghỉ ngơi trên cái giường của cô chỉ là quãng đường đi về đến nhà.

Cô đi qua bếp, rồi dừng lại khi nghe thấy có giọng nói từ phòng khách. Cô nhận ra giọng của hai bà, của mẹ, của các chị và em gái cô. Có cả một giọng nói ít thân thuộc hơn một chút, đó là của cô bé sắp-là-con-gái-của-Francesca.

Brenna ngáp ngừng. Cô rất quý Kelly, nhưng cô cũng thực sự, thực sự cần được ngủ một chút.

Có tiếng rì rầm nho nhỏ, rồi sau đó là cả một tràng cười.

"Quý thật,", Brenna lẩm bẩm, đi về phía ồn ào. Cô đúng là một kẻ dễ dụ dỗ của gia đình mình.

"Hi," cô nói, bước vào phòng khách.

Mọi người ngẩng đầu chào đón cô.

Mấy người phụ nữ đang may vá, đính những chuỗi đăng ten vào váy cưới của Katie và Francesca. Thứ công việc chậm chạp, tỉ mỉ làm tay cô phát tê dại đi.

"Chị biết là em muốn giúp mà," Katie nói, đưa cho cô một bông hồng bằng ren.

"Em muốn nói là lúc này em rất bận rộn. Chị biết đấy, với công việc làm thêm nữa."

Cô đã nhấn mạnh mấy từ cuối, hy vọng chị cô sẽ hiểu ý.

Katie không phải người chậm hiểu gì, nên hẳn là chị gái cô đã cố tình phớt lờ cái hàm ý ám chỉ của cô đi. Thay vì để cho Brenna được nghỉ ngơi, chị cô nháy mắt và nói, "Thôi nào. Em biết là em muốn làm mà."

"Vâng, ở lại đi cô Brenna," cô bé mười hai tuổi Kelly nói.

Brenna có thể không để chị và em gái lôi kéo mình, nhưng cô khó lòng mà từ chối Kelly. Tự cầu nhàu với mình rằng đây là lỗi của cô khi đã không biết thân biết phận mà lên lên cầu thang lúc còn có cơ hội, cô thở dài và đi đến cái bàn nước lớn. Cô chọn một mảnh từ chồng đăng ten và lấy một túi hạt cườm.

Katie đưa cho cô mấy cây kim, và Kelly ngồi gọn lại trên sofa để lấy chỗ cho cô.

"Mọi người đang nói về chuyện gì vậy?" Cô hỏi con bé.

"Mẹ cô và hai cụ đang bàn chuyện thực đơn, nhưng cô Katie và Francesca chả chịu nói họ thích món gì cả, làm cho mọi người đang phát điên lên. Không có cháu đâu nhé. Cháu không bận tâm đến mấy chuyện đó lắm, nhưng cháu nghĩ Cụ Tessa sắp cáu rồi kia kìa."

Brenna nhìn bà nội, người đang mãi nói chuyện với Francesca. "Sao lại phải đổi thực đơn?"

Kelly toét miệng cười, đôi mắt con bé ánh lên vui vẻ. "Cháu chả biết nữa. Ý cháu là, nó chỉ là chuyện, ờ, ăn uống thôi mà, có phải không ạ?"

Brenna giật một lọn tóc của con bé. "Thế nên cháu mới không phải là người Ý."

Kelly cười rúc rích.

"Thế có thích không, năm học mới chỉ còn mấy tuần nữa là bắt đầu rồi."

Kelly đảo mắt. "Cháu không thích lắm. Mặc dù bố cháu đã nói cháu có thể được mua thêm nhiều quần áo mới. Mà đây là do cháu cuối cùng đã thuyết phục được bố là phong cách ăn mặc ở vùng West Coast này khác hoàn toàn ở chỗ cháu ở lúc trước đây. Cô Francesca cũng phải giúp nói thêm nữa. Cô bảo với bố là sẽ chẳng tốt chút nào cho lòng tự trọng của cháu nếu để cháu trông giống như một kẻ lập dị."

Brenna bật cười. "Chúng ta vẫn còn dùng từ 'lập dị' à?"

"Thế hệ các cô thì vẫn dùng, bởi vì các cô, ờ, già rồi."

"Thế đấy, cảm ơn, nhóc con."

Kelly cười nhăn. "Cháu không định nói điều đó ra với ý tiêu cực đâu."

"Tất nhiên là không rồi."

"Thật mà, cô Brenna. Vì các cô không học trung học lâu quá rồi. Cô không thể biết được giờ cái gì là cool đâu."

"Cái đó thì ta chấp nhận. Thế nên cháu sẽ phải là người thường xuyên cập nhật cho bọn ta về cái nhân tố cool đó đấy."

Kelly gật đầu. "Cháu có thể làm được. Váy cưới của cô Francesca đẹp lắm. Cô đã nhìn thấy ảnh chưa?"

"Chưa." Cô chìa tay ra. "Đưa chị xem nào, em gái."

Francesca chuyển cho cô bức ảnh được cắt từ một tạp chí dành cho các cô dâu.

Brenna nhìn bộ váy cưới thanh thoát và biết, cô em xinh đôi của cô sẽ đẹp đến nín thở với cái váy đó cho xem.

"Em đã cố bảo chị ấy mặc váy cưới của em," Mia nói. Cô co chân lại, ngồi xếp chân. "Mà chị ấy nói eo váy chật quá."

"Chị bảo là chúng ta có thể nói rộng ra," Katie nói thêm. "Nhưng chị sợ làm thế sẽ hỏng mất đường may."

Francesca lắc đầu. "Kể cả mình có sửa được, em cũng không muốn mặc váy của Mia. Nó không hợp với em."

Mia nhướn mày. "Đó có phải là một lời đánh giá về thẩm mỹ của em không thế? Vì nếu đúng là thế, em sẽ nhắc cho các chị nhớ là em chỉ mới mười tám thôi, và em vẫn còn đang là sinh viên, nên, theo tiêu chuẩn của Kelly, em là nữ hoàng phong cách của thời trang và sự độc đáo đấy."

"Em chỉ là nữ hoàng ở duy nhất một lĩnh vực là sự rắc rối thôi," Brenna nói một cách rất mềm mỏng.

Mia le lưỡi.

"Oh, nó làm thế mới là người lớn kìa," Katie nói, chớp chớp mắt.

Francesca mỉm cười. "Mia, váy của em rất đẹp, nhưng chị mặc nó sẽ không thể đẹp bằng em mặc nó được."

Kelly bật người lên trên cái sofa. "Mia, cháu chưa được nhìn thấy váy của cô. Cô còn giữ nó không?"

"Có chứ."

Mia đang định đặt dải đăng ten của cô xuống, thì cả Katie, Brenna và Francesca đều nhìn cô chăm chăm.

"Đừng có nghĩ đến chuyện đấy," Francesca cảnh báo.

Mia cười với Kelly. "Tí nữa mình sẽ lên lên tầng, khi cái đám gác này đi ngủ hết đã."

Kelly gật gật đầu rất sung sướng.

"Thế còn thực đơn thì sao?" Nội Tessa hỏi. "Chúng ta phải quyết định xem sẽ ăn món gì chứ."

"Món bánh kẹp thì sao ạ?" Brenna đề xuất.

Thậm chí đến mẹ cô cũng chau mày với cô.

Brenna giơ tay lên. "Đừng đánh con. Con chỉ đùa thôi mà. Mọi người thực sự nghĩ đến chuyện phải thay đổi thực đơn ạ, chỉ vì bởi vì nó sẽ là một đám cưới đôi?"

Mẹ cô chau mày. "Không phải là cho đám cưới, con yêu. Đây là cho buổi tiệc đính hôn mà."

Brenna nhìn chăm chăm hai người chị em gái *đã* đính hôn của mình. "Hai người sẽ làm cả một buổi tiệc đính hôn nữa? Chuyện này được quyết định từ bao giờ vậy?"

"Tối hôm kia," Katie nói. "Hôm đó em không ở nhà."

"Mà thời nay người ta vẫn còn làm những chuyện kiểu vậy nữa ạ?"

"Chúng ta làm," Nội Tessa nói kiên quyết.

“Đó là ý tưởng của Katie đấy,” Francesca nói.

Katie thở hắt ra. “Em nói dối kìa. Nó là ý tưởng của em mà.”

“Cả hai đứa nó đều muốn có một buổi lễ kỷ niệm đặc biệt,” Ngoại M nói. “Bà thấy đó là một ý hay đấy chứ.”

“Cụ có mời cụ Gabriel đến không ạ?” Kelly hỏi.

Ngoại M nhún vai, cứ như kiểu chuyện đó chẳng quan trọng gì hết vậy, nhưng khóe miệng ngoại lại cong lên một nụ cười. “Có thể.”

Brenna bật cười. Bà ngoại hơn bảy mươi của cô đã tìm thấy một chuyện tình lãng mạn với ông của vị hôn phu của Francesca. Hai ông bà thường xuyên đi ăn tối cùng nhau, và thậm chí còn dự định sẽ đi biển vào mùa thu này. Nội Tessa đã kêu là thật kinh khiếp khi hai người dám định ở cùng một phòng với nhau mà không cần đến một đức cha làm lễ tác thành cho họ, nhưng ngoại lại nói một cách đơn giản là ngoại đã quá già, nên không cần cân nhắc chuyện sex ngoài hôn nhân là một tội lỗi nữa. Brenna thì thấy thật vui mừng, vì hóa ra cô được thừa hưởng từ bà một nguồn gene có giá đến thế, vẫn còn biết hứng thú với những trò điên cuồng vào cái tiết trời tháng mười hai.

“Chúng con muốn cái gì đó không trịnh trọng quá,” Katie nói. “Có thể là một bữa tiệc đứng ngoài trời có thấp nền trắng khắp nơi. Chỉ có gia đình và bạn bè thân thiết thôi.”

“Nghe được đấy,” Brenna nói, nhìn sang chị gái mình và nhận thấy Katie đang nhìn cô chăm chú. Cô quay sang Francesca. Biểu hiện của cô em sinh đôi cũng hệt như của Katie. Cô có thể nói là cả hai người lại một lần nữa đang cùng nghĩ ‘Brenna tội nghiệp lúc này chẳng có mối quan

hệ nào cả.'

“Em ổn mà,” cô nói.

“Tất nhiên là cháu ổn rồi,” Ngoại M nói trù mếu. “Làm sao cháu lại không thể được?”

Brenna lắc đầu. Làm sao cô có thể thuyết phục chị và em gái mình là cô thực sự thấy hạnh phúc cho họ? Cô không thể hạnh phúc được hơn nữa. Còn việc mong muốn có một mối quan hệ cho bản thân cô... ngay lúc này, thời gian biểu của cô không cho phép có đủ thời gian cho một cậu bạn trai. Cô đang quá bận để biến ước mơ của cô thành sự thật. Thêm nữa, chỉ cần Nic xuất hiện mỗi ngày và khiến cho những ngón chân của cô phải cong cả lại, thì cô thực sự chẳng cần tìm một cậu bạn trai thật làm gì nữa. Tưởng tượng về anh còn hơn đến hai mươi lần so với thực tế mà cô sẽ có được nếu cô có đi hẹn hò với một anh chàng nào đó ý chứ.

Không, ngay lúc này thì độc thân là một điều hoàn toàn đúng đắn. Uhm, trừ đoạn là nó thiếu vắng sex.

Ba ngày sau, Brenna đỗ xe ở vị trí quen thuộc của cô ở Wild Sea và đi vào trong để kiểm tra rượu của mình. Ngạc nhiên vừa đủ là trời vẫn còn sáng. Có được chuyến thăm viếng không phải là về đêm hôm như thế này là nhờ cô lại vừa có một cuộc tranh luận khác với nội, lần này là về chuyện loại vang họ sẽ mời các nhà phân phối của Marcelli dùng thử trong buổi tiệc quảng cáo cuối tuần của thị trấn. Sau khi hỏi ý kiến của cô, nội đã tỉ mỉ liệt kê từng cái sai trong tất cả những lựa chọn cô đưa ra. Thay vì nổi cáu - vốn là lựa chọn hàng đầu của cô – cô đã xin phép ra ngoài một cách hết sức tử tế và rồi đi đến đây.

Cô đi đến nơi mà cô đang bắt đầu nghĩ là ‘cơ ngơi của cô’ và bước vào trong.

Ngay lập tức, mùi men rượu tấn công cô. Brenna hít một hơi thật sâu, thưởng thức sự khác biệt so với mùi hương của ngày hôm qua, cô biết, ngày mai mùi hương sẽ còn khác nữa. Sự thay đổi đó cho cô biết mọi chuyện đang rất tốt đẹp.

“Cốc cốc, Brenna?”

Cô quay lại và thấy một phụ nữ đang đi vào trong nhà. Vị khách của cô cao ráo, có mái tóc màu nâu vàng và một gương mặt người mẫu hoàn hảo. Brenna không biết cô nên cảm thấy thua thiệt vì điều đó hay là vì vóc dáng mảnh khảnh của cô ấy nữa. Chỉ cần ở cùng một phòng với cô ấy thôi cũng đủ khiến cô thấy mình ngắn ngủn và nặng nề rồi.

Cô cố nhắc nhở mình, là mặc dù cô không được cho là cao lắm, ngoại trừ khi so sánh với Mia, nhưng cô vẫn có một chiều cao ở mức trung bình. Còn nếu cô muốn bớt nặng nề, cô phải ngừng việc nạp các món ăn uống của hai bà vào.

“Chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?” Brenna hỏi người phụ nữ đang tiến đến chỗ mình.

Cô ấy cười và đưa tay ra. “Chúng ta vẫn chưa được giới thiệu với nhau, nhưng tôi biết cô là ai. Tôi là Maggie Moore, Giám đốc Tài chính của Wild Sea. Tôi làm việc cho Nic.”

“À,” Brenna nói, cố chống lại một cơn ghen tị bất ngờ ập đến. Thật đúng kiểu của Nic, thuê một phụ nữ đẹp như vậy để đảm đương một vị trí vốn vẫn dành cho đám đàn ông.

“Nếu chị đến tìm anh ấy, thì anh ấy không có ở đây rồi,” cô nói.

Maggie mỉm cười. “Thực ra, tôi đang đi tìm cô mà. Tôi muốn được gặp Brena Marcelli bí ẩn.”

“Tôi mà bí ẩn á?” Brenna hỏi. “Thế đấy, vậy mà chả ai nói cho tôi biết cả.”

“Tôi không chắc lắm là cái danh hiệu đó có đi quá ra ngoài văn phòng của tôi hay không. Tôi quản lý Tài chính của Wild Sea.”

“Tôi cũng đoán là như vậy qua chức danh của chị.”

“Tôi biết về món nợ.”

Giờ thì Brenna thấy bối rối thực sự. “Đó là một khoản vay cá nhân mà. Tôi không vay tiền của Công ty.”

“Oh, tôi biết. Nhưng kể cả Nic cũng không thể có đủ được một triệu dollar trong tài khoản cá nhân của anh ấy. Khi anh ấy đã quyết định được sẽ cho vay theo hình thức nào, anh ấy đã yêu cầu tôi soạn thảo các giấy tờ.”

Brenna không chắc lắm tại sao cô lại phải biết những chuyện đó. “Có vấn đề gì ạ?”

“Không có gì đâu.” Maggie mỉm cười thân thiện. “Như tôi nói đấy, chỉ là tôi muốn làm quen

với cô thôi mà.”

Brenna tự hỏi Nic đã kể những gì về cô cho người phụ nữ này. Làm sao đó mà cô không thể nghĩ anh là kiểu người sẽ dốc lòng tâm sự về quá khứ của mình, nhưng, cô đã từng sai rồi đấy thôi. Liệu Maggie có phải là còn hơn cả một người làm thuê cho anh?

Ngay khi cô tự hỏi thế, cô nhận ra không hẳn như vậy được. Nic sẽ không hôn cô như anh đã hôn nếu anh đang có một mối quan hệ với một ai đó. Thêm nữa, liếc nhanh vào bàn tay trái của Maggie, cô nhận thấy cô ấy đã có gia đình.

“Chị làm việc ở Wild Sea được bao lâu rồi?” Brenna hỏi.

“Gần chín năm rồi.” Maggie cười. “Cũng hơi buồn, vì mặc dù làm việc giữa thứ rượu vang tuyệt diệu đó, nhưng tôi lại không uống được chút nào cả.”

Brenna cười khúc khích. “Nic có biết không?”

“Có, và chuyện đấy làm anh ấy phát điên. Anh ấy đã từng cố giảng cho tôi về các loại rượu khác nhau, và tôi thì chỉ biết gật gù mãi từ đầu đến cuối.” Cô chỉ vào một trong những bình rượu. “Thế nên tôi phải hỏi cô đang làm gì với mấy thứ này vậy?”

“Làm vang Chardonnay,” Brenna nói. “Tôi đang ủ rượu, một phần ủ bằng bình gỗ sồi, phần còn lại dùng bình bằng thép không gỉ. Dùng bình thép không gỉ thì dễ dàng kiểm soát được nhiệt độ hơn. Ủ bằng thùng gỗ thì đắt hơn, nhưng nó lại cho phép tôi...”

Cô dừng lời và nhún vai. “Xin lỗi, tôi hơi đi quá đà vào chi tiết.”

“Không phải xin lỗi đâu. Tôi rất ấn tượng với nhiệt huyết của cô đấy.”

“Chuyện này quan trọng với tôi lắm. Tôi muốn có cơ hội để làm mọi việc theo ý mình, và giờ, cuối cùng thì tôi cũng có. Tôi sẽ cược toàn bộ danh dự của mình vào đây đấy, nhưng tôi cũng sẽ sẵn sàng chịu trách nhiệm nếu mọi việc có xấu đi.”

“Liệu có thể vậy không?” Maggie hỏi.

“Chắc rồi. Làm rượu vang vừa là một nghệ thuật, vừa là một môn khoa học nữa. Tôi phải chú ý đến cả hai thứ đó.”

“Mọi người không làm thế sao?”

“Đa phần là có. Nhưng một khi nhà máy rượu vang mở rộng hơn, sẽ rất khó để để tâm kĩ đến từng bước được. Nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra ở đây đâu.”

Brenna dừng lại và thở dài. “Tôi lại làm vậy nữa rồi.”

Maggia lắc đầu. “Tôi có thể thấy sự quyết tâm trong mắt cô. Thứ duy nhất trên đời này khiến tôi cũng có niềm tha thiết như vậy là con gái tôi.” Cô cười thật tươi. “Nghe vậy có vẻ hơi quá. Vì tôi cũng rất rất yêu chồng tôi. Anh ấy là một người tuyệt vời, nhưng không giống với tình yêu dành cho con gái. Nói vậy có dễ hình dung không?”

“Có chứ.”

Maggie nhìn đồng hồ. “Nói đến Annie, tôi phải về nhà đây, để còn chơi cả buổi tối với con bé. Hôm nay Bố phải làm việc muộn, nên ở nhà sẽ là một buổi tối chỉ dành cho các cô gái thôi.” Cô đưa tay ra. “Rất vui vì được gặp cô, Brenna.”

“Tôi cũng vậy,” Brenna nói, bắt tay Maggie.

Cô nhìn Maggie rời đi. Chuyện này là thế nào vậy? Nếu cô mà ngờ nghịch một chút, hẳn cô sẽ cho là vị CFO[14] của Nic đang đi thăm dò cô đấy. Nhưng tại sao? Anh đã cho cô vay tiền rồi mà. Maggie không thể nào ngăn chặn những chuyện đã xảy ra được.

Yêu thích nho có gì là không ổn không nhỉ? Brenna hy vọng là không, bởi cô đang có một mối tôn sùng thực sự với đám nho Pinot của mình.

Cô đứng trên con đường sỏi, ngay bên rìa bốn mẫu đất hoàn hảo tuyệt vời của cô. Phía Tây là biển Thái Bình Dương trải dài đến ngút tầm mắt. Phía Đông là vùng chân đồi, và nằm giữa chúng, là thiên đàng.

Cô biết, sẽ có những người nghĩ mảnh đất tuyệt diệu thế này mà để trồng nho thì thật là phí uổng, khi mà nó có thể dùng để xây dựng được hàng tá những tòa nhà triệu đô, nhưng cô cho những người có suy nghĩ như vậy chỉ là những kẻ thiển cận, và còn không có tâm hồn nữa.

Cô đi đến chỗ một cây nho đã lớn, ngắm nghía những cành lá tươi tốt.

Đã có bao giờ tốt đẹp được như thế này chưa? Nho sắp chín rồi. Chúng căng mọng và đang sậm màu dần. Cô có thể ngửi thấy hương thơm đầy hứa hẹn của chúng, và khi cô ngắt lấy một quả nho, cắn lấy một miếng, cô gần như rên lên. Chỉ một, hoặc hai ngày nữa thôi là nho sẽ chín hết. Cô sẽ phát điên với vụ thu hoạch này mất thôi.

Cô đứng đó, và nghe thấy có tiếng động gì đó từ đằng xa. Cô nhận ra tiếng ì ầm của một cái motor, và mặc cho cả người cô đang rung lên cảnh báo, mặc cho hai đùi cô đang nóng bừng lên, cô vẫn tự bảo mình, rằng có đến hàng trăm người vẫn lái motor trên cái đường ven biển hẹp này, rằng cô đúng là một con ngốc nếu cứ cho phép mình nghĩ đó có thể là Nic. Trời ạ, đang là giữa vụ thu hoạch mà. Người đàn ông đó còn có nhiều việc để làm hơn là lái xe đến đây như một biểu tượng đầy quyến rũ chỉ để làm thức tỉnh các dây thần kinh của cô.

Thật chẳng may mắn gì, ý nghĩ về anh thôi cũng khiến cho tim cô hoạt động cứ như thể cô đã dùng cả buổi chiều của mình ở lớp tập aerobic vậy. Có phải như vậy tức là ở gần anh cũng được tính như một môn thể thao thực sự không? Cô có thể được bắt đầu bài luyện tập tiếp theo ngay bây giờ không? Một kế hoạch luyện tập bộ môn Nic Giovanni? Nghĩ về sex với Nic hai mươi phút mỗi ngày và sẽ giảm được mười pound trong một tháng? Giá mà được như vậy. Tất cả những gì cô đã có được mỗi khi nghĩ về Nic chỉ là một sự lôi cuốn giới tính không thể chịu nổi.

Cô bảo mình thôi nhìn vào con đường đi và tập trung vào đám nho mà cô đang ngưỡng mộ đây này, nhưng cô không làm sao quay đi được, cho đến khi nào cô nhìn thấy cái-người-không-phải-là-Nic ấy lái xe đến gần đã. Có lẽ cô còn có thể vẫy tay chào nữa.

Chiếc motor quành vào lối rẽ và giờ cô đã có thể nhìn thấy người lái xe. Cái mũ bảo hiểm chẳng che chắn được chút gì hình dáng quen thuộc của người ấy cả. Okay, ừ, thì đó đúng là Nic. Nhưng như thế không có nghĩa là anh sẽ dừng lại ở chỗ cô, phải vậy không?

Trước khi cô có thể quyết định câu trả lời, anh đã dừng lại đằng sau chiếc ô tô của cô và tắt máy. Tiếng sóng biển vọng đến cùng với tiếng kêu của chim hải âu. Brenna tự bảo mình cô nên chớp lấy cơ hội để mà tận hưởng thiên nhiên đi. Nhưng thay vì vậy, cô lại cứ đứng đó mà nhìn anh bỏ mũ bảo hiểm ra. Ánh nắng mặt trời phản chiếu lám sáng lên mái tóc màu nâu của anh và làm nổi bật cả làn da rám nắng nữa. Anh trông như thể vừa bước ra từ một tấm poster quảng cáo cho một bộ phim về những anh chàng xấu tính của những năm 1950 vậy. Áo T-shirt trắng, quần jeans đen, một đôi boots để đi motor. Cái poodle skirt[15] ở đâu rồi khi cô đang cần đến nó chứ?

“Anh có cảm giác là em sẽ ở đây,” anh nói, đặt mũ bảo hiểm lên yên xe và đi về phía cô. “Bản thỏa thuận mua đất đã ký hôm nay và anh biết, em không thể nào không đến tận nơi để chiêm ngưỡng món của cải mới tậu được.”

Anh đến đây để tìm cô? Wow.

“Em sẽ thừa nhận là đang tận hưởng một chút với đám nho của em đấy,” cô nói.

“Chúng thế nào?”

Cô vẫy vẫy tay. “Nhìn thử xem. Anh sẽ phải tự đá mình đấy nếu anh nghĩ chúng quá tầm thường để bận tâm đến.”

Anh nhướn mày, rồi quay sang nhìn những luống nho nhỏ. Anh bước thêm hai bước nữa, rồi cúi mình xuống để xem những chùm nho.

Sắp đến lúc mặt trời lặn rồi. Thay vì nhìn chăm chăm vào Nic, hay đúng hơn là nhìn vào phía đằng sau đầy thu hút của anh, cô quay sang nhìn đường chân trời phía Tây, nơi mặt trời đang

hạ thấp dần xuống rìa bờ biển. Hơi nóng ban ngày trên mặt đất đã tan dần từ lúc nào.

“Không tồi lắm,” Nic thừa nhận, đi đến đứng bên cô. “Chúng sắp chín hết rồi.”

“Anh quên mất từ hoàn hảo rồi. Anh có nhìn thấy màu nho không? Có thấy chúng căng mọng thế nào không?”

“Em gặp may đấy. Anh không thể hiểu được sao họ lại bán cho em mảnh đất với giá vài xu như vậy, trong khi họ có thể kiếm được vài triệu dollar nếu bán cho các tay dầu cơ.”

Cô không hề chỉ trả có vài xu để mua được mảnh đất này, bốn mẫu đất đấy cũng lẹm kha khá vào khoản vay của cô, nhưng cô cũng biết, cô đã có một vụ quá hời.

“Đó là nhờ rượu vang đấy. Họ không muốn mảnh đất này được sử dụng để phát triển cho một mục đích khác. Em đã phải hứa với họ là em sẽ chỉ dùng mảnh đất này để trồng nho thôi, trong vòng ít nhất là mười năm.”

Anh nhìn cô chăm chăm. “Em đang đùa đấy à? Em đã phải hứa?”

Cô gật đầu.

“Có viết giấy cam kết không?”

“Không, mà cũng không cần phải vậy. Em sẽ giữ lời. Họ hiểu em đang quyết làm cái gì mà.”

“Họ ngờ nghệch quá.”

“Không, chỉ là họ tin tưởng giao phó cho em thôi.”

“Nếu mà họ không như vậy, thì họ cũng nên làm thế đi.”

Brenna đã cố, nhưng cô không thể không toét miệng cười. “Anh thật đúng là một thương gia. Thực dụng, nhẫn tâm, chỉ quan tâm đến những con số cuối cùng thôi.”

“Yeah, phải rồi. Còn em thì đúng là một thiên tài làm rượu vang.”

“Cám ơn.”

“Anh đang có ý mĩa mai đấy.”

“Em lại thích nghĩ là anh đang nghiêm túc và cho em một lời khen ngợi hơn.”

“Anh cũng đoán vậy.”

Nic nhìn làn gió đang nghịch trên tóc cô. Kiểu tóc ngang vai này khác hẳn với kiểu tóc dài ngang hông hồi cô còn là nữ sinh. Dù anh thích cả hai kiểu tóc đó, nhưng anh vẫn thấy mái tóc

dài còn gọi cảm hơn. Đã từng có hàng bao nhiêu lần, khi anh được cảm nhận những đuôi tóc đó quét dọc xuống bụng anh khi cô...

Anh đóng sập cánh cửa dẫn đến những ký ức đặc biệt đó lại. Anh thử tìm kiếm một mục tiêu mới giúp mình sao nhãng. Tìm thấy nó rồi, anh phải khó khăn lắm mới giữ được một vẻ mặt thật nghiêm, khi anh lường trước được cái gì sắp nổ ra.

“Quá tệ là các hàng nho gần nhau quá,” anh nói một cách rất băng quơ. “Nếu chúng cách xa nhau ra một chút, em sẽ không phải đi hái nho bằng tay.”

Đúng như anh dự kiến, Brenna quay sang nhìn anh với tất cả biểu hiện của một con gấu mẹ đang bảo vệ đứa con duy nhất của mình.

“Không đời nào lại có chuyện em để cho máy móc xâm chiếm chỗ này. Em biết, anh chỉ có thiện ý làm thế nào để tiết kiệm chi phí thôi, nhưng em quan tâm đến chuyện làm thế nào cho đúng hơn là làm thế nào cho rẻ.”

Mắt cô lóe lên lúc cô nói. Cô chống tay lên hông, nhìn anh cứ như thể anh vừa mới phun nước bọt lên giày của cô vậy. Cô trông đúng là đang bị chọc giận, cau kính và còn hơn cả sẵn sàng khiêu chiến với anh nữa. Chết tiệt chứ, trông cô còn gọi cảm kinh khủng.

Cô càng nhìn anh, máu anh càng nóng lên. Anh nghĩ anh sẽ kéo cô lại gần và hôn cô mất thôi, nhưng lần gần đây nhất anh làm như vậy, anh đã không tài nào ngủ yên gì được suốt hai ngày trời. Cái ham muốn đó không hề giảm đi. Tệ hơn, nó lại còn mạnh hơn, đặc biệt hơn nữa. Anh đã không còn có hứng thú tìm kiếm một ai đó để giải tỏa sự khó chịu của anh. Vì một lý do nào đó mà anh không hiểu, anh chỉ muốn Brenna thôi, không phải là chỉ để làm dịu đi ham muốn.

“Em sẽ làm thế nào để hái kịp nho được?” anh hỏi. “Em sẽ không có đủ thời gian để lập được một đội thu hoạch nho đâu.”

“Em thuê mấy người thợ. Em cũng tự tay mình làm một ít nữa. Sẽ kịp thôi.”

Anh không nghi ngờ gì về chuyện đó cả. Kiên quyết làm cho đến cùng là tính cách của Brenna mà.

Sự bức bối nhạt dần trên gương mặt cô. Cô buông hai tay về để hai bên sườn và nghiêng đầu. “Đoán xem hôm trước em đã gặp ai?”

Anh nhún vai. “Anh chịu.”

“CFO của anh.”

“Làm thế nào mà em lại gặp Maggie được?”

“Chị ấy đến gặp em. Chị ấy bảo là muốn ghép khuôn mặt vào đúng với cái tên.”

Vậy là Maggie đã giữ đúng lời của mình về chuyện đến gặp Brenna. Cô ấy đã tìm được câu trả lời cho thắc mắc của mình chưa? “Maggie quá ấn tượng với số tiền anh đã cho em vay. Vì vốn anh không phải tuýp người dễ mềm lòng vậy đâu.”

“Không phải nó chỉ là tên gọi thôi sao?” cô hỏi.

“Em có gì để phản đối sao?”

Cô cân nhắc câu hỏi. “Em có thể không?”

“Chắc rồi.”

Anh nhìn về phía mặt trời lặn và biết, anh nên đi về thôi. Anh còn đồng sổ sách để xem xét và một cuộc gặp với một trong những người quản lý của anh nữa. Nhưng anh thấy mình vẫn nấn ná chưa muốn về.

“Anh vẫn đang vật lộn với cuốn nhật ký của cụ nội anh,” anh nói.

“Thế nào rồi?”

“Anh dùng thời gian để tra từ trên từ điển nhiều hơn là để đọc nó, nhưng cũng có tiến triển.” Anh nhìn cô. “Cũng có thể anh đã hiểu sai, nhưng theo những gì anh đoán, thì Sophia đã yêu Antonio Marcelli.”

Brenna nhìn anh. “Không thể nào.”

Anh gật đầu. “Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng tất cả chuyện đó rành rành trong quyển nhật ký. Trong đó có đề cập đến chuyện Antonio đã đi Mỹ và Sophia đã nhớ ông nhiều đến thế nào. Ông đã nói sẽ quay về với bà và nói bà hãy chờ đợi.”

“Bà có đồng ý không?”

“Anh nghĩ là có.”

Brenna cau mày. “Vậy làm thế nào mà cuối cùng bà lại cưới Salvatore chứ không phải là cưới Antonio và đi sang đây với cụ nội của em?”

“Ông đã không về kịp. Gia đình nhà Marcelli không danh giá bằng nhà Giovanni, cũng bởi vậy mà bố của Sophia mới lưỡng lự không để bà cưới Antonio và sang Mỹ với ông.”

“Anh đang dựng chuyện.”

“Anh có cần phải dựng chuyện với em không?”

“Có, nếu anh nghĩ làm vậy sẽ khiến em cáu.”

Anh cười khùng khục. “Thôi được rồi, nhưng lần này anh không nói dối đâu. Bà cụ đã đợi Antonio trở về, nhưng không thấy đâu. Nên khi Salvatore quay về từ Mỹ, kể về thành công của mình và hỏi cưới Sophia, ông bố đã đồng ý.”

“Bà không phản ứng gì sao?”

Anh lắc đầu.

Brenna chớp chớp mắt. “Vậy thì quá điển hình rồi. Để em đoán nhé. Họ làm đám cưới và rồi Antonio trở về đúng vào ngày hôm sau.”

“Gần như vậy. Bà đã cố trì hoãn đám cưới, nhưng bố mẹ bà không đồng ý. Đêm trước đám cưới, bà đã thề sẽ bỏ lại đằng sau tình yêu với Antonio và trở thành một người vợ tốt.”

Brenna lắc đầu. “Em chưa bao giờ nghe đến chuyện này cả. Anh có nghĩ Sophia chính là nguyên nhân của mối thù hận truyền đời không? Có phải hai người bạn đã tuyên chiến với nhau vì bà không, hay vì gì khác nữa?”

“Không thể như vậy được. Sophia và Salvatore kết hôn vào cuối những năm 1920. Rồi khoảng thời gian Thế chiến II Salvatore và Antonio còn cùng sang Châu Âu để lấy cảnh giống nữa mà. Khoảng hai năm trước khi những cánh đồng nho nhà Marcelli bị héo chết và Antonia buộc tội Salvatore đã phá hủy chúng, họ vẫn hòa hợp với nhau. Ai có thể đợi được đến tận mười lăm năm để trả thù chứ? Từ những gì mà ông nội anh kể, Salvatore không phải là tuýp người kiên nhẫn đâu. Nếu ông cụ có ý định làm gì, hẳn cụ phải làm từ sớm rồi.”

“Lập luận khá lắt. Nhưng, vẫn rất lạ lùng.” Cô nhìn anh. “Em tự hỏi, chuyện gì sẽ có thể xảy ra nếu Sophia cưới Antonio.”

“Thì cả hai chúng ta đều sẽ không tồn tại trên đời này.”

Cô thở dài. “Chuyện gia đình thật phức tạp quá. Nội em thì đang trở nên hoàn toàn kỳ quái với em rồi. Bố mẹ anh thì bỏ đi khi anh vẫn còn là một đứa trẻ và...” Cô bậm môi. “Xin lỗi. Em

biết anh không muốn nói chuyện về bố mẹ anh.”

Anh khẽ chửi thề. Đã từng có lần, nhiều năm trước đây rồi, anh mắc sai lầm khi kể cho cô về những chuyện đã xảy ra với bố mẹ anh. Anh đã thừa nhận có sự mâu thuẫn trong anh. Cách anh từ chối thừa nhận là anh nhớ họ đến thế nào, và rồi anh vẫn không thể không tự hỏi, sẽ thế nào nếu có bố mẹ ở bên. Brenna đã hiểu. Cô đã ôm anh, và, không hiểu sao, được ở trong vòng tay cô đã làm tiêu tan đi những rối loạn trong anh. Anh đã từng tin tưởng cô. Không phải là một hành động khôn ngoan gì, khi nghĩ đến những gì đã xảy ra tiếp đó.

Im lặng vây quanh họ. Nic nhìn đồng hồ. Anh sắp muộn cuộc hẹn rồi. Anh nên...

“Em đã kể với anh là Francesca và Katie sẽ làm một đám cưới đôi chưa?”

Brenna hỏi, anh đoán là để thay đổi chủ đề trò chuyện. “Sẽ tổ chức vào dịp Lễ Tạ Ơn. Sẽ thú vị lắm, vì chuyện Francesca đang có bầu rồi, rồi tất cả các thứ khác nữa. Ít nhất thì cả nhà em cũng biết chắc được vậy là nó và Sam sẽ quyết định có em bé. Và, vì còn chưa có đủ việc để làm, nên mọi người lại còn đang định tổ chức một lễ đính hôn đôi nữa. Nó làm em phát sợ mỗi khi về đến nhà. Nếu mọi người không mê mải may vá những dải đăng ten cho váy cưới thì cũng đang thử nếm đến đủ loại thực đơn và tranh luận về chuyện khách mời. Em thì nghĩ họ lẽ ra nên trốn hết đi.”

“Không có vẻ gì là như vậy đâu.”

“Em biết. Cả ngày em làm việc cho nội, rồi đến tối đêm em làm việc cho xưởng rượu mới của em nữa. Em mệt bã ra, nên khi em ngồi khâu những dải đăng ten cho hai cái váy cưới mà mọi người đang làm, em ngủ gật lúc nào không biết. Chả vui vẻ gì cả.”

“Em sẽ rất thích bữa tiệc mà.”

“Nếu em vẫn còn thức để tham dự nó.”

Cô cho tay vào túi quần sau, hành động đó làm ngực cô căng ra. Anh cố không để ý đến điều đó.

“Những chuyện gia đình,” cô nói, “Đôi khi, em nghĩ chúng thật rắc rối quá, nhưng đó là một phần của em. Em sẽ không thể nào trốn tránh được.”

“Anh nhớ rồi.”

Cô rúm người lại. “Xin lỗi.”

“Không sao. Anh có thể thấy chuyện đó vẫn không thay đổi mấy.”

Mắt cô nheo lại. “Nói vậy là không công bằng.”

“Sao lại không? Đó là sự thật.”

Nó vẫn luôn là sự thật. Gia đình vẫn luôn là điều quan trọng nhất đời của Brenna. Anh dám cá là điều đó không hề thay đổi. Mà thực ra, để chứng minh điều đó, chỉ để cho chính anh thôi, anh có thể làm một thử nghiệm để xem xem chính xác anh có thể ép cô đến mức nào trước khi cô nổi cáu bật lại anh.

“Em có mời ai đến không?” anh hỏi.

“Tức là hẹn hò á?” Cô bật cười. “Để làm được thế thì cần phải có một đời sống cá nhân đã, mà em thì không có. Em cũng không than phiền gì chuyện đó đâu. Em thà có được một khởi nghiệp cho xưởng rượu còn hơn là có một người đàn ông.”

“Thay mặt phe nam giới của anh, cảm ơn vì lời đánh giá đấy.”

“Anh biết ý em là gì mà.”

Anh biết, nhưng điều đó không quan trọng. “Nếu em không hẹn hò ai, thì em có thể mời anh.”

Chương IX

Mời Nic? Brenna chớp mắt đến mấy lần. Mời Nic? Chắc rồi. Tất nhiên. Cô đang không hẹn hò ai cả và anh thì đang chưa có ai. Đó sẽ là một giải pháp hoàn hảo.

Không đâu.

Mời Nic? Một người nhà Giovanni? Chết nội của Salvatore Giovanni bị cầm thù ư? Cô nhìn anh chăm chăm, không thể nghĩ ra được một từ nào để nói cả. Anh không thể thực sự nghiêm túc được. Anh phải biết đó là chuyện không tưởng chứ. Anh phải nhớ...

Cô hít vào một hơi. Tất nhiên là anh nhớ rồi, và có lẽ đó chính là vấn đề. Trong quãng ngày xa xưa đó, cô đã quá lo sợ đến chuyện gia đình cô sẽ nghĩ gì nếu mọi người biết về mối quan hệ của cô với Nic. Anh đã muốn cô kể cho họ biết, muốn cô bộc lộ tình cảm cô của cô với anh cho họ hay. Cô cũng muốn vậy – gần như thế. Nhưng cô đã quá sợ hãi với những gì mọi người có thể sẽ nói, với những chuyện có thể sẽ nổ ra. Thực tế đã làm cô khiếp sợ.

Có thể đã mười năm trôi qua, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy nỗi sợ hãi đó đang cuộn trong bụng mình.

Vẻ hài hước của Nic biến mất. “Đừng có toát mồ hôi hột ra như thế. Anh chỉ đùa thôi mà.”

Có thật vậy không? Cô vẫn không biết phải nói gì. “Không thực sự là một bữa tiệc lớn đâu,” cô thốt lên. “Chỉ có gia đình và bạn bè thôi.”

Ồ, phải rồi. Lý do đó là khá nhất rồi. Sao chứ? Nếu có thêm nhiều khách lạ tham dự vào buổi tiệc đó, cô đã có thể thoải mái mà mời anh đến hay sao?

Cô đưa tay ra chạm vào anh. “Nic, em...”

“Anh biết rồi. Sao cũng được.” Anh nhìn đồng hồ. “Anh sắp muộn một buổi họp rồi.” Anh hất đầu về phía rặng nho. “Chúc mừng em. Em sẽ thành công đấy.”

Anh đi về phía chiếc motor của anh và cầm mũ bảo hiểm lên. Trước khi cô có thể nghĩ ra được một lời giải thích thông minh, hợp lý cho những gì cô đã làm, anh đã đi mất rồi.

“Tốt đẹp thế đấy,” cô lẩm bẩm, đá vào mấy hòn sỏi.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Nic có thực sự nghiêm túc khi gợi ý đến việc đến bữa tiệc cùng cô không? Họ không phải đang gặp gỡ gì nhau – không phải theo cái ý là ‘hẹn hò’. Cô không chắc lắm là cô có thể xếp mối quan hệ của họ vào danh mục ‘bạn bè’ không nữa. Họ có một thương vụ làm ăn và có nhiều hơn cả một chút sức hút giới tính, nhiều hơn so với lẽ thường, nhưng chỉ có vậy. Cô thở dài. Okay, thì họ đã có một quá khứ có thể khiến một tác giả của mấy thể loại tiểu thuyết mùi mẫn phải ghen tị, nhưng có ai nhắc đến chuyện đấy đâu.

Cô quay về phía con đường và nhìn về phía góc quanh, nơi Nic đã mất hút. Cô tự bảo mình quên đi mọi chuyện cũng chẳng giúp gì được mấy, chủ yếu bởi cô nhận ra, chính bản thân cô cũng đang muốn đưa Nic đến bữa tiệc.

Kỳ lạ làm sao. Có phải cô đang nghĩ chỉ nhờ có một sự kiện lớn như vậy của gia đình là có thể giúp cô xí xóa cho mọi chuyện cô đã làm – hay đã không làm – trong quá khứ?

“Mình không làm gì sai cả,” cô nói cương quyết.

Cô đi đến chỗ xe của mình và mở cửa. Nếu cô mà không biết rõ quá đi rồi, cô có thể đã thề là anh đang đùa với cô lúc anh mới gợi ý chuyện đến dự bữa tiệc, nhưng rồi có cái gì đó đã thay đổi. Cứ như là sự bất lực không thể nói được từ ‘đồng ý’ của cô đã làm anh tổn thương vậy.

Không thể nào. Nic bị tổn thương, bởi cô? Lúc này? Thật không?

Ngoại trừ là nhìn anh lúc đó trông gần như là...bị tổn thương thật.

Cô chui vào trong xe và đóng cánh cửa lại. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Có phải cả hai người họ đều vừa đi qua một đoạn hồi tưởng không? Có phải những tiếng vọng từ quá khứ đang làm rối thêm một tình huống vốn đã phức tạp rồi không?

Cho đến trước khi cô và Nic gặp lại nhau, cô đã tin tưởng rằng cô đã vượt qua được chuyện với anh. Rằng những gì từng có giữa anh và cô không còn ảnh hưởng gì đến cô nữa. Giờ, khi tiếp xúc gần anh, cô đã rõ hơn rồi. Vẫn còn có điều gì đó đơn giản là chưa chịu biến mất, dù cho thời gian trôi. Những khoảnh khắc biến đổi cuộc đời đó đã chấm dứt lâu rồi, và có Chúa mới biết tại sao, cứ mỗi giây phút ở bên Nic lại vẫn cứ đang làm cuộc sống của cô thay đổi thêm.

Rắc rối. Giá cô có thể quên được quá khứ, mọi chuyện giữa anh và cô đã có thể dễ dàng hơn. Lãng quên được Nic sẽ...

Chuyện không tưởng, cô nghĩ. Mà kể cả đó có là một điều thông minh nên làm đi nữa, cô vẫn không muốn làm. Cô vẫn thích quăng ngày họ còn trẻ và đang yêu. Cô vẫn thích vì anh là người đầu tiên của cô. Cô vẫn thích nhớ lại cái cách đôi tay anh đã run rẩy thế nào khi anh cởi bỏ quần áo của cô, đôi mắt sẫm của anh đã hứa hẹn thế nào, rằng sẽ khiến mọi chuyện giữa họ thành hoàn hảo.

Và anh đã làm được. Anh đã dịu dàng và ân cần. Cô vẫn còn có thể nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt anh lúc anh đi vào cô. Anh nhiều kinh nghiệm hơn cô, nhưng anh đã đánh mất sạch chỉ trong vòng ba mươi giây đầu tiên, ngay khi anh nói chưa bao giờ anh cảm nhận thấy như vậy cả.

Cô nhớ lần đầu tiên anh nói anh yêu cô. Họ đang ngồi ngoài đồng nho, trong một đêm hè ấm áp. Họ tắm mình dưới ánh sáng của những vì sao lấp lánh, làm tình trên một cái mền cũ. Rồi Nic đã kéo cô đứng dậy. Họ đều đứng trần truồng và cô đã khẽ rùng mình. Anh chạm vào mặt cô, vai cô, ngực cô, và hôn lên từng ngón tay cô. Rồi anh đặt tay cô lên ngực anh, ngay chỗ trái tim anh.

“Anh yêu em, Brenna,” anh đã nói, sôi nổi, giọng anh trầm lại vì cảm xúc. “Anh đã muốn nói với em lâu rồi, nhưng anh muốn đợi đến thời điểm hoàn hảo nhất. Anh sẽ yêu em mãi mãi. Với trái tim anh, tâm hồn anh, và cả con người anh nữa.”

Cô đã bật khóc, và anh ôm lấy cô. Cuối cùng cô cũng thì thầm được là cô cũng yêu anh. Mãi mãi. Ở cái tuổi mười bảy đó, sự bất diệt có vẻ là một điều gì đó hoàn toàn có thể.

Cô lái xe đi hết con đường ven biển và rẽ về phía điền trang. Cô phải chớp mắt để ngăn cho đôi mắt cô không nóng bừng lên nữa khi nhớ lại cái ngày Nic quay lại trường đại học. Cô đã cố để tỏ ra can đảm. Anh đã thật tâm lý, thật chín chắn, hứa rằng anh sẽ luôn yêu cô, nhưng đồng thời lại nói anh sẽ không trói buộc cô. Anh muốn cô được tận hưởng những ngày cuối cùng của mình ở năm cuối trung học.

Cô hiểu ý anh là gì. Cô được tự do để hẹn hò những cậu bạn trai khác, những người không hề gây được chút hứng thú nào cho cô. Làm sao họ có thể? Khi mà cô đã yêu Nic mất rồi.

Rồi cũng đến cuối năm. Họ lên ra ngoài được vài giờ với nhau lúc Giáng sinh, nhưng sau đợt đó, không có dịp nào nữa cả. Anh phải làm việc, và không có thời gian để về thăm nhà. Và khi mùa hè đến, Brenna đã lo sợ rằng anh sẽ không còn yêu cô nữa. Họ gặp nhau ngoài đồng nho, theo đúng khoảng thời gian đã hẹn trước. Cô đã định sẽ cố tỏ ra thật bình thường nếu như anh có nói rằng anh không còn yêu cô nữa.

Nhưng chỉ một cái nhìn với người kia và cả hai người bọn họ đều đã biết. Như là khoảng thời gian họ xa cách nhau chỉ tính bằng giây chứ không phải bằng tháng. Nhìn thấy Nic như nhìn thấy ánh mặt trời. Cuộc tái ngộ của họ vẫn là một trong những giây phút đẹp nhất trong đời cô.

Đã có quá nhiều những giây phút đó. Cả ban ngày và ban đêm. Những cuộc trò chuyện, những tiếng cười, và cả những giọt nước mắt nữa. Đối với cô, chưa bao giờ có một người nào nữa như anh. Jeff càng chưa bao giờ được như vậy.

Cô lái xe qua cổng vòm dẫn đến lối vào điền trang Marcelli. Tay cô nắm chặt lấy vô lăng. Cô vẫn có thể tưởng tượng thấy chiếc nhẫn kim cương anh đã đeo vào tay cô.

Hôn nhân và những đứa trẻ. Cô đã có thể có với Nic. Cô đã có thể có tất cả những cái đó. Cô nghĩ đến Kelly, cô bé sắp-thành-con-gái của Francesca. Nếu cô nhận lời cầu hôn của Nic, cô đã có thể có những đứa con của cô. Họ đã có thể là một gia đình. Nhưng thay vì làm vậy, cô lại cưới Jeff.

Cô dừng xe, và chậm chạp trèo ra khỏi xe. Thân thể cô đau mỗi, như thể cô vừa bị ngã xuống núi vậy. Nó vẫn luôn luôn bị như vậy mỗi khi cô cho phép mình đi thăm viếng lại quá khứ quá lâu. Những tiếc nuối, về những gì đã có thể có. Chúng tung ra hàng bao mũi tên sắc nhọn cửa vào tim cô, đốt cháy tâm hồn cô.

Mười năm trước, cô đã lựa chọn cái an toàn và dễ dàng, và từ đó đến giờ, cô vẫn đang phải trả giá vì nó. Cô trốn chạy khỏi khát vọng của con tim bởi cô sợ những gì cô sẽ phải đánh đổi để có được nó. Sẽ không bao giờ như vậy nữa. Bởi vậy mà cô mới muốn có một xưởng rượu của riêng cô – để chứng minh với chính mình, rằng cô đã học được bài học của mình rồi. Không có gì có thể cản trở con đường đến với ước mơ của cô một lần nữa đâu.

Một suy nghĩ rất cừ, nhưng nó chẳng giúp được gì cho cái rắc rối cô đang có đây. Nic có thật nghiêm túc lúc nói sẽ đi dự tiệc cùng cô? Và nếu anh có, cô có nên mời anh không?

Maggie ngắt một mẩu vỏ bánh từ chiếc sandwich cô đang ăn và ném cho Max. Con cún con đóp ngay lấy khi nó còn chưa chạm đất và nuốt ngay mà không cần nhai.

“Em đang khiến nó thành béo phì đấy,” Nic cảnh báo.

“Em biết, nhưng mà em không thể từ chối được đôi mắt nâu to tròn của nó. Nó dễ thương quá.”

“Nó cần phải học cách hành xử cho đúng trong giờ ăn uống.”

Maggie chun mũi lại với anh. “Anh nghiêm khắc quá đấy. Cần nhẹ nhàng đi một chút.”

“Thế sẽ thế nào lúc Max thành một con chó nặng chín mươi pound và lúc nào cũng đòi ăn?”

Cô bật cười. “Em đoán là lúc đó ta sẽ ăn ở trong nhà và nhốt nó ngoài sân.”

Nic uống cốc trà đá của anh. “Anh có thể thấy là anh không muốn có em ở gần đây khi anh

bắt đầu cho nó học khóa học phục tùng và vâng lệnh của nó đâu. Em sẽ chả bao giờ dạy nó cư xử tử tế được.”

“Anh nói đúng rồi. Em sẽ không làm được đâu. Nên em cho là cũng là một sự ngạc nhiên đáng kể đấy chứ, khi con gái em sao lại có thể là một cô bé con lễ phép được như vậy.”

“Anh thì nghĩ chuyện đó phải cảm ơn chồng của em.”

Cô dứt thêm một mẩu vỏ bánh nữa, nhưng lần này là để ném Nic. “Anh đang chọc giận em.”

“Chỉ một tí thôi mà.”

Maggie thở dài, rồi cầm bút lên. “Okay, quay lại với công việc nào. Chúng ta đang mở rộng, đang đặt hàng thiết bị mới, đang tiến ra thị trường Viễn Đông nữa. À, Jeremy đang muốn bàn đến chuyện sản xuất vỏ chai đấy. Em đã bảo cậu ấy hẹn gặp anh rồi.”

“Không thành vấn đề.”

Để Maggie ngồi ghi chép, Nic quay sang nhìn những cánh đồng nho phía đằng xa và những chùm nho đang chín dần dưới ánh nắng mặt trời.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, thay vì ngồi trong phòng làm việc, Maggie đã gợi ý họ sẽ vừa ăn trưa vừa bàn chuyện ngoài trời dưới một tấm vải bạt. Một cái bàn đã được kê dưới bóng rợp, và nhân viên căng tin đã mang bữa trưa đến cho họ.

Trời nắng, quang đãng. Đúng kiểu một buổi chiều khiến anh chỉ muốn nghỉ hết mọi việc để lái motor đi lảng quăng. Nhưng anh đã làm như vậy chiều qua, và rồi đi lạc vào một nơi mà anh không bao giờ nên bước vào.

Lúc đó, lái xe quanh khu đất Brenna mới mua có vẻ là một ý tưởng hay ho, nhưng rồi... anh thấy hối tiếc vì cái cơn bốc đồng đó.

Hay có lẽ chỉ là anh thấy hối tiếc vì đã đề cập đến bữa tiệc.

Anh chỉ trêu đùa lúc bảo cô anh muốn làm bạn hẹn hò của cô đến bữa tiệc. Ít nhất thì đó là dự định ban đầu của anh. Nhưng ngay khi anh nói câu đề nghị đó ra, có cái gì đó đã xao động trong anh. Anh có thể giải thích cái cơn co thắt nơi ngực anh, và cái cơn co cứng nơi hai chân anh là do anh đã nhớ lại ngày đó, lúc anh còn là một-thằng-nhóc-hai-mươi-tuổi, đang yêu đến vô vọng một cô gái mà cả gia đình cô ấy ghét anh. Nhưng anh có cảm giác phản ứng của anh còn hơn cả vì cái lý do đó nữa.

“Trở về mặt đất đi Nic,” Maggie nói, vẫy vẫy tay trước mặt anh. “Anh đang đi đâu vậy?”

“Quay lại mười năm về trước.”

Cô quan sát anh. “Quãng thời gian ông nội anh đuổi anh ra khỏi nhà à?”

Anh gật đầu.

“Em lúc nào cũng thấy chuyện đó thật tồi tệ.”

Anh cười lục khục. “Em không có ở đó khi mọi chuyện xảy ra, và em cũng không liên quan gì đến chuyện đó cả. Làm sao mà em lại có thể thấy nó tồi tệ được?”

“Em vẫn cứ thấy vậy. Hồi anh từ Pháp trở về, em có thể thấy anh bị tổn thương đến mức nào, dù anh chẳng bao giờ kể về những gì đã xảy ra giữa hai ông cháu cả.” Cô thở dài. “Hai người là gia đình mà. Emilio không có quyền đuổi anh đi như vậy.”

“Theo như ông thì ông lại có toàn quyền đấy.”

“Ông cụ đã sai.”

“Có thể.”

Ông nội anh đã bắt anh phải chọn lựa, và anh đã chọn. Bất hạnh, anh đã chọn Brenna thay vì chọn Wild Sea, và ông cụ đã không bao giờ có thể tha thứ cho anh vì điều đó. Nic cũng đã tức giận ngang ngửa với ông vì ông đã đuổi anh đi. Và cái thực tế là ông nội anh, mười tám tháng sau đó, đã nghĩ lại và cầu xin anh quay về, cũng không đủ làm anh nguôi đi được.

Anh nghĩ về năm đầu tiên đầy khó khăn đó, khi anh mới quay về. Maggie đã ở đó với anh. “Em đã giúp anh qua được thời kỳ khó khăn nhất. Em đã quá tốt với anh.”

Cô nhún vai. “Em không làm gì mà em không thực sự muốn cả.”

“Anh có tốt với em không?”

Cô cười thật dịu dàng. “Tốt hơn anh có thể biết đấy. Anh khiến em cảm thấy mình thật đặc biệt. Lần đầu tiên trong đời, em không phải là một cô nàng rụt rè tóc đỏ hoe, cao nhằng, và đầy tàn nhang. Anh nghĩ em đẹp và em gần như đã có thể tự thấy mình như vậy. Anh cho em có sự tự tin.”

“Để bỏ đi và cưới một người khác.”

Cô bật cười. “Thôi đi, Nic. Anh chả đau đớn gì mấy lúc em chia tay với anh. Thừa nhận đi.”

Anh nhún vai, không, anh không sẵn lòng thừa nhận điều đó chút nào, dù là cô có nói đúng đi chăng nữa. “Nếu anh cừ như vậy, thì sao em lại kết thúc quan hệ của chúng mình?”

Cô ngập ngừng, như thể cô không muốn nói cho anh biết sự thật.

Anh vươn người về phía cô. “Anh muốn biết.”

“Nói ra thì xấu hổ lắm,” Cô cười gượng, “Nhưng nếu anh cứ muốn biết. Lý do em kết thúc mọi chuyện là bởi em biết anh sẽ không bao giờ yêu em, và em không muốn sẽ yêu anh. Em đã có đủ tan vỡ trong đời mình rồi. Nên em kết thúc khi em còn có thể.”

Yêu? Nic đã không bao giờ biết, không bao giờ đoán ra mọi chuyện với cô lại nghiêm túc

đến vậy. Anh nhìn vào đôi mắt xanh lục của cô, và tự hỏi, liệu có phải hồi đó anh đã vô tình làm tổn thương cô không.

“Vậy là anh đã biến em thành thiên nga, để rồi chồng em đến và giật mất em như hái một trái đào chín ngon lành.”

“Đúng vậy.” Cô cười toe, và những khoảng tối phủ trong mắt cô tan đi hết sạch. “Thêm nữa, em muốn kết hôn, còn anh lại chả có chút hứng thú nào đến những chuyện lâu dài cả. Đến giờ anh vẫn vậy.” Cô trở một ngón tay về phía anh. “Đến một lúc nào đó anh phải mở lòng mình ra và nhận lấy một cơ hội đi chứ. Anh thực sự muốn sống và chết già một mình à?”

“Anh chỉ có ngần ấy lựa chọn thôi à? Anh đã nghe theo lời khuyên của em và đi kiếm một con chó rồi còn gì. Thế cũng phải được tính chứ?”

“Không đủ. Thế mở lòng mình cho những người khác thì sao?”

Nic hiểu cái lý thuyết đó, nhưng anh không rõ nó để làm gì nữa. Tất cả những người mà anh từng quan tâm yêu quý đều đã rời bỏ anh. Anh chỉ có thể nói rằng, tình yêu là thứ không có trong thế giới của anh.

“Anh vẫn để cho nhiều người bước vào cuộc sống của anh đấy chứ,” anh bảo cô.

“Anh có bạn bè, nhưng không có mối quan hệ lãng mạn nào cả. Lần cuối cùng anh thực sự có ý định nghiêm túc với một người là bao giờ vậy? Và, trước khi anh định hỏi, thì, không, một mối quan hệ ba tuần không được tính đến đâu.”

“Thế bốn tuần thì sao?”

Cô nhìn anh chăm chăm. “Anh biết ý em là gì rồi mà.”

Anh biết, và anh vẫn không trả lời câu hỏi. Để làm gì chứ? Anh đã lảng tránh mọi mối quan hệ nghiêm túc. Mối quan hệ nghiêm túc gần đây nhất của anh là với Maggie. Còn trước đó, là với Brenna. Nhưng, nếu như chuyện chia tay của Maggie không làm anh bận tâm nhiều lắm, thì sự phản bội của Brenna đã hủy hoại anh.

“Tập trung vào mấy con số của em đi.” Anh nói, gõ gõ vào tập giấy tờ trên bàn. “Chúng mới là thứ em biết rõ nhất.”

“Anh đang gạt bỏ sự quan tâm của em.”

“Anh biết.”

“Được rồi. Cứ sống cô độc đi. Em không thềm bận tâm nữa.”

Họ đều biết là cô không nói thật. Nic không bao giờ chịu thừa nhận, nhưng quả thực, anh thích khi Maggie luôn quan tâm đến anh. Cô thực là một người bạn tốt.

“Anh rất cảm kích vì lời khuyên của em,” anh nói với cô, “Nhưng anh ổn mà.”

“Có thể.” Cô nhìn anh. “Đang nói về phụ nữ...”

“Chúng ta đang nói à?”

“Thì em đang nói. Hôm trước em đã gặp Brenna đấy.”

“Anh có nghe rồi. Để làm gì vậy?”

“Em đã bảo anh rồi mà, em muốn thăm dò xem cô ấy là người thế nào, để xem em có phải thấy có lỗi hay không.” Mắt cô nheo lại. “Cô ấy rất tốt, và cô ấy đang làm việc cật lực để xưởng rượu của cô ấy thành công. Em không thể tin được là anh định sẽ lợi dụng cô ấy.”

Nic có rất nhiều kế hoạch để lợi dụng Brenna, nhưng không phải theo cái cách mà Maggie đang nói đến. “Cô ấy sẽ ổn thôi.”

“Có thật không? Anh thực sự sẽ cho cô ấy khoảng thời gian mà cô ấy cần để bắt đầu và thực hiện sự nghiệp của cô ấy à?”

“Anh không biết.”

“Khốn thật, Nic, tại sao không làm vậy? Tại sao anh lại cho cô ấy vay tiền nếu anh chỉ định hủy hoại cô ấy?”

Anh không thích câu hỏi đó. “Anh đã nói với em rồi. Anh còn chưa quyết định được sẽ làm

gì.”

“Tất cả những chuyện này là bởi cô ấy là cháu gái của Lorenzo, hay còn vì chuyện gì khác nữa mà em chưa được biết đây?”

“Cả cuộc đời anh là một cuốn sổ rộng mở mà.”

“Phải. Một cuốn sổ được viết bằng thứ mực vô hình.” Cô cầm đám giấy tờ của mình lên. “Cho đến tận gần đây, em vẫn luôn ngưỡng mộ cách anh làm việc. Anh đã luôn luôn thẳng thắn. Bởi vậy mà anh vẫn luôn luôn có thể đối diện với bản thân mình trong gương. Em sẽ rất ghét khi thấy điều đó thay đổi.”

Cô đứng dậy và bỏ đi. Nic nhìn theo cô. Anh tự bảo mình, rằng Maggie không hiểu được những gì anh đang làm đâu. Cô chỉ nhìn thấy mọi việc theo hai màu trắng và đen, còn cuộc sống phức tạp hơn thế nhiều. Đôi khi, chiến thắng sẽ phải trả bằng một cái giá đắt, và anh luôn sẵn sàng trả giá.

Hơn nữa, anh chưa thấy có chuyện gì mà anh không làm được cả. Chẳng có lý do gì để nghĩ là lần này sẽ lại khác.

Francesca chui vào váy và kéo nó qua hông. Brenna chờ cho phần ngực áo lên đến đúng chỗ rồi cẩn thận kéo khóa sau váy lên.

“Thấy thế nào?” Cô hỏi cô em sinh đôi. Ngoại M vừa mới may xong cái váy nháp bằng vải

cotton mỏng theo đúng mẫu váy cưới thật mà họ đã chọn. Đến khi nó vừa người rồi, các mảnh vải sẽ lại được tháo ra. Một khi đã động đến loại vải lụa giá-tám-mươi-dollar-một yard (1 yard = 0.914m), thì khôn ngoan nhất là nên may thử bằng thứ vải rẻ trước đi đã.

“Vừa rồi. Nó hơi rộng ở đoạn eo. Em ước sao em biết được từ giờ đến lúc đám cưới bụng em sẽ còn to ra đến đâu nữa. Mình có nên nói rộng ra chút nữa không?”

Brenna sờ vào lớp vải và thấy cô có thể kéo nó rộng ra thêm khoảng hai inch nữa.

“Chị sẽ hỏi hai bà. Hai bà có nhiều kinh nghiệm về những việc thế này hơn mình mà.” Cô cúi xuống nhìn chỗ đường viền nơi gấu váy. “Em sẽ đi đôi giày này luôn hả?”

“Uh-huh.”

Cô ghim mấy cái ghim vào mảnh vải, rồi đứng thẳng lên. “Vây là buổi tiệc đính hôn sẽ vào thứ bảy này. Em chắc hồi hộp lắm.”

“Em nghĩ sẽ vui lắm.”

Đó không chính xác là từ mà Brenna có thể sẽ dùng. Cô hắng giọng, “Chuyện là, chị đang nghĩ đến chuyện, uhm, em biết đấy, mời một ai đó đến.”

Francesce quay lại đối mặt cô. “Chị đang đùa à? Như kiểu mời một anh chàng nào đó?”

“Ừ, một anh chàng.”

“Nhưng em vẫn nghĩ là dạo này chị không hẹn hò với ai cả.”

“Chị không hẹn hò.” Cô và Nic không phải là đang ‘hẹn hò’ với nhau. Họ chỉ... Cô khẽ thờ dài. Cô không biết là họ đang làm gì nữa. “Vấn đề là chị không muốn gây rắc rối. Đó là bữa tiệc của em và Katie, là ngày đặc biệt của cả hai người.”

“Thì có vấn đề gì đâu? Ông bà sẽ mừng lắm nếu thấy chị đang hẹn hò với ai đó. Ông bà muốn chị lại kết hôn lần nữa.”

“Không phải là với Nic Giovanni.”

Đôi môi hoàn hảo của Francesca mở to. “Nic? Chị muốn mời Nic á?”

Brenna gật đầu. Cô đã nghiền ngẫm tới lui cả ba ngày rồi, và cuối cùng cô đã đi đến quyết định, có đùa cợt hay là không, thì Nic vẫn bị tổn thương lúc cô đã không thể ngay lập tức đồng ý mời anh đến dự tiệc. Dù đó không hoàn toàn là do lỗi của cô, cô vẫn cảm thấy rất tệ. Có thể nó là do cái sức hút ảo tưởng giữa họ, hoặc có thể do cô vẫn còn cảm thấy có lỗi vì những gì cô đã làm hồi xưa, hoặc cũng có thể cô đang mất trí rồi. Lý do có là gì đi nữa, thì cô vẫn muốn mời anh đến. Nhưng chỉ khi em gái cô đồng ý.

“Hôm trước bọn chị có nói chuyện, và chị có nhắc đến buổi lễ đính hôn, và anh ấy nói là anh ấy muốn đến dự và chị nghĩ có thể chị nên mời anh ấy.” Cô nhìn Francesca. “Nhưng chị biết, thực sự sẽ chẳng thoải mái chút nào, nên chị không muốn làm thế để rồi phá hỏng bữa tiệc.”

Em gái cô cười thật tươi. “Em thì nghĩ đó là một ý tưởng cực kỳ đấy.”

“Ôi, làm ơn. Nói về cái cuộc chiến lông vũ đi.”

“Nhưng đúng là hoàn hảo mà. Mình đã đặt được tiết mục giải trí nào đâu.”

“Rất hài hước đấy. Nó có thể sẽ trở nên thảm hại lắm.”

“Không thể nào.” Francesca quay lại nhìn vào gương. “Nội Lorenzo có thể sẽ cầu nhau, nhưng em nghĩ là sẽ không ai bận tâm nữa đâu. Chị nên đưa anh ấy đến. Một buổi tối lãng mạn, đẹp trời, dưới những vì sao. Điều gì cũng có thể xảy ra lắm chứ.”

“Đó chính là cái khiến mình lo sợ,” Brenna lẩm bẩm. Cô thở dài. “Chị đã nói chuyện với Katie rồi, và chị ấy cũng nói gần như em.”

Francesca nhìn vào mắt chị qua tấm gương. “Vậy chị sẽ làm thế chứ?”

“Chị sẽ gọi cho anh ấy xem anh ấy có muốn đi với chị không.”

Mắt Francesca nheo nheo lại. “Chị có chắc là không có gì cả giữa hai người không đấy?”

“Chẳng có gì cả,” Brenna nói. Nhưng khi cô quay đi để làm mình bận rộn với hộp gim cài, cô đã phải bắt chéo hai ngón tay lại với nhau. Có một cái gì đấy, chỉ là cô không thể đoán ra được,

nó là cái gì.

“Cậu đưa ra một cái giá cao quá,” Bill Freeman nói. “Cậu có chắc không vậy?”

“Lorenzo Marcelli là một thương nhân kiểu cũ.” Nic nhìn xuống Bản đề nghị nháp. “Tiền mặt sẽ khiến ông cụ choáng ngợp. Tôi muốn mọi thứ thật rõ ràng sáng sủa.”

Bill cười nhăn nhở. “Có cái đề nghị nào mà rõ ràng sáng sủa hơn thế này nữa thì tôi sẽ sẵn lòng bán cho cậu luôn.”

“Nhưng anh lại không có Marcelli Wines.”

“Cậu làm tôi ước gì tôi có được nó đây.”

Roger White trở vào trang thứ hai. “Anh cam kết sẽ giữ các nhân công của họ ở lại làm việc ít nhất là hai năm nữa. Tôi có nghe nói là hiện giờ cháu gái ông cụ đang điều hành ở đây. Cam kết này có áp dụng với cô ấy không?”

Nic hiểu mỗi bản khoản của Roger. Một thành viên trong gia đình đang tức giận vì bị mất món thừa kế có thể là một trở ngại lớn. “Cam kết vẫn thế.” Anh giơ tay lên trước khi Roger có thể ngắt lời. “Nhưng Brenna Marcelli sẽ tự thôi việc ngay khi cô ấy biết tôi là người mua thực sự.”

“Anh có chắc không?”

Nic nghĩ đến tính khí của Brenna và cả cảm giác của cô khi cô biết về vụ mua bán này. Họ thậm chí đã từng nói đến chuyện anh sẽ mua Marcelli đấy thôi, dù chỉ là rất thoáng qua, trước khi cô xua cái ý tưởng đó đi. Cô sẽ rất ghét anh vì đã mua mất gia tài của cô, nhưng cô sẽ còn giận dữ hơn nhiều vì đã bị lợi dụng như một kẻ ngốc.

“Tôi chắc chắn đấy,” anh nói.

Cô chắc sẽ muốn lột da anh. Mà anh cũng không thể trách cô được. Nếu có ai đó làm với anh những việc như anh đang làm với cô, anh sẽ đòi nợ máu ý chứ. Nhưng mong muốn trả thù của Brenna sẽ bị cản trở bởi cái giấy ghi nợ một triệu dollar mà anh đang nắm giữ. Dù thế nào, anh cũng sẽ thắng.

Họ bàn luận thêm một vài điểm nữa, rồi kết thúc cuộc họp.

“Anh đúng là một đối thủ kinh khủng,” Roger nói, bắt tay Nic. “Nhớ nhắc nhở tôi đừng đại gì chọc giận anh nhé.”

Nic cười nhăn. “Có muốn được nhắc qua email không?”

“Chắc rồi.”

Anh mở cửa phòng họp cho hai người bọn họ. Bill dừng lại. “Với vụ này, cậu sẽ có thêm nhiều kẻ thù lắm đấy Nic ạ.”

“Tôi có thể sống được với chuyện đó.”

Người đàn ông lớn tuổi quan sát anh đến một giây, rồi nhún vai. “Nếu cậu thấy chắc chắn.”

“Tôi chắc mà. Tôi đã muốn có Marcelli từ lâu lắm rồi.”

“Cậu sắp có được nó rồi.”

Nic nhìn theo họ, rồi quay trở lại bàn làm việc và cầm bản copy của Bản đề nghị nháp lên. Thêm một lần xét duyệt nữa thôi là nó sẽ hoàn tất. Bill và Roger sẽ đưa nó cho ông cụ, và trò chơi sẽ thực sự bắt đầu.

Lorenzo Marcelli phải là một kẻ ngốc mới gặt bỏ vụ mua bán này, nhưng Nic biết, chiến thắng của anh vẫn chưa phải là một điều chắc chắn. Marcelli Wines là một công ty gia đình. Với họ còn có nhiều thứ khác nữa chứ không phải chỉ có tiền. Nhưng anh đủ liều lĩnh để đánh cuộc.

Anh đi đến bên cửa sổ và nhìn ra chỗ nhà máy rượu. Phía bên trái là tòa nhà nơi rượu của Brenna đang được ủ. Cô đến đó hàng đêm, và làm việc cho đến tận rạng sáng. Dù cô đã có mấy năm trời không động gì đến việc làm rượu, cô vẫn có đôi bàn tay làm rượu thần kỳ. Anh không nghi ngờ chút nào, là mỗi món rượu của cô đều sẽ là một thắng lợi và thời gian bán hết chúng sẽ chỉ tính bằng ngày.

Nếu như anh cho cô thời gian mà cô cần.

Anh cảm thấy có cái gì đó nhói lên chỗ giữa hai xương bả vai anh. Cảm giác có lỗi? Không thể nào. Anh không làm gì sai cả. Đây là công việc làm ăn mà.

Điện thoại trên bàn làm việc đổ chuông. Anh đi đến và bấm nút trả lời.

“Vâng?”

“Nic, anh có một cuộc gọi ở đường dây số bảy. Một cô Brenna Marcelli.”

“Cám ơn.” Anh ngập ngừng trước khi bấm vào cái nút đang sáng. Sao cô lại gọi cho anh?

“Để anh đoán nhé,” anh nói thay cho câu chào. “Em đã bán đứt bốn mẫu đất trồng nho Pinot của mình cho một nhà đầu tư xây dựng công viên giải trí để lấy năm triệu tròn.”

Cô bật cười. “Không đời nào. Trợ lý của anh nói là anh mới họp xong. Thế anh sẽ làm cả máy ướp lạnh rượu thật à?”

“Ừ, bọn anh sẽ pha trộn rượu với cả nước ép trái cây.”

Cô làm một âm thanh giống như muốn ới. “Kinh khủng. Anh không nên làm thế.”

“Anh sẽ làm nếu nó giúp tăng lợi nhuận.”

“Ôi, xin anh đấy. Thế còn niềm kiêu hãnh của gia đình thì sao? Mà dù sao, em gọi điện cũng không phải để lên lớp anh về những thương vụ làm ăn của anh.”

Ouch, thế đấy. “Biết vậy thật tốt quá. Thế sao em lại gọi?”

“Ừm, câu hỏi thú vị đấy.” Cô hắng giọng. “Em, à, hôm trước em có kể với anh về bữa tiệc đính hôn. Của chị và em gái em. Dù sao, nếu thứ bảy này anh không bận, em nghĩ có thể anh thích đi với em. Không phải là hẹn hò hay là gì đâu. Chỉ là, ừm, em đoán là, em cũng chẳng biết nữa. Bạn bè. Hay là gì đó.”

Anh ngồi đó và chăm chăm nhìn cái điện thoại. Brenna đang mời anh đến nhà cô ấy? Dự tiệc? Không thể tin được. Anh không bao giờ có thể đoán được là cô lại đổi ý thế này.

“Nic?”

“Anh đây. Anh đang bất ngờ quá.”

“Em biết. Chỉ là...” Cô thở hắt ra. “Em không thể giải thích được ra sao nữa. Chỉ cần nói với em anh có muốn đi hay không thôi.”

“Chắc rồi.” Sao lại không chứ? Đây là cơ hội để tiếp cận mục tiêu của anh. Brenna hẳn sẽ rất vui được dẫn anh đi tham quan ngôi nhà. Họ sẽ có cả một buổi tối cùng nhau, chuyện không có gì là gian nan lắm. “Anh sẽ rất vui nếu được đi cùng em.”

“Tuyệt lắm.”

Anh không thể nói được là giọng cô nghe ra đã bớt căng thẳng hay là lại đang sợ hãi nữa.

“Máy giờ?” anh hỏi.

“Sáu rưỡi nhé. Nhưng em sẽ đến đón anh. Có lẽ sẽ nguy hiểm cho anh nếu tự mình lái xe đến đất đai nhà Marcelli.”

Anh cười khùng khục. “Liệu anh có bị bắn ngay khi vừa lộ diện không?”

“Một cái chết nhanh chóng như thế còn là nhẹ cho anh đấy. Vậy em sẽ đón anh hôm thứ bảy nhé.”

“Anh chờ đợi đến hôm đó đây.”

Vui thật. Khi anh gác máy, anh thấy mình thực sự cảm thấy như vậy.

Chương X

Brenna thấy bồn chồn quá, hai đầu gối cô đang đập cồm cộp vào nhau. Mà cô đang lái xe

chứ, nên thật chả an toàn chút nào. May mắn là xe của cô là một chiếc tự động, nên cô không phải lo đến đến việc sử dụng côn xe.

“Mình đang nghĩ cái quỷ gì vậy?” cô lẩm bẩm, rẽ ra đường cái. “Mình chả nghĩ ngợi gì cả. Okay, thì mình có nghĩ, nhưng mà là bằng cái phần não không không thích hợp.”

Thực sự, chẳng có lý do nào để bảo chữa cho những gì cô đã làm cả. Cô thậm chí còn không phải là con trai, nên cô không có được cái “thằng nhỏ” để mà có có đổ lỗi cho nó vì cái quyết định khốn khổ của cô. Tối nay rồi sẽ là một thảm họa và cô sẽ chẳng trách cứ được ai hết ngoài bản thân mình.

Cô mời Nic đến bữa tiệc một phần bởi cô thấy có lỗi, một phần bởi nội cô đang làm cô phát điên và cô muốn trả đũa nội, và một phần bởi cô muốn được ở bên anh. Đó là những lý do tốt hay là xấu? Mà tốt hay xấu thì nó cũng có thành vấn đề gì không?

Còn gia đình cô nữa? Lẽ ra cô có nên nói trước với bố mẹ không? Các chị và em gái cô đều đã biết chuyện và đều ủng hộ, nếu như cả cái câu châm chọc của Mia rằng cô vẫn còn đang phát sốt lên vì Nic cũng được coi là một sự ủng hộ. Cô đặt tay lên bụng, cố trấn áp cơn sôi rạo của nó, kết quả của sự lo sợ của cô.

Ít ra thì trông cô cũng rất ổn, cô nghĩ, cố tìm lấy một điểm sáng để tự lừa phỉnh mình. Hai tuần vừa rồi, cô đã quá bận rộn, chả có thời gian để mà ăn, và, phép màu của những phép màu đã xảy ra, cô đã giảm được hẳn hai pound. Nên cái váy không tay màu đen mà cô vẫn muốn mặc đã vượt qua hông cô không chút khó khăn gì. Cô đã chọn lựa thời trang thay vì sự thoải mái và đã mượn một đôi xăng đan màu đen cao đến không tưởng từ bộ sưu tập giày dép đủ các kích cỡ của mẹ. Mia đã làm tóc cho cô, sử dụng cả một tổ hợp của keo bột, gel dưỡng và xịt tóc để cho cái đầu ngổ ngược của cô bằng phẳng vào nếp. Một chút trang điểm nhẹ, một chút nước hoa, và cô đã sẵn sàng.

Ngoại trừ cái phần bụng của cô vẫn cứ đang nóng dần lên.

Cô rẽ vào con đường dẫn đến Wild Sea. Giá như nó đừng có quá giống một buổi hẹn hò như thế này. Có phải là một buổi hẹn không? Không thể nào. Cô và Nic đâu có đang hẹn hò gì đâu. Có đến vài ngày họ còn chả gặp mặt để mà nói chuyện với nhau cơ. Nhưng cô đã rủ anh đến bữa tiệc, và cô đang lái xe đến đón anh, nên nó giống một buổi hẹn quá. Kiểu kiểu đấy.

Cô đến nơi sớm hơn là cô muốn. Mà đã đến nơi rồi, cô chẳng có lý do nào để nấn ná ngồi lại trong xe cả, nên cô ép mình phải chui ra khỏi xe và tiến đến chỗ cửa ra vào. Cô run rẩy và thở dốc. Cô đang suy nghĩ cái quái gì vậy?

Cô gõ cửa, cố giữ mình bình tĩnh lại. Cô đã là một người trưởng thành rồi, có đủ khả năng để xử lý mọi tình huống. Cô...

Nic mở cửa và mỉm cười với cô. Chỉ vậy thôi, một nụ cười và não cô cứ như món mì pasta bị luộc hỏng vậy vậy, đang từ ‘chín tới’ chuyển thành ‘cháo nhão’. Cô không thể suy nghĩ, không thể nói, và hầu như không thể thở nổi nữa, mà chuyện đó thì ai mà quan tâm chứ? Người đàn ông này trông thật đáng ngưỡng mộ quá đi.

Quần sẫm màu, sơ mi sẫm màu, giày da, tóc bóng mượt, hai má cạo râu nhẵn nhụi, và cái thứ ánh sáng ngọt ngào trong đôi mắt nâu của anh. Một biểu tượng gợi cảm của đàn ông Ý ở trạng thái tốt nhất có thể.

Cô còn đang cố thu gom lại các dây thần kinh của mình và bắt chúng hoạt động trở lại thì Nic đã cúi xuống và hôn lên má cô. “Em trông tuyệt lắm.”

Cô nuốt vào và cố nở một nụ cười. “Cảm ơn, anh cũng vậy.”

Anh giữ cánh cửa mở để cô bước vào trong.

“Em biết là em đến sớm,” cô nói, đập đập hai bàn tay vào nhau. “Em đã chuẩn bị xong hết rồi và em không thể chịu được việc ngồi chờ đợi. Thêm nữa em phải đi lúc em còn có thể. Ở nhà đúng là một mớ hỗn loạn. Phải len giữa hai bà đang thu xếp đồ ăn được sẵn sàng đúng giờ – bởi vì Chúa cấm bọn em không được thuê người ta mang đồ ăn đến mà phải tự nấu nướng cơ – mẹ thì bày biện hoa, còn Nội Lorenzo thì cứ thay đổi mãi ý tưởng về thứ rượu sẽ dùng, em nghĩ chuồn đi đúng là hành động khôn ngoan nhất.” Cô nhìn quanh phòng khách. “Nó chẳng thay đổi gì mấy nhỉ?”

“Không nhiều lắm.”

Cô cố nhủ nhủ với mình rằng cả hai người bọn họ cùng ở một mình trong nhà Nic vào lúc tối trời thế này chả làm sao hết. Cô cũng đã từng ở đây hồi trước, vào những thời điểm mà họ cũng cần phải có đèn để thắp sáng rồi. Tất nhiên, đó là nhiều năm trước đây, vào buổi đêm, và cho một mục đích duy nhất là để được ngủ cùng anh.

Tốt nhất là đừng có nghĩ đến chuyện đó. Cô tự nhủ. Tốt nhất là ngắm nghía đồ đạc đây này, và cứ giả vờ như cô hoàn toàn ổn với kế hoạch của buổi tối nay.

Nic nhìn theo ánh mắt Brenna đang dỗi khắp căn phòng. Cô trông có vẻ bồn chồn, đủ để giật nẩy mình sợ hãi bất cứ lúc nào vậy.

“Em không kể với họ là anh sẽ đến dự tiệc, phải không?” anh hỏi.

Cô hít một hơi dài. “Các chị và em gái em thì biết. Họ đều mong được gặp anh lắm.” Cô mỉm cười. “Anh giống như một huyền thoại ấy, với cái xe motor và chiếc áo da đen, đây là còn chưa kể đến danh tiếng của anh – luôn là một kẻ gây rắc rối từ khi còn là một chú nhóc, và một thương gia tàn nhẫn nữa.”

“Anh thấy tự hào quá.”

Anh đưa cô đến ghế sofa. Cô ngồi xuống, còn anh đi đến chiếc bàn bên cửa sổ và rót cho họ hai cốc vang Cabernet.

“Rượu à?” Brenna hỏi, cầm lấy đồ uống của cô. Cô đứng lên và ôm nó bằng cả hai tay. “Em đoán nó không hại gì lắm đâu nhỉ.”

“Em sẽ cứ thế này suốt cả buổi tối nay à?”

“Làm sao cơ? Căng thẳng đến phát điên? Có lẽ. Có vấn đề gì không?”

Anh nhìn vào đôi mắt to của cô, nhìn khuôn miệng đầy đặn của cô, rồi nhìn xuống bộ váy đen đơn giản nhưng đang làm nổi lên những đường cong của cô. Còn chưa kịp nhìn xa đến đôi chân trần của cô thì anh đã thấy cái sức hút đó đang khuấy động lên rồi.

“Chẳng sao hết.” Anh chạm cốc với cô. “Uống để mừng cho buổi lễ đính hôn của chị và em gái em.”

“Để mong cho không một vị khách nào có thể bị quăng khỏi bữa tiệc.”

“Thực sự là có khả năng ấy à?”

“Em thực hy vọng là không.”

Cô giơ cái ly về phía ngọn đèn và quan sát màu rượu, rồi hít lấy mùi hương của nó. Xoay xoay cái ly vài vòng, cô lại hít vào một lần nữa.

“Brenna, uống cái thứ chết tiệt đó đi chứ.”

“Sao cơ?” cô rời mắt khỏi ly rượu để nhìn anh. “Ồ, xin lỗi.” Cô nhấp một ngụm. “Nó được lắm.”

“Giờ thì anh biết chắc là em đang thực sự lo lắng rồi. Em chưa bao giờ khen rượu của anh cả.”

“Em biết, em đoán là em nên khen. Một vài loại rượu của anh rất ngon.”

Anh so người lại. “Ngon lắm, hả? Có lẽ em sẽ muốn làm người phát ngôn cho bọn anh cũng nên.”

Cô đặt ly rượu lên bàn. “Em xin lỗi, Nic ạ. Em biết là tối nay sẽ ổn thôi. Em thực sự rất vui vì đã rủ anh đi.”

Anh đang chờ đợi đến cái vế “nhưng” tiếp theo.

Cô thở dài. “Nhưng em vẫn thấy sợ. Thật ngốc nghếch, phải không?”

“Có thể hiểu được mà.”

“Anh có phiền không nếu em đi lại một chút?”

Anh phẩy tay. “Cứ tự nhiên đi.”

“Cám ơn.”

Cô cởi bỏ đôi xăng đan, rồi, chân trần đi lại dọc phòng khách. “Em là một người trưởng thành. Em có khả năng. Bố mẹ em sẽ ổn với chuyện này. Chúng ta sẽ có một buổi tối vui vẻ.”

“Em đang thuyết phục ai vậy?”

Cô nhìn anh. “Anh trông chả lo lắng chút nào cả, vậy em cho là chắc chỉ đang thuyết phục chính bản thân em thôi.”

Anh nhìn cô đang tiếp tục đi lại trong phòng. Cô khoanh tay, rồi lại buông tay, rồi đến đứng

bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời tối. Sự sợ hãi của cô không làm anh ngạc nhiên, nhưng phản ứng của anh với chuyện đó thì lại có. Anh đáng ra đã phải thấy hài lòng vì sự hoảng sợ của cô, hài lòng rằng tối nay là một thắng lợi của anh. Nhưng thay vào đó, anh lại thấy tồi tệ, bởi anh đã đặt cô vào tình thế này, và anh muốn làm gì đó để giúp cô thấy dễ chịu hơn.

“Brenna à, anh không phải đi đâu,” anh nói, trước cả khi anh kịp dừng mình lại.

Cô quay lại nhìn anh. “Ồ, có chứ, anh sẽ đi chứ. Em đã chuẩn bị hết để đưa anh đến Marcelli và cho nội em thấy. Em không biết bố mẹ em sẽ cảm thấy thế nào, nhưng các chị và em gái em thì đều đang chờ đợi đến giờ mở màn lắm rồi. Em đã phải bôi một đồng thứ lên tóc để trông cho nó có vẻ ổn ổn, và em còn đi một đôi giày cao đến sắp làm em gãy chân nữa. Em không làm tất cả những thứ đó để rồi anh lại có thể từ chối vào phút chót được. Anh sẽ đến bữa tiệc, kể cả em có phải kéo tai anh để lôi anh đến đấy.”

Anh cười lục khục. “Được rồi. Một lời mời khủng như thế thì khó mà từ chối lắm.”

Mắt cô nheo lại. “Anh nghĩ tất cả chuyện này đáng để vui cười lắm à?”

“Anh chỉ nghĩ may là nó vẫn chưa đến mức để được xếp hạng cùng với chiến tranh và bệnh dịch hạch thôi.” Anh đặt ly rượu của mình xuống. “Em cần phải thư giãn đi.”

“Em không thể.” Cô giơ một bàn tay lên và nhìn nó đang rung rung. “Em đang run này.”

Anh đi đến đứng bên cô và cầm lấy bàn tay cô. Anh xoa xoa những ngón tay cô, rồi cúi đầu và hôn lên phía trong cổ tay cô. Anh có thể cảm nhận thấy cả mạch máu của cô đang đập mạnh trên môi anh.

“Có lẽ chúng mình nên cho em có một điều gì đó khác để nghĩ,” anh nói.

Mắt cô mở to. “Nic, em...”

Anh chờ đợi, nhưng cô không nói tiếp.

Thật lòng, anh không hề dự định làm chuyện này. Anh định sẽ tập trung vào bữa tiệc và quan sát cận cảnh cả gia đình nhà Marcelli, chứ không phải ở bên Brenna cả buổi tối. Nhưng giờ, khi cô đang ở đây, anh thấy mình đang bị thôi miên bởi mùi hương của cô, bởi cái cách ngực cô đang phập phồng với mỗi nhịp thở. Cô vẫn luôn quyến rũ, nhưng tối nay cô đẹp tuyệt. Mềm mại, yếu đuối, đầy nữ tính, và gợi cảm kinh khủng.

Anh có thể ghét cô, anh thậm chí còn có thể cố hết sức để quên cô đi, nhưng anh không thể ngừng ham muốn cô được. Chỉ cần ở gần cô cũng đủ khiến anh cứng lên. Máu đang lưu thông mạnh hơn chỗ vùng thân dưới của anh, anh xích lại gần cô hơn. Cô không lùi lại, kể cả lúc anh cúi đầu và hôn cô.

Nic có vị của rượu vang và cả sự căm dỗ nữa. Brenna nghĩ khi môi anh chạm vào cô. Một sự kết hợp gây say mà cô nghĩ cô không thể kháng cự được.

Môi họ áp vào nhau, cô kéo tay mình ra khỏi bàn tay anh và vòng cả hai tay ôm lấy cổ anh. Okay, đây hiển nhiên không phải là điều khôn ngoan nhất cô nên làm lúc này, nhưng chỉ là quá tuyệt khi được dựa vào anh, hôn anh, muốn anh.

Cô hé mở môi mình ra và anh lách vào trong cô. Giây phút lưỡi anh chạm vào cô, cô thấy

như mọi giác quan lý trí của cô đều tan thành khói và bay đi hết sạch. Cô lạc trong hơi nóng đang cháy lên giữa họ. Anh vẫn luôn luôn có khả năng khiến thân thể cô đáp ứng lại anh ở cái mức độ nguyên sơ nhất, và tối nay cũng không phải là ngoại lệ.

Cô bám lấy anh, mong muốn thân thể họ chạm vào nhau nhiều nhất có thể. Cô cũng muốn được khám phá, được nhớ lại, được cảm nhận thấy tất cả những điều kỳ diệu đã từng có hồi xưa, chỉ với Nic thôi. Anh hôn sâu hơn, cô trượt bàn tay mình từ vai xuống lưng anh. Bờ vai anh, tấm lưng anh còn rộng hơn là cô vẫn nhớ. Mạnh mẽ hơn. Nhưng những cơ bắp của anh vẫn cứng lại và rồi lại giãn ra mỗi khi cô chạm vào. Tay cô chạy qua eo, đến hông anh, rồi xoay ngược lại ôm lấy đường cong nơi hông anh. Khi cô siết chặt lấy anh, anh đẩy hông về phía cô, và cô cảm nhận thấy cơn khuấy động của anh.

Anh rắn chắc và mạnh mẽ và những điều anh có thể làm cho cô tràn ngập tâm trí cô. Ký ức của cô đang chiếu lại những hình ảnh họ đang yêu nhau, còn thân thể cô đang nhớ lại những thỏa mãn nó đã từng có. Mọi thứ trong cô đều đang nhức nhối khi cái niềm khao khát như có hơi men đang cháy trong bụng cô. Quần cô ướt, ngực cô căng lên, và cả cô và Nic đều đang mặc quá nhiều quần áo.

Anh ôm lấy khuôn mặt cô bằng cả hai tay mình và dứt nụ hôn. Trước khi cô kịp kêu nài anh, anh đã đặt môi lên má cô, lên mắt cô, rồi lên cằm cô. Anh hôn cổ cô, rồi lướt đến vùng da nhạy cảm sau tai cô. Những cơn rùng mình chạy khắp người cô.

Anh hôn dọc xuống họng cô, thật thành kính với chỗ hõm ở giữa, rồi hôn lên ngực cô, ngay trên đường viền ngực váy.

Khi cô nhận thấy khóa váy của cô đang được kéo xuống từ từ, cô với tay đến những nút áo của anh. Cô mở được ba cái nút thì phải buông tay xuống để anh có thể kéo cái váy khỏi tay cô và để nó trượt xuống eo cô. Cái váy lụa chỉ dừng lại một chút ở đó, rồi trượt xuống sàn nhà, để

lại cô đứng đó không còn gì nữa ngoài quần và áo lót.

Nic quay lại với môi cô. Anh hôn cô thật say sưa, khám phá cô với một vũ điệu thật vô cùng gợi cảm, khiến cô như thành không xương. Cô mà có tâm trạng để bảo vệ bản thân bởi tình trạng không có quần áo này, cô cũng không đủ sức mà nói thành lời nữa. Mà cô đâu có muốn than vãn gì đâu. Không, khi cô cảm nhận thấy hai bàn tay ấm nóng của anh đang lướt từ eo cô lên ngực cô. Không, khi anh đang ôm lấy cô qua lớp áo ngực màu đen và những ngón tay anh chạm vào hai đầu núm đang cứng lại của cô.

Ham muốn cuốn lấy cô. Cô ngừng thở chờ đợi cái vuốt ve tiếp theo của những ngón tay anh, rồi cái nữa. Có bao giờ cô cảm thấy tuyệt thế này chưa? Dù những động chạm đó đã làm dịu bớt cơn căng cứng ở ngực cô, ham muốn vẫn cứ cháy mạnh giữa hai chân cô. Cô với tay lên chỗ cài áo ngực, dò dẫm với cái móc. Khi cuối cùng cô cũng mở được nó, cô kéo cái áo ra, rồi nắm lấy hai tay Nic, đưa chúng trở lại trên người cô.

Động chạm của làn da trần khiến cô rên lên. Anh khum ngực cô giữa những ngón tay anh, và nhẹ nhàng xoa xoa chúng. Những ngón tay dài khám phá vùng da nhạy cảm của cô, rồi trêu chọc hai đầu núm. Anh biết chính xác cô thích được chạm vào như thế nào, nhanh thế nào, mạnh thế nào, tất cả... thế nào.

Lần này, khi anh ngừng hôn cô, cô nín thở chờ đợi. Anh cúi đầu xuống và đặt môi anh lên ngực cô.

Cái nóng ẩm ướt bao quanh cô. Anh xoay tròn quanh cô bằng lưỡi mình, rồi mút cô thật sâu trong miệng. Cô giữ đầu anh, giữ anh thật gần, gần như không thở nữa khi cô đang tập trung cho khoái cảm đang lan khắp người cô. Anh chuyển đến bờ ngực bên kia của cô và lại tiếp tục vũ điệu ấy. Rồi cô thấy anh giật mạnh áo sơ mi của anh ra.

Khi anh đã lui lại và đứng thẳng lên, cô mở mắt ra nhìn. Anh đang trần đến thắt lưng. Tóc anh rối bù, mi mắt anh sụp xuống vì đam mê. Lúc tay anh chạm đến chỗ khóa khóa lưng da, cô tuột khỏi cái quần con. Anh tháo thắt lưng, rồi nắm lấy tay cô, đưa cô đến ghế.

Anh ngồi xuống, kéo quần xuống, tự giải phóng cho mình. Brenna hít một hơi dài, nhìn vào anh. Đã có thời, cô biết tường tận về thân thể anh cũng như cô biết về của chính cô vậy. Cô biết anh muốn làm gì, biết anh thích làm gì, và biết làm cách nào để cho anh tới chỉ trong chưa đầy mười lăm giây. Và tất nhiên, anh cũng biết tất cả những thứ tương tự về cô.

Cô thích được ở trên, cô thích anh nghịch với hai bầu ngực của cô lúc anh ở trong cô, và hơn tất cả cô thích khi họ nguyên sơ như vậy. Anh có nhớ không, hay đó chỉ là cái may mắn khôn khổ dành riêng cho trí nhớ của cô?

Anh cầm lấy tay cô và đưa nó đến miệng anh. Nhưng thay vì hôn lên ngón tay cô hay cổ tay cô, anh cắn vào chỗ gan bàn tay gần ngón cái của cô. Một điều đơn giản nhưng vẫn luôn làm cô phát điên. Cô rùng mình. Quỷ thật. Anh ấy vẫn nhớ tất cả.

Vẫn nhìn cô, anh buông tay cô ra và nắm lấy eo cô kéo xuống. Cô quỳ trên sofa, hai chân để hai bên hông anh. Với hai đôi mắt họ vẫn đang khóa chặt với nhau, và một phần trong cô vẫn đang không sao tin được chuyện đang xảy ra lại là thật, cô hạ thấp xuống với anh.

Cô ấm nóng, trơn mượt và còn hơn cả sẵn sàng nữa. Anh cứng như đá. Anh choán đầy cô hoàn toàn, khiến cô phải căng ra cho khớp với anh, và trước cả khi họ bắt đầu di chuyển, cô đã cảm nhận thấy những rung động hứa hẹn cho sự giải phóng đầu tiên của mình. Tự chủ lúc này là một sự đòi hỏi quá lớn. Điều duy nhất còn lại giúp cứu vãn danh dự cho cô là cái cách đôi mắt anh đang rộng mở và miệng anh đang mím chặt lại thành một đường thẳng. Vậy là cô không phải là người duy nhất đang phải cố để giữ được sự tự chủ.

Vẫn đang nhìn anh không hề rời mắt khỏi mình, cô hơi dịch chuyển để có thể tự nâng mình lên rồi lại hạ thấp xuống. Anh khum lấy bầu ngực cô trong bàn tay mình, và chà xát hai núm nhỏ của cô. Một sự kết hợp thật như thiên đường.

Sự căng thẳng từ bên trong lan cả ra ngoài. Cô đặt cả hai tay lên vai anh, chúng cũng đang cứng lại như khắp người anh vậy. Cô dịch chuyển lên xuống, thấy mình đang rơi vào một nhịp điệu vừa thân thuộc vừa lạ thường. Anh đẩy hông anh cùng lúc với những chuyển động của cô. Mức ham muốn trong cô cứ tăng dần lên, cô cố để quay đi nhìn hướng khác, nhưng không thể. Không, khi mà những cơn co thắt đầu tiên đang tìm lấy cô.

Cô tự bảo mình phải chậm lại, phải để nó kéo dài hơn, phải...

Cơn rung mình của sự giải thoát khiến cô khóc nức lên. Cô di chuyển nhanh hơn nữa, cả cơ thể cô co lại quanh anh, đưa anh vào sâu hơn nữa. Nữa. Vẫn còn nhiều nữa. Anh đặt tay xuống hai bên hông cô, giữ cho cô di chuyển tiếp, hòa nhịp với cô, đưa cô qua từng khắc một của sự giải tỏa ấy.

Chỉ đến khi những múi cơ cuối cùng giãn ra, anh nắm chặt lấy cô và rên lên. Cô cảm nhận thấy anh đang đẩy vào nhanh hết mức có thể. Anh rung lên dữ dội và nhắm mắt lại, rồi sau đó là nằm yên.

Brenna cố bắt lại nhịp thở của mình. Cơn chấn động lan khắp người cô, cô để cho cái tình trạng mất hết mọi giác quan ý thức nhấn chìm mình. Đôi tay mạnh mẽ ôm cô lại gần. Cô nép mình vào bờ ngực trần của Nic. Hơi nóng của anh, mùi hương quen thuộc của anh bao bọc quanh cô. Anh xoa lưng cô, chậm rãi dọc theo sống lưng cô. Thật kỳ diệu. Thật...

Ôi. Chúa. Ơi.

Cô ngồi bật dậy và nhìn chòng chọc vào anh. Anh có vẻ hài lòng của một người đàn ông được thỏa mãn hoàn toàn. Một bên khóe miệng của anh cong lại.

“Bất ngờ, nhưng rất tuyệt.”

Tuyệt? Tuyệt! Cô đang nghĩ cái quái gì vậy? Cô và Nic vừa mới có sex. Sex!

Cô nhắm mắt lại, xoay người để có thể trượt khỏi anh. Thoát được rồi, cô ngồi co lại trên sofa, cặp hông trần của cô chạm vào anh, và cô lấy hai tay ôm mặt.

“Có ai bắt mình đi ngay lúc này,” cô lẩm bẩm, tự hỏi làm sao mà mọi chuyện lại vượt ra ngoài tầm kiểm soát nhanh đến vậy.

Nic đặt tay lên hông cô. “Nhìn vào mặt sáng của nó đi,” anh bảo cô. “Ít nhất thì bây giờ em không còn lo lắng về chuyện gia đình em sẽ nghĩ gì khi em đưa anh đến đó nữa.”

Anh đã chỉ ra được điểm chính rồi đấy. Tuyệt. Cô không chắc cô nên khóc hay nên bật ra một tràng cười cuồng loạn nữa. Có lẽ cô nên biến mất vào trong đám ga gối này và không bao giờ còn xuất hiện nữa thì hơn. Cô cũng không hề có ý định động dậy lại nữa... cho đến khi Nic nghiêng lại gần cô và thì thầm, “Bảy giờ kém mười rồi đấy. Có muốn mặc quần áo và đi đến buổi tiệc không, hay là ở lại đây và làm lại tiếp?”

Vì những lý do nào đó mà cô cũng không rõ nữa, cô đã chọn bữa tiệc.

Brenna ngồi ghế bên trên chiếc Jag của Nic, vuốt lại cái váy của cô và cố không nghĩ đến chuyện trông cô đang lộn xộn đến thế nào.

Năm phút trong phòng tắm dưới gầm cầu thang đã giúp cô chỉnh trang lại được lớp trang điểm và chải lại tóc. Váy của cô thậm chí còn không bị nhăn nhúm gì hết. Trông cô hẳn phải vẫn giống hệt như một giờ trước, khi cô mới rời khỏi phòng tắm, nhưng có cái gì đó đã khác. Có lẽ đó là cái vẻ no đủ, và còn hơi đờ đẫn nữa, trên đôi mắt cô, hay đôi môi cô, đang mọng lên bởi những nụ hôn của Nic. Hay có lẽ bởi chuỗi cảm giác của tội lỗi và ngu dại đang vây quanh cô.

Nếu cái bảng đồng hồ xe phía trước mặt không được bọc bởi một lớp vải da mềm mại, đáng yêu đến thế, cô đã đâm đầu mình vào đấy để đập cho cái bộ óc trong đó đi rồi. Sex với Nic? Cô còn có thể bốc đồng hơn thế này nữa không? Cô đâu có còn là một cô nhóc mơ mộng hão huyền, lúc nào cũng tin tưởng vào một cái hạnh phúc mãi mãi nữa chứ. Cô đã là một phụ nữ trưởng thành rồi, với cả một kế hoạch cho cuộc đời mình. Và trong đó đâu có bao gồm cả việc làm rối tung lên một mối quan hệ công việc quan trọng như thế này.

Cô cố thở thật đều, thật chậm. Phải bình tĩnh lại. Đến lúc quay lại với vũ trụ rồi. Đến lúc phải phớt lờ đi cái thực tế là quần cô vẫn còn đang ướt, và toàn thân cô vẫn còn đang run rẩy, nhưng giờ thì cái cơn run rẩy đó nó không còn liên quan gì đến sự sợ hãi lúc trước nữa.

Liệu có ai đó đoán biết ra họ vừa mới làm cái gì không?

“Em có sao không?” Nic hỏi.

“Ồn.”

“Thật không?”

“Không.”

Cô nhìn sang anh. Anh trông thật điềm tĩnh và tự chủ. Đúng là đàn ông.

“Có muốn nói về nó không?” anh hỏi.

Cô lắc đầu. Nói gì đây? Rằng cô thấy tiếc vì cô đã không kiểm chế được và rồi để mình đầu hàng cái ham muốn có vẻ như lúc nào cũng rập rình xung quanh mỗi khi họ ở gần nhau? Dĩ nhiên là cô thấy hối tiếc... gần như thế.

Đúng lúc đó, anh rẽ vào con đường dài dẫn đến điền trang. Brenna xoay xoay người. Sex hay là không sex thì cô cũng đang đưa kẻ thù đến đất nhà Marcelli rồi đây.

Nic đỗ xe đằng sau một chiếc BMW màu bạc. Có vài tá ô tô đang đỗ dọc con đường dài. Những ngọn nến trắng được treo trên các cành cây, chiếu sáng dọc con đường dẫn đến ngôi nhà cổ ba tầng.

Anh lớn lên chỉ cách ngôi nhà này có vài dặm, nhưng thế giới của anh so với họ thì không còn có thể khác biệt được nhiều hơn nữa. Đã bao nhiêu lần anh lên ra khỏi nhà lúc chiều tối, đi đến nhà Marcelli? Đã bao nhiêu đêm anh đứng nấp sau những lùm cây, nhìn qua khung cửa sổ sáng đèn, thèm muốn cái khung cảnh gia đình anh đang nhìn thấy trong đó? Họ thuộc về nhau. Và đối với một thằng nhóc không thuộc về ai cả như anh, cuộc sống của họ là thiên đường.

Khi anh và Brenna gặp và yêu nhau, anh đã thực sự nghĩ rằng, có lẽ rồi sẽ có một ngày, anh sẽ là một phần của cái gia đình này. Một phần của họ. Được chào đón như một trong những đứa con của họ. Anh đã mong muốn điều đó cũng nhiều như anh muốn cô. Và cuối cùng, anh đã mất cả hai.

Anh lắc đầu, xua đuổi cái ký ức đó đi. Anh đã là một người thành đạt, người đang có con át để chiếm lấy toàn bộ cái cơ ngơi này. Không phải ngôi nhà – đã từ lâu rồi anh không còn bận tâm đến nó – mà là đất đai và cái tên của họ.

“Lần đầu tiên trong đời, mình ước gì mình được có quyền kinh của Nội Tessa, chỉ vài phút thôi.” Brenna lẩm bẩm. Cô quay sang anh. “Sẵn sàng chưa?”

Anh gật đầu và bước xuống xe.

Từ nơi anh đứng, anh có thể nhìn thấy tấm bạt căng trùm lên cả khoảng sân sau thành một căn trại lớn. Mép bạt được cuộn lên cao, khiến những ngọn gió đêm vẫn thổi được đến những chiếc bàn tiệc. Nhiều nến hơn được thắp khắp các cây. Mọi người đang đứng thành từng nhóm, nói chuyện, cười đùa, năng cốc, không nghi ngờ gì là họ đang chúc mừng hạnh phúc cho hai cặp đôi bằng thứ rượu ngon nhất của Lorenzo Marcelli.

“Chuyện này rồi sẽ ổn thôi,” Brenna nói khi anh đi đến đứng cạnh cô. Cô nhìn anh và mỉm cười yếu ớt. “Tí nữa em sẽ dẫn anh đi tham quan ngôi nhà, nếu anh thích.”

“Cuộc tham quan sẽ bao gồm cả phòng ngủ của em chứ?”

“Rất hài hước đấy.” Cô hít một hơi dài. “Đi nào.”

Anh theo cô đi đến chỗ bữa tiệc. Tiếng nhạc vọng đến chỗ họ, và khi họ đi đến gần ngôi nhà, anh nhìn thấy một sân khấu nhỏ ở trong vườn đã được chuẩn bị để dành cho khiêu vũ. Có hai đôi đang đứng bên ngoài cái đám đông đang dập dìu nhảy đó. Anh nhận ra chị và em gái của Brenna – Katie và Francesca.

Một phụ nữ trẻ mặc đồng phục đến chỗ họ với một khay đồ uống. Brenna lấy một ly champagne, đưa nó cho Nic, rồi lấy một ly nữa cho mình.

“Nếu đây là một bữa tiệc nhỏ chỉ có gia đình và bạn bè,” anh nói, “thì một bữa tiệc lớn nó sẽ còn như thế nào nữa?”

Cô nuốt lấy nửa cốc rượu của mình. “Em biết. Mẹ em không có làm cái gì nửa vời cả, nên vấn đề nó ở chỗ đó. Lần này lại còn được cộng hưởng thêm bởi chuyện Katie là một nhà tổ chức sự kiện chuyên nghiệp, chuyên tổ chức các bữa tiệc cho giới giàu có xa hoa nữa. Không phải là một sự kết hợp tốt đẹp gì nếu anh định làm một bữa tiệc nho nhỏ và thân mật. Lẽ ra em nên báo trước với anh là bữa tiệc có bảy mươi lăm món đấy.”

“Vậy anh sẽ không vội ăn no từ món khai vị đâu.”

Cô uống hết cốc rượu và đặt cái ly không lên gờ hàng rào bao quanh khu vườn. Nic uống ngụm đầu tiên. Thay vì phải thú nhận là anh cũng đang hồi hộp với cái viễn cảnh gặp mặt cả gia đình nhà Marcelli, anh chú tâm vào hương thơm mát và sự kết hợp của màu sắc và mùi vị của thứ rượu sủi tăm trong cốc. Nó rất ngon. Anh nhấp thử một lần nữa và quyết định, khi anh có được Marcelli, anh sẽ cho sản xuất loại này nhiều hơn nữa.

Brenna nhìn lướt qua đám đông. “Đằng kia,” cô nói, cầm tay anh, “Mình sẽ bắt đầu từ phần

dễ dàng trước ở đằng kia.”

Anh nhìn theo hướng mắt cô và thấy mẹ cô đang đứng nói chuyện với hai người lớn tuổi nữa mà anh không biết. Khi họ đi đến gần, Colleen Marcelli nhìn về phía con gái mình, mỉm cười, bà nhìn sang Nic, và chết đứng.

Mắt bà mở to, miệng cũng mở to, và bà gần như đánh đổ ly rượu của mình. Nhưng cũng nhanh như khi nó đến, cơn sốc tan đi. Colleen xin phép cặp đôi lớn tuổi và đi đến chỗ họ.

“Ôi, Chúa tôi, Chúa tôi.” Brenna lẩm bẩm. Ngón tay cô nắm chặt lấy tay anh. “Bình tĩnh. Cứ bình tĩnh nào.”

Anh không chắc lời chỉ dẫn đó là dành cho anh hay cho cô nữa. Nhưng có dành cho ai thì nó cũng là một lời khuyên tốt.

“Brenna,” Colleen nói khi bà đi đến bên họ. “Trông con đáng yêu lắm.”

Brenna hắng giọng. “Cám ơn ạ. Ừm, mẹ à, đây là...”

“Mẹ tin là mẹ đã biết cậu bạn của con rồi.”

Nic gắng mình cho cuộc tấn công sắp đến. Colleen đưa ly rượu của bà cho Brenna và cầm lấy bàn tay không cầm cốc của Nic, và nhìn lên gương mặt anh. “Cô thấy rất nhiều nét của ông nội cháu ở cháu,” bà nói. “Cả của bố cháu nữa. Ta gọi cháu là Nicolas hay là Nic nhỉ?”

Anh không hề trông đợi một câu hỏi như vậy. “Nic ạ.”

“Uhm, Nic à, mất nhiều thời gian quá để có được buổi tối nay.” Bà mỉm cười. “Chúng ta rất vui vì cháu đã đến đây.”

Rồi bà vươn người, kiễng chân và hôn lên má anh. “Chào mừng cháu đến đây.”

Sự ân cần của bà khiến anh ngạc nhiên. “Cám ơn cô, cô Marcelli. Cháu chỉ muốn cô biết là cháu đến đây với tư cách là khách mời của Brenna. Không phải là để gây rắc rối đâu cô.”

“Gọi là cô Collen thôi,” bà nói. “Rắc rối là cái cô ít nghĩ đến nhất.” Về mặt bà chột hơi gượng lại. “Cô vẫn nghĩ rằng mối thù truyền kiếp giữa hai gia đình thật ngớ ngẩn, dù bố chồng cô chắc sẽ vẫn phản đối thôi. Giờ cháu đến đây rồi, cô không thể không nghĩ cuộc gặp mặt sau hàng bao năm trời như vậy là quá muộn. Cô rất tiếc vì chuyện đó.”

"Không sao đâu cô."

Anh nói những từ đó ra thật nhẹ nhàng. Bà đã nói rất chân thành. Như thể bà thực sự thấy tiếc. Brenna vẫn luôn nói mẹ cô là một người nhiệt tình và chu đáo. Nic chưa bao giờ tin cô cả, cho đến tận bây giờ.

Coleen nhìn về phía đám đông, “Giờ thì, chồng cô đâu nhỉ?”

Khi bà còn đang quay sang nhìn đám người gần phía tấm bạt, Brenna đã xử lý nốt ly champagne của mẹ.

“Được một người rồi, đến với những phụ huynh tiếp theo nào,” cô thì thầm. “Tất nhiên là sau bữa tiệc mẹ sẽ muốn có một lời giải thích. Có gợi ý gì về việc em nên nói gì với mẹ không?”

“Rằng em đang phát sốt lên vì thân thể của anh và rằng ngay lúc này em không nghĩ được gì khác nữa ngoài việc quyến rũ anh?”

“Vậy thì cần em đi còn hơn.”

Anh cười rất nhăn nhó. “Lúc nào và chỗ nào đây?”

Mắt Brenna nheo lại, nhưng trước khi cô có thể nạt lại anh, Coleen đã quay lại cầm lấy tay anh lần nữa. “Macro đây rồi. Đi nào. Cô sẽ giới thiệu cháu.” Bà cười với con gái. “Mẹ sẽ không giữ cậu ấy lâu đâu.”

Brenna vẫy vẫy tay. “Cứ giữ anh ấy lâu chừng nào mẹ muốn. Con không phiền chút nào đâu.”

Anh quay lại nhìn cô và chu miệng lại thì thầm “nói dối” lúc Coleen dắt anh đi giới thiệu với các vị khách của bà.

Macro Marcelli che giấu sự ngạc nhiên của mình tốt hơn vợ ông, nhưng ông cũng chỉ là rất chân thành. Những người bạn của gia đình ở quanh vùng rõ ràng là quá sốc khi nhìn thấy anh trên đất nhà Marcelli, nhưng họ vẫn mỉm cười chào anh rất lịch sự. Nic đoán sau bữa tiệc hẳn

sẽ phải có nhiều hơn là một cuộc gọi đêm khuya cho xem.

Hai bà của cô khá dè dặt, bà nội Tessa Marcelli có phần còn hơn bà ngoại Mary-Margaret O'Shea nữa. Nhưng, họ vẫn chào đón anh. Nic tự hỏi liệu họ có còn thân thiện như vậy nữa không, nếu họ biết anh và Brenna đã từng tính đến chuyện cùng nhau bỏ nhà đi.

Anh biết họ sẽ phản ứng ra sao nếu họ biết anh đang mưu tính sắp đặt mọi chuyện để mua được Marcelli Wines. Nhưng chuyện đó thì anh hiểu được. Nếu tình huống đó có được đảo ngược lại, anh cũng sẽ giận điên lên như vậy khi bị làm nạn nhân thôi.

Nic thấy mình giống một kẻ thăm dò hơn là một người đến dự tiệc buổi tối đó. Cả cuộc đời mình, anh đã biết về gia đình Marcelli. Ông nội anh đã kể cho anh về họ, anh đã đến chỗ họ trong những sự kiện của thị trấn, đọc về họ qua báo chí. Nhưng ngoại trừ Brenna, anh chưa bao giờ nói chuyện với họ. Và giờ, họ đang đón nhận anh như là một người trong số họ vậy.

Anh vẫn luôn nhìn họ như kẻ thù. Hài hước làm sao, hóa ra họ cũng chỉ như những người bình thường khác.

“Em là Mia,” một cô gái trẻ nói, chen vào giữa Nic và Colleen. “Người trẻ trung, thông minh và vui vẻ nhất nhà. Còn anh là Nic Giovanni.”

“Tôi biết.”

Mia cười toe. Mái tóc sẫm màu của cô có điểm những lọn vàng hoe. Cô mặc một cái váy quây dài gần như là chưa đến được giữa đùi và mang một đôi gầy cao gót trông rất xa xỉ và nguy hiểm. Lốp trang điểm đậm làm nổi bật đôi mắt to và đôi môi đầy đặn của cô. Cô đúng là

hình ảnh của Lolita ở tuổi mười tám.

Mia nắm lấy bàn tay anh và đặt tay anh vòng quanh eo cô, làm cho cuối cùng ngón tay anh lại đang đặt trên hông cô. “Tất cả mọi người đều đang bàn tán kìa. Nhưng anh thì chắc là cũng đoán trước rồi.”

“Không phải là một sự ngạc nhiên lớn lắm.”

“Anh thích gây rắc rối lắm nhỉ.”

Anh nghĩ đến rắc rối mà anh và Brenna vừa mới làm lúc ban tối. “Đôi khi.”

Mia đặt những ngón tay cô lên ngực anh. “Tất cả các chị của em đều đổ gục vì anh hồi họ còn ở tuổi mới lớn, cả em cũng vậy. Tất nhiên, em là người duy nhất dám thừa nhận chuyện đó.”

“Tôi thấy thật hãnh diện quá.”

Đuôi mắt nâu của cô nheo lại. “Nhưng không sốc.”

“Không.”

“Anh có phát sốt lên vì chị của em không?”

Trước khi có thể đưa ra được một câu trả lời sao cho đúng đắn và khôn khéo, anh đã nghe thấy có một giọng trầm trầm đang thì thầm đằng sau lưng. Anh tách khỏi Mia và quay lại, để thấy Lorenzo Marcelli đang hùng hổ tiến về phía anh.

“Ai cho mi vào đây?” Lorenzo hỏi. Sự giận dữ và khinh ghét lộ rõ trong từng từ của ông.

Bỗng nhiên, Marco đã đến bên Nic. “Nic là khách mời ba à.”

Lorenzo tiến lại gần hơn. “Nó không được mời. Không một Giovanni nào được mời hết.”

“Cậu ấy đến đây với Brenna.”

Cơ hàm ông già co giật mạnh. Ông lẩm bẩm câu gì đó bằng tiếng Ý mà Nic không thể nghe ra kịp, cũng chẳng dịch được, rồi ông quay người bỏ đi.

Marco đặt một bàn tay lên vai Nic. “Cháu phải thông cảm cho ba chú nhé. Ông cụ già rồi. Ngoan cố lắm. Đối với cụ, mối thù giữa hai nhà vẫn còn mãi.”

Nic nhìn ông Lorenzo đang khuất vào đám đông, rồi quay lại nhìn Marco. “Cháu rất mừng là chú không chung ý kiến với ông cụ.”

Marco mỉm cười. “Chuyện đó từ sáu mươi năm trước rồi. Giờ đến việc nhớ những chuyện của tuần trước ta còn thấy khó khăn nữa là.” Ông bỏ tay khỏi vai anh và giang rộng hai cánh tay. “Bạn cháu đến đây rồi.”

Nic nhìn thấy Brenna đi đến.

“Em nghe thấy rõ sấm chớp đang giận dữ xuyên qua cả tấm bạt rồi,” cô nói. “Nội có nói gì tẻ lắm không?”

“Không có gì ngoài dự đoán cả,” Nic nói. “Anh là một kẻ đột nhập mà.”

“Mỗi một mới là kẻ đột nhập. Còn cháu là một vị khách được chào đón,” Marco bảo anh. “Chúng ta sẽ dùng bữa sớm thôi. Cháu sẽ ăn, cháu sẽ chuyện trò, cháu sẽ tận hưởng cả buổi tối nay.”

Brenna mỉm cười với bố cô. “Bố nói cứ như Nội Tessa vậy.”

Marco rút người lại, “Đừng có nói với ta là ta lại giống một cụ bà chứ.”

Ông hôn má cô rồi bước đi. Brenna kéo anh lại một góc, tránh khỏi đám ồn ào. “Nó thế nào? Có tẻ tẻ lắm không?”

“Mọi người đều rất tử tế với anh.”

“Ngoại trừ nội em.”

“Anh có dự đoán cái gì đó khác đâu.”

“Em cũng vậy. Em còn tự hỏi không biết nội có đuổi việc em không.”

Nic nhướn mày. “Em nói nghiêm túc à?”

“Không.” Cô ngồi xuống một cái ghế. “Nội sẽ cáu gắt khoảng vài ngày, nhưng rồi chả có gì nữa đâu. Em thấy mẹ em đã giới thiệu anh với mọi người rồi.”

“Bà rất tốt.” Anh ngồi xuống cạnh cô. “Mia nói là tất cả các chị em gái của em đều đã từng đổ gục vì anh đấy.”

Brenna chớp mắt. “Tuyệt. Làm như cái tôi của anh cần được củng cố thêm không bằng. Nhưng mà, em phải nói với anh, Nic ạ, anh không thực sự nóng bỏng đến mức ấy đâu.”

Anh xích lại gần hơn. “Có, anh có đấy. Anh có cần nhắc lại cho em nhớ mình mới làm...”

Cô lắc đầu nguầy nguậy ngắt lời anh. “Đừng nói gì cả. Các bà của em có thể nghe thấy đấy. Anh có biết lúc đó sẽ đáng sợ thế nào không?”

“Okay, anh cũng không muốn các cụ biết.”

Cô nhìn anh. “Nó có lạ lùng không? Ở đây ý. Ý em là em chưa bao giờ mời anh đến nhà cả.”

Đó là trước đây. Khi họ còn đang yêu nhau điên cuồng. Khi mà được thuộc về nhau cũng quan trọng như được yêu cô.

“Không đúng hẳn là những gì anh dự kiến.” anh thừa nhận. “Anh đã không nghĩ là anh lại thích gia đình em.”

“Nhưng anh lại có?”

“Hầu như tất cả mọi người.”

Nhưng cảm xúc của anh cũng không khiến anh thay đổi kế hoạch của mình đâu. Thích hay không thích cũng chẳng ảnh hưởng gì đến các quyết định kinh doanh hết.

Katie và vị hôn phu của cô đi đến chỗ họ. Nic nghe họ nói nhiều hơn là tham dự vào cuộc trò chuyện đó. Phần lớn sự chú tâm của anh đang dồn vào mảnh đất bao quanh điền trang. Mặt trời đã lặn hẳn và bóng tối đã bao trùm khắp nơi, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy những hàng nho trải dài phía đằng xa.

Đằng sau họ là xưởng rượu, và sau nó là tòa nhà thử rượu. Marcelli Wines nhỏ hơn Wild Sea. Nhỏ hơn, nhưng danh giá hơn. Một khi nó đã là một phần tài sản của anh, anh sẽ có được mọi thứ mà anh muốn. Anh sẽ trở thành kẻ cừ nhất. Tất cả những thứ này, trong tầm tay của anh hết.

Bữa tối đúng là một buổi trình diễn các món ăn như Brenna đã hứa hẹn. Colleen đã sắp xếp chỗ ngồi, để anh ngồi bên phải bà và Brenna ngồi bên cạnh anh. Ông Lorenzo ngồi ở một bàn khác, xoay lưng về phía họ.

“Để dành bụng cho món tráng miệng nữa nhé,” Brenna nói, cô nghiêng người lại gần để nói vào tai anh. “Hai bà đã nỗ lực hết mình để làm cái bánh tuyệt diệu đó đấy. Lớp kem phủ ngoài bánh phi thường luôn, nó ngon lắm.” Cô thở dài. “Em ở đây từ hồi tháng Ba. Mà em cũng không dám kiểm tra lượng cholesterol của mình nữa. Chứ đừng nói đến chuyện ăn kiêng, quên hẳn nó luôn.”

Ánh mắt anh hạ xuống chỗ khuôn ngực cô, và anh nhớ lại ngay hình ảnh chúng được để trần và nằm gọn trong bàn tay anh. Ký ức ấy còn mở rộng ra, bao gồm cả hình ảnh của cô nữa, mình trần, ửng lên với ham muốn và đang yêu anh với một sự phóng túng khiến anh quá cứng lại, anh gần như co lại vì đau đớn. Đối với anh, thân thể cô chả có cái gì là thừa hết cả, ngoại trừ là lúc này nó đang được bao phủ bởi quá nhiều quần áo và họ lại không được ở một mình nữa.

Anh cầm lấy ly rượu của mình. Thứ rượu Cabernet ngấm khắp người anh cũng chẳng làm gì ngăn được máu anh thôi không lưu thông mạnh như thế về phía nam nữa. Trong vòng ba giây, anh cựa quậy bút rút mãi trên ghế của mình.

Anh vẫn chưa nghĩ ra được làm sao việc làm tình với Brenna lại khớp được với cái kế hoạch của anh. Ý nghĩ đầu tiên của anh là, mặc dù nó tuyệt vời, nhưng họ không nên lặp lại nó nữa. Nhưng ý nghĩ thứ hai...

Anh với lấy tay cô và trượt nó dọc theo đùi anh, cho đến khi những ngón tay của cô chạm vào chỗ đang khuấy động lên của anh. Cô nhìn anh, mắt cô mở to, miệng cô hơi hé mở.

“Là sao?” cô thì thầm hỏi.

Anh đặt môi lên tai cô. “Em trần truồng, làm cho anh như bị đẩy xuống địa ngục rồi lại được

lôi lên thiên đường.”

Cô nuốt xuống và rút tay khỏi anh. “Mình không thể nói về chuyện đó được. Mẹ em đang ngồi ngay cạnh anh đây.”

“Anh biết. Thế mới càng hồi hộp.”

Cô vớ lấy ly nước của mình. “Anh thật đúng là không gì khác ngoài rắc rối cả.”

Anh nghiêng lại gần cô hơn nữa. “Nói với anh là em đang không ướt đi và anh sẽ ngậm miệng lại ngay.”

Cô uống một ngụm nước, rồi cố tình quay lưng lại phía anh, và bắt chuyện với người đàn ông ngồi phía bên kia cô. Nic cười lục khục. Trong khi Brenna đang phớt lờ anh đi, anh lướt ngón tay dọc theo sống lưng cô. Anh được tưởng thưởng bởi một cơn rùng mình nhẹ của cô và một cú húc tay nữa.

Gần một tiếng sau, khi các đĩa ăn đã được dọn đi, Marco đứng dậy. Đám đông yên lặng lại. Ông cầm lấy một chiếc micro gần đấy và đi đến đứng phía trước tấm bạt.

“Tôi muốn cảm ơn tất cả mọi người đã đến đây để cùng chúng tôi kỷ niệm ngày hôm nay. Lễ đính hôn và đám cưới vẫn luôn là những dịp đặc biệt, nhưng những đám cưới kiểu Ý,” - ông cười toét miệng - “chúng là cả một sự kiện.”

Mọi người cười ồ lên.

“Gia đình Marcelli có cả một lịch sử dài và đáng tự hào.”

Marco điểm lại quá trình hình thành nhà máy rượu, ông bỏ qua hết những chi tiết có liên quan đến mối thù giữa hai gia đình. Nic lắng nghe, anh quan sát đám khán giả. Lorenzo đã xoay ghế lại để ngồi nhìn thẳng chỗ con trai cụ, nhưng không bao giờ ông nhìn về phía Nic cả. Mia rút người lại khi ông bắt gặp ánh mắt cô, còn Katie thì mỉm cười. Thậm chí đến Nội Tessa cũng nâng ly rượu về phía ông nữa.

Kế hoạch mua lại Marcelli Wines của anh đã hình thành từ gần mười năm trước. Ngoại trừ Brenna, cả gia đình Marcelli đối với anh đều là kẻ thù. Anh chưa bao giờ liên kết họ vào nhóm những người mà anh cần phải quen biết cả.

Anh tự bảo mình không có gì thay đổi hết. Vậy anh có gặp mặt họ rồi thì sao chứ? Anh sẽ từ bỏ công sức hàng bao năm của anh chỉ bởi anh đã được họ đối xử tử tế trong một buổi tiệc hay sao? Anh là con người luôn theo đuổi những gì mà mình muốn, và anh muốn Marcelli Wines. Chấm hết.

Nhưng anh có một cảm giác không thoải mái, rằng dù anh rất tự tin như vậy, nhưng có cái gì đó đã đổi khác. Cái gì đó mà anh không định nghĩa được, cũng không giải thích được.

Anh xua những ý nghĩ đó đi và đưa sự chú ý của mình về lại với Marco.

“Các con gái tôi, Katie và Francesca. Tôi muốn mời mọi người nâng cốc chúc mừng cho hai đứa nó và cho hai người đàn ông mà chúng sắp kết hôn. Cho...”

Tiếng kêu ghen đột ngột của Colleen khiến ông dừng lời. Bên cạnh anh, Brenna quay lại để xem cái gì khiến mẹ cô sốc đến vậy.

“Không thể tin được,” cô nói với một niềm vui sướng thực sự. “Anh ấy đang ở đây.”

Nic cau mày. Anh nhìn thấy một người đàn ông đang đi đến chỗ họ. Anh ta cao, ăn mặc thường phục thôi, với một cái túi vải thô khoác một bên vai.

Brenna đi về phía anh ta, khiến Nic cũng bất giác đứng dậy đi theo cô. Người đàn ông đó dừng lại chỗ ánh sáng một ngọn nến đang hắt vào. Nic biết, anh chưa bao giờ gặp người đó cả, nhưng dáng vẻ anh ta quen một cách kỳ lạ.

“Có vẻ như anh đến không đúng lúc rồi,” người lạ nói với Brenna lúc cô đến bên anh ta.

“Chỉ khi anh lại định không vào hẻm trong này thôi.”

Cô đang cười thật rạng rỡ và hạnh phúc. Nic nhìn họ trừng trừng. Cái gã đàn ông này là tên quái nào thế, và sao hắn lại biết Brenna?

Chương XI

Brenna đã đoán chừng sự chuỗi sự kiện hồi hộp thóp tim trong ngày đã đạt đỉnh điểm rồi lúc cô đưa Nic đến trình diện ở bữa tiệc. Nhưng cô đã nhầm. Trò vui vẫn còn tiếp diễn, và lần này là sự xuất hiện bất ngờ của người-anh-trai-thất-lạc bấy lâu của cô.

Cô không thể nhớ được lần cuối cùng cô thấy mơ hồ về một con người như thế này là bao giờ nữa. Joe Larson có thể phá hủy mọi ước mơ và hy vọng của cô chỉ với một câu nói thôi. Cô sẽ phải căm ghét anh. Nhưng cô không làm vậy được. Cô thực sự thấy hạnh phúc khi nhìn thấy anh, một chuyện thật lạ lùng và mâu thuẫn, không thể lý giải được nữa.

“Tìm ra chỗ này có khó không?” cô hỏi.

“Không hề.”

“Anh đến đây vì tiền hả?”

Joe cười toe. “Em đón lỗng anh luôn đấy, có phải không? Có khi anh chỉ là muốn được gặp gỡ gia đình của mình thôi chứ không phải là đến để thu nhận khoản thừa kế đâu.”

“Có thật không đây?”

Anh liếc đám đông đang quan sát mình. “Có đông sự tiếp đón hơn anh dự kiến đấy.”

“Đang là buổi lễ đính hôn của hai người chị em gái của em... của chúng ta mà. Francesca, anh đã gặp hôm trước cùng em ấy, và Katie.”

“Thế có bao nhiêu người trong cái đám phụ huynh ngồi đây là họ hàng thật sự thế?”

“Nhiều hơn là anh có thể nghĩ đấy. Ít ra thì anh có thể được gặp tất cả bọn họ trong chỉ một lần thôi còn gì.”

Joe Larson, cao sáu feet (khoảng 1.83m) cộng với những cơ bắp và sức mạnh rắn chắc của một lính Navy SEAL, thực sự đã bước lui lại một bước. “Tuyệt thật.”

“Và thêm cả khoảng trăm người bạn thân thiết của họ nữa.”

“Em thực sự biết cách làm thế nào để khiến một anh chàng thấy anh ta được chào đón đấy.”

“Làm sao mà tệ bằng chuyện phải hành quân cả đêm trên đất của kẻ thù được.”

Đôi mắt sẫm màu của anh chiếu lên gương mặt cô. Biểu hiện của anh thật khó dò, nhưng cô nghĩ, có vẻ như cô đã nhìn thấy sự thận trọng trong mắt anh. Một bên khóe miệng của anh cong lại. “Có muốn cá không?”

“Không đâu.” Cô quay về phía các bàn tiệc. “Đây là Joe.”

Những tiếng rì rầm nhỏ lan ra từ đám đông. Đa phần các vị khách không biết Joe là ai, nhưng bố mẹ cô thì biết, và cả các chị em gái của cô nữa. Mia thành linh đứng bật dậy, làm đổ cả đĩa đậu và vỏ tay.

“Đây là anh trai tôi?” Cô hỏi với niềm vui thấy rõ. “Chuyện này tuyệt quá đi.”

“Mia đấy,” Brenna lẩm bẩm giải thích với Joe. “Nó là em út trong nhà. Quá lạnh so với tuổi của nó và mọi người đều yêu chiều nó hết mực. Francesca thì anh đã gặp rồi, và cái anh chàng kế bên nó là Sam, chồng sắp cưới. Katie đứng góc kia kìa, và cạnh chị ấy là Zach, chồng sắp cưới của chị ấy. Nội Lorenzo là ông cụ trông dữ tợn ấy. Vợ ông, nội Tessa, đang ngồi bên cạnh, còn ngoại M thì đang ngồi cạnh bạn của ngoại.”

Cả gia đình Marcelli chậm rãi tiến về phía họ. Bố mẹ Brenna đi đến trước tiên. Nước mắt dâng đầy trên mắt mẹ cô và bố cô trông rất choáng váng. Cũng dễ hiểu. Ngoài những bộ phim dài tập mùi mẫn, những sự kiện kiểu này đâu có mấy khi diễn ra.

Brenna hắng giọng. “Vây, mọi người làm quen nào, đây là Joe. Joe à, đây là bố mẹ của e... ừm, bố mẹ của chúng ta chứ, Colleen và Marco Marcelli.”

Có một khoảng ngưng nghịu, không ai động đậy được gì cả. Rồi cuối cùng, Joe tiến đến chỗ bố họ và đưa tay ra. Họ bắt tay nhau. Rồi Joe lo ngại nhìn sang mẹ họ, người vẫn đang tiếp tục khóc.

“Bà không sao chứ ạ, ma’ám?”

Bà chớp mắt mấy lần, rồi rướn tới và chạm lên khuôn mặt anh. “Có thật là con đấy không?”

Trông còn hơn là chỉ có một chút ít không thoải mái, anh gật đầu. “Cháu là Joe Larson.”

Hai bà đi đến, cùng với Nội Lorenzo. Các chị và em gái của Brenna bám sát ngay sau họ. Nội Tessa rút ra quyển kinh của mình.

“Chúa phù hộ cho gia đình chúng con,” nội thì thầm.

Nội Lorenzo đi đến gần và vỗ vai Joe. “Ta thấy hình ảnh của cha ta ở cháu rồi đây.”

Brenna nghiêng người lại gần anh. “Em chưa được nhìn ảnh của cụ nội, nên em không thể nói với anh được thế là tốt hay xấu đâu.”

Nội Lorenzo phớt lờ câu nói của cô đi. “Chào mừng cháu, Joe Larson.” Rồi ông cau mày. “Joe à. Không ổn chút nào. Lẽ ra cháu sẽ được đặt tên là Antonio, theo tên của cha ta.”

Joe so người lại, “Thật không may cho cháu, phải không ạ?”

Có một khắc im lặng, rồi mọi người bật cười. Nội Tessa đẩy ông chồng mình sang bên và vươn người để cấu một cái vào má Joe. Brenna rất hài lòng khi thấy người anh trai hùng dũng của cô phải rụt người lại. Nội Tessa quả là có thứ sức mạnh nào đó với những ngón tay già nua của nội. Ngoại Gramma khoác tay các cháu gái mình, đưa Katie và Mia đến làm quen với anh.

Mẹ cô rồi cũng thôi khóc, cứ lặp đi lặp lại mãi, “Đây là con trai tôi.” Bố cô thì trông rất mãn nguyện, ông chỉ đơn giản là mỉm cười nhìn đứa con đầu lòng của mình.

Brenna bước lui lại để được nhìn buổi sum họp của cả gia đình với Joe. Kệ cho sự tồn tại của anh có ảnh hưởng rất nhiều đến cô, cô vẫn quý anh ngay từ lần đầu cô gặp anh. Giờ anh đã ở đây rồi, và qua những phản ứng của mọi người, cô có thể thấy anh đang được chào đón với những vòng tay rộng mở.

Cũng không phải là một điều ngạc nhiên gì, cô tự bảo mình khi Nội Lorenzo xích lại gần anh hơn và thấp giọng lại nói cái gì đó. Không nghi ngờ gì là ông chủ của Marcelli đang nhắc đến khả năng được thừa kế nhà máy rượu của anh. Chỉ có những kẻ ngốc mới từ chối một món thừa kế như thế, và Joe thì trông chả giống một kẻ ngốc chút nào. Cô sẽ mất tất cả, chỉ bởi vì cô không có được dương vật giống bọn họ.

“Cha mẹ chưa bao giờ muốn cho con đi cả,” mẹ cô nói. Bà cứ chạm mãi vào tay Joe, như để tự đoan chắc với mình là anh đang thực sự ở đây rồi. Hai bà cũng sáp vào nữa, và Brenna nhận thấy Joe đang có cái vẻ của một con thú bị sa bẫy. Thật kỳ lạ, cô lại thấy mình phải có trách nhiệm với anh, tức là cô nên giải cứu cho anh thôi.

“Okay, được rồi mà,” cô nói, chen vào giữa Joe và cả gia đình. “Cho anh chàng này một hai phút để anh ấy thở đã chứ. Con sẽ dẫn anh ấy vào nhà để anh ấy nghỉ ngơi đã. Sao mọi người không quay lại và đáp ứng mỗi tò mò của những vị khách của chúng ta nhỉ?”

Mẹ cô ngập ngừng. Brenna nghiêng lại gần và ôm lấy bà. “Con không để anh ấy đi mất đâu mà,” cô thì thầm. “Nhưng con nghĩ buổi gặp gỡ đầu tiên như thế này là đông đúc quá.”

Mẹ họ gật đầu. Nước mắt lại ngập đầy mắt bà. “Chúng ta hạnh phúc lắm vì con đã đến đây.”

Joe gật đầu rất nhanh. “Cám ơn ạ.”

Cái từ ‘ma’am’ vẫn còn treo lơ lửng ở cuối câu, dù nó không được phát ra thành tiếng. Brenna tự hỏi liệu có khi nào anh sẽ thực sự nghĩ Colleen Marcelli là mẹ của anh không nữa.

“Cháu có thể quay lại sáng mai,” anh nói. “Chúng ta có thể, à, nói chuyện.”

“Quay lại?” Nội Lorenzo kêu lên vẻ bị xúc phạm. “Cháu định đi đâu chứ?”

“Đến một khách sạn nhỏ. Cháu đã nhìn thấy một cái không xa đây lắm.”

Brenna co người lại. “Anh không nên nói thế.”

Cô còn chưa kịp nói tiếp thì hàng loạt các câu nói đã nổ ra.

“Cháu phải ở lại đây,” Nội Tessa nói rất cứng rắn. “Cháu là gia đình mà.”

“Sẽ không phiền phức gì đâu,” Ngoại M nói với anh.

“Chuyện anh bỏ đi sẽ không xảy ra được đâu,” Mia nói, cười ngoác miệng.

Brenna nhìn anh và nhún vai. “Đôi khi chỉ đơn giản là sẽ dễ dàng hơn nếu ta biết điều mà đầu hàng đi thôi.”

“Chắc vậy. Vậy cháu dò chừng là cháu có thể ở lại ít bữa.”

“Kế hoạch tốt đấy,” cô lẩm bẩm.

Joe cầm cái túi bố của mình lên. Brenna nhìn về phía bàn tiệc và tự hỏi cô có nên nói gì đó với Nic, rằng cô sẽ quay lại với anh, mấy phút nữa thôi. Rồi Joe dợm bước về phía ngôi nhà và cô vội vã chạy theo anh.

Mấy người phục vụ đang ở hết trong bếp. Brenna lấy một đĩa thức ăn, một chai rượu, và hai cái ly, rồi đi sang phòng khách.

“Ngồi đây đi,” cô nói, hất đầu về phía cái bàn lớn.

Joe đặt cái túi xuống sàn nhà, rồi kéo một cái ghế ra và ngồi xuống. Anh nhận lấy đĩa đồ ăn cô đưa cho, cùng với thìa và đĩa.

“Tất cả chỗ rượu này là cho anh đấy à?” anh hỏi.

Cô bật cười. “Đừng có toát mồ hôi như thế. Em không định để anh say mềm đâu. Em chỉ nghĩ là nó sẽ có thể giúp đẩy bớt phần khó khăn đi thôi. Hơn nữa, Marcelli Wines là tài sản thừa

kế của anh mà. Cứ nghĩ như đây là khởi đầu cho khóa học của anh đi. Chuyện thừa kế không đến không đâu, phải bỏ chút gì ra luyện tập chứ.”

Anh lờ đi câu tuyên bố đó của cô và nhìn về phía bếp. “Em có tí bia nào không?”

“Đồ hai lúa,” cô lẩm bẩm, mở chai Cabernet hết sức thành thạo. Sau khi rót cho mỗi người họ một ly, cô kéo cái ghế đối diện anh và ngồi xuống.

“Anh ổn không?” cô hỏi.

Anh cắn một miếng thịt gà. “Chắc rồi.”

“Trông anh có vẻ hơi sốc.”

Đôi mắt sẫm của anh nheo lại. “Còn lâu anh mới thế.”

Cô bật cười. “Nhạy cảm, phải không? Chuyện này có liên quan gì đến cái danh tiếng nổi loạn đầy sóng gió của bọn anh không vậy? Anh thực sự biết đến năm mươi bảy cách để có thể trừ khử em à?”

Anh nhai mà không thềm nói gì cả, Brenna uống chỗ rượu của cô và quan sát gương mặt anh. Anh có nước da của người Ý nhiều hơn là người Ai-len, nhưng dáng vẻ của anh thì đúng là pha trộn của cả hai.

“Có nghĩ lại về việc đã đến đây không?” Cô hỏi.

“Anh đã qua cái đoạn đó mất rồi.” Anh cầm cốc của mình lên và chau mày nhìn cái thứ bên trong.

“Theo đúng như quy trình thì anh sẽ phải thấy ngưỡng mộ màu sắc của nó,” cô bảo anh. “Phải biết cảm kích sự pha trộn tinh tế giữa sắc tím và sắc đỏ. Rồi, tiếp theo là thưởng thức mùi hương của nó.” Cô giải thích. “Có mùi anh đào, chocolate, một ít mùi trái đào nữa.”

Anh hít hít vào. “Nó có mùi như mùi rượu vậy.”

Cô rúm người lại. “Phải rồi. Tiếp nào, nhấp một ngụm đi. Hãy để thứ chất lỏng đó lan khắp lưỡi anh, nếm trái lấy toàn bộ...”

Đến khoảng ngụm rượu thứ ba thì Joe ho sặc, anh nuốt nuốt vào, nhún vai, và đặt cái ly lên bàn. “Không tồi.”

“Món vang này đã giành được đến chín mươi hai trên một trăm điểm của các Chuyên gia rượu vang đấy,” cô nói, đã có phần uể oải. “Nó được các nhà phân phối ưa chuộng đến mức người ta đã đề nghị chúng em tăng giá bán lẻ cho mỗi lô lên gần gấp đôi cơ đấy. Em đã có được một Huy chương vàng cũng nhờ nó.”

“Nó ngon đấy.”

Cô dựa lưng vào thành ghế. “Thế chứ, cảm ơn.”

Làm thế nào mà nội cô có thể cân nhắc đến chuyện giao lại tất cả cho người đàn ông chỉ biết nói thứ rượu quý giá đó của họ là ‘ngon’ chứ? Nó không ổn, hầu như là nực cười nữa. Cô sẽ phá ra cười ngay, nếu như cái cơn đau trong cô nó dịu được, dù chỉ là một chút ít.

Cánh cửa phía nhà bếp bật mở và Mia bước vào. “Xin chào, Joe,” cô nói, đi về phía họ.

Anh nhìn cô đầy thận trọng.

Mia ngồi ghé lên bàn và cúi về phía anh. “VẬY, anh chàng khổng lồ, ở nhà còn nhiều anh chàng như anh không?”

Joe giả bộ nhìn đồng hồ đeo tay. “Không phải là em thức hơi khuya quá sao?”

Mia cười toe. “Em mười tám rồi, Anh Trai à. Lớn hết rồi.”

Brenna vẫy vẫy tay về phía cửa ra vào. “Để mai hãy tra tấn Joe đi. Anh ấy đủ sợ hãi lắm rồi.”

Ánh mắt sắc nhọn của anh quay ngoắt sang cô. “Em nói gì đấy?”

“Rằng anh đang không thoải mái lắm. Đó là chuyện hoàn toàn dễ hiểu mà.”

Mia bĩu môi giận dữ. “Nhưng em muốn hỏi chuyện về những anh bạn của anh ấy.”

“Để sau đi.”

Cô em út của cô phớt lờ đi cái gợi ý ấy. “VẬY, nếu anh đã không muốn nói về bản thân mình, nói về chúng ta thì sao? Chúng ta đã là gia đình chưa?”

Anh nhún vai, “Xin lỗi, chưa đâu.”

“Brenna nói là Nội Lorenzo định sẽ để lại tất cả cho anh. Thế sẽ thú vị lắm.”

Biểu lộ của Joe trở nên thật khó dò. “Có thể.”

Mia lắc lắc đầu. “Không phải lo đến chuyện làm tổn hại gì đến em đâu. Em chưa bao giờ có ý tưởng làm việc ở đây hết. Em chắc là các cô cháu gái sẽ được nội chia tiền, thế là đủ hạnh phúc cho em rồi. Nhưng dù vậy, nhà máy rượu vẫn là một món quá lớn.”

“Một món đáng giá cả bốn mươi triệu dollar,” Brenna lẩm bẩm, cảm thấy bụng cô đang nôn nao.

Joe chau mày. “Ông cụ thậm chí còn chưa biết anh cơ mà.”

“Chả sao cả,” Brenna bảo anh. “Những vị ông nội kiểu Ý truyền thống thích được để lại công việc kinh doanh của gia đình cho cháu trai. Phải là anh rồi.”

“Anh sẽ đồng ý chứ?” Mia hỏi đầy háo hức. “Nếu mà là em thì em sẽ đồng ý ngay lập tức. Ý em là, cứ đồng ý đi, rồi sau đó anh có thể bán nó đi hoặc để cho Branna điều hành mọi thứ cho.”

“Cảm ơn,” Brenna nói.

Cô muốn bỏ chạy khỏi căn phòng này, nhưng nó cứ giống như đang được chứng kiến một vụ tai nạn ô tô vậy. Cô không thể nào chạy thoát khỏi nó được, dù nó sắp đè nát cô đến nơi rồi.

“Anh sẽ không từ chối,” Joe thừa nhận. “Nhưng đã có gì đâu.”

Brenna nuốt vào khó khăn. “Sẽ có mà. Đến lúc ấy hãy cố mà tỏ ra thật sững sốt nhé. Làm vậy sẽ khiến ông nội em thấy hạnh phúc.”

Mia nhảy xuống khỏi cái bàn. “Okay, em đi đây. Nhưng mà mai em sẽ bám anh cả ngày đấy. Chúng ta có thể hiểu nhau rõ hơn và anh có thể kể cho em nghe về tất cả những anh bạn to xác của anh nữa.”

“Anh nóng lòng không thể đợi được rồi đây,” Joe lẩm bẩm và quay lại tập trung vào bữa tối của mình.

Brenna thấy dễ chịu bởi mấy phút im lặng tiếp đó. Cô phải trấn tĩnh lại, để nghĩ xem làm thế nào để cư xử cho được bình thường nhất. Chuyện này có phải là tin gì mới mẻ nữa đâu. Cô đã biết rồi thế nào Joe cũng sẽ xuất hiện ở đây, và nếu như anh có...

Có lẽ, Nội Lorenzo sẽ không để lại tất cả mọi thứ cho anh đâu, cô tự bảo mình, dù cô chả tin tưởng mấy vào những lẽ đó. Có lẽ...

Cô thở dài. Có lẽ cô nên làm quen dần với với cái thực tế là khả năng được điều hành Marcelli Wines của cô chỉ còn là con số không thôi. Cô đã có kế hoạch của cô rồi, có cơ hội để thành công với xưởng rượu của riêng cô. Thế là tốt rồi. Còn hơn cả tốt nữa. Nó tuyệt.

Năm phút sau, Joe đã xong bữa tối. Brenna dẫn anh lên tầng, đến một căn phòng dành cho khách ở cuối hành lang.

“Anh có phòng tắm riêng nhé,” cô nói, mở cánh cửa phòng ngủ. “Cứ ngủ muện đến chừng nào anh thích.” Cô cười nhả. “Trừ khi là anh lại muốn tham gia bữa tiệc tiếp.”

“Không, cảm ơn.”

Anh ném cái túi xuống sàn, rồi băng tới chỗ cửa sổ. Nó nhìn thẳng xuống khoảng sân sau. Từ đây, anh có thể nhìn thấy mọi người đang đi lại dưới ấy.

“Có thấy tiếc vì anh đã đến không?” anh hỏi, không nhìn cô.

“Không. Sao anh lại hỏi vậy?”

“Sự có mặt của anh có thể sẽ làm thay đổi nhiều chuyện.”

“Nội cũng là ông của anh mà. Dù anh chỉ mới biết về chúng em, anh vẫn là một phần của gia đình.” Cô tự thăm dò trong lòng chính mình. “Em không thể nào thấy tiếc vì có anh tồn tại được.”

Anh mỉm cười với cô. “Được rồi, cảm ơn em.”

“Không có gì đâu,” cô đi đến bên cửa sổ, đứng cạnh anh. “Em biết, tất cả những chuyện này có hơi quá, nhưng rồi anh sẽ quen dần với chúng em thôi.”

“Anh còn đang phải định thần để nhớ được hết những cái tên đây.”

Anh to lớn, cao, và mặc dù cô chỉ đùa thôi, nhưng anh rõ ràng là biết đến năm mươi bảy cách để hạ cô thật. Nhưng như vậy không có nghĩa là lúc này anh đang thực sự thoải mái.

“Anh có bao giờ nghĩ đến chuyện gia đình thực sự của mình sẽ như thế nào không?” cô hỏi.

“Đôi khi.” Anh kéo rèm cửa lại. “Nhưng anh chưa bao giờ mừng tượng ra cái gì đó kiểu thế này cả.”

“Em cũng sẽ vậy thôi. Ai mà có thể tưởng tượng ra những thứ như Marcelli chứ?” Cô chạm vào tay anh. “Em phải quay lại với bữa tiệc đây. Có muốn sau đó em sẽ quay lại để kiểm tra xem anh thế nào rồi không?”

Anh cau có. “Không.”

Cô cười khúc khích. “Được rồi. Vậy, gặp lại anh sáng mai nhé.” Cô đi về phía cửa. “Anh sẽ vẫn còn ở đây, phải không?”

“Thế em nghĩ sao?”

“Rằng nếu anh mà bỏ chạy thì sẽ không xứng đáng với con người thực sự vốn có của anh đâu.”

“Khá lắm.”

Cô mở cửa và bước ra ngoài hành lang. “Dù cho mọi chuyện có thế nào, em vẫn rất vui vì cuối cùng anh đã quyết định đến đây, Joe ạ. Ngủ ngon.”

Những tiếng rì rầm từ các bàn tiệc về người lạ mới xuất hiện lan truyền được đến chỗ Nic gần như cùng lúc với việc anh chợt đoán ra sao anh ta trông lại quen đến thế và anh ta là ai. Người con trai-thất-lạc-bấy-lâu của nhà Marcelli.

Marco cuối cùng cũng quay lại với chiếc micro. Ông trông vẫn chưa hết sốc hân, nhưng hạnh phúc.

“Chúng tôi có một điều ngạc nhiên lớn,” ông tuyên bố với đám đông. “Sau rất nhiều năm dài, cuối cùng đứa con trai đầu lòng đã về lại với chúng tôi.” Ông chờ cho những tiếng xì xầm lắng xuống. “Joe sẽ ở lại đây với chúng tôi mấy hôm nữa, nên tất cả mọi người rồi sẽ có cơ hội để

gặp gỡ nó. Còn lúc này, tôi muốn quay trở lại với lý do chính của bữa tiệc tối nay và chúc mừng cho lễ đính hôn của hai con gái tôi, Katie và Francesca.”

Nic nâng cốc của mình lên. Brenna đã đi vào nhà với anh trai cô và vẫn chưa trở ra. Anh không chắc nữa, sao chuyện đó lại thành vấn đề, hay tại sao anh lại cứ phải bận tâm đến, nhưng anh cứ liếc mắt liên tục về phía cánh cửa sau của ngôi nhà. Những làn sóng cảm xúc trào lên khi anh chứng kiến cô vội vã chạy đến chỗ gã trai lạ mặt đó đã tan đi rồi, để lại sau nó một tấm màn mơ hồ. Sao anh lại phải để tâm đến chuyện Brenna có mối quan hệ với một gã nào khác chứ? Anh và Brenna có là gì của nhau đâu. Anh không có quyền đòi hỏi gì với cô hết. Không thể nào anh lại thấy ghen tuông được.

Cái phần lý trí trong anh an ủi anh rằng, có một giải thích rất hợp lý cho chuyện đó. Là bởi cái phần đàn ông trong anh chỉ là lại đang ham muốn cô thôi. Anh cố hết sức để nhớ đến kế hoạch của anh, và cả chuyện tại sao nó quan trọng đến thế. Không có chuyện cá nhân gì hết, anh tự nhắc nhở mình. Chỉ có công việc thôi.

Và cái kế hoạch đó của anh có vẻ đang có chút bất ngờ mới đây... ít ra là ở cái thời điểm này. Sự tồn tại của một người thừa kế nam có thể thay đổi mọi chuyện. Lorenzo Marcelli không gì khác ngoài một ông già cổ hủ, và những ông già gia trưởng kiểu Ý đó bao giờ chả giao lại cơ nghiệp của gia đình cho đứa con trai đầu lòng. Liệu như vậy có đồng nghĩa với việc Marcelli Wines sẽ không còn để bán nữa? Hay là anh chỉ phải chờ đợi thêm thôi?

Joe Larson không có vẻ gì là sẽ có hứng thú với chuyện gắn bó lâu dài với cả một nhà máy rượu cả. Nic khá chắc là anh có thể thuyết phục được anh ta bán lại nhà máy, ôm lấy đồng tiền mà rút lui.

Nic vẫn cứ nhìn chăm chăm vào ngôi nhà, cho đến khi Lorenzo dừng lại trước mặt anh. Ông già nhìn anh giận dữ.

“Không có tên Giovanni nào được chào đón đến đây hết.”

Nic cho tay vào túi quần. “Thật đáng ngạc nhiên.” Anh lắc lắc đầu. “Ông chưa bao giờ thấy mệt mỏi với quá khứ hay sao? Nó đã qua rồi. Có còn ai bận tâm đến những gì đã xảy ra từ hơn sáu mươi năm trước nữa đâu?”

“Có ta.” Hai hàng lông mày của ông cụ Lorenzo đập lại thành một. “Ta biết sự thật.”

“Sự thật là Antonio Marcelli đã thuê dệt nên mọi chuyện. Có chuyện gì đó đã xảy ra với ruộng nho của ông ta, và thay vì thừa nhận sự thật đó, ông ta đổ lỗi cho cụ nội tôi. Antonio ghen tức với thành công của bạn ông ta. Đó là cái vở cũ quá rồi.”

Lorenzo nhìn chăm chú vào anh cả một lúc lâu. “Mi nghĩ là mi biết quá nhiều,” cuối cùng ông cụ nói. “Rằng những cái mới luôn là cái tốt hơn. Chuyện gì xảy ra cũng đều có nguyên do của nó cả. Mi cho là gia đình mi là nạn nhân, bị buộc cho cái tội mà mình không làm. Nhưng mi có chắc không? Mi đâu có mặt lúc mọi chuyện xảy ra. Mi biết gì về sự thật hả?”

Mia ập đến bên Lorenzo. “Nội đang tra khảo vị khách của chúng ta đấy à?”

“Chúng ta đang nói chuyện về ngày xưa.”

Mia chớp mắt. “Nội ơi, đang là bữa tiệc đính hôn mà. Nội phải làm cái gì vui vẻ một chút chứ. Sao nội không dẫn nội Tessa ra nhảy một bài và làm cho nội vui?”

“Chưa được. Còn nó...” Ông sấn lại gần Nic.

“Ông đang cố gây chiến, có phải không?” Nic hỏi. “Tôi không đáp trả lại ông đâu.”

“Có lẽ là không, nhưng rồi mi sẽ làm cái gì đó.” Đôi mắt Lorenzo nheo nheo lại. “Mi muốn làm gì với cháu gái của ta thế?”

Mia rúm người lại. “Nội à, nội sẽ không thực sự thích hỏi cái câu đó đâu. Ý cháu là, sẽ thế nào nếu Nic trả lời thật lòng chứ?”

Ông già bước lui lại. “Không phải lúc này, không phải lúc khi khách khứa đang ở quanh đây thế này. Nhưng sớm thôi. Người và Ta, chưa giải quyết xong đâu.”

Nic thích cái ý tưởng thách thức đó. “Tôi trông đợi đến cuộc gặp tiếp theo của chúng ta đây.”

Lorenzo lẩm bẩm câu gì đó tiếng Ý, rồi hăm hăm bỏ đi. Mia nhìn theo ông cụ.

“Có muốn em nói cho anh biết ông đã nói gì không?” cô hỏi.

“Không.”

“Thế cũng tốt. Vì nó không được lịch sự lắm đâu.” Cô khoác tay anh. “Đây là bữa tiệc tuyệt nhất đấy. Em không hề nghĩ là nó lại thú vị thế này. Anh Joe xuất hiện, rồi anh phải chống trả lại

với nội em nữa. Thế, anh nghĩ thế nào về người anh trai mới trình diện của bọn em? Một anh chàng khổng lồ, phải không? Dễ thương, nhưng mà rất khó chịu. Anh ấy còn cứ khẳng khẳng là em vẫn còn là một đứa bé nữa chứ. Ý em là, thử nghĩ xem, có thực sự tẻ lẩm không nếu em muốn được gặp một vài anh bạn đẹp trai trong đội quân Navy SEAL của anh ấy chứ?”

“Những gì anh thực sự nghĩ là thật anh thấy mừng quá vì mình được làm con một.”

Mia thở ra giận dữ. “Ôi, làm ơn đi mà. Em là cô em lý tưởng nhất rồi còn gì. Em vẫn còn độc thân và chỉ mấy tuần nữa thôi là em học xong trung học. Giờ là thời gian để được thả lỏng và tự do một chút chứ. Khi năm học bắt đầu rồi, em sẽ lại phải đứng đắn và nghiêm túc ngay thôi. Thế, nếu em không thể làm được chuyện gì với các anh chàng Navy SEAL lúc này cả, thì đi dạo vài vòng trên cái motor của anh có được không?”

Anh bỏ tay cô ra khỏi tay anh. “Em buộc tội anh là kẻ chuyên gây rắc rối, nhưng em mới chính là người cần được trông nom cho cẩn thận đấy.”

Môi cô cong lại. “Thật à? Thế anh có muốn làm người trông nom không?”

Anh bước lui lại. “Đừng có tiến thêm, Mia. Anh không phải để dành cho em đâu.”

“Nói như vậy có phải tức là anh là để dành cho Brenna không?” Cô bật cười khanh khách. “Không hề gì. Em biết, anh sẽ không trả lời câu hỏi đó đâu. Đi nào. Anh có thể nhảy với em đến khi nào chị gái em đến giải cứu cho anh.”

Anh nhìn về phía các cặp đôi đang ôm nhau nhảy, rồi lại quay lại nhìn cô-mèo-con-gọi-cảm-mười-tám-tuổi trước mặt anh. “Không phải mấy điệu slow.”

Cô thở hắt ra. “Rồi. Không có đụng chạm gì hết. Mấy người lớn bọn anh có chuyện gì vậy nhỉ? Tất cả các anh sao mà câu nệ quá thế.”

“Không phải câu nệ, mà là sợ. Tất cả chúng tôi đều rất sợ hãi.”

Brenna tháo đôi xăng đan của cô ra và ngồi lại trên bậc thang trên cùng trước cửa. Hơn hai giờ sáng rồi, và dù cô biết, cô phải quay về nhà luôn, cô vẫn không muốn đi. Cũng không hẳn là cô muốn ở lại. Ở bên Nic làm cô thấy bồn chồn.

Cô nhìn lên bầu trời đêm. Khoảng cách đủ xa để những vì sao vẫn còn nhìn thấy được. Hàng trăm ánh sáng phản chiếu trên bầu trời đêm như kim cương lấp lánh trên tấm màn nhung đen.

“Mia cần phải có người coi sóc cẩn thận,” Nic thì thầm.

Brenna cười khúc khích. “Chắc vậy rồi. Em nghĩ nó đã làm anh Joe chết khiếp.”

“Con bé bảo anh nó muốn gặp mấy anh bạn của anh trai em. Nó mới có mười tám tuổi.”

“Mia lúc nào cũng già hơn tuổi. Anh đừng quên là nó học cao đẳng từ hồi mới mười sáu và nó đã từng đính hôn nữa. Nó còn từng trải hơn em nhiều hồi em bằng tuổi nó.”

“Rồi ngày nào đó sẽ có kẻ chớp lấy những lời tán tỉnh đầy của con bé, và khi đó nó sẽ ở đâu?”

Brenna quay sang nhìn người đàn ông đang ngồi cạnh cô. “Thì ở trên giường của một ai đó.”

Anh lo ngại. “Mình đang nói chuyện về em gái út của em mà.”

“Thì sao? Quan hệ chị em gái giữa con bé với em không đủ để ngăn nó không ngủ với ai đó được.”

Nic nhìn cô. “Em ổn không?”

“Về chuyện của Mia? Em ổn.”

“Không phải về Mia. Về Joe.”

“À, chuyện đó à. Em có thể nói là em không muốn nói về chuyện đó được không?”

“Chắc rồi.”

Cô nghĩ đến những chuyện đã xảy ra. “Sự xuất hiện của anh ấy thay đổi mọi thứ. Anh ấy cũng quan tâm đến chuyện thừa kế nữa. Mà có ai lại không chứ? Nó là cả một đồng tiền.”

“Ông nội em vẫn còn chưa nói gì hết mà. Có khi ông cụ chỉ muốn để em chờ đợi trong hồi hộp ít lâu thôi.”

Cô nhìn anh và cố mỉm cười. “Ồ, chắc rồi. Phải suy nghĩ tỉnh táo vậy chứ. Thế mới giống cánh con trai.”

Anh nhún vai. “Anh nghĩ vậy thật mà, Brenna. Lorenzo có thể là một ông già cổ hủ, nhưng ông cụ không đại dột gì đâu. Làm sao ông có thể giao lại tất cả cho một người không biết tí gì về rượu vang chứ?”

Cô muốn vô cùng có thể tin tưởng vào những lời Nic nói, và mặt khác, những gì anh nói cũng có lý. “Được rồi, em sẽ cố gắng trấn tĩnh lại.”

“Tốt.”

Cô thở dài. “Mia nói là nội em đã cố tình thách thức anh.”

“Con bé phóng đại lên đấy.”

“Em xin lỗi nếu mọi chuyện có khó chịu quá.”

“Bọn anh nói về mối thù đó, bảo vệ cho hai phía khác nhau, tất nhiên. Đừng lo lắng thế. Anh có thể tự bảo vệ mình được.”

Cô không nghi ngờ gì chuyện đó cả. Nic còn hơn là có thể ấy chứ.

“Thật là một buổi tối nhiều sự kiện,” cô nói, co chân lại ngồi bó gối. “Thế anh thấy sao? Đây là lần đầu tiên anh đến dự một bữa tiệc kiểu Marcelli mà.”

“Rất nhiều bất ngờ. Màn xuất hiện của anh trai em là một món chiêu đãi có một không hai đấy.”

“Em biết chứ. Em hy vọng là hôm đám cưới đôi chúng em sẽ không có thêm chuyện gì bất ngờ hơn thế này nữa.”

Họ ngồi cạnh nhau, đủ gần để khi anh dịch chuyển, vai anh chạm vào vai cô. Trong màn đêm yên tĩnh, cô thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng anh thở nữa. Làn da cô nhói lên với cái nhận biết ấy.

“Chúng mình cần phải nói về chuyện đó,” anh nói.

Ôi, không, không đâu. “Em không chắc là em còn đủ năng lượng để chịu thêm được một chuyện gì nữa đâu.”

“Mình đã không dùng biện pháp tránh thai nào cả.”

Mấy từ đó nổ tung trong đầu cô. Cô khẽ chửi thầm. Không thể nào. Hoàn toàn không thể. Cô vẫn luôn cẩn thận hơn thế cơ mà. Chưa bao giờ trong đời, thậm chí là cả trong những tháng ngày của nhiều năm về trước, khi cô còn đang yêu Nic, cô cho phép mình buông thả đến mức

không thêm nghĩ gì đến chuyện tránh thai cả.

Cô duỗi chân ra, hai tay ôm quanh bụng. Đang từ chuyện sức hút giới tính chuyển sang một nỗi sợ hãi kinh hoàng chỉ trong chưa đầy mười lăm giây. Rồi cô chột nhẹ người. Ơn Chúa, cảm ơn khoa học hiện đại và mấy viên thuốc tránh thai.

“Với anh thì không có vấn đề gì về chuyện sức khỏe hay bệnh tật gì đâu,” anh nói tiếp. “Nhưng còn có những khả năng khác nữa.”

Anh nói nghe thật bình tĩnh quá. Cô mà ở vào vị trí của anh, chắc cô phải khản giọng vì sợ mất.

“Em vẫn đang dùng thuốc,” cô nói nhanh với anh. “Em đã định sẽ thôi dùng thuốc hồi em và Jeff chia tay, nhưng bác sĩ của em có cảnh báo dùng uống ngay sẽ có thể gây ảnh hưởng đến tâm lý. Với tất cả những chuyện với nội và nhà máy rượu, cộng với cả quyết định gây dựng xưởng rượu mới của riêng em nữa, có vẻ như chưa phải là thời điểm tốt để đương đầu với chuyện bất ổn ấy.”

Anh nhìn cô. “Em không phải giải thích về việc vẫn đang dùng thuốc với anh đâu. Anh chẳng có tư cách gì mà phán xét hết.”

“Em cũng đoán là không.”

Giờ, khi anh đã nhắc đến chủ đề đó rồi, cô không thể tránh được việc nhớ lại những gì họ đã làm và cả chuyện mọi thứ đã diễn ra nhanh đến mức độ nào nữa. Một giây trước họ còn đang nói chuyện, và giây sau đó quần áo họ đã bay đi hết và cơ thể họ đã hòa làm một. Mọi tế bào

trong cô rung lên bởi cái ký ức đó.

“Mình đã luôn có cái ảnh hưởng đó đến nhau,” cô nói, không dám nhìn vào anh. “Vậy mà em đã nghĩ chúng đã hết rồi.”

“Hình như là vẫn chưa.”

Cô không thể nghe ra được anh nghĩ chuyện đó là tốt hay xấu nữa.

“Anh vẫn cố tách biệt chuyện cá nhân và chuyện công việc,” anh nói.

Cô hắng giọng. “Giữa chúng mình đã có quá nhiều chuyện trong quá khứ. Giữa cái thực tế là mình đang hợp tác làm việc cùng nhau, cùng với cả những chuyện ngày xưa nữa, chuyện xảy ra hôm nay cũng chỉ là một phần trong đám đó thôi.”

“Anh cũng chắc nó là vậy.”

Quý ạ. Đó không phải là câu trả lời mà cô muốn, Cô muốn rằng cuộc tái hợp thân mật kiểu vừa rồi của họ cũng phải có chút ý nghĩa gì đó với anh. Nếu như những đam mê vẫn còn đấy, thì không phải cả những điều khác nữa của ngày xưa cũng phải vẫn còn đó và chỉ là đang ẩn giấu trong một lớp vỏ bọc hay sao? Có phải cô mong muốn vậy không?

“Phụ nữ thường coi anh như một biểu tượng tình dục, nên những gì xảy ra tối nay cũng không phải là bất ngờ.”

Cô bật cười. “Sao cơ?”

Anh mỉm cười rất tự tin. “Phụ nữ vẫn luôn muốn anh mà.”

“Kiểu như luôn có cả đám bọn họ lúc nào cũng theo đuổi thèm muốn anh hả?”

“Đám phụ nữ ở văn phòng đánh giá là anh có cái mông rất tuyệt. Maggie kể với anh thế.”

“Em thấy thật sướng sướng là vẫn có đủ chỗ để chứa được cả anh và cái tôi tự mãn to lớn của anh trong cùng một căn phòng đấy.”

“Này, anh không hề bịa chuyện nhé. Anh chỉ đang truyền đạt lại thông tin thôi.”

“Vậy, vì em ghét a dua theo số đông, nên em sẽ cố hết sức để kiểm chế bản năng của mình lại.”

“Không phải làm thế vì anh đâu.”

Cô không dám chắc đó là một lời mời chào hay lại là một câu trêu ghẹo tiếp nữa. Không phải là cô không bị cảm dỗ, mà là cô đã đùa với lửa quá đủ cho buổi tối nay rồi, nên có lẽ cô nên dừng lại khi cô còn chưa bị tổn thương, và còn phải thấy biết ơn nữa vì cô đã rút ra được một cách dễ dàng

Cô đứng dậy. “Đến lúc em phải về rồi. Vậy anh cứ tiếp tục tưởng tượng đến cái câu lạc bộ người hâm mộ của anh đi nhé.”

“Thế nếu anh cho em làm chủ tịch câu lạc bộ thì sao? Em sẽ làm rất cừ công việc đó.”

“Chỉ trừ khi mức lương đủ để em trả món nợ cho anh đã.”

Anh đứng dậy và theo cô ra xe. Đến đó rồi, anh mở cửa xe cho cô và cô chui vào trong. Cô cuốn cửa kính xuống rồi đóng cửa xe lại.

Anh cúi xuống và chạm vào má cô. “Chỉ là nó đã xảy ra thôi,” anh nói. “Chúng mình trưởng thành hết rồi. Mình sẽ xoay sở được.”

Cô gật đầu. Nhưng thực sự, cô không biết cô có thể xoay sở được không nữa, nhưng cô đâu có nhiều lựa chọn đâu.

Anh toét miệng cười. “Thật là một bữa tiệc rất khủng đấy.”

“Hey, thì em biết làm thế nào để cho một anh chàng có một khoảng thời gian đáng nhớ mà.” Cô nở má, “Tạm biệt, Nic.”

“Lái xe cẩn thận.”

Anh đứng thẳng lên và bước lui lại. Cô vào số rồi lái xe hướng về phía con đường cái. Về nhà.

Nhưng cô thấy như cô đã để lại một phần của mình ở đó rồi.

Chương XII

Brenna đứng bên chiếc xe tải, nhặt đại lấy một chùm nho Carbenet. Xem xét kĩ màu sắc của chúng để chắc là chúng đã chín đều, cô ngắt lấy một quả và nếm thử.

Người quản lý nhóm thợ hái nho nhìn cô. Cô để cho thứ chất lỏng đậm đà ấy ngấm vào lưỡi, rồi nuốt vào.

“Vừa chín,” cô nói.

Ramón mỉm cười. “Tôi đã nói rồi mà. Đợi thêm một ngày nữa là nho sẽ chín hoàn hảo.”

Cô cười toe. “Anh nói đợi thêm một ngày nữa là bởi vì lúc đó anh vẫn đang còn phải hái nho cho bên Wild Sea.”

Anh nhún vai. “Nic yêu cầu khối lượng nho thu hoạch bằng tay nhiều hơn cậu ấy đã nói lúc ban đầu.”

Brenna muốn nghĩ rằng đó là do ảnh hưởng từ cô, nhưng cô không chắc lắm. Ý tưởng của Nic về một ruộng nho hoàn hảo là nó phải được cơ khí hóa hoàn toàn. Hãy nghĩ đến lợi nhuận

mà xem, nếu con người không phải dính dáng gì vào toàn bộ quá trình ấy, từ lúc trồng nho đến lúc dán xong cái nhãn lên chai rượu.

Nhưng cô cũng không định bình phẩm bất cứ câu nào về chuyện đấy với anh đâu. Cô vẫn còn nợ anh bởi những điều anh đã nói để an ủi cô hôm bữa tiệc đính hôn. Rằng nội cô vẫn chưa điên đến mức sẽ để lại cả nhà máy cho một người xa lạ đâu.

Những lời của Nic là hợp lý, và cô đã cố hết sức để bám vào chúng. Chúng cho phép cô thấy dễ chịu hơn, đủ để cô có thể tiếp tục với cái cuộc sống của mình. Mà nói vậy, chứ thực ra cô cũng đâu có nhiều lựa chọn nữa đâu.

Cô vẫy cho chiếc xe tải đi vào và bước lùi lại để lấy lối cho nó tiến vào khoảng sân sau, đã có hàng tá các nhân công đang đứng đó sẵn sàng cho việc dỡ các giỏ nho xuống. Cô ghi chép lại khi Ramón nói về sản lượng nho. Mặt trời đã lên cao, trời buổi trưa khá ấm. Thời tiết lý tưởng cho vụ thu hoạch. Dự báo thời tiết bảy ngày không nhắc gì đến chuyện có mưa hết. Nếu chúng cứ thế mà thành sự thật, thì đến thứ Tư là họ sẽ có thể thu hoạch xong hết nho Cabs. Năm nay sẽ là một năm tốt đẹp vô cùng.

Ngâm nga với chính mình, cô kéo một vài giỏ nho ra khỏi chiếc xe tải, rồi trèo lên sàn xe và nhặt lên vài chùm nho từ mấy giỏ nho ở phía trước. Màu nho chín sậm khiến cô mỉm cười hài lòng. Đúng là đội thợ của Ramón rất rành việc.

“Có trả cho cậu ta bao nhiêu thì cũng là quá nhiều,” nội cô nói, xuất hiện ở nhà máy từ lúc nào.

Brenna nhảy xuống khỏi xe. Cô không gặp nội kể từ hôm bữa tiệc tối thứ bảy vừa rồi. Công việc đã giúp cô bận rộn. Thực sự, không hẳn là cô đang tránh gặp nội đâu..., ừ thì, không hẳn

thôi.

Nhìn nội cầm lên một chùm nho được hái bằng tay từ một giỏ nho mới được mang vào, cô tự cổ vũ mình để chuẩn bị cho những chỉ trích sắp không thể không có từ nội. Lorenzo Marcelli trông đang rất vui vẻ trò chuyện, vỗ lưng với Ramón đấy, nhưng Brenna đâu có phải kẻ ngốc. Nội sẽ nếm thử nho rồi ngay sau đấy sẽ quay sang cô mà cảm ràm hết cái này đến cái khác ngay thôi.

“Vụ này tốt đây,” nội nói rất ôn hòa.

Cô gật đầu.

“Ta sẽ đóng chai được nhiều hơn năm ngoái.”

Cô lại gật đầu.

“Cháu đã làm ô danh cả gia đình. Thứ Bảy vừa rồi là dành cho chị và em gái của cháu. Và cháu đã đưa kẻ thù về nhà và thu hút mọi sự chú ý vào mình.”

Brenna chẳng biết đáp lại ra sao nữa. Lời buộc tội đó thật không công bằng, nó chả làm gì được cô hết. Mà cũng chẳng sao. Nội đã nói xong với cô đâu.

“Cháu có biết thằng nhóc đấy là ai không, có biết nó đang làm cái gì không? Cháu có biết gia đình nó đã làm gì với chúng ta không?”

Trong một giây, Brenna quá chú tâm đến cái đoạn Nic được gọi là ‘thằng nhóc’, đến nỗi cô chưa kịp nghe ra về sau nội nói cái gì. Nhưng, khi những từ đó tan ra, cô ném cái bảng của mình xuống và chống tay lên hông.

“Cháu biết chính xác Nicholas Giovanni là ai, thừa Nội. Không chỉ cháu được lớn lên gần nhà anh ấy, mà cháu còn được nội kể cho đến hàng bao nhiêu lần về cái vụ scandal động trời về ruộng nho bị phá hoại ấy, đến mức cháu còn thuộc lòng nó cả trong giấc ngủ nữa. Và nội biết sao không? Cháu không quan tâm.”

Nội cô có vẻ hơi ngần ngại.

Cô nheo nheo mắt. “Giờ là tin mới cho nội đây. Mười năm trước cháu đã yêu Nic. Phải, cháu. Một trong những cô cháu gái quý giá của nội, máu thịt của nội. Chúng cháu đã gặp gỡ, đã hẹn hò.”

Cô ngáp ngừng, rồi quyết định tốt nhất không nên nhắc đến chuyện cô và Nic còn ngủ với nhau nữa. Nội cô hiển nhiên là sẽ muốn nghe chuyện đó cũng nhiều như nội muốn nghe về chuyện Nội và Nội Tessa đã làm những điều điên rồ rồi.

“Chúng cháu đã nói chuyện về rượu vang và về cuộc sống và cháu đã thực sự quan tâm đến anh ấy. Thực tế, cháu đã suýt nữa thì cưới anh ấy. Và nội có biết sao không? Địa ngục không có xuất hiện. Trời không hề sập. Cái mối thù truyền kiếp ấy qua lâu rồi, và đến lúc tất cả chúng ta phải đi tiếp rồi.”

Vẻ mặt của nội cô trở nên đầy giông tố. “Sao cháu dám nói với ta những chuyện đó? Cháu đã phản bội ta và đi lại với đứa con trai của kẻ thù? Cháu coi thường gia đình mình đến mức độ đó

hay sao?”

Cô buông thõng hai tay. “Nội vẫn chưa hiểu hay sao? Ngoài nội ra, không có ai còn bận tâm đến mối thù đó nữa cả.”

“Ta chỉ làm theo truyền thống thôi. Ta nghe theo ý kiến của những bậc tiền bối. Đó là điều cháu có thể học hỏi. Nhìn lại mình xem, cháu đã có một người chồng bỏ rơi cháu rồi đấy. Giờ, gần ba mươi tuổi đầu rồi, và cháu đã làm được cái gì cho cuộc đời mình chưa?”

Brenna thấy như nội vừa mới tát vào mặt cô. Cô bước lùi lại. Nhưng nội vẫn chưa nói xong.

“Cháu làm ta thất vọng, Brenna ạ. Ta không thấy có bất cứ cái gì đáng để tự hào cả. Về cháu ấy. Không còn cái gì nữa.”

Cô tự nói với mình chỉ là nội đang muốn hạ thấp cô thôi, nhưng như vậy cũng không khiến nỗi đau của cô giảm đi được chút nào. Họng cô bỏng cháy, ngực cô thắt lại. Đến khi nào thì con người ta mới đủ trưởng thành để nghe thấy cái câu “Cháu làm ta thất vọng” mà không muốn đâm đầu vào đá mà chết đi cho rồi?

Cô cầm cái bảng ghi chú của mình lên và đi về phía ngôi nhà.

“Cháu đang đi đâu đấy?” nội cô hỏi.

“Đi cho khuất mắt nội.”

“Không. Cháu sẽ ở lại. Ta đã bảo Joe đến đây để xem người ta mang nho đến thế nào. À, nó đây rồi này.”

Brenna ngẩng lên và thấy anh trai cô đang đi về phía họ. Joe nhìn cô, rồi lại nhìn sang nội Lorenzo, có vẻ như biết đang có chuyện căng thẳng.

“Mọi thứ thế nào?” anh hỏi.

“Tuyệt diệu,” nội cô nói. “Nho Cabernet vừa chín tới. Chúng ta sẽ có loại rượu ngon tuyệt.”

“Cháu có ra xem người ta hái nho ngoài kia,” Joe nói. “Có vẻ là một công việc cũng nặng nhọc.”

“Đúng vậy đấy.” Brenna nói. “Có muốn tình nguyện tham gia làm cùng họ không?”

“Không phải anh. Anh đang trong kỳ nghỉ mà.”

Nội cô chỉ về phía đồng nho gần nhà máy. “Đi nào. Chúng ta đi dạo một lúc, và ta sẽ chỉ cho cháu thấy làm thế nào mà chúng ta có thể hái nho và làm ra được loại rượu tốt nhất ở bất cứ đâu. Brenna, cháu cũng đi nữa.”

Cô không chắc lắm đó là một hình thức tra tấn khác của nội hay là một cách để nội nói là nội đã tha thứ cho cô nữa. Và vì cô không tin là cô đã làm gì sai, nên cô chẳng thấy thích thú gì với

cả hai lựa chọn ấy.

Họ đi về phía đông, nơi nho Cab đang được thu hoạch.

“Có thấy không?” nội cô nói. “Chúng ta vẫn dùng tay để hái những quả nho tốt nhất. Những quả còn lại thì sẽ dùng máy. Làm vậy thì không đúng theo truyền thống lắm, nhưng nếu làm bằng tay hết thì tiền thuê nhân công sẽ quá cao.” Ông nhún vai. “Ta phải thỏa hiệp thôi.”

Brenna nghiêng răng lại. Thế đấy. Với Joe thì nội nói nó là thỏa hiệp, còn với cô nội bảo nó là phản bội.

“Làm sao ông biết được quả nho nào đáng để được hái bằng tay?” Joe hỏi.

“Do chất lượng của chúng,” nội cô nói. “Giống nho. Rồi dựa vào những gì ta đã làm, đã biết.”

“Có một vài yếu tố,” Brenna nói với anh. “Sản lượng nho chẳng hạn. Hay có một số loại nho cho nhiều nước hơn những loại khác; một vài loại lại ngọt hơn, chua hơn. Một vài loại dùng để pha trộn với loại khác nữa thì sẽ ra rượu ngon hơn, nhưng cũng có loại chỉ để dùng một mình thôi. Nó có thể thay đổi theo từng năm nữa, nhưng những giống nho tốt nhất của chúng ta thì vẫn được ưu ái nhiều nhất. Chúng cho ra loại vang thượng hạng, vang Reserves. Thu hoạch bằng tay tức là ta chỉ lấy những quả tốt nhất thôi, những quả nho chín nhất. Máy móc thì chúng sẽ hái bằng hết, nên sẽ không có chọn lọc.”

Joe kéo vạt áo T-shirt ra khỏi cái quần jeans. Anh giật giật cái cổ áo.

“Trời nóng thế,” anh nói. “Nóng thế này có tốt không?”

“Ấm và khô ráo,” Brenna đá đá vào rìa đất. “Chúng ta phải cầu nguyện cho trời ấm và khô suốt cả vụ thu hoạch. Trước đó, thì là khí hậu cân bằng. Quá ít nắng thì nho sẽ không chín được. Quá nhiều nắng và chúng sẽ chín nẫu, hoặc sẽ lên men nhiều quá. Chúng ta cần có mưa để đất có độ ẩm nữa, nhưng không được mưa nhiều quá đến mức mặt trời không ló ra được và cây cối bị ngập úng hết.”

Joe nhìn quanh cánh đồng nho. “Nhiều việc thật đấy. Thành thật mà nói, anh không hợp với mấy chuyện rượu vang này lắm. Anh thích bia hơn.”

Brenna toét miệng cười khi cô thấy miệng nội cô đang cau lại, như thể nội mới ăn phải một quả chanh.

“Anh sẽ học để biết đánh giá được những cái tinh tế của rượu vang.”

Joe nhún vai. “Anh không phải là người tinh tế gì. Một khoanh thịt nướng chín tới và một vại bia sẽ hợp khẩu vị của anh hơn.”

Nội cô trông chả vui chút nào. “Cháu thấy tất cả những gì chúng ta gây dựng nên rồi đấy. Cháu không cảm nhận thấy sức hút của mảnh đất này hay sao? Đây là nơi cháu thuộc về, Joe à. Tất cả sẽ là của cháu, chỉ cần cháu yêu cầu thôi.”

Brenna chết đứng. Nic đã sai rồi. Nội cô đã thực sự điên rồ đến mức đấy rồi đây này.

Ôi, thật đau đớn. Cô đã biết chuyện này có thể xảy ra. Phát hiện về một người-anh-trai-thất-lạc-bấy-lâu cũng chính là một trong những lý do khiến cô gây dựng Bốn Chị Em Gái. Nhưng, trực tiếp nghe thấy nội cô nói ra điều đó như vậy – ngay trước mặt cô, như thể nội không thêm bận tâm là nội đang rút cả trái tim cô ra với câu nói đó...

Không nói một lời, cô quay lưng và đi thẳng về nhà máy. Nội cô cũng không thốt ra câu nào cả. Chắc chắn rồi, có Joe ở đó rồi thì nội thậm chí còn chẳng biết là cô đã bỏ đi đâu.

Lorenzo quay sang nhìn Brenna bỏ đi. Nó lê bước đi cứng nhắc, như thể các cơ của nó không chịu vâng lời vậy. Ông đã nhìn thấy sự tổn thương của con bé khi ông nói đến chuyện thừa kế của Joe. Nhìn thấy, cảm nhận thấy, và ông đã thấy hối tiếc. Nhưng ông không còn lựa chọn nào khác.

Cháu trai ông đút tay vào túi quần. “Vậy là ông sẽ để tất cả lại cho cháu. Chỉ như vậy?”

“Có thể không phải ‘chỉ như vậy’. Cháu cũng phải thấy hứng thú nữa.”

“Brenna nói cả chỗ này đáng giá đến khoảng bốn mươi triệu.”

Lorenzo nhún vai. “Có thể ít hơn thế, mà cũng có thể nhiều hơn.”

“Thì vẫn là một đồng tiền khổng lồ.” Joe nhìn những ruộng nho.

“Vậy thì cháu có thể thấy hứng thú không?”

“Còn các cháu gái của ông thì sao?”

“Chúng nó sẽ được chu cấp đủ. Một sự dàn xếp ổn thỏa.”

“Nhưng không phải là được hưởng cái cơ ngơi này.”

“Không.”

Joe quay lại nhìn ông. Lorenzo cố để đọc được gương mặt anh, nhưng vẻ mặt anh chàng đó không để lộ bất cứ một suy nghĩ nào ra ngoài cả.

“Không phải là Brenna rất yêu quý nơi đây hay sao?”

Lorenzo tiếp nhận câu đó với một cái phẩy tay. “Nó là phụ nữ. Mảnh đất này, cơ ngơi này, nó phải được giao lại cho một người thừa kế nam.”

Joe khịt khịt mũi. “Đã có ai nói với ông là chúng ta đang sống ở thế kỉ nào rồi chưa?”

Ông mỉm cười. “Ta biết rất rõ thời gian đã thay đổi thế nào. Đó là một phần của vấn đề.” Nụ cười của ông héo đi khi ông vẫn đang nhìn thấy Brenna đang đi xa dần.

“Phụ nữ không thể tin tưởng được,” ông nói, với mình nhiều hơn là với cháu trai. “Chúng lấy

chồng, rồi chúng đi mất. Chúng không còn quan tâm đến cái gì là quan trọng nữa.”

“Ông đang nói không phải về Brenna. Nó yêu nơi này mà.”

“Đây là bây giờ. Còn trước đây thì sao?” Ông nhún vai. “Nó đã bỏ đi, như thể chúng ta chẳng là gì với nó cả. Và để làm gì chứ?”

Nó đã biến mất, như thể nó chưa hề tồn tại. Ông nghĩ lại chuyện ông đã mong ngóng nó đến thế nào, mong đến lúc nó sẽ nhận ra thứ chất lỏng của những quả nho cũng cũng chảy trong người nó như dòng máu của nó vậy. Nhận ra nó chính là người cần cho mảnh đất này. Nhưng không, thay vì vậy, nó đã hi sinh bản thân mình cho chồng nó. Và cả tuần trước nữa. Ông thở ra nặng nề. Đưa một thằng Giovanni, đến đây? Cha của ông chắc sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy ra. Và chính bản thân ông, Lorenzo này, cũng đã làm hổ thẹn người cha đáng kính của mình, để cho thằng oắt ấy được ở lại và ngồi ăn tối cùng với cả gia đình ông trong buổi lễ kỉ niệm đó.

“Có thể ông biết rõ về việc làm rượu,” Joe nói, “nhưng cháu lại biết những điều khác nữa về sự sống còn. Bỏ qua nguồn lực tốt nhất của mình sẽ là cách kết liễu mọi thứ tuyệt hảo đấy. Brenna mới là người cừ nhất mà ông có. Nếu ông gạt bỏ con bé đi, ông chỉ là kẻ đại dột thôi.”

Lorenzo chậm chạp gật đầu. “Có thể là cháu đúng. Có thể không. Mà này, có phải là ta chưa bao giờ đại dột đâu. Đi nào, ta sẽ chỉ cho cháu xem thêm những gì sẽ có thể sẽ là của cháu.”

Nic bước ra khỏi phòng họp và thấy Max đã bỏ cái ổ của nó và không thấy bóng dáng đâu nữa cả. Mặc dù rất thân thiện, nhưng con chó con rất hiếm khi bỏ cái chỗ quen thuộc của nó ở gần ở cửa văn phòng anh để chạy theo chân một ai đó. Trừ một người.

Brenna.

Anh nhìn đồng hồ. Sắp đến hai giờ. Giờ làm việc ở Wild Sea của Brenna là vào lúc tối muộn cơ. Vậy, nếu Max không đợi anh, thì nó đang ở đâu?

Nic đi tìm Max và thấy nó mười phút sau đấy. Nó đang nằm trong lòng Brenna, dưới bóng một cây chanh già đằng sau ngôi nhà. Nic ngập ngừng khi anh nhìn thấy cả hai ở đó. Brenna đang ngồi bệt dưới nền đất, đầu cô cúi thấp. Điều gì đó trong cái cách đôi vai cô đang sụp xuống nói với anh rằng hôm nay không phải là một ngày tốt đẹp gì của cô. Anh đoán nửa muốn đến đây làm một người bạn của cô, nửa muốn làm theo cái mách bảo bản năng của cánh con trai, phải tránh xa những người phụ nữ đang buồn ra. Rồi, tình bạn đã thắng.

Khi thấy anh đi đến, Brenna lau mặt và cố gượng cười. Max thì còn không thêm mở mắt ra nữa. Tai nó hơi vẩy vẩy thay cho câu chào, rồi nó lại rúc vào giấc ngủ.

“Có muốn nói về chuyện đó không?” Nic hỏi, ngồi xuống bên cô.

Cô khịt mũi. “Tin tốt đấy. Em phải nói với anh là anh đã sai rồi. Sau đấy, thì em muốn khóc òa lên và làm ướt hết cái áo sơ mi của anh.”

“Anh chưa bao giờ sai cả,” anh nói nhẹ nhàng. “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì cả. Mọi thứ. Ý em là, không phải là em không biết nó sẽ xảy ra. Em biết. Nó chẳng phải điều gì đáng ngạc nhiên hay là cái gì cả.”

“Có muốn dịch những thứ đấy sang tiếng Anh không?”

Cô mân mê đôi tai của Max. “Nội em đã nói với Joe là nhà máy rượu sẽ có thể là của anh ấy nếu anh ấy muốn. Chỉ vậy thôi. Không cần huấn luyện, không cần có tình yêu hay bất cứ cái Marcelli gì cả, chỉ đơn giản là ‘đây là thừa kế của cháu’.” Cô quay sang nhìn anh. “Có cái lẽ gì với chuyện người thừa kế phải là con trai vậy? Em có khác cái quái gì không nếu em cũng có dương vật?”

“Với anh thì sẽ có,” anh nói rất thành thật, và còn hơn là cả hơi giật mình nữa với cái tin Lorenzo đã đi nước cờ của ông quá nhanh như vậy.

“Anh biết ý em là gì mà,” cô nói với anh. “Có là con trai hay không, thì em cũng không thể nào có được nhiều hứng thú với nhà máy rượu hơn thế này, hay là giỏi giang gì hơn với việc làm rượu của em nữa.”

Điều đó thì anh có thể đồng ý. Nic ngồi dựa vào gốc cây. Lorenzo để lại nhà máy cho một người xa lạ hoàn toàn. Liệu có thể thế không? Nếu ông già làm vậy thật, anh sẽ chỉ phải kéo dài kế hoạch của anh thêm ít lâu nữa.

Brenna nhìn anh. “Đây là lúc anh phải làm gì đó để giúp em cảm thấy khá hơn chứ.”

Ánh mắt anh gặp cô. “Anh không tin là ông nội em sẽ để lại toàn bộ Marcelli Wines cho một người ông mới gặp. Joe còn chưa biết được mặt mũi cái chai rượu nó ra làm sao mà.”

“Em cá là anh ấy cũng biết được đến ngần ấy rồi, nhưng không có gì hơn nữa.” Mặc cho nỗi

đau đang hiển hiện của cô, cô vẫn mỉm cười. “Joe còn thừa nhận anh ấy thích uống bia hơn cơ.”

Nic nghiêng về phía cô và hạ thấp giọng. “Anh đã từng làm một, hai chai bia trong đời mình rồi đấy. Nó không tệ lắm đâu. Đừng kể cho ai nhé.”

“Thế chứ. Cuối cùng thì cũng có tư liệu để tổng tiền.”

Nụ cười của cô rộng mở hơn, rồi nó run run lại và biến mất. Nước mắt ngập mắt cô, rồi lăn dài hai bên má.

“Thật kinh khủng,” cô nói, hai tay ôm mặt. “Nội chả bao giờ hài lòng cả. Chuyện gì cũng bất đồng. Dù em có đề xuất bất cứ cái gì, nó cũng là sai.”

Cô vẫn nói, nhưng với nước mắt cứ tuôn ra nhiều hơn, giọng cô run lại và Nic thấy khó khăn quá để hiểu cô đang nói cái gì.

Anh với tay về phía cô, rồi lại rút tay lại. Có chuyện gì với mấy người phụ nữ đang khóc vậy, khi họ cứ khiến đàn ông thấy mình thật lạc lõng và vụng về. “Nó không tệ đến thế, phải không?”

Cô quệt nước mắt. “Chỉ mới khi em đang nghĩ là mọi thứ đang trở nên tốt hơn, thì nó lại đổ tan tành hết cả. Nội n-nói em làm nội thất vọng. Em ghét chuyện đấy. Em hai bảy tuổi rồi. Tại sao em c-cứ phải bận tâm đến chuyện nội nghĩ gì chứ? Nhưng mà em vẫn cứ thế.”

Những từ cuối cùng đó bật ra cùng với tiếng khóc nức lên. Max ngẩng đầu lên và nhìn Nic, như thể nó đang hỏi anh sao anh không làm gì đó đi. Ồ, bởi vì Nic biết quá rõ nên làm gì ngay sau

đó. Phải rồi.

Cảm thấy mình như một tên ngốc, anh xoay người lại để anh có thể vòng tay ôm lấy cô. Anh kéo cô lại gần, đặt đầu cô lên vai anh và vuốt ve mái tóc cô. Max nhảy khỏi lòng cô, dài người ra rồi bắt đầu đi hít hít xung quanh giày của họ.

“Em x-xin lỗi,” Brenna thì thầm.

“Mọi chuyện ổn rồi. Có anh đây rồi.”

Có anh đây rồi. Anh đã bao giờ nói những từ ấy với một phụ nữ? Lần cuối cùng anh an ủi một người là bao giờ nhỉ? Những gì có giữa anh và Brenna không phải chỉ là hơi phức tạp, nhưng lúc này, anh không thể nghĩ đến chuyện đó được. Lúc này, cô không phải là kẻ thù. Cô chỉ đơn giản là Brenna thôi.

Cơn nức nở của cô giảm dần. Nước mắt vơi đi và nhịp thở của cô dần dần đều lại. Anh vẫn vuốt tóc cô, thích ngửi thấy mùi dầu gội trên tóc cô, và cả cái cách cô đang nép vào anh nữa. Cô gần gũi với anh biết chừng nào.

Khi cô ngồi thẳng được lại, khuôn mặt cô lem nhem nước mắt và hai mắt cô sưng lên. Anh thu tay về, còn cô dùng cả mấy ngón tay để lau mặt.

“Xin lỗi,” cô lẩm bẩm, không nhìn vào mắt anh. “Em không định làm mọi thứ thành dở hơi thế này.”

“Không sao đâu.”

Anh đưa cô chiếc khăn tay. Cô dùng nó lau đi những vệt nước mắt còn lại. Đôi môi cô mọng lên, như thể cô vừa mới hôn ai đó. Như thể họ vừa mới hôn nhau.

Khi cái ý nghĩ đó đã nhảy ra rồi, anh không còn có thể nghĩ đến điều gì khác nữa. Anh cũng không thể ngăn mình không nghiêng lại gần cô và đặt môi anh lên cô.

Da cô ấm và có vị mặn nữa, và ở gần thế này, cô có mùi của nắng và cả mùi của nho. Anh vòng tay ôm quanh cô lần nữa. Đam mê vốn vẫn chưa bao giờ ẩn nấp sâu được hẳn vào trong lớp vỏ bọc bóng tối dậy, thật đột ngột và mạnh mẽ, nhưng anh cố lờ đi cái hơi nóng và cả cái sức ép cấp bách giữa hai đùi anh. Thay vì hôn cô sâu hơn, anh lui mình lại và nhìn vào mắt cô.

“Em không phải là kẻ vô dụng,” anh nói. “Em có tài. Anh khâm phục những gì em đang làm với Bốn Chị Em Gái, và nếu ông nội em không biết đánh giá đúng tầm nhìn của em với Marcelli Wines, thì ông ấy là kẻ ngốc.” Anh gạt mấy lọn tóc đang lòa xòa trước mặt cô. “Nói thật lòng nhé, em làm anh ấn tượng đến chết đi được với những gì em làm.”

Ngay khi anh thốt những lời đó ra, anh nhận ra là anh thực sự nghĩ như thế. Lúc anh mới cho cô vay tiền, anh còn không chắc là những chuyện gì sẽ xảy ra nữa, nhưng giờ thì anh biết, cô sẽ có thể thực sự làm nên chuyện lớn, chỉ cần cho cô một nửa cơ hội thôi. Thật trớ trêu, cả anh và ông nội cô lại là hai kẻ đang nắm vận mệnh của cô trong tay.

Khóe miệng cô cong lại. “Anh đúng là biết cách làm cho một cô gái biết ngẩng đầu lên.”

“Anh nói sự thật mà. Có thể chính bởi vậy mà Lorenzo mới làm khó em nhiều đến thế. Ông

thấy em sẽ còn làm tốt hơn ông và điều đó làm ông cụ khó chịu.”

“Có thể. Nhưng thật đúng là ngớ ngẩn nếu vì chuyện đó mà để lại hết mọi thứ cho Joe, hay bán nhà máy đi.” Đôi mắt cô tối sầm lại. “Anh không nghĩ là nội sẽ bán nó đi, phải không?”

“Mình đã từng nói về chuyện đó rồi mà.” Anh đứng dậy và đưa tay ra cho cô. “Đi nào. Em có thể giúp anh làm bài tập về nhà. Làm thế sẽ giúp em lãng xa khỏi mấy cái rắc rối đó.”

Cô đặt tay vào lòng bàn tay anh và đứng dậy. “Bài tập về nhà nào?”

“Có nhớ quyển nhật ký của Sophia không?”

Cô gật đầu.

“Anh dịch thêm được khoảng ba trang nữa rồi. Hồi trung học em có học tiếng Ý, nên không thể nào tiếng Ý của em lại tệ như của anh được. Mình sẽ cùng dịch.”

“Em không biết em sẽ giúp được nhiều đến đâu đâu,” cô nói. “Nhưng em sẽ thử xem.”

Một giờ sau, anh đành phải thừa nhận là tiếng Ý của cô còn tệ hơn cả của anh. Họ chặt vật được nửa trang giấy, và anh còn không dám chắc họ có hiểu đúng cái đám đó hay không nữa.

Brenna cầm cuốn sổ cũ lên và lật qua những trang giấy đã kín đặc chữ. “Mình có thể dịch cuốn sổ này đến hết đời mất. Anh muốn thực hành việc chuyển ngữ, hay chỉ đơn giản là anh

muốn biết trong này viết cái gì?”

“Anh được lựa chọn hay sao?”

“Chắc rồi. Mia là chuyên gia ngoại ngữ trong nhà em mà. Nó thông thạo cực kỳ, cả đọc cả viết. Dịch quyển này với nó không mất nhiều thời gian đâu.”

“Làm vậy đi.”

Cô gập cuốn nhật ký lại. “Nếu nó có tìm thấy các chỉ dẫn đến một mỏ vàng trên đất của Wild Sea, em không thể hứa được là sẽ chia sẻ tin tức đó cho anh đâu đấy.”

“Rõ rồi.”

Cô cầm cuốn sổ lên. Anh nghĩ chắc cô sẽ nói cô phải đi về đây, nhưng thay vì đi về, cô lại ngồi dựa lưng vào thành ghế.

“Em đã kể với nội về chúng mình.”

Nic không chắc lắm cô đang nói đến ‘chúng mình’ nào nữa. Rằng cô đã vay tiền của anh, hay họ đã làm tình cái tối hôm trước? Không đâu, anh tự bảo mình. Cô không thể nào nói đến...

“Rằng mình đã từng hẹn hò với nhau,” cô giải thích. “Rằng mười năm trước mình đã gặp và đã trở nên quan trọng với nhau.”

“Anh ngạc nhiên đấy.”

“Em cũng vậy.” Cô đặt cuốn sổ lên bàn bếp. “Nội cứ nói mãi, nói mãi, về chuyện kinh khủng thế nào khi em đưa anh đến bữa tiệc. Rằng em có biết anh là ai, anh làm cái gì không? Có biết gia đình anh là ai không? Kiểu kiểu thế. Em bật lại. Em nói với nội chúng mình đã hẹn hò và trời chả hề sập gì cả.”

“Anh nghi là nói vậy không khiến ông cụ cảm kích gì đâu.”

Cô nhún vai. “Đúng vậy. Nội làm em phát điên, nhưng như vậy thì cũng chả mới mẻ gì. Thật không may, nội còn làm hơn thế nữa. Chuyện với Joe...” Cô thở dài. “Em ước gì em có thể ghét bỏ anh trai em, nhưng em không thể. Em mà ở vào vị trí của anh ấy, chắc em cũng không làm khác đi được. Mia lại còn tra khảo anh ấy suốt về bạn bè của anh ấy nữa chứ, làm cho anh ấy lúng túng.”

“Còn em thì thấy vui lắm nhỉ.”

Cô cười toe. “Chắc chắn rồi.” Cô nhìn đồng hồ. “Quý thật. Em phải đi về đây.” Cô đứng dậy và chạm vào tay anh. “Cảm ơn vì đã nghe em nói và đã để cho em khóc ướt cả áo sơ mi của anh.”

Rồi cô cúi xuống và hôn anh trước khi ra cửa.

Môi anh bỗng cháy lên chỗ cô chạm vào. Cái thực tế là cô đã rời ngôi nhà rồi cũng không ngăn được cơ thể anh thôi không đáp lại cô. Anh vẫn cứ luôn là một thằng khờ khốn khổ như

vậy mỗi khi có dính đến cô.

Anh lấy mu bàn tay quệt qua môi, như thể làm vậy anh có thể xóa bỏ được cái động chạm thoáng qua đó của môi cô. Như thể anh có thể thay đổi mọi chuyện và khiến cô không còn là mối bận tâm của anh nữa. Cô không đâu. Cô không thể. Nhưng vẫn...

Mọi thứ đã thay đổi. Anh không thể nói chính xác được như thế nào, nhưng anh có thể cảm nhận thấy chúng đang thay đổi. Câu nói của Brenna về câu hỏi nội cô đã hỏi cô dội lại trong anh. Cô có biết anh là ai và anh đang làm cái gì không?

Brenna không biết. Với cô, anh chỉ là Nic, một anh chàng hàng xóm, một người yêu cũ, một người cho cô vay vốn để biến ước mơ của cô thành hiện thực. Cô không hề biết chút gì về kế hoạch của anh với cơ nghiệp của cả gia đình cô. Brenna có thể biết giỏi hơn về chuyện làm rượu, nhưng trên thương trường thì Lorenzo lại tinh khôn hơn. Chẳng tổn hại gì lắm để tìm hiểu được rõ về kẻ thù tiềm năng của mình cả.

Nhưng Lorenzo chưa biết đâu. Chưa ai biết cả, trừ cái đội kịch của anh. Và Maggie, người đã phản đối. Maggie, người bấy năm trời nay vẫn là tiếng nói lương tâm của anh. Chỉ có điều, lần này anh đã không nghe theo cô.

Chương XIII

Chiều tối hôm đó, Brenna gõ cửa phòng Mia. Không thấy đáp lại, cô gõ mạnh hơn, rồi đập ầm ầm lên cánh cửa gỗ. Cuối cùng Mia cũng ra mở cửa, cười toe toét. Cô em gái út của cô đang đeo tai nghe và nhảy theo cái điệu nhạc có tiếng trống thùng thùng mà chỉ có nó mới nghe

được. Mặc áo ba lỗ, quần sooc, không trang điểm, trông con bé chỉ khoảng mười lăm.

“Em làm chị sợ đấy,” Brenna nói, đi vào trong phòng. Mia tắt máy nghe nhạc và đặt đôi tai nghe lên bàn.

“Chị chỉ ghen tị vì em biết nhảy thôi.” Cô chứng minh bằng cách đi lại hai bước nhảy, gồm có màn chuyển động rất nhanh như chớp của đôi chân và cả múa may của hai cánh tay nữa.

“Chị thì nghĩ trông em cứ như đang lên cơn ý.”

Mia lè lưỡi rồi nằm xuống cái giường còn chưa được dọn dẹp. Như thông lệ, phòng của con bé cứ như mới trải qua một thảm họa. Sách chất thành ba chồng đầy cộp trên cái bàn ở góc phòng. Hàng chồng quần áo phủ khắp giường, trên mặt tủ, và cả trên cái ghế duy nhất trong phòng, còn mấy hộp đĩa CD để mở thì rải khắp sàn nhà thành hình giống cái khung cho trò chơi nhảy lò cò của bọn trẻ con vậy.

Brenna nhặt lên hai cái áo con, một cái váy, ba cái áo sơ mi đang để trên ghế và ném chúng về chỗ cô em mình.

“Chị đã đến phòng của em ở ký túc xá rồi. Em cũng giữ nó được tương đối gọn gàng. Sao mà em lại sống như một con vật hoang dã ở nhà thế này?”

“Em đang quay trở về thời tiền sử mà lại.” Mia ôm lấy một cái gối trước ngực. “Khi em đi học thì em là một đứa trưởng thành, nhưng còn ở nhà, không hiểu sao em thấy mình cứ như được làm một cô bé mười hai tuổi vậy.”

Brenna có thể nghĩ ra vài câu bình luận hài hước và chanh chua nữa để vào cái câu đó của Mia, nhưng mà cô đến đây là để nhờ vả con bé. Cô giờ cuốn nhật ký ra.

“Cái gì đấy?” Mia hỏi.

“Nhật ký của Sophia Giovanni. Nic đã cố dịch nó, nhưng mà tiếng Ý của anh ấy cũng tệ ngang với của chị. Chị nghĩ có thể để em xem qua nó. Không cần vội đâu.”

Mia cầm lấy cuốn sổ từ tay cô, cẩn thận lật vài trang, và bắt đầu đọc. “Có những khi, tôi đi ra bờ biển và để sóng tấp vào mặt mình. Tôi tưởng tượng mình đang đi trên thuyền, và nó sẽ đưa tôi đi đến nơi tận cùng của thế giới.”

Brenna nhìn cô em chăm chăm. “Em đang đùa đấy à?”

Mia ngẩng đầu lên. “Sao cơ? Rằng bà ấy đã thực sự viết như thế, hay là em có thể dịch được?”

“Cả hai.” Cô thở dài. “Mà chả sao. Cứ lúc nào em muốn khẳng định khả năng ngoại ngữ của em ghê gớm đến mức nào, chị sẽ tự nhắc mình rằng chị còn biết biết làm rượu giỏi hơn cơ.”

Mia cười rúc rích. “Ồ, phải rồi. Vì em khiến chị phải ghen tị mà lại.”

“Không hẳn là ghen tị đâu.” Đôi khi, Mia giỏi đến phát sợ thật. Nhưng cô sẽ không chia sẻ suy nghĩ đó cho cô em út của mình biết đâu.

Mia đặt cuốn nhật ký lên trên giường và ngồi khoanh chân lại. “Okay, vậy là em có thể rất cừ trong chuyện ngoại ngữ, nhưng em lại luôn bị lỡ mất những chuyện vui thú vị. Như là chuyện của chị với Nic ấy. Khi anh ấy hai mươi, em mới có bảy, hay tám tuổi. Chả làm sao để anh ấy để ý đến em được.”

“Nhưng hồi em bảy hay tám tuổi thì em đã biết để ý gì đến bọn con trai đâu.”

“Ừ. Nhưng bây giờ thì có.” Cô thở dài rất kịch tính. “Vậy là, em đang ở đây, một phụ nữ đang ở thời kỳ chớm nở của mình, và Nic thì chỉ quan tâm đến chị thôi.”

Brenna không biết nên phản ứng lại với vế nào trước nữa. Với cái ‘một phụ nữ đang ở thời kỳ chớm nở’ của Mia hay là cái câu quả quyết của con bé, rằng Nic chỉ chú ý đến cô thôi. Giá mà được như vậy. Anh chỉ...

Brenna không biết anh ra sao nữa, mà như thế hóa ra lại là tốt nhất.

“Bọn chị chỉ có mối quan hệ công việc thôi,” cô nói thật nghiêm túc.

Mia lắc đầu. “Không thể nào. Có thể lúc ban đầu, khi chị mới vay tiền anh ấy, nó chỉ có vậy, nhưng chị đã đưa anh ấy đến bữa tiệc đính hôn. Đó không phải là điều chị sẽ làm với một đối tác làm ăn.”

“Thì tại anh ấy muốn được mời đến mà.”

“Tại sao?”

Brenna nhún vai. Cô có cảm giác ý muốn đó của anh có liên quan gì đó đến quá khứ của họ, nhưng cô sẽ không nói ra vậy đâu.

“Có thể chỉ bởi chị muốn trả đũa Nội Lorenzo thôi, vì đã làm cuộc sống của chị như địa ngục, và vì nội định để lại nhà máy cho anh Joe.”

Mia bậm môi lại. “Em ước gì em có thể làm được điều gì đó về chuyện ấy. Chị biết đấy, kiểu như nói chuyện với Nội.”

“Em sẽ chỉ phí lời thôi, nhưng chị cảm kích vì ý tưởng đó lắm.”

“Có lẽ chúng ta nên bắt cóc Joe. Nếu anh ấy không trở về đơn vị hay là cái nơi đóng quân của anh ấy, họ sẽ cử vài anh chàng đến giải cứu. Vậy là cả hai chúng ta đều thắng. Nội Lorenzo sẽ nghĩ là Joe lặn mất rồi và tước quyền thừa kế của anh ấy, và em sẽ có cơ hội để gặp mấy anh chàng dễ thương đó.”

Brenna phá ra cười. “Chị thích kế hoạch này đấy. Lên chi tiết đi.”

Mia ngã xuống giường. “Được thôi. Thế có được không nếu ta đánh tiếng cho đơn vị của anh ấy, là ta muốn chỉ những anh chàng độc thân và thực sự hấp dẫn mới được tham gia vào đội giải cứu?”

“Từ lúc em chia tay David, lúc nào em cũng chỉ nghĩ đến chuyện hẹn hò thôi. Tại sao vậy?”

Chỉ nghĩ là hồi ở D.C em đã hẹn hò đủ rồi chứ.”

“Em có, và nó chỉ là gia vị thêm vào cho mấy chuyện đụng chạm kiểu của mấy cô nhóc – cậu nhóc thôi. Vậy nên em mới theo đuổi chuyện với những anh bạn của Joe, nhưng anh ấy chả chịu hợp tác gì cả.”

“Ai không chịu hợp tác?”

Cả hai quay lại và thấy người đàn ông vừa hỏi câu đấy đang đứng trên ngưỡng cửa. Anh nhìn khắp lượt căn phòng của Mia.

“Cái chỗ này bừa bộn khiếp.”

Mia ngồi dậy. “Em biết. Nó là một phần nét duyên dáng quyến rũ của em đấy.”

“Em có cái đầu thật vô tổ chức.”

“Có thể. Nhưng em vẫn quá đáng yêu để có thể ca ngợi được bằng lời.”

“Anh có thể nghĩ ra được vài từ để nói đấy.” Anh nhìn sang Brenna. “Xin chào.”

“Xin chào.”

“Ổn chứ?” anh hỏi.

“Chắc rồi.”

Nếu hôm Joe mới đến, tình cảm trong cô vẫn còn rất mâu thuẫn, thì giờ, sau mấy hôm, nó chỉ càng mâu thuẫn thêm. Mặt logic trong cô bảo là đó không hề là lỗi của Joe. Oh, chắc rồi, anh có thể làm một anh chàng vĩ đại lắm chứ, từ chối khoản thừa kế được chào mời có giá trị đến ngoài sức tưởng tượng của anh. Nhưng anh mà làm vậy thì có mà điên. Chuyện anh thắng trong cái trò thừa kế may rủi này chỉ đơn giản là vận may của anh và vận hạn cho cô thôi.

Nên cô không thể nào oán giận anh được, hay là thực sự muốn bắt cóc anh. Nhưng lại có phần nào đó trong cô muốn làm được thế.

“Ngồi đi,” Mia nói, vỗ vỗ lên đệm.

Anh đi đến cái giường và ôm lên một lô quần áo, quẳng chúng lên mặt tủ rồi ngồi xuống đệm, cố sao để ngồi cách Mia càng xa càng tốt.

“Chúng em đang nói đến chuyện hẹn hò, em đang thực sự rất rất cần một mối quan hệ vô nghĩa,” Mia bảo anh.

“Đi câu ở chỗ khác đi,” anh nói.

Cô chau mày. “Đó có phải là một câu bóng gió về chuyện em không được hẹn hò với các anh bạn của anh không?”

“Yeah.”

“Em không nghĩ anh lại quân tử và ra dáng làm anh quá mức thế này.” Cô liếc sang Brenna. “Anh ấy có như thế này lúc chị mới gặp anh ấy không?”

“Chị không nghĩ là chị đã tra tấn anh ấy nhiều được như em đang làm bây giờ.”

Mia quay trở lại với Joe. “Nếu anh đang cố để bảo vệ em, thì thật ngọt ngào quá, nhưng em không phải là một trinh nữ đâu. Em không còn cũng khá lâu rồi.”

Jo rúm người lại. “Thực sự anh không muốn biết về chuyện đó đâu.”

Brenna cười toe trước sự bất an của anh. “Trong cuộc đấu tranh con gái đấu lại con trai, anh ở vào phe thiểu số mất rồi.”

“Anh biết rồi.”

“Thôi than phiền đi. Có thể nào thì anh vẫn yêu quý bọn em mà,” Mia nói.

Brenna không chắc chắn. “Chúng mình vẫn còn chưa thân thuộc nhiều lắm,” cô nói. “Với một gia đình bình thường thì có lẽ sẽ sớm ổn thỏa, nhưng em không chắc chắn làm cách nào để một người có thể sớm quen được với cả một thị tộc kiểu Marcelli.”

“Từ từ thôi,” Joe thừa nhận. “Hồi mình mới gặp, em đã kể với anh về tất cả mọi người, nhưng anh không chắc lắm là lúc đó anh đã thực sự tin có đông người đến thế cùng sống trong một nhà.”

Anh ngả người về phía trước, để hai tay lên đùi. “Anh không nhớ bố mẹ anh nói anh là con nuôi khi nào. Chỉ là anh lúc nào cũng biết rõ điều đó. Cho đến khi họ qua đời, anh cũng chưa bao giờ nghĩ nhiều đến bố mẹ đẻ của mình. Hồi đó anh chỉ đoán Colleen đã cho anh đi bởi bà không muốn có anh.”

Brenna vươn tay ra chạm vào anh. “Hoàn toàn không phải như vậy đâu. Mẹ và Bố khi đó còn quá trẻ để có thể làm bố mẹ. Họ không có nhiều lựa chọn. Bây giờ thì khác rồi, chứ ba mươi năm trước, không có nhiều ông bố bà mẹ mười-sáu-tuổi-đầu có đủ khả năng để giữ con mình lại và tự nuôi nấng chúng đâu.”

Anh gật đầu.

“Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nó khó khăn với anh đến mức nào khi biết được mình có một gia đình mà anh chưa bao giờ biết cả. Chắc anh phải thấy bối rối lắm.”

Anh nhìn cô. “Anh là một lính SEAL. Anh không có cảm giác.”

Brenna mỉm cười. Anh ngẩng lên, chạm phải ánh mắt cô, và nháy mắt. Mia hích một cú vào tay anh.

Joe nhìn quanh, giả bộ lúng túng. “Ở đây có ruồi phải không? Anh nghĩ vừa mới có một con nó đậu lên tay anh.” Anh chạm vào chỗ cô vừa huých anh. “Huh. Anh đoán chắc không phải.”

Mia xô anh. Anh chả lay chuyển tí gì. Cô thở hắt ra, rồi lại dựa đầu lên vai anh.

“Ít ra anh cũng phải yêu quý bọn em một ít chứ,” cô nói.

“Hơi nhiều hơn những người khác.”

Cô đảo đảo mắt. “Dù anh có giả bộ hay không, em vẫn vui lắm vì anh đã đến đây thăm bọn em. Tất cả chúng em đều muốn được quen với anh. Dù là anh không hợp tác lắm.”

Anh vòng tay quanh cô. “Em ương bướng lắm đây, đúng không?”

“Thử xem.” Cái miệng cong cong của cô giãn ra thành một đường thẳng. “Anh biết mà, có anh ở cùng thì sẽ tuyệt lắm. Nếu Mẹ có thể giữ anh lại thì mọi thứ đã khác lắm rồi. Đằng nào rồi cuối cùng bố mẹ vẫn lấy nhau, nên nếu họ cưới luôn từ hồi đấy, có phải anh đã là con cả rồi không. Anh có thích thế không?”

“Anh không biết nữa,” Joe thừa nhận. “Bố mẹ anh không phải là Marco và Colleen, và anh không thể tưởng tượng đến chuyện thay đổi điều đó được. Nếu anh mà được nuôi nấng ở đây...” anh nhún vai.

Brenna hiểu sự mâu thuẫn trong anh khi phải cân nhắc giữa những lựa chọn cuộc sống đó. Nếu có anh ở đây, nếu cô được biết anh từ nhỏ, thế giới quan của cô hẳn đã khác hoàn toàn. Anh sẽ là người thừa kế chính thức. Cô tin chắc, khi đó, niềm say mê của cô với rượu vang sẽ vẫn còn nguyên, nhưng còn áp lực gia đình, cô không chắc lắm. Nếu có Joe ở đây, liệu cô có sẵn sàng hơn để chấp nhận cơ hội hồi xưa đó với Nic không? Nếu có Joe là người thừa kế ngay từ

đầu, cô có sẵn sàng hơn để mạo hiểm với sự phản đối của gia đình cô không?

“Nếu anh được nuôi nấng ở đây từ nhỏ, chắc em sẽ chẳng bao giờ được sinh ra trên đời này đâu,” Mia tuyên bố chắc nịch.

Brenna lắc đầu. “Không phải thế đâu.”

Miệng Mia chu lại. “Chắc chắn là thế mà. Em không sao đâu. Tất cả chúng mình đều biết bác sĩ đã bảo mẹ không nên cố có thêm bất cứ đứa con nào nữa sau khi chị và Francesca ra đời. Nhưng rồi mẹ vẫn mạo hiểm với sức khỏe của mình một lần nữa để sinh được một đứa con trai. Nếu mà có anh Joe ở đây, sẽ không có chuyện đó nữa.”

Brenna không thể tưởng tượng được cuộc sống của cô, lớn lên mà không có Mia, cô cũng không muốn tưởng tượng đến chuyện đó.

“Lorenzo vẫn còn câu nệ chuyện trai gái quá,” Joe lẩm bẩm.

“Đó là học thuyết của Brenna đấy,” Mia nói hớn hở. “Cơ nghiệp của gia đình là làm rượu vang, chứ không phải chuyện sinh đẻ, nên có dương vật mới ra vấn đề.”

Brenna rút người lại. “Chính xác thì chị đâu có phát biểu như thế.”

“Thì cũng gần gần thế.”

Joe giật giật tóc Mia. “Em đúng là một cái nhọt ở mông đấy, nhóc con.”

“Còn anh thì ngưỡng mộ em.”

“Có thể.”

Joe nhìn Brenna. “Về mấy chuyện nhà máy rượu...” anh mở lời.

Cô lắc đầu ngắt lời anh. “Mình không phải nói về chuyện đó đâu. Cái gì đã xảy ra thì cũng xảy ra rồi. Nếu Nội Lorenzo không để lại cho anh, thì nội cũng sẽ bán nó đi thôi. Em không thể...” Cô nuốt vào. “Em phải thực hiện những kế hoạch của riêng mình.” Mà cô đã làm rồi đấy thôi. Tất nhiên là giờ cô thấy đau lắm, nhưng rồi cô sẽ ổn.

“Mọi người đều nói em làm việc cù lắm mà.”

Brenna cảm kích vì lời khen ngợi ấy. “Chẳng có nghĩa lý gì nhiều lắm đâu. Anh vẫn là con trai cả mà, Joe.”

“Anh không biết là anh lại đang chen vào giữa chuyện của mọi người,” anh nói.

“Đó là gia đình mà. Đây yêu thương nhưng cũng lộn xộn.”

Mia bấu môi giận dữ. “Xin lỗi, nhưng em vẫn còn đang ở trong phòng mà. Em muốn mọi người nói chuyện về em đây này.”

“Không đời nào,” Joe nói. “Em thì chỉ thích thú mỗi chuyện hẹn hò với những anh chàng không thích hợp thôi.”

“Mà thật lòng, em nghĩ nó quan tâm đến tình dục nhiều hơn,” Brenna mau mắn nói.

Joe rúm người lại lần nữa. “Hai đứa sao vậy nhỉ?”

Brenna nhướn mày lên. “Chả sao cả. Chúng em chỉ là những phụ nữ khỏe mạnh, bình thường, đang đi tìm kiếm tình yêu thôi mà.” Cô nghiêng người về phía anh. “Em đoán là cũng đến lúc em nên nói cho anh biết em cũng không còn là trinh nữ nữa?”

Anh đứng dậy. “Anh thật không hợp với cái chỗ này chút nào.”

Mia giờ bàn tay về phía chị gái mình. Brenna đập bàn tay mình vào đấy theo kiểu đập tay ăn mừng. Joe rên lên.

Anh được cứu thoát bởi tiếng gọi của Nội Tessa từ dưới tầng, bảo họ đến giờ ăn tối rồi, và phải nhớ rửa sạch tay trước khi xuống bàn ăn đấy.

Joe đi về phía cửa. “Tối nào cũng như vậy,” anh càu nhàu. “Tại sao chúng ta không thể ăn riêng rẽ mỗi người một nơi, như một gia đình bình thường chứ?”

Brenna là người đến nhà hàng muộn nhất. Cô thấy ba người chị và em gái của mình đã ngồi ở một cái bàn ngoài trời, dưới bóng phủ của một cái ô ngoại cỡ. Công việc ở Marcelli Wines và xưởng rượu của cô đã khiến cô phải chạy đi chạy lại đến mười bốn lần trong ngày hôm nay. Đề nghị của Mia, rằng cô phải ăn bữa trưa cùng cả mấy chị em chả thuận tiện chút nào cho cô cả, nhưng, ngay khi cô đi đến chỗ bàn ăn, cô thấy mình đang mỉm cười. Cô không nhớ nổi lần cuối cùng cả bốn chị em có cơ hội được làm gì đó cùng nhau là bao giờ nữa.

“Chị đây rồi,” Francesca nói, kéo cái ghế trống bên cạnh cô ra. “Giờ chị đến nơi rồi, bọn em sẽ dừng việc nói chuyện về chị lại.”

“Tại sao chứ?” Mia hỏi, nháy mắt. “Em thấy còn hay hơn rất nhiều khi ta nói về một ai đó ngay trước mặt họ. Khi đó chị sẽ thu được phản ứng đấy.”

“Nó đang thử chọc thần kinh của tất cả mọi người hay chỉ của mỗi em vậy?” Brenna hỏi.

Katie đưa cho cô cuốn menu. “Nó vẫn gây rắc rối cho tất cả chúng ta mà. Chị có cần phải hỏi ‘mọi chuyện thế nào’ không?”

Brenna cầm lấy menu và lắc đầu. “Không cần.”

“Vậy thì chị không hỏi nữa.”

Người bồi bàn đi đến. Anh ta mới khoảng ngoài hai mươi, có làn da rám nắng của một vận động viên lướt sóng. “Các quý cô đã quyết định được chưa?”

Brenna liếc qua cái menu rồi gật đầu. Katie gọi trước tiên. Họ đều gọi salad và trà đá. Mia gọi thịt rán. Khi anh chàng đó đã viết xong hết và rời đi, Mia ngồi thẳng lại trên ghế và hắng giọng.

“Hắn là các chị đều thắc mắc sao em lại tổ chức cuộc họp này,” cô nói.

Brenna nghĩ con bé đang đùa, nhưng khi cô nhìn sang Mia, cô thấy cô em út của mình đang rất nghiêm túc.

“Có chuyện gì đây?” Katie hỏi.

“Không có gì đặc biệt cả,” Mia nói. “Chỉ là mọi chuyện trong nhà mình đang thay đổi. Đạo gần đây em đã cảm thấy không thoải mái lắm, và em đã cố để tìm hiểu xem nó bắt đầu từ đâu. Có thể nó là do vụ hủy hôn của em hay vụ chia tay của Brenna. Đột nhiên những gì đang là thân thuộc không còn như vậy nữa. Katie, chị và Francesca sắp cưới. Brenna đang gây dựng xưởng rượu của riêng chị ấy. Và em thì trưởng thành lên.”

“Chúng ta có thể biểu quyết cho cái câu cuối cùng không?” Francesca hỏi.

Mia cười. “Không đâu.” Vẻ hài hước của cô lại biến mất. “Em muốn tất cả chúng mình tụ họp lại một lần nữa, trước khi mọi thứ đổi khác hoàn toàn.”

Brenna thấy hòng cô thất lại. “Ý tưởng hay lắm, nhóc con.”

“Cám ơn.”

Cả Francesca và Katie đều gật đầu.

Mia rửa rót thêm. “Các chị cứ nói mãi em thông minh đến mức nào, nhưng rồi chẳng ai thêm để ý đến những gì em nói cả. Em đã có đến hàng đồng kế hoạch sáng giá mà mấy chị toàn gạt đi thôi.”

Người bồi bàn đến, mang theo đồ uống của họ. Khi anh ta đi rồi, Katie cầm cốc của cô lên.

“Chị thấy rắc rối lại đang đến rồi đây,” cô cảnh báo.

Mia lờ cô đi. “Đúng thế mà. Thế cái lần em muốn mua cho Ngoại M thẻ hội viên Câu lạc bộ Hẹn hò nhân dịp sinh nhật Ngoại đó? Cả ba người chả ai chịu nghe em cả, nhưng nhìn thử xem. Giờ ngoại đang hẹn hò với ông Gabriel và đang thực sự rất hạnh phúc.”

“Nhưng ông bà có gặp nhau ở Câu lạc bộ Hẹn hò đâu,” Francesca nói.

“Không, nhưng có thể ngoại sẽ gặp được người khác. Ý em là...”

Brenna bật cười. “Bọn chị đều rõ ý em là gì rồi, và bọn chị không nghĩ vậy đâu.”

Mia cau mày. “Các chị lúc nào cũng thế. Lúc nào cũng là ba người chống lại em. Mọi người hợp sức lại với nhau chỉ bởi vì em trẻ hơn ba người quá nhiều.”

“Không phải thế,” Francesca nói.

Brenna không nghĩ vậy. Bởi thường đúng là như vậy mà. Có một khoảng cách đến mười tuổi giữa Mia và Katie, và chín tuổi giữa Mia với cô và Francesca.

Brenna vỗ vào vai em. “Bọn chị vẫn yêu em.”

“Em biết, nhưng đôi khi, em cứ như đưa đứng ngoài cuộc ý.” Rồi cô tươi tỉnh hẳn lên. “Tin tốt là em sẽ vẫn còn rất cool khi cả ba người đều đã già.”

“Nó khoái chí thế chứ,” Katie lăm bắm.

Mia cầm cốc lên. “Dù sao, đó là lý do em muốn các chị đến đây. Để mình có thể tụ họp lại với nhau.”

Brenna quay sang nhìn Francesca. “Không phải là ý tưởng tồi đối với một cô nhóc.”

Francesca gật đầu.

Katie trông ít tin tưởng hơn.

Mia thở dài. “Sao đây?” cô hỏi. “Chị lại đang có cái nhìn giống kiểu của Mẹ rồi đây.”

Katie nhún vai. “Chị chỉ đang tự hỏi em có thực sự ổn không. Em có còn hối tiếc chút nào vì đã hủy hôn không?”

Mia đặt cốc xuống. “Không. David và em thực sự rất hợp nhau, nhưng chúng em chỉ mới nghĩ được đến chuyện có một mối quan hệ, chứ chưa phải sự thực nghĩ được kết hôn nghĩa là thế nào. Em thì còn phụ thuộc nhiều vào gia đình, còn anh ấy thì chỉ muốn được sống theo thể giới của riêng anh ấy. Chúng em làm bạn với nhau, vậy ổn hơn.”

Anh chàng bồi bàn xuất hiện với một giỏ bánh mỳ. Mia cầm lấy và rút ra một miếng, rồi chuyển tất cả lại cho Brenna.

“Em sẽ thừa nhận là em có nhớ phần sex,” cô nói, cắt lấy một miếng bơ.

“Cái đó thì dễ hiểu rồi,” Katie nói.

Francesca nhìn sang Brenna. “Có phải đó là Quý-cô-Tôi-Chỉ-Muốn-Sex-Đi-Kèm-Sự-Lãng-Mạn nói không đấy?”

Brenna phá ra cười. “Hiển nhiên là chuyện đó với Zach phải rất tốt đẹp rồi, nên giờ chị ấy mới có thể thấu hiểu vậy chứ.”

“Lúc nào chị cũng có thể thấu hiểu hết,” Katie láu lỉnh bảo lại họ.

“Ừm, phiền phức đây,” Brenna nói. Cô quay sang Mia. “Chị đoán là giờ chị và em là hai kẻ duy nhất chả có được chút nào cả. Thật bất bình quá.”

“Em cũng vậy,” Mia càu nhàu. “Khi nào em quay lại trường, em sẽ kiếm ngay lấy một anh bồ.”

“Cẩn thận đấy,” Katie nói. “Nếu em vẫn có ý định thống trị cả thế giới, em cần phải cân nhắc đến chuyện sống độc thân chứ.”

“Em biết.” Mia thở dài. “Nhưng sống độc thân với cả tình dục đâu có phải là một đâu.”

Francesca uống một ngụm trà. “Chị thế nào rồi, Brenna? Vừa làm việc ở Marcelli vừa bắt đầu xưởng rượu của riêng chị đã đủ căng thẳng lắm rồi. Nhưng giờ, lại còn có anh Joe nữa..., chị có sao không?”

Brenna không ngạc nhiên khi em gái cô nhắc đến đề tài đó. Giá như chỉ nói về nó thôi mà có thể giúp mọi chuyện sáng sủa hơn.

“Chị quý anh ấy,” cô nói chậm rãi. “Và chị ghét việc Nội Lorenzo sẽ để lại tất cả cho anh ấy. Nên, dù chị rất vui khi anh Joe đến đây, chị không thể nào ngăn được chuyện đôi khi chị ước sao anh ấy không xuất hiện. Tồi quá, phải không?”

“Không đâu,” Katie nói. “Chuyện đó hoàn toàn dễ hiểu mà.”

Francesca chạm vào tay cô. “Sao chị không thử pha trộn tất cả các cảm giác với nhau?”

“Chị đã quá can đảm với chuyện này còn gì,” Mia nói. “Nếu em mà là chị, em sẽ thực sự nghiêm túc nghĩ đến kế hoạch bắt cóc đấy.”

“Nó là cái gì thế?” Katie hỏi.

Mia thuật lại cho họ nghe về cái ý tưởng làm Joe biến mất của cô.

“Chúng ta sẽ bỏ qua cả chuyện anh ấy là một lính chuyên nghiệp được đào tạo bài bản nữa,” Brenna lẩm bẩm. “Chị ngờ là cả bốn chúng ta cũng khó lòng mà vây nổi anh ấy lắm.”

“Đáng xấu hổ cho anh ấy làm sao nếu chúng ta có thể làm được thế,” Mia nói, cười rúc rích.

“Có thể mình đang phản ứng hơi quá,” Katie nói. “Có thể Nội Lorenzo chỉ là đang giả bộ nói vậy thôi.”

“Em ước gì nó là như thế, nhưng em đã ở đó,” Brenna nói, cố không để lộ sự sợ hãi trong giọng cô. “Nội nói huych toẹt ra với Joe là tất cả Marcelli có thể là của anh ấy. Joe còn hơn là thích thú nữa cơ.”

“Tức là chị thực sự rất khôn ngoan khi đi gây dựng nhãn hiệu mới của riêng mình rồi,” Francesca nói.

“Chị cũng nghĩ vậy. Chị phải khiến nó thành công. Và chị sẽ làm được. Ơn Chúa vì đã có Nic xuất hiện cùng với cả đám tiền đó nữa.”

Anh đã cứu cô, cô nghĩ. Không có anh, cô chắc chắn đã chịu chết rồi.

Anh bồi bàn xuất hiện với món salad của họ. Anh ta đi rồi, Brenna cầm lấy đĩa của mình lên. Cô nhìn quanh và thấy cả mấy chị em đều đang nhìn cô chăm chăm.

“Sao?” cô hỏi.

“Chị đã thực sự đưa anh ấy đến bữa tiệc,” cô em sinh đôi của cô nói.

Brenna chậm chạp gật đầu. “Thì chị đã hỏi em và Katie hai người có phiền không nếu chị rủ anh ấy đến, và cả hai đều nói là không sao.”

Katie nhìn Francesca, rồi lại quay lại nhìn cô. “Chắc rồi, nhưng bọn chị không nghĩ là em sẽ thực sự làm thế.”

“Okay,” Brenna xiên lấy một miếng rau diếp. “Mấy người có thể ăn được rồi.”

Họ lờ cô đi.

“Có chuyện gì đó ở đây,” Francesca nói rất kiên quyết.

“Đó là quan điểm chuyên môn của em hả?” Brenna hỏi, cắn một miếng salad và nhai.

“Vấn đề là nó là cái gì,” Katie nói.

“Dẹp cái màn cút bắt đấy đi.” Mia nhìn thẳng vào Brenna. “Hai người quan hệ với nhau chưa?”

Brenna bật ho. Cô cố nuốt chỗ thức ăn vào, rồi uống cốc trà của cô. Dù vụ sặc thức ăn ấy chả dễ chịu gì, nhưng cô lại thấy biết ơn, vì nó cho cô có cớ để lảng ra. Câu hỏi tình hình của Mia khiến cô không kịp chuẩn bị. Cô không muốn phải nói dối chị và em gái mình, nhưng cô cũng chưa muốn nói sự thật.

Cô hắng giọng. “Xin lỗi. Cái miếng đó khó nuốt quá.” Cô chỉ vào mấy đĩa thức ăn chưa hề được động đến của họ. “Mấy người có định ăn không thể?”

Mia nhìn sang Francesca và Katie. “Em không thể tin được,” cô em út ít nhất của cô thở ra.

Francesca cầm lấy tay cô. “Nói với chúng em là chị không đi.”

Giờ thì Brenna thấy bị dồn vào góc rồi. “Không cái gì?”

“Ngủ với Nic,” Katie nói, hạ thấp giọng.

Cô hắng giọng. “Em không có.”

Nghe cô nói chả thuyết phục chút nào cả, kể cả là với bản thân cô.

Mia thở dài. “Chị nói dối giỏi thế chứ.”

Brenna đặt đĩa xuống. “Xem này, Nic và em có một mối quan hệ công việc, không gì nữa cả. Chúng em từng có chút gì đó đặc biệt với nhau, và bởi vậy chúng em có cả một cái quá khứ để đương đầu rồi. Giờ vẫn đang vậy đây.”

“Nói cứ như chuyên gia tâm lý ý, nghe chả hiểu gì cả.” Katie nói.

Mia chụp lấy miếng thịt rán và làm một miếng to. “Em không thể tin được giờ em là người duy nhất không có chuyện ngủ nghề gì hết,” cô lẩm bẩm.

“Chỉ có một lần thôi mà,” Brenna khẳng định. “Nó không có nghĩa gì đâu.”

Ánh mắt Francesca cứ chiếu vào cô chăm chăm. “Chị có chắc không?”

“Có. Chắc chắn. Chị thề đấy.”

“Uh-huh.” Katie bắt đầu vào món salad của mình.

Mia trông rất tự mãn.

Francesca đặt tay lên đùi. Cô không nói gì cả, cô không cần phải nói. Cái nhìn thấu hiểu của cô đủ để khiến Brenna nao núng rồi.

“Đừng có nói với chị cái câu tào lao ‘mọi thứ xảy ra đều có nguyên nhân’ đó,” Brenna bảo em. “Không phải như vậy đâu. Nó không có nghĩa gì đâu. Nó chỉ là do các hooc-mon và do hoàn cảnh kết hợp lại thôi. Nghĩ đến chuyện chị và Nic đã từng có một quá khứ, thì nó chỉ là điều khó tránh khỏi thôi. Nhưng nó chả có ý nghĩa gì hết.”

“Vậy là nó không phải do lỗi của chị hả?” Mia hỏi rất ngây thơ vô tội.

“Chính xác.”

“Cẩn thận đấy.” Francesca cảnh báo.

“Chẳng có gì để phải cẩn thận cả. Bọn chị chỉ làm việc cùng nhau thôi mà.”

“Và còn quan hệ với nhau nữa,” Mia nói, cười nhả nhỏ. “Có tuyệt không?”

“Chị không trả lời đâu.”

“Thế tức là có rồi,” Katie nói.

Brenna muốn gào lên cho thỏa cơn tức mất. “Sao mọi người không chịu nghe em nói thế?”

“Vì chị không thật lòng với bọn em, và cả với chính mình nữa,” Francesca bảo cô. “Nic quá quyến rũ. Bọn chị có một quá khứ cùng nhau, giờ lại làm việc cùng nhau nữa. Chị nói vẫn có sức hút ở đây. Nó là một tình thế chẳng vững vàng gì.”

“Có sao không nếu nó cũng có quan tâm đến anh ta?” Katie hỏi

Francesca cân nhắc câu hỏi. “Em chả biết nữa.”

“Hello,” Brenna cầu nhàu, “Tôi vẫn còn đang ngồi ở bàn đây này.”

Mia trở vào chỗ mấy miếng lê trên đĩa của Brenna. “Chị có ăn cái đó không?” Brenna gạt mấy ngón tay của em ra. “Có.”

“Chị có quan tâm đến anh ấy không?” Francesca hỏi.

“Chị không biết.”

Lần này thì Brenna nói thật. ‘Quan tâm’ có đủ để nói về cảm giác của cô dành cho Nic? Nếu những cảm xúc yếu đuối xuất hiện mỗi khi liên quan đến Nic khiến cô thấy sợ hãi, thì “quan tâm” còn an toàn gấp mấy lần những danh từ khác chỉ cảm xúc mà cô có thể đưa ra ấy chứ.

“Anh ấy đã làm quá nhiều việc cho chị,” cô nói chậm rãi. “Chị cảm kích vì chuyện đó. Nhờ có anh ấy mà chị có cơ hội để gây dựng sự nghiệp của riêng chị.”

“Hôm ở bữa tiệc anh ấy cũng rất cừ nữa,” Mia nói. “Nội Lorenzo cứ tra khảo anh ấy mãi, và anh ấy vẫn cứ lịch sự. Anh ấy đã có thể phải nổi cáu ý chứ. Hiển nhiên là anh ấy thực sự đã bỏ qua chuyện quá khứ rồi, ít nhất là chuyện mối thù truyền đời ấy.”

“Chị cũng đã bỏ qua hết rồi, phải không?” Francesca hỏi.

Brenna cân nhắc điều đó. ‘Phần lớn rồi.’ Nhưng không phải tất cả. Khó lòng mà bỏ qua được tất cả lắm.

“Đừng quên cuốn nhật ký đấy,” Mia nói. “Em đã ra tay cứu giúp anh ấy còn gì.”

“Nhật ký nào?” Katie hỏi.

“Của Sophia Giovanni.” Brenna giải thích lại chuyện Nic đã cố dịch nó thế nào. “Anh ấy chưa dịch được nhiều lắm, nhưng những gì anh ấy đã dò ra được thì thú vị lắm. Trước khi Sophia cưới Salvatore Giovanni, bà đã yêu Antonio.”

Mắt Katie rộng mở. “Antonio của chúng ta? Cụ nội của chúng ta?”

“Là cụ đấy. Họ biết nhau trước khi cụ và Salvatore sang bên này để xây dựng nhà máy rượu mới.”

“Hay thật đấy,” Francesca nói. “Thật không may thời điểm đó vẫn còn quá sớm để chuyện đó là nguyên nhân gây nên mối thù. Sự chia rẽ giữa hai người bạn là sau mười lăm hay hai mươi năm sau mới xảy ra. Trừ khi là họ vẫn còn yêu nhau.”

Mia lắc đầu. “Họ đã lấy người khác mà. Không thể nào họ vẫn còn yêu nhau sau bao nhiêu năm như thế. Sự xa cách không khiến trái tim yêu sâu đậm thêm được, chỉ làm nó lãng quên thôi.”

Katie bật cười. “Sao mà em có được sự am hiểu đó vậy?”

“Chỉ là nó hợp lý mà. Thiếu sự nuôi dưỡng, tình yêu sẽ chết.”

Brenna biết Mia nói đúng. Nhiều năm trước, cô đã thề sẽ yêu Nic mãi mãi, nhưng cô đã không thể. Với thời gian trôi, với một cuộc sống khác, cô đã để những cảm xúc của mình tuột đi. Hoặc có thể nó đã tự phai nhạt đi. Đã từng có quá nhiều hứa hẹn, và rồi đến một ngày, tất cả đều không còn.

“Nhớ kể cho bọn chị nghe em tìm thấy những gì trong cuốn nhật ký nhé,” Francesca nói.

“Chắc rồi.” Mia cầm lấy cốc trà đá của mình. “Thế hai đôi uyên ương đã chọn được địa điểm cho tuần trăng mật chưa?”

Francesca lẩm bẩm gì đó về Hawaii, còn Katie nói sẽ đi biển. Brenna chỉ còn nghe bằng một tai. Tâm trí cô vẫn còn đang nghĩ đến Nic và những gì đã từng có. Cả hai người, cô và anh, đã có đến hàng tá cuộc chuyện gẫu mà rồi cuối cùng vẫn làm thế nào đó lảng tránh được không nói

đến chuyện quá khứ. Cô vẫn nghĩ quá khứ của họ giống như một con voi vậy, nó lù lù ở trong phòng, và cả cô và Nic đều cố lờ đi, không ai chịu nói về nó. Đã đến lúc thay đổi chuyện đó chưa? Mà cô đã sẵn sàng để cùng Nic đối mặt với quá khứ?

Mà cô có được lựa chọn?

Chương XIV

Nic rời văn phòng sau mười giờ một chút. Cả tòa nhà yên ắng và tối om, trừ phía hành lang người quét dọn vẫn để đèn sáng cho anh. Anh đi ra qua lối cửa bên, khóa cửa lại.

Trời đêm lạnh, trong lành và tĩnh mịch. Phía xa tòa nhà chính, những cánh đồng nho của Wild Sea trải dài tít tắp đến đường chân trời. Một con cú vỗ bộ cánh dày cộp của nó giậm bay. Lá cây kêu xào xạc. Không có chút ánh sáng chào đón nào từ phía ngôi nhà hết. Nic thấy như anh là người đàn ông cuối cùng trên mặt đất.

Một mình, nhưng không đơn độc. Anh vẫn luôn tin tưởng vào điều đó. Hoàn cảnh, hay có thể là bản tính của anh, đã lệnh cho anh luôn phải tự lập. Anh chấp nhận sống dựa vào chính mình. Tình bạn quan trọng đấy, nhưng không phải là cái quyết định, còn tình yêu thì...

Tình yêu chỉ là một đồng rác rưởi.

Anh rời mắt khỏi phong cảnh trước mặt và dợm bước về phía ngôi nhà. Đi được mấy bước, anh bắt gặp bóng dáng của một cái xe quen thuộc đang đỗ bên hàng cây. Là xe của Brenna.

Muôn rồi, anh mệt rồi, và sáng mai anh còn có một cuộc họp lúc bảy giờ với mấy người quản lý nữa. Anh không gặp Brenna mấy hôm rồi, anh tự bảo mình, lúc này anh cũng chẳng muốn nói chuyện với cô đâu. Nhưng vậy mà anh vẫn thấy mình đang tiến về phía tòa nhà đó, rồi đi vào trong qua cánh cửa vẫn rộng mở.

Anh thấy Brenna đang cúi mình bên một thùng ủ rượu. Cô kiểm tra nhiệt độ, rồi đứng lên đi vòng quanh cái bình rượu lớn. Cả người cô bao phủ bởi một sự tập trung cao độ. Cô hít sâu vào, như thể chỉ cần ngửi thôi, cô cũng quả quyết xác định được quá trình ủ rượu tốt đẹp đến mức độ nào rồi.

Anh nhớ đến lần đầu tiên anh bắt gặp cô đang xục xạo quanh nhà máy. Cô đang nếm thử mấy mẫu rượu trong các thùng trữ rượu của anh. Thay vì sợ hãi hay xấu hổ vì bị bắt gặp, cô lại còn cả gan dám nói với anh tất cả những lỗi sai mà anh và ông nội đang mắc phải với đám rượu đó. Và quỷ là, cô lại nói đúng chứ.

Anh nhớ lại được nghe cô nói về rượu vang. Những năm sau này, anh vẫn còn có thể nhớ lại cái cách ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu sáng những lọn đỏ trên mái tóc nâu của cô. Cô xinh xắn, lắm lời, và kiêu ngạo, và anh đã muốn cô còn nhiều hơn anh muốn bất cứ một phụ nữ nào, trước đó và cả sau đó nữa.

Nic đứng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực. Cô đi đến thùng rượu tiếp theo, ghi chú vài dòng nữa lên tấm bảng cô vẫn cầm ở tay. Cô tập trung vào công việc quá, chả phát hiện ra là anh đang ở đây rồi.

Hồi đó, cô cũng nhiệt thành thế này, nhưng với những lý do khác nhau. Cô tranh cãi say sưa, giễu anh, thách thức anh, và mang đến niềm vui cho anh nữa. Hàng mấy tuần, anh đã phải tự nhắc mình, cô mới có mười bảy tuổi thôi, còn anh đã hai mươi. Tất cả những chuyện anh đang nghĩ đến với cô không chỉ là không thể chấp nhận được, mà còn là phạm luật nữa. Nhưng rồi anh đã không thể kháng cự được. Lần đầu tiên anh hôn cô đã giống như có ma thuật vậy.

Cũng chính là ở trong căn phòng này, với mùi hương của rượu vang bao quanh họ, vào một đêm cũng không khác gì đêm nay. Cô mặc quần sooc, áo T-shirt, mái tóc dài của cô buộc gọn lại

sau lưng. Cô đang nói gì đó về nho hoặc về rượu vang, vì đó là những thứ mà cô luôn luôn nhắc đến, và anh đã ôm lấy khuôn mặt cô và hôn cô. Anh vẫn còn có thể nghe thấy cả tiếng nghẹn lại trong hơi thở của cô lúc môi anh phủ lấy cô.

“Em có không cứ mười lăm phút lại kiểm tra một lần như vậy, thì quá trình ủ rượu nó vẫn diễn ra bình thường mà,” đột nhiên anh nói.

Brenna giật mình đánh rơi tấm bảng. Cô quay lại nhìn anh và đặt tay lên ngực.

“Đừng có làm cho em giật mình như thế,” cô nói. “Em già rồi, em có thể bị lên cơn đau tim hay cái gì đó giống thế lắm.”

Anh đẩy mình khỏi bức tường, đứng thẳng lên và cho hai tay đút túi quần. “Anh nghĩ còn phải vài năm nữa đã mới đến được mức ấy.”

“Có thể.” Cô nhặt tấm bảng lên. “Max đâu rồi?”

“Nó ngủ say từ hai tiếng trước rồi.”

Cô nhìn đồng hồ. “Không thể muộn thế này được. Em đến đây lúc bảy giờ và chỉ định làm khoảng hai tiếng thôi mà.”

“Em biết em ra sao mỗi khi bắt tay vào làm rượu rồi mà.”

Cô gật đầu. “Mọi chuyện thế nào?”

“Tốt. Em thì sao? Lorenzo vẫn làm em phát điên hả?”

“Chắc rồi. Nội thực sự giỏi chuyện đó lắm. Cái tính ngoan cố của nội chỉ càng làm mọi chuyện tệ thêm.”

Nic đi một bước về phía cô. “Sao em không bỏ?”

“Không. Em đã làm thế một lần rồi. Lần này em sẽ theo đến cùng thì thôi.”

“Chuyện này mới đây.”

Anh không định nói như vậy. Những từ đó bật ra trước khi anh kịp ngăn chúng lại, và giờ, chúng lơ lửng trong không khí như ánh sáng của biển hiệu đèn neon đang tắt chiếu. Brenna có phớt lờ chúng đi không, hay cô sẽ nhận lấy mũi dùi ấy?

“Buồn cười thật, anh có thể nói được như thế,” cô bảo anh, rồi thì thầm. “Dạo này, em nghĩ rất nhiều đến chúng mình.” Cô cười yếu ớt. “Chúng mình của ngày xưa, không phải chúng mình bây giờ.”

Có cái chúng mình ‘bây giờ’ ư? Anh tự hỏi. “Quên chuyện đó đi,” anh bảo cô, nhận ra anh thực sự không muốn nói về họ, hay là về chuyện quá khứ. “Chuyện đó lâu lắm rồi.”

“Không thừa nhận cái đã xảy ra không làm nó biến mất được đâu.”

“Nó chả còn nghĩa lý gì nữa.”

Cô nhìn anh chăm chăm. “Vói em thì vẫn có. Nhiều lắm. Em sẽ nói về nó. Nếu anh bỏ đi, thì em nghĩ em sẽ nói cho mình em nghe.”

Anh nghĩ đến chuyện bỏ ra ngoài. Anh có thể bỏ đi, và họ sẽ không bao giờ còn nói về chuyện này nữa. Nhưng anh không làm vậy. Hiển nhiên là có đến cả ngàn lý do vì sao, nhưng ngay lúc này, anh không thể nào nghĩ ra được, dù chỉ là một.

“Vậy thì nói đi,” anh nói.

Cô đi về phía chồng ghế để bên chiếc bàn nhỏ. Anh nghĩ đến chuyện cứ ở nguyên tại chỗ anh đang đứng đây, trong bóng của mấy cái thùng ủ rượu, trong bóng tối. Anh không muốn có cuộc nói chuyện này, anh không muốn cảm thấy bất cứ một cái gì cả. Không một lần nào nữa. Thời gian là để hàn gắn mọi vết thương. Liệu nó có hàn gắn được vết thương này?

Sự im lặng bao trùm cả căn phòng rộng. Cuối cùng, anh đầu hàng điều không thể tránh được, và đi đến chỗ cô đang ngồi. Anh kéo ra một cái ghế, ngồi xuống đối diện với cô. Cô nhìn anh, rồi nhìn xuống sàn nhà.

“Em đã rất yêu anh,” cô bắt đầu.

Cú đầu tiên của cô thúc ngay vào vùng bụng dưới thắt lưng anh. Anh cứng người lại. “Em lại

lừa phỉnh anh rồi.”

Cô gật đầu. “Em không trông mong gì anh sẽ tin điều em nói.” Cô thở dài, “Mà thật ra, em đã nghĩ có thể anh sẽ tin. Hoặc có lẽ là em hy vọng vậy. Nhưng dù anh có muốn tin hay không, thì em đã từng yêu anh nhiều hơn em nghĩ mình có thể. Anh đã là cả thế giới của em.”

Có cái gì đó lạnh toát đang cuộn lên trong bụng anh. “Anh chỉ được đứng thứ ba trong cái danh sách ngăn ngủi hai dòng của em. Đứng đầu là gia đình em, thứ hai là rượu vang. Em đã không hề sẵn sàng để từ bỏ cả hai thứ đó, nhưng em lại có thể bỏ rơi anh quá nhanh chóng.”

Cô ngẩng đầu lên. “Nói vậy không công bằng.”

“Đó cũng là những gì anh đã nghĩ hồi đó.”

“Anh có ý nghĩa quá nhiều với em, nhưng gia đình em...họ khiến mọi chuyện rắc rối. Em không muốn làm họ thất vọng, và em sợ kinh khủng khi phải bất chấp lời họ. Nội em chỉ nhìn thế giới theo hai mảng đen – trắng thôi.”

Những gì cô đang muốn nói là hồi đó cô đã không sẵn sàng trả giá. “Thế em nghĩ ông nội anh thì khác à?”

“Không.” Lời cô nói thành tiếng thì thầm. “Em biết ông đã rất giận dữ.”

Giận dữ? Giận dữ có đủ để miêu tả những gì đã xảy ra khi Nic thú nhận với Emillio là anh yêu Brenna hay không? Giận dữ nghĩa là quát tháo, là quăng ném đồ đạc. Còn Emillio, ông đã

quay lưng lại với Nic, đuổi anh ra khỏi cái mái ấm duy nhất mà anh từng biết đến.

Brenna run lên. “Em còn trẻ, em sợ hãi, và cuối cùng, em đã không thể làm được. Em đã không thể quay lưng lại với gia đình của mình. Em không thể bỏ đi được.”

Nic đã làm mọi cách để tránh quá khứ. Nói chuyện đơn giản thoáng qua về nó thôi giúp anh giữ được một khoảng cách cảm xúc đủ xa. Nic đã nắm chặt lấy sự kiềm chế của mình bằng cả hai tay, và đã thề sẽ giữ nguyên vẹn được cái hàng rào đó. Nhưng giờ, vết nứt đầu tiên đã hình thành. Nó lan dần, nuốt chửng lấy thành quả của cả bao năm dài anh vẫn cố lãng quên và giả bộ nó không còn nghĩa lý gì nữa.

“Em đã đi lại với hắn,” Nic gầm gừ. “Trong suốt thời gian chúng ta lên kế hoạch bỏ trốn khỏi nhà, em vẫn làm nên chuyện với cái thằng khốn em đã lấy làm chồng. Em có ăn nằm với cả hai chúng tôi trong cùng một ngày không? Hay em cũng cần phải có chút ít thời gian để tẩy não nữa?”

Brenna đứng bật dậy. Mặt cô tái nhợt. “Anh biết là nó không phải như vậy mà, anh biết là em không quan tâm đến anh ta như em đã quan tâm đến anh. Em không bao giờ ngủ với anh ta cả.”

“Không, kể cả sau khi cưới?”

Cô quay đi. “Nói về chuyện này là một sai lầm.”

“Và tất cả đều là của em.”

Anh đợi xem cô có bỏ đi không - hay cô có gan mà kết thúc những gì cô đã khơi ra. Brenna là người không thích phải đối đầu với bất cứ chuyện gì cả, ngoài chuyện rượu vang, anh đặt cược cho một cuộc rút lui nhanh chóng.

Cô khiến anh ngạc nhiên khi quay lại ghế và ngồi xuống. “Em gặp Jeff lần đầu là vào một dịp cuối tuần, khi em đi Los Angeles cùng Francesca. Hồi đấy nó và Todd đã đính hôn rồi. Có một bữa tiệc lớn ở nhà một ai đó. Jeff là em trai một người bạn của Todd. Em chẳng để tâm gì đến anh ta cả, thậm chí còn chẳng nghĩ gì đến anh ta sau khi gặp lần đầu ấy nữa. Tất cả những gì em muốn là được về nhà với anh.”

Anh khoanh tay trước ngực. Làm như vậy là để trông cho thật bình thản, nhưng thực ra, nó cũng là sự phòng vệ theo bản năng nữa. Trong những năm sau này, anh vẫn không hề muốn biết những gì đã xảy ra hồi ấy.

“Bố mẹ em không biết chuyện em và anh hẹn hò với nhau, tất cả những gì họ biết, là em chẳng có cậu bạn trai nào cả, và em không hứng thú gì với chuyện hẹn hò. Bố mẹ lo lắng, và thúc giục em. Rồi Francesca nhắc đến Jeff, và bố mẹ vui lắm. Họ tha cho em, không nhắc nhở gì nữa, và bởi vậy mà em có cơ hội để được gặp anh nhiều hơn. Nên khi Jeff rủ em đi chơi, em đã đồng ý, chỉ bởi làm vậy mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.”

Miệng cô méo đi. “Em biết anh đang nghĩ gì. Rằng nếu em nói với bố mẹ sự thật ngay từ đầu, Jeff đã không thể nào trở thành một phần trong cuộc đời em. Nhưng lúc đó, em chỉ muốn tránh được những bất đồng.”

Đó không phải là những gì anh vẫn nghĩ. Một phần của câu chuyện đó là mới, nhưng cũng có một phần anh đã đoán biết được. Hồi đó, anh cũng biết cô có một cậu bạn trai ‘ngụy trang’. Anh đã vờ như anh không bận tâm đến, dù anh có. Anh đã vờ như anh không bị tổn thương bởi sự phản bội của cô, dù cho nó đã cứa sâu tận đáy tâm hồn anh.

Có chuyện quái quỷ gì với anh vậy? Tại sao những cái tin cũ mèm này vẫn cứ cào xé ruột gan anh? Anh tự bảo mình đứng dậy và đi đi, nhưng anh không thể. Anh không muốn nghe, nhưng anh cũng không thể không nghe tiếp.

“Em đi chơi với anh ta vài lần,” cô co mấy ngón tay lại với nhau. “Em chỉ muốn được ở bên anh. Khi Jeff đi nghỉ ở Châu Âu cùng với gia đình, họ đã lên kế hoạch cho kỳ nghỉ đó hàng năm trời, em mừng quá vì anh ta đã đi. Em cần có thời gian để tính xem phải làm gì. Em biết, em đang làm cho mọi thứ rối loạn hết lên, nhưng em vẫn cứ nghĩ rồi em sẽ có thể thu xếp được hết. Rồi anh rủ em bỏ nhà đi với anh.”

Anh cười không chút hài hước, “Tôi đã cầu hôn em. Khác nhau đấy.”

Cô trông thật hoảng sợ và lúng túng. Thật khôi hài làm sao, anh đã nghĩ anh sẽ phải thấy hài lòng lắm khi cô trông khổ sở như vậy, nhưng anh không thấy thế.

“Em đã muốn nói đồng ý,” cô bảo anh. “Tận sâu trong tim em, em muốn nói vậy nhiều lắm. Em vẫn còn nhớ chính xác từng từ anh nói. Anh nói mình giống như Romeo và Juliet, nhưng là với một kết cục hạnh phúc.”

Những mảnh cuối cùng của cái hàng rào phòng vệ đó vỡ vụn khi quá khứ ập vào vây quanh anh. Cả anh nữa, anh cũng nhớ rõ từng từ anh đã nói. Anh đã mua một chiếc nhẫn, rủ cô đi chơi biển, và vào lúc hoàng hôn, anh đã cầu hôn cô. Anh đã quá mơ mộng trong tình yêu. Dù cho cả thế giới có đưa ra thách thức gì đi nữa, họ cũng sẽ sẵn sàng đối đầu. Nếu gia đình có chối bỏ họ, họ sẽ bắt đầu lại tất cả từ đầu. Cùng nhau. Hồi đó, tất cả tương lai của anh đều tràn ngập những hứa hẹn yêu thương với Brenna.

“Em đã từ chối tiếng gọi của trái tim mình,” anh nói một cách cay đắng. “Một cô gái quá thông minh. Còn tôi, tôi đã phạm sai lầm khi làm theo con tim mình.”

Nước mắt dâng đầy mắt cô, nhưng cô không nói gì cả.

Giờ, đến lượt Nic là người đứng dậy. Năng lượng chảy đầy trong anh, và anh chẳng có chỗ nào để chứa nó cả. Anh đi về phía mấy thùng ủ rượu, rồi lại quay lại, rồi đặt cả hai tay lên thành ghế của mình.

“Lẽ ra em nên nói với tôi là em chỉ chơi đùa thôi,” anh nói, giọng anh thấp và giận dữ. “Rằng đối với em, không có gì trong tất cả những thứ đó là thật lòng cả.”

“Nó có mà,” cô cố nài. Nước mắt lăn dài hai bên má cô, và cô quệt chúng đi. “Em đã sợ hãi. Thế có gì sai lắm sao? Em mới mười tám tuổi, và em sợ những gì bố mẹ và ông bà em có thể sẽ làm.”

Mắt anh nheo lại. “Ý em là họ có thể bắt em phải lựa chọn?”

Cô nao núng thấy rõ.

Trước khi cô có thể nói được gì, anh đã nói tiếp. “Tôi đã nói với ông nội. Nói với ông rằng tôi yêu em và tôi sẽ cưới em. Ông nói ông sẽ không để chuyện đó xảy ra. Rằng nếu tôi chọn em, tôi sẽ phải từ bỏ tất cả. Tên họ của tôi, mối liên kết của tôi với gia đình mình, mảnh đất này, tất cả. Tôi đã chọn em, Brenna ạ. Tôi đã gói ghém đồ đạc và bỏ đi. Tôi đã sẵn sàng để đi đến tận cùng thế giới với em, và em từ chối tôi. Chỉ như vậy. Tôi đã cầu hôn em và em đã đá tôi.”

Cô gật đầu. Nhiều nước mắt nữa lăn dài trên mặt cô. Cô gạt chúng đi. “Em xin lỗi,” cô thì thầm.

“Xin lỗi?” anh thét cái từ đó lên. “Em xin lỗi? Ông nội tôi đã làm đúng như ông nói. Ông đã từ tôi. Tôi ra đi với không gì cả, còn em thì cưới Jeff.”

Brenna muốn bỏ chạy. Cánh cửa ra vào rộng mở đang vẫy gọi cô lao thẳng ra ngoài trời đêm. Nếu cô có thể chạy đi đủ nhanh, đủ xa, có lẽ cô sẽ có thể quên được. Có lẽ sẽ không còn gì trong chuyện này còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng cô phải ở lại. Cô đã khơi ra chuyện này, và cô có trách nhiệm phải đi đến cùng với nó. Cô nợ Nic điều đó, và có lẽ, cô nợ cả chính mình nữa.

“Em đã rất đau khổ khi em biết chuyện,” cô nói với anh. “Em chưa bao giờ nghĩ Emilio thực sự sẽ đuổi anh đi. Em đã muốn đi theo anh.”

Anh nhìn cô giận dữ, không nói gì cả. Cô biết, anh đang tự hỏi sao cô không làm vậy. Sao cô lại để anh biến mất khỏi cuộc đời cô.

Có đôi khi, cô cũng tự hỏi mình câu hỏi ấy. Những ngày tháng ấy đã trở thành một vết ố trong ký ức cô. Và nỗi đau đớn là cái duy nhất vẫn còn trụ vững.

Nic lắc đầu. “Em đã không dám chấp nhận mạo hiểm. Với gia đình em, với nhà máy rượu. Bởi vậy mà em đã không đi theo tôi.”

Anh nói như thể cơn giận đã trôi sạch khỏi anh, để lại sau nó một người đàn ông trống rỗng, không còn chút năng lượng nào để làm được gì nữa ngoài sự cam chịu. Khi anh buông thành

ghế ra và ngồi lại vào ghế, trông anh thật mệt mỏi.

“Vậy là, có sẵn Jeff ở đó, chờ đón,” anh nói đều đều.

“Em nghĩ vậy.” Cô chống hai khuỷu tay lên đùi, hai tay ôm lấy đầu. “Tất cả cứ ập đến cùng lúc. Anh ta trở về từ chuyến du lịch, và ở nhà rất lâu. Sau này, em mới đoán ra hồi đó anh ta nghĩ nhà em giàu lắm. Anh ta chắc phải thất vọng lắm khi biết nội em mới là người sở hữu tất cả và quản lý mọi thứ hầu bao rất chặt chẽ.”

Cô day day hai bên thái dương. Những ngày đó là những ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời cô. Cô đã nhớ Nic da diết, nhớ đến từng hơi thở.

“Chúng em chỉ là bạn, không có gì hơn nữa,” cô nói. “Em đã sốc khi anh ta cầu hôn em, và đã từ chối. Rồi bố mẹ em biết chuyện và nói lại với ông bà. Thế là đột nhiên ngoài em ra, ai cũng nghĩ là kết hôn với một anh chàng học trường Y là một ý tưởng tuyệt vời. Anh lúc đó đã đi rồi, em đơn độc.” Cô nuốt vào, cố bắt mình ngẩng đầu lên và nhìn vào anh. “Em đã chọn cách giải thoát dễ dàng nhất. Lúc đó, Jeff có vẻ là một lựa chọn an toàn...”

Sự khinh thường của Nic hiển hiện rõ, cũng như cả toàn nhà đang lù lù ở đó vậy. Nó nhảy vào khoảng cách giữa bọn họ, làm cô ớn lạnh đến tận xương, đến mức cô cảm thấy chúng giòn đến sắp vỡ vụn hết ra. Những lời để tự vệ trào ra trên môi cô. Cô muốn nhắc lại với anh rằng, lúc đó cô chỉ chưa đầy mười tám tuổi, và chưa có nhiều trải nghiệm lắm với cuộc đời. Rằng cho đến trước khi gặp anh, cô vẫn luôn là đứa con gái ngoan, luôn làm theo những gì được bảo là đúng, được trông đợi. Cô muốn nói nhiều thứ, nhưng cô biết, chúng chẳng còn tác dụng gì nữa cả. Không còn chút nào nữa.

Ánh mắt Nic trượt đi khỏi cô. Anh dựa lại vào thành ghế. “Khốn nạn là em đã không sẵn sàng

để từ bỏ nhà máy rượu vì tôi, nhưng em đã từ bỏ nó vì hân ta.”

“Em không từ bỏ. Em đã để mất nó. Phải làm hai, ba thứ công việc cùng lúc để nuôi sống được cả hai đứa, rồi cả khoảng cách ở xa nữa, em nhận ra em không thể nào cùng làm tất cả mọi việc được nữa. Em chưa bao giờ muốn mọi chuyện xảy ra như thế.”

Cô thẳng vai lên và nhìn vào anh. “Anh nói về tất cả những chuyện này cứ như anh là nạn nhân duy nhất vậy. Nhưng sự thật là, cả hai chúng ta đều đánh mất đi cái gì đó quan trọng của mình. Anh đã phải trả giá bởi sự chối bỏ của ông nội anh. Em cũng đã phải trả giá. Em có một cuộc hôn nhân tồi tệ. Okay, thì đó là bởi em đã nói đồng ý và em đã tự nguyện đắm đầu vào cái giáo đường đó. Em đã chọn lựa cái dễ dàng và em đã phải sống mà hối hận vì nó. Em đã mất đi mười năm không được sống với ước mơ của mình. Em không có được những đứa con mà em hằng mong muốn. Và cuối cùng, bởi em đã lấy chồng và không còn sống ở nhà, nội em đã không còn tin tưởng em trong chuyện làm rượu nữa. Anh quay trở về và có lại Wild Sea. Anh có tất cả mọi thứ anh muốn. Như vậy cũng là một điều an ủi, là cuối cùng, anh vẫn thắng.”

Nic cựa quậy trên ghế của mình rồi nhìn đi chỗ khác. Một cảm xúc gì đó mà cô không thể xác định được lướt qua gương mặt anh, rồi nó biến mất.

“Tôi đã bị ruồng bỏ khỏi cái gia đình duy nhất mà tôi có mười tám tháng ròng,” anh nói. “Khi quay lại, Emilio đã thành một người xa lạ với tôi. Chúng tôi không bao giờ còn thực sự tái hợp nữa. Tôi không coi đó là chiến thắng.”

Brenna không nghi ngờ chút nào là hân anh phải hoang mang và tức giận lắm lúc ông nội anh đuổi anh đi. Nic đã sang Pháp và tìm việc làm ở vài nhà máy rượu bên ấy. Anh đã rèn giũa cho các kĩ năng của mình, và khi ông nội anh tới đó tìm anh, anh đã ở một vị thế thương lượng rất mạnh.

“Thế khi ông nội cầu xin anh quay về thì sao?” cô hỏi. “Ông đã buộc phải thừa nhận là ông sai và ông cần có anh. Nội em sẽ không bao giờ làm như vậy. Nội sẽ sẵn sàng để em đi không cần cân nhắc.”

Miệng Nic cau lại. “Nhảm. Nếu mà làm vậy các bà của em sẽ phản ứng ngay, họ không buông tha cho ông cụ đâu, rồi chưa đến một ngày là ông sẽ phải cầu xin tha thứ thôi. Không có một người nhà Marcelli nào để cho một thành viên của mình bỏ đi hết. Gia đình là tất cả đối với các người.”

Brenna thẳng người lại. Có cái gì đó trong giọng của Nic, cái gì đó trong tiếng nói, trong cách anh nói, làm lóe lên những kỷ niệm. Nhiều năm trước, lúc nào anh cũng muốn được nói chuyện về gia đình của cô. Anh thích nghe chuyện về những buổi lễ tiệc, những trận tranh cãi, và cả những bữa tối Chủ nhật quây quần, ồn ào, thân thương của gia đình cô. Cô nhớ lúc đó, cô đã nghĩ nhìn anh như thể anh đang đói khát lắm để được nghe chuyện cô kể.

Có phải hồi đó anh đã sống cùng với những kỉ niệm đó của cô? Có phải Marcelli là cái gia đình mà anh luôn mong muốn? Cái yêu cầu được đến dự buổi lễ đính hôn của anh là một cái cớ để anh được thọc mũi vào gia đình cô, hay là anh muốn được nhìn thấy thứ mà anh chưa bao giờ có?

“Em không thể quyết định được là anh quý gia đình em hay căm ghét họ nữa,” cô nói.

Nic làm cô ngạc nhiên khi anh nói, “Cả hai.”

“Anh nói thật không?”

Anh nhún vai. “Căm ghét là một từ mạnh quá. Tôi đã căm phẫn vì họ chiếm trọn được em. Tôi đã không muốn em chọn họ, nhưng tôi cũng vẫn luôn biết rồi em sẽ làm vậy. Giờ thì chả để làm gì nữa.”

Có thật không? Cô không thể tin được anh có thể buông tha được quá khứ. Không ai trong hai người bọn họ làm được vậy cả. Quá nhiều những tích tụ, những oán giận, và cả đau đớn, vẫn còn đấy.

“Em xin lỗi,” cô nói với anh. “Em xin lỗi vì những gì em đã làm. Em xin lỗi vì đã quá non nớt, vì đã khiến anh phải đặt mình vào tình huống ngặt nghèo, để rồi lại quay lưng lại với anh. Em xin lỗi vì em đã chọn Jeff và vì em đã đánh mất đi một điều thực sự quan trọng với mình chỉ bởi em sợ hãi. Em xin lỗi vì đã khiến anh bị đuổi khỏi nhà.”

Cô còn có thể làm cái danh sách ‘xin lỗi’ của cô dài đến mười lăm phút nữa, nhưng thế chắc sẽ buồn tẻ lắm, nên cô dừng lại.

“Nic, em không biết nói gì.”

“Tôi cũng vậy.”

Có lẽ chẳng còn gì để nói nữa cả. Có lẽ, chẳng còn gì nữa cả.

“Không,” cô buột miệng thì thầm. “Tất cả không chỉ có vậy. Phải còn gì đó nữa.”

Mắt anh tối lại. “Em biết là còn cái gì rồi đấy.”

Cô nhắm mắt, không chắc anh đang định nói gì, và rồi cô chợt hiểu. Sex. Cái sức hút đó vẫn luôn còn đó, kéo họ lại với nhau, khiến họ ham muốn và đau đớn và...

Anh đứng dậy và tiến về phía cô. Cô cũng đứng dậy, nhưng là để lùi lại. “Không,” cô thì thầm. “Không phải bây giờ. Không phải thế này.”

Anh nhún vai. “Vậy thì đi đi.”

Anh dịch chuyển như một con thú săn mồi. Như một người đàn ông đang quyết tâm chiếm bằng được cái anh ta muốn. Cô không sợ, không hấn vậy. Và quý thật, cô cũng không muốn bỏ đi.

Nhận thức gợn lên dọc xương sống cô. Da cô gai lại. Logic trong cô bảo rằng đây là một sai lầm. Làm tình ngay lúc này, như thế này, là thực sự ngu xuẩn. Cô nên đi đi. Ngay giây phút này.

Cô hít một hơi thật sâu để giúp mình trấn tĩnh lại, nhưng hóa ra nó lại là một sai lầm. Mùi men rượu say nồng khiến cô nhớ đến những lần khác, khi cô và Nic đã làm tình trong căn phòng này. Những bóng ma của đam mê xa xưa của chính họ đang bủa vây quanh họ. Cô cảm nhận thấy còn nhiều hơn nữa, chứ không phải chỉ có nghe thấy tiếng thở dài trong cơn giải thoát của chúng.

Một người trong hai người bọn họ đã xích lại gần. Cô muốn nói đó là anh, nhưng cũng có thể là cô lắm. Ánh mắt anh chiếu đến miệng cô.

“Đây chỉ là phản ứng với cuộc nói chuyện nhiều cảm xúc mà mình vừa mới có thôi,” cô nói tuyệt vọng.

Anh gật đầu. “Hoặc là sức hút. Chúng mình vẫn luôn có cái sức hút đó.”

“Uh-huh.”

Lần này thì cô chắc chắn anh chính là người đang tiến đến, bởi cô còn đang chết đứng một chỗ, chân cô không thể nào cử động được. Một cách vô thức, cô liếm môi dưới của mình. Tia nhìn của anh sắc vào, rồi mắt anh nheo lại.

Những ngón tay của cô nôn nóng muốn được chạm đến vạt áo T-shirt để kéo nó qua khỏi đầu cô. Ngay lúc này, cô muốn được trần truồng. Cô muốn có tay anh ở khắp nơi trên thân thể cô, muốn có lưỡi anh ở trong miệng cô, và cô muốn anh chiếm lấy cô thật mạnh bạo, thật nhanh chóng, ngay bên bức tường này.

Những gì cô nên làm là rút lui ngay. Hoặc nói không với anh. Nói không sẽ là thực sự, thực sự khôn ngoan.

Cô hắng giọng. “Anh có nghĩ...”

“Không,” anh nói, cắt ngang lời cô.

“Vậy thì mình không nên...”

“Tuyệt đối không.”

Cô có cảm giác họ đang nói đến những điều khác nhau

Ngón tay anh chạm lên mặt cô, và cô đầu hàng.

Có lẽ, nếu như anh túm lấy cô, kéo cô lại gần, đòi hỏi cô, cô còn có thể kháng cự được. Ngay lúc này, đam mê mạnh mẽ, hay bất cứ cái gì mạnh mẽ cũng có thể hơi đáng lo ngại. Nhưng anh không đòi hỏi, không chiếm đoạt, không lợi dụng. Thay vì vậy, anh vuốt ve má cô với những động chạm nhẹ nhàng, dịu dàng. Đôi mắt sẫm của anh cháy bỏng với dục vọng đang bị kiềm chế, nhưng anh vẫn dịch chuyển như thể anh đang có tất cả thời gian trên thế giới này. Như thế giây phút này là đặc biệt, và phải để được tận hưởng từng chút một vậy.

Đôi mắt cô khép lại. Trong cái tăm tối không nhìn thấy gì đó, cô để cho các giác quan khác của mình mách bảo cho cô biết những gì đang diễn ra.

Cô nghe thấy tiếng anh thở nhè nhẹ, thấy tiếng gót giày anh chạm nền xi măng khi anh bước lại gần cô. Cô thấy mùi hương của anh lẫn trong mùi rượu đang lên men. Cô cảm nhận thấy những ngón tay ấm nóng đang lướt dọc từ má xuống cằm cô, thấy ngón tay cái của anh đang chạm vào chỗ cổ cô.

Tim cô đập nhanh hơn. Máu như đang chạy trong người cô. Hơi nóng sôi lên. Một luồng điện chạy trong cô khi cô đang chờ đợi điều không thể tránh khỏi. Nụ hôn đầu tiên. Khởi đầu của...

Môi anh chạm vào cô. Sự tiếp xúc nhẹ nhàng, ấm áp ấy khiến cô không ngờ đến. Cô vẫn khê giạt mình, dù tay cô đã vòng lên ôm lấy anh. Họ áp vào nhau, chỗ cứng cáp áp với nơi mềm mại - cô hơi lắc lư hông mình và dựa vào gần anh hơn – một chỗ rất rất cứng áp với nơi mềm mại. Anh đặt tay lên eo cô, môi anh kiên quyết hơn nữa trên môi cô. Cô nghiêng đầu trong một động

tác đã quen thuộc với cô như hơi thở.

Mới vài phút trước cô chỉ muốn sex – thật nhanh chóng, thật nóng bỏng, thật ngoài kiểm soát. Nhưng giờ, khi anh đang chạm vào cô, cô không còn muốn cái đó nữa. Cô muốn được làm tình với Nic. Có lẽ, đó là bởi những cảm xúc mà chính họ đã khơi dậy cùng với cuộc nói chuyện của họ. Có lẽ, đó là bởi những ngày, những tuần đã cùng được ở bên nhau. Có lẽ, bởi với quá khứ của họ, nó chỉ đơn giản là điều không tránh khỏi.

Cô đưa mình quay trở lại với thực tại, với người đàn ông đang ở bên cô. Khi lưỡi anh chạm đến môi dưới của cô, cô hé mở cho anh. Có lẽ sẽ là lần cuối cùng họ được lao vào nhau, được chiếm lấy nhau, được ham muốn, được cần đến nhau. Lửa đang cháy trong cô, khiến ngực cô đau tức, khiến hai chân cô run rẩy, nhưng cô vẫn muốn có một sự quyến rũ thật chậm rãi, chứ không phải một sự bùng nổ của ham muốn cấp thiết không thể kiểm soát. Hẳn là Nic cũng cảm nhận thấy như vậy, hoặc là anh phải có thể đọc được suy nghĩ của cô.

Thay vì cuốn lấy miệng cô mà chiếm đoạt, anh trượt vào trong với một sự mơn trớn dịu dàng. Họ hôn nhau thật chậm rãi, thật sâu đậm, khám phá lại những khoảnh khắc yêu thích xưa kia, làm sống lại những đam mê cũ. Cô chôn tay mình trong mái tóc dày, mềm và mát lạnh của anh. Hai tay anh dịch chuyển từ eo đến hông cô, rồi lại quay ngược trở lại lên lưng. Những ngón tay anh cứ xoáy tròn, vừa vuốt ve, vừa kích động cô. Khi anh đến được bờ vai cô, anh dừng lại, rồi lại quay ngược xuống đến khoảng giữa lưng cô. Toàn thân cô siết lại chờ đón.

Quá nhiều thứ vẫn như cũ... quá nhiều thứ đã khác, cô nghĩ ngợi mơ hồ lúc Nic dứt nụ hôn. Trước cả khi anh đặt môi lên cổ cô, cô đã ngửa đầu ra sau, phơi mình cho anh. Khi tay anh gần chạm ngực cô, cô túm lấy phía trên khuỷu tay anh. Và khi những ngón tay anh lướt qua hai núm vú căng cứng của cô, cô đã kịp nắm chặt lấy cánh tay anh, để khi hai chân cô không còn chịu được nữa, cô cũng không khụy ngã.

Kể cả như vậy, cơn sốc của khoái cảm vẫn khiến cô hụt hơi. Cô đau nhức ở đó, và cả ở giữa hai đùi cô nữa. Hơi nóng cuộn xoáy trong bụng cô, lan tỏa đến mọi góc ngách. Cô thấy như bên trong cô đang tan chảy, thấy những nơi nhạy cảm nhất của cô đang căng lên sẵn sàng.

“Nhìn anh đi,” anh nói.

Brenna mở mắt, rồi chớp chớp mắt như thể cô mới tỉnh dậy từ một giấc mơ. Khuôn mặt Nic căng thẳng vì ham muốn. Họ nhìn vào nhau, cơ hàm của anh co giật mạnh. Nhìn anh vẫn chính xác là anh của mười phút trước, chỉ trừ đôi mắt anh đang cháy lên với khao khát. Nhưng khi cô nhìn anh, cô có thể thề là một phần của người con trai đó, con người anh của nhiều năm trước, vẫn đang hiển hiện ở đó.

...

Quá tuyệt, cô nghĩ khi hai chân cô bắt đầu run lên. Quá nhiều và rồi vẫn còn chưa đủ. Một cách vô thức, cô ôm lấy hai bàn tay anh, kéo anh lại, để anh được ôm lấy hoàn toàn những đường cong của cô. Rồi cô kiễng lên, và hôn anh.

Lần này, họ cùng hòa vào nhau trong sự ham muốn và thiếu thốn đến điên cuồng. Anh bước lui lại, kéo cô theo với anh. Từng bước một, họ đi sâu hơn vào vùng bóng tối. Cô cảm biết được họ sẽ đi đến đâu, và đi cùng với nhận biết đó là cả một sự nôn nóng nữa. Họ dừng lại chỗ cầu thang góc nhà.

...

Họ bám vào nhau, làm tình ở đó, trên những bậc cầu thang, bao quanh bởi những thùng rượu đang lên men, và những tiếng vọng của cặp đôi trẻ của nhiều năm về trước, đang hòa nhịp với từng chuyển động của họ. Brenna thấy mình đang nhìn Nic lúc anh cũng không rời mắt khỏi cô. Cô lên đỉnh gần như với mỗi cú đâm của anh. Họ trần truồng, và họ khớp vào nhau bằng cái cách thân mật nhất có thể. Lẽ ra, cô nên cảm thấy xấu hổ và nguy hiểm, nhưng chỉ là với cô, mọi thứ cảm giác thật quá khớp vô cùng.

Rồi đột nhiên anh cứng người lại. Anh ôm cứng lấy cô, và rúng động. Cô cảm nhận thấy những múi cơ của anh co giật khi cơn cực khoái tràn ngập toàn thân anh, và rồi họ lặng đi.

Chương XV

Thực tại quay trở lại, với hình hài của những múi cơ tê cứng và cảm giác lạnh đang lan dần. Brenna đặt chân lên sàn nhà và cảm nhận thấy cái thoáng qua đầu tiên của những suy nghĩ thận trọng đã quay lại. Có thể nào họ đã thực sự lặp lại chuyện đó? Cô đã nghĩ rằng Nic sẽ lui lại ngay, nhưng anh không làm thế. Anh chạm nhẹ những ngón tay anh lên khuôn mặt cô, như lúc mọi chuyện mới bắt đầu.

“Em có ổn không?” anh hỏi.

“Có, khi nào tim em trở về được nhịp đập bình thường đã. Còn lúc này nó đang đập với tốc độ tích cực của một con chim ruồi vậy.”

“Để xem xét hư hỏng nào.”

Anh trượt khỏi cô, rồi đẩy mình đứng dậy. Brenna cố để đứng thẳng chân lên, nhưng cô không quen lắm với cái tình trạng chân cô cứ như bị xoắn vào thế này, và chỗ nào cũng đau nữa.

Nic xoa xoa lưng mình. “Anh cũng vậy,” anh nói, đưa tay ra cho cô.

Cô nắm lấy và để anh kéo cô đứng lên. Cả hai bọn họ phải khập khễnh mất đến hai giây, rồi Brenna bật cười.

“Chúng mình già quá rồi,” cô nói. “Mười năm trước, thế này chả là gì cả. Em còn không thể nhớ được hết tất cả những tư thế mình đã từng có nữa.”

Nic giật mình, trông như thể anh bị xúc phạm vậy, rồi anh lắc đầu và cười khùng khục. Anh vòng tay quanh cô, ôm cô lại gần. Cô rúc vào anh. Anh hôn lên trán cô.

“Là tự nói cho em thôi,” anh nói. “Còn anh vẫn chưa già đâu.”

“Ha. Cả ngày mai anh sẽ phải đi cà nhắc vì chuyện này cho xem.”

Anh nhìn xuống cô. “Còn em thì còn không được như thế vì chân em vẫn đang tê cứng lại.”

Cô lờ đi cơn đỏ mặt đang làm nóng bừng cả hai bên má cô, và cả cái vẻ mặt ‘tôi đã làm hài lòng người phụ nữ của tôi’ của anh nữa. “Đi lấy quần áo cho em đi.”

Anh đưa cho cô cái áo và quần con, rồi nhặt quần jeans và áo phông của cô lên. Anh mặc quần jeans vào, còn áo T-shirt, anh chỉ đơn giản là vắt nó qua vai.

Họ không nói gì nữa cả. Bằng một sự đồng thuận không lời, họ cùng nhau bước ra khỏi tòa nhà. Cô tắt đèn, còn anh đóng cửa. Quàng tay qua vai cô, anh đưa cô đến chỗ xe của cô.

Đến đó, anh gạt những lọn tóc đang xòa trước mặt cô, và hôn cô. Cô níu vào anh ở cái mức lâu nhất mà cô còn dám níu, rồi thả dài.

“Em phải về thôi,” cô nói.

“Okay.”

Cô đã nửa hy vọng anh sẽ nài cô ở lại đêm với anh. Một phần trong cô muốn được ngủ trong vòng tay anh, rồi được thức dậy cũng ở đấy. Nhưng, dù cho những hình ảnh họ sẽ có thể có cả đêm bên nhau thực sự là như thế nào hiện rõ trong đầu cô, cô vẫn biết nó là không thể. Cô? Ở đây? Nếu sáng mai mà xe của cô không có ở garage lúc hai bà ngủ dậy, thì mọi người sẽ gọi ngay cho FBI mất.

Miệng cô cong lại. Chính xác là đến khi nào đây cô mới đủ trưởng thành để không phải bận tâm đến chuyện gia đình cô sẽ nghĩ gì về những việc cô đang làm?

“Có gì vui vậy?” anh hỏi.

“Chỉ cười em thôi. Em nghĩ em cần phải được chữa trị.” Cô kiễng chân lên và hôn anh. “Em nói chúc ngủ ngon đây.”

“Anh cũng vậy.”

Cô mỉm cười, rồi chui vào trong xe. Anh đứng đó nhìn cô lái xe đi. Khi cô rẽ ra đường cái, cô nhìn vào gương chiếu hậu. Anh vẫn đứng đó, như để nhìn cho chắc là cô vẫn an toàn. Hay đó chỉ là mong muốn trong suy nghĩ của cô?

Lorenzo chậm chạp viết lên tập giấy note màu vàng trước mặt ông. Từ hồi bước sang tuổi bảy mươi, ông đã phải chịu đựng cuộc tấn công của chứng viêm khớp, lúc đầu là ở hai đầu gối, rồi ở hai bên hông, và giờ nó lên đến tay ông. Brenna cứ khẳng khẳng, rằng dùng máy tính sẽ dễ dàng hơn cho ông, rằng gõ bàn phím thì còn đỡ đau hơn là cầm bút viết tay, nhưng ông còn chưa có thềm chứng thực chuyện ấy. Dù cho một khối máy to đùng ngu ngốc đã được cài đặt trong văn phòng của ông, và sáng nào thư ký của ông cũng bật nó lên cho ông, Lorenzo cũng chỉ dùng nó để làm chỗ vắt áo khoác lên, không gì hơn nữa. Ông phớt lờ đi hết, cái màn hình phát sáng, cái thứ dùng để thỉnh thoảng bấm vào kêu click click, và cả cái tiếng ù ù phát ra từ cái hộp chữ nhật đặt dưới sàn nhà nữa. Những cái mới không hợp với ông. Ông quá già rồi để muốn thay đổi quá nhiều.

Tessa, bà vợ đã hơn năm mươi năm nay của ông, thì lại không đồng ý như vậy. Bà ấy thích thú với những cái công nghệ mới. Hồi Mia còn đang theo học khóa học ngoại ngữ ở Washington, Tessa đã viết e-mail cho con bé hàng ngày, rồi in những bức thư trả lời ra và đọc cho ông hàng tối trước khi họ đi ngủ.

Phụ nữ bao giờ chả thích ứng với thay đổi tốt hơn đàn ông, ông miễn cưỡng thừa nhận. Có lẽ bởi họ bẩm sinh đã biết thời gian giống như một dòng chảy vậy, và nó lúc nào cũng chuyển động. Họ hiểu rằng những đứa bé sinh ra từ cơ thể họ rồi cũng sẽ lớn lên, và đi mất. Trái tim tan vỡ rồi sẽ lại liền. Với phụ nữ, thế giới là những mảng màu xám. Còn đàn ông thì chỉ thấy trắng và đen thôi.

Ông viết xong và cẩn thận xé tờ giấy đó ra. Thư ký của ông sẽ đánh máy lại lá thư của ông và mang đi gửi, nhưng trước tiên, thế nào cô ta cũng sẽ nhắc ông đã, rằng dù ông không muốn dùng máy tính, thì ông vẫn có thể chỉ đơn giản là đọc ghi âm lại lá thư đó là được. Cô ta sẽ chép lại lời ông, đỡ cho ông cái khoản bị đau khi cứ phải cẩn thận để ghi ra được từng chữ. Ông cũng chả nhọc công mà kể cho cô ta biết, một lần ông đã dùng cái máy ghi âm cầm tay bé tí đó của mình để chống chân cho cái bàn bị cập kênh, và lúc sau, khi Brenna ngồi lên bàn, cái máy bé nhỏ đã bị vỡ vụn rồi còn đâu.

Ông đọc lại bức thư, rồi cho nó vào trong túi. Giờ, xong việc rồi, ông chậm rãi gấp – duỗi hai bàn tay đau nhức, rồi mở ngăn kéo trên cùng lấy ra hộp thuốc giảm đau ông vẫn cất trong đó. Ở tuổi của ông, thuốc men là những kẻ kéo dài thời gian vô hình. Cứ mỗi một hoặc hai tiếng là lại có thêm một liều thuốc nữa, thêm một cốc nước nữa, thêm một dư vị nữa đọng lại trên lưỡi ông. Ông có kêu ca thế nào, Tessa cũng sẽ lại nhắc nhở ông, rằng có một lựa chọn nữa đấy, không có thuốc thang gì, không có vị đắng nào, mà chỉ có bóng tối và toàn là đất phủ lên người ông thôi. Rồi bà ấy sẽ lại rút ngay ra quyển kinh và làm một vòng lần quanh cái tràng hạt, để xua đi bất cứ lời mời thần chết nào vừa vô ý bị lọt vào trong câu chuyện của họ.

Ông mỉm cười khi nghĩ đến vợ mình. Ông đã là một ông lão rồi, và ông vẫn yêu bà ấy mỗi ngày một nhiều hơn từ hồi họ làm đám cưới. Chúa đã phù hộ cho ông đủ đường. Con trai ông, các cháu ông, và thứ tặng vật của đất mẹ.

Lorenzo lắc đầu. Tâm trí ông sẽ còn đi đến đâu nữa? Ông từ chối làm kẻ ủy mị mỗi khi nghĩ đến vận mệnh tốt đẹp của mình. Mặc những than phiền của ông, bác sĩ vẫn cứ nói là chắc chắn ông sẽ còn sống đến tám mươi và còn lâu hơn nữa. Rằng ông còn rất nhiều thời gian để mà làm phiền những người ông yêu quý nhất.

Tiếng gõ cửa văn phòng làm ông dứt mạch suy nghĩ. Lorenzo ngẩng lên. “Vào đi,” ông gọi.

Cánh cửa mở ra và Joe bước vào.

Antonio, Lorenzo buồn rầu nghĩ. Đó là cái tên ông đã chọn cho đứa con trai đầu lòng của Marco. Đã từng có biết bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu kế hoạch. Quá nhiều chuyện đã đi lạc hướng.

“Cháu đến gặp ta đây rồi,” Lorenzo nói, cố không tỏ ra quá hài lòng.

Joe tiến đến chiếc ghế phía trước bàn của ông và kéo nó ra. Anh di chuyển như một người đàn ông đã luôn quen với phiền phức – cẩn trọng và có chủ đích. Lorenzo thích điều đó. Joe trẻ và mạnh mẽ, đó là tất cả những gì mà người thừa kế của ông cần có.

“Cháu đến để nói tạm biệt,” Joe nói, ngồi xuống ghế. “Cháu đã hết thời hạn đi nghỉ để đi đoàn viên với gia đình rồi.”

Lorenzo chau mày. “Cháu không thể đi được. Giờ cuộc sống của cháu là ở đây. Gắn với đám rượu vang này.”

Joe lắc đầu. “Không phải kiểu của cháu. Cháu đã nói với ông rồi, cháu là người uống bia.”

“Còn thừa kế của cháu thì sao? Cháu có thể có tất cả những thứ này.” Ông giang rộng hai tay. “Sao cháu có thể bước đi khỏi những gì ta phải trao lại cho cháu?”

Joe cười khùng khục. “Vâng, phải rồi. Nó không phải là một món quà. Không một phần nào của nó cả. Nếu ông cho cháu một tờ séc, chắc cháu còn cân nhắc, chứ ông lại muốn cháu tiếp

nhận tất cả những gì ông có. Toàn bộ cơ nghiệp của Marcelli. Cháu rất tiếc, nhưng cháu không quen với những trọng trách kiểu vậy.”

“Không. Cháu phải ở lại. Ta bắt buộc đấy.”

“Đó không phải là chuyện ông có thể ép buộc được.” Anh nghiêng người về phía Lorenzo. “Ông đang bày một trò chơi với tất cả mọi người, đặc biệt là Brenna. Cháu sẽ không tham gia vào đó đâu.”

“Trò chơi nào? Không có trò chơi nào hết.”

Lorenzo đứng dậy đau đón trên đôi chân và đi về bức tường phía xa. Ông ra hiệu cho Joe lại đó với ông. Khi họ đã đứng cạnh nhau, Lorenzo nhận thấy người thanh niên trẻ đó cao hơn ông khoảng vài inch. Điều đó khiến ông hài lòng. Các thế hệ sau là phải to lớn hơn, mạnh mẽ hơn. Đó là cách mà thế giới vận hành. Sức mạnh là để cho gia đình phát triển hơn.

Ông trở vào tấm bản đồ trên tường. Nó cũ kĩ, từ những năm 1920, và được vẽ bằng tay. Nó thể hiện chi tiết gần như toàn bộ hạt, và chủ ý vẽ để làm sao đất đai nhà Marcelli được nằm ở chính giữa.

“Từ ngày xưa, cha ta, cụ nội của cháu, đã tự tay vẽ nó. Đây là chúng ta.” Ông gõ gõ lên tấm giấy màu vàng đỏ. “Đây là những gì quan trọng với chúng ta.”

Joe quan sát tấm bản đồ. “Ông cụ đã vẽ nó trước cả chuyện mối thù?”

“Phải. Rất nhiều năm trước đó. Hồi đó, mọi chuyện vẫn còn rất đơn giản.” Bạn bè là bạn bè, ông nghĩ. Còn khi bạn bè đã trở thành kẻ thù, thế giới trở thành một chốn phức tạp hơn nhiều.

Lorenzo nhìn Joe. Con trai của Marco. Cháu trai của ông. Một người xa lạ. Những năm xưa đó, ông đã quá chắc chắn là ông đã làm đúng. Ông đã chống lại vợ ông, con trai ông. Ông đã cố chấp. Tessa đã cảnh báo ông, nhưng ông không nghe theo. Sai lầm là của ông.

“Cháu sẽ ở lại,” ông khẳng định. “Cháu là một phần của gia đình.”

“Không, cháu không đâu,” Joe nói đều đều. “Gia đình cháu là đội SEAL. Ông bà và mọi người đã rất tử tế với cháu. Cháu rất cảm kích với sự mến khách của mọi người, nhưng đến lúc cháu phải đi rồi.”

Lorenzo muốn bác lại cái ý đó. Ông đã có kế hoạch cho thằng bé. Nó sẽ ở lại, sẽ tìm hiểu, sẽ lấy họ của gia đình. Sao lại không chứ?

Ông chạm vào tay Joe. “Là do ta,” ông bảo cháu trai mình. “Bà nội cháu, bà ấy đã muốn cho phép Marco cưới lúc đó, dù nó vẫn chỉ là một thằng bé con. Bố mẹ của Colleen nữa, họ còn không chắc là họ muốn mọi chuyện như thế nào, và ta là người đã thuyết phục họ. Con trai ta, mẹ cháu...” Ông nhún vai. “Chúng nó yêu nhau. Chúng nó muốn có nhau, và chúng nó muốn có cháu. Chính ta là người đã ép chúng cho cháu đi. Ta đã sai. Ta muốn cháu biết chuyện đó.”

Cái nhìn chăm chăm của Joe không có chút dao động. Lorenzo sẵn sàng bỏ ra cả nửa số nho Chardonnay mới thu hoạch để biết được người trai trẻ đó đang nghĩ gì. Nhưng Joe quá ranh. Nó giữ lại mọi suy nghĩ và cảm xúc của nó cho riêng mình.

“Giờ thì không có chuyện nào trong số đó thành vấn đề nữa,” Joe nói. “Những gì xảy ra đã xảy ra rồi.”

Có lẽ vậy, nhưng Lorenzo muốn được làm lại. “Nếu cháu được lớn lên ở đây, cháu sẽ quen với cuộc sống của chúng ta. Cháu sẽ hiểu về rượu vang. Nó sẽ chảy trong máu cháu. Nó vẫn đang ở đây, chào đón cháu, chỉ cần cháu chịu lắng nghe.”

“Có thể mọi chuyện sẽ khác đi,” Joe thừa nhận. “Có thể không. Chúng ta không bao giờ có thể biết được. Lúc này, ở đây, cháu không có sức cuốn hút với nhà máy rượu. Cháu muốn ông hiểu rõ như vậy. Cháu không muốn nó.”

“Tại sao lại không? Số tiền...”

“Chắc rồi. Làm như sẽ không có cái ràng buộc nào đi kèm với nó vậy. Cháu không biết ông định làm gì, ông già ạ, nhưng cháu không quan tâm. Ông dùng cháu để đổi đầu với Brenna. Cháu không biết lý do tại sao, và cháu cũng không muốn biết. Còn nếu ông không chịu nghe và vẫn quyết định để lại tất cả cho cháu, thì cháu báo trước, cháu sẽ cho Brenna hết đấy.”

Lorenzo chau mày. “Cho? Không phải bán?”

Joe mỉm cười. “Không bao giờ, ông già ơi. Cháu sẽ không đóng vai con tốt cho bất cứ trò chơi nào mà ông đang diễn đâu.”

Lorenzo nhướng mày lên. “Cháu có chắc là cháu đã không đóng mất rồi không?”

Joe lắc đầu. “Ông mới là người đang lẩn tránh, Nội à. Cẩn thận đấy. Nếu ông đi quá xa, ông sẽ làm đau những người mà ông yêu quý nhất đấy.”

Nội. Cái danh xưng bất chợt mà Joe dùng làm tim ông nhói lên. Ông giang tay ra. Cháu trai của ông bước lại gần và ôm lấy ông.

“Cháu là một người đàn ông tốt,” ông nói, buông Joe ra. “Đến thăm ta nữa nhé. Ta sẽ chỉ cho cháu thấy cháu đã sai khi cháu bảo cháu không phải là một phần của gia đình. Cháu thuộc về nơi này.”

“Chúng ta sẽ xem xem.”

Lorenzo vươn tay lên ôm lấy mặt anh. “Công việc của cháu. Ta biết nó rất nguy hiểm. Phải cẩn trọng nhé. Giờ cháu có gia đình để còn về nhà nữa.”

Joe không nói gì cả, nhưng Lorenzo nghĩ là nó hiểu. Họ bắt tay nhau và người trẻ tuổi rời đi.

Còn lại một mình, Lorenzo lại một lần nữa miết tay lên tấm bản đồ. Ông dò theo đường viền bao quanh đất đai của Marcelli Wines. Joe đã tố là ông đang chơi một trò chơi. Không có trò chơi nào cả. Nhưng một kế hoạch thì sao? Ừ thì, nó lại là một chuyện khác.

Brenna đứng giữa đồng nho và nhìn những trái nho Cabernet cuối cùng đang được gặt bởi một cái máy trông như con quái vật đang chạy giữa những luống nho. Khác biệt giữa xưởng rượu nhỏ bé của cô và nhà máy này có thể được tính bằng số ngày cần thiết để thu thập hết được nho. Marcelli có thể sản xuất hơn mười ngàn lô vang. Còn của cô sẽ chỉ tính được đến hàng trăm thôi.

Nhưng đó là khởi đầu mà, cô tự nhủ, tắm mình trong một niềm hân hoan sáng lòa. Cô được làm cái cô muốn và mọi chuyện đang rất tốt đẹp. Giờ, cô chỉ phải chờ để thời gian và những phản ứng hóa học tạo ra điều kỳ diệu.

Cô cúi xuống và chạm vào một cành nho rụng. Cái máy gạt chỉ để dùng cho những loại nho thấp-hơn-loại-hảo-hạng thôi. Cô ghét cách cái máy vật đi quá nhiều lá và để lại những cành lá toại rả rụng trên nền đất cứng. Cô hiểu phải tiết kiệm tài chính, nhưng cô vẫn ước sao mỗi chùm nho đều có được sự đối xử nhẹ nhàng tôn kính như với giống nho hảo hạng của cô.

“Okay. Mình ở ngoài trời nắng quá lâu rồi,” cô lẩm bẩm, đứng thẳng dậy và bật cười. Có những suy tưởng đầy tính triết học về chuyện hái nho thật chả tốt chút nào. Tiếp đến chắc cô sẽ làm thơ cho mỗi chiếc lá rụng mất thôi. Phần sáng sửa trong cả buổi sáng hôm nay của cô, là cô đã xoay sở được để nghĩ đến những chuyện khác chứ không phải là nghĩ đến Nic. Với cuộc gặp gỡ quá thân mật mới đây của họ, làm được vậy cũng gần như là một phép màu rồi.

Nic. Chỉ để tên anh vang vọng trong tâm trí cô cũng đủ để khiến cô mỉm cười. Cô không rõ lắm, chính xác thì cái gì sẽ xảy ra, hay nó có ý nghĩa gì. Ba ngày sau sự kiện đó, cô vẫn còn phải đương đầu với những cơn dư chấn. Cô có một nghi ngờ, chỉ sex thôi mà tuyệt đến như vậy thì thật trái với lẽ thường.

Những cảm xúc cô không muốn nhận biết, không muốn đặt tên khiến cô thấy xao xuyến. Có điều gì đó đã xảy ra đêm đó, khi họ cuối cùng cũng nói về chuyện quá khứ. Làm sáng tỏ bầu không khí ấy đã làm thay đổi mọi chuyện giữa họ. Cô vẫn chưa sẵn sàng để đối đầu với nó, nhưng rồi sẽ đến lúc cô phải làm thôi. Những gì đã xảy ra sau đây là đoán chừng của bất cứ ai.

“Em đang hạnh phúc qua thể vì cái gì vậy?”

Giọng nói đến từ ngay sau lưng cô. Cô giật mình và hét lên. Khi cô quay lại, cô thấy Joe đang đứng cách cô có chưa đầy ba foot (~ gần một mét).

“Đừng có rình rập em như vậy. Mấy người con trai quanh đây bị sao vậy nhỉ? Đầu tiên là Nic, rồi đến anh.” Cô đưa tay lên che miệng. “Cứ giả như em không nói vậy nhé.”

“Về Nic hả? Quá muộn rồi. Hai bà đã kể hết với anh rồi, chuyện em đưa kẻ thù đến bữa tiệc đính hôn. Họ bị sốc lắm đấy.”

“Chắc rồi. Thật may mắn là anh đã xuất hiện và giúp em có một sự sao nhãng tuyệt hảo. Em đã cảm ơn anh vì chuyện đấy chưa nhỉ?”

“Chỉ là làm công việc của tôi thôi, thưa ma’am. Mà nói đến công việc,” Anh nhìn quanh cánh đồng nho. “Anh muốn em biết là anh đi bây giờ đây.”

“Cái gì?” Cô nhìn anh chăm chăm. “Anh đi à?”

“Đó là chuyện bình thường mà. Anh cần phải quay lại làm việc. Dịp này thật là một kỳ nghỉ rất tuyệt, nhưng một anh chàng chỉ có thể tiếp thu được đến thế với gia tộc Marcelli thôi.”

Đi ư? “Nhưng anh không thể,” cô nói, người cứng đờ lại. “Nếu anh đi... Anh phải ở lại và thừa kế mọi thứ chứ. Còn tiền thì sao?”

Anh nhún vai. “Thực tế đi, Brenna. Lorenzo chỉ là đang giật dây cả hai chúng ta như hai con rối với mấy cái câu chuyện ấy thôi.”

“Không đâu. Anh sai rồi. Nội sẽ vui mừng mà để lại tất cả cho anh mà.”

“Tức là sao? Ông để lại cho anh nhà máy rượu? Làm như anh biết làm gì với nó à? Em nghĩ là anh sẽ được sở hữu Marcelli ngay lập tức à? Không đời nào đâu. Ông cụ là một con rận già ranh ma. Anh đảm bảo với em là tất cả mọi thứ sẽ được buộc thật chặt, đến mức anh còn không thể nào thó được một chai vang cho riêng mình đâu. Ông bày nhà máy ra cho anh, như một món hối lộ để anh ở lại, như một cách để chọc giận em thôi. Anh không chắc lắm tại sao lại vậy, nhưng anh nghĩ đó là kế hoạch của ông. Nhìn vào cái cách hai ông cháu hành xử với nhau, anh phải nói là kế hoạch đó đang tiến triển hiệu quả đấy.”

Brenna không thể thở được. Mặt đất như đang chao đảo dưới chân cô, nhưng cô không nghĩ đó là do một cơn động đất đâu. Có thể nào Joe đúng không? Có phải nội cô chỉ đang bõn cọt với cả hai bọn họ không?

“Anh đã nói gì với nội?” cô hỏi. “Anh đã nói gì?”

“Rằng anh biết tẩy của ông rồi. Và nếu ông cứ cố để lại hết mọi thứ cho anh, anh sẽ cho em hết. Ông chả thích thế tí nào.”

“Chắc rồi.”

Não cô không vận động gì cả. Cô không thể nghĩ ngợi được gì. Chuyện này có thực sự xảy ra? Joe sẽ không còn là một mối đe dọa nữa?

Cô chạm vào tay anh. “Ở lại thêm ít lâu nữa đi. Xin anh đấy.”

“Ồ, chắc quá rồi. Giờ anh không còn là một mối đe dọa nữa, nên em muốn có anh ở gần.”

“Hey, trước giờ em vẫn muốn có anh ở gần mà.”

“Anh biết.” Anh nhìn quanh đồng nho. “Chốn này rất tuyệt, nhưng anh không thuộc về đây. Vẫn chưa.”

“Nghĩa là sao? Anh có quay lại không? Đối mặt với gia đình khó khăn đến vậy hay sao?”

“Đôi khi.”

“Cái đó có thể hiểu được.” Chúa biết, những tình thế kiểu đó đã đến với cô thế nào và cô đã quen với chúng quá rồi. “Anh có vui vì đã đến đây không?”

Cái nhìn bí hiểm của anh chiếu lên gương mặt cô. “Chắc chắn rồi.”

“Em mừng lắm. Em biết bố mẹ đã hạnh phúc đến mức nào khi có anh ở đây. Và cả ông bà nữa. Em đoán là tất cả chúng em đều vậy.”

“Kể cả em?”

“Đặc biệt là em.”

“Tốt. Em là người làm anh thấy lo nhất.”

“Tại sao?”

“Anh chỉ thấy vậy thôi.”

Cô thở dài. “Em cũng lo cho anh. Anh là người duy nhất đang đặt cuộc sống của mình vào ranh rới nguy hiểm.”

“Anh là một người chuyên nghiệp rồi. Đừng có lo sợ thế.”

Cô không biết phải nói gì nữa. “Cám ơn” có vẻ như không thể đủ được sau tất cả những gì anh đã làm.

“Anh đã có thể có tất cả,” cô nói.

“Không một mảy may đâu. Với những quy tắc của ông cụ, không có đâu. Em là người duy nhất có thể đương đầu với cụ.”

“Em làm không được tốt lắm.”

“Joe! Joe!”

Brenna nhìn về phía sau lưng Joe và thấy Mia đang chạy đến chỗ họ. Con bé nhảy đầm qua cả một luống nho, khiến Brenna dùm người lại.

“Đi giữa những luống nho chứ!” cô la lên, nhưng Mia lờ đi.

Nó nhảy qua một luống nho nữa và dừng lại trước mặt Joe.

“Nói là nó không phải đi,’ Mia yêu cầu. “Nó không thể là sự thật được.”

Nước mắt dâng đầy đôi mắt nâu của Mia.

Joe cựa quậy lúng túng. “Nếu em đang nói về chuyện anh đi...”

Anh không bao giờ có cơ hội nói hết câu nữa. Mia quăng mình vào anh và bám lấy anh như thể con bé không bao giờ muốn buông anh ra. “Anh không thể đi được. Chưa được. Em chưa bao giờ có một người anh trai cả, và em thực sự thấy rất thích.”

Joe đứng ngượng ngịu mất đến hai giây, rồi anh rụt rè vỗ vỗ lưng Mia. Anh to lớn, vững chãi, còn Mia nhỏ bé, mảnh dẻ. Trông anh như một con gấu đang ôm lấy một chú mèo con vậy. Khi thấy Brenna đang nhìn, gương mặt anh căng lại, và có cái gì đó, có thể là nuối tiếc, khiến miệng anh cau lại.

“Anh phải đi,” anh nói nhẹ nhàng. “Anh còn có công việc nữa.”

“Một công việc nguy hiểm.” Mia bước lui lại và chống tay lên hông. “Anh không được chết đâu đấy. Làm thế sẽ khiến em thực sự nổi giận đấy.”

“Anh sẽ cố hết sức để sống sót an toàn.”

Mắt cô nheo lại. “Anh phải làm hơn thế nữa. Em thề đấy, Joe, nếu anh không quay lại, em sẽ đi săn bằng hết từng đồng đội của anh và ngủ với họ. Thậm chí em sẽ còn bắt những người khác phải chứng kiến khi em làm chuyện đó nữa.”

Anh dúi người lại. “Được rồi. Anh có động cơ để phải sống sót rồi.”

“Anh phải thế đấy.”

Anh quay sang Brenna. “Anh nghĩ là đến lúc nói tạm biệt rồi.”

Cô gạt đầu và bước vào vòng tay anh. Anh ôm cô thật chặt.

“Mạnh mẽ lên,” anh thì thầm vào tai cô. “Mọi việc sẽ ổn hết thôi.”

Cô hy vọng là anh đúng. “Giống như những gì Mia đã nói,” cô bảo anh. “Trừ đoạn ngủ ra.

Chúng em mong anh quay lại với chúng em. Giờ chúng em là gia đình của anh rồi, và chuyện chúng em làm cho anh sợ chết khiếp không phải là lý do để anh lẩn tránh không về đâu đấy.”

“Rõ rồi.”

Mia sáp vào và anh ôm cả hai người, rồi cúi đầu xuống để họ có thể hôn má anh. Vẫy tay lần cuối, anh quay lưng bước đi. Brenna nhìn theo anh. Giống như Mia, cô sẽ nhớ anh lắm.

“Thời gian sẽ trôi nhanh thôi,” cô nói. “Trước khi mình nhận ra, anh ấy sẽ nằm dí dưới chân mình và rồi mình sẽ không còn bận tâm đến nữa đâu.”

Mia khịt mũi. “Chị nói dối chả giỏi chút nào.”

“Chị biết.”

Khi Nic bước ra từ khu văn phòng, anh thấy một chiếc SUV[16] lạ đang đỗ lại cạnh tòa nhà. Cánh cửa mở và một người đàn ông cao lớn bước ra từ chiếc Jeep Wrangler.

Mất đến một giây để Nic nhớ ra anh ta, rồi anh nhận ra đó là người anh trai thất lạc bấy lâu của Brenna.

Max chạy qua anh và lao thẳng đến vị khách. Như mọi khi, con chó con lại bắt đầu màn tấn

công khiến khách lạ chết khiếp bằng cách nhảy lên và liếm láp, và rồi nằm lăn ra đất đòi người ta xoa bụng cho nó.

Joe cúi xuống và phục tùng cái màn cầu xin của nó, rồi nhìn Nic. “Cậu kiếm được một con chó giữ nhà thú thật thật đấy.”

Nic tiến về phía bộ đôi đấy. “Tôi nghĩ nó sẽ lớn lên và thành ra dữ tướng thôi.”

“Không có vẻ như vậy.”

Max đứng dậy và tấn công được lên mặt Joe một cú trước khi bỏ đi để làm một bài chạy vòng quanh sân.

Nic đưa tay ra. “Chúng ta vẫn chưa được giới thiệu với nhau buổi tối hôm anh đến. Tôi là Nic Giovanni.” Anh ngoác miệng cười. “Nếu anh đã ở cùng ông nội anh dù chỉ một lúc thôi, thì chắc anh cũng biết tôi là kẻ thù rồi.”

“Tôi có nghe rồi.” Joe đứng dậy và bắt tay Nic. “Joe Larson.” Anh nhìn quanh khu nhà máy. “Chỗ này của cậu khá lắm.”

Nic gật đầu, nhưng không nói gì. Hẳn phải có lý do gì thì anh trai của Brenna mới ghé qua đây, nhưng ngay lúc này anh không thể đoán ra được bất cứ lý do nào cả.

Joe đứng dựa vào phía trước chiếc Jeep của anh. “Lorenzo kể cho tôi rất nhiều về mối thù giữa hai gia đình. Nghe có vẻ giống như cái gì đó bước ra từ kịch của Shakespeare lắm.”

“Đó là chuyện cũ rồi. Có Lorenzo cứ hay nghĩ ngợi đến chuyện quá khứ, chứ tất cả chúng tôi đều đã sẵn sàng bỏ qua nó rồi.”

Joe gật đầu. “Phải đấy. Mọi thứ thay đổi. Con người ta phải tiến lên chứ.” Anh hất đầu chỉ chiếc SUV của anh. “Đó cũng là những gì tôi đang làm. Quay trở lại với công việc thôi.”

Nếu Joe có giở ra mà nhảy ngay ở đây, Nic cũng không thể nào ngạc nhiên hơn được nữa. Rời đi? Như vậy có phải anh ta sẽ không thừa kế nữa không? Nếu vậy, Marcelli Wines vẫn trong tầm nắm của anh.

Anh cố để tỏ ra cái thông báo đó của Joe chẳng có ý nghĩa gì với anh cả.

“Brenna có nói anh là một lính Navy SEAL.”

Mắt Joe nheo lại. “Đúng vậy. Tôi có rất nhiều bài huấn luyện đặc biệt,” anh dừng lại để cho các từ ngữ lắng đọng đã. “Tôi đoán là sẽ chả đúng đắn chút nào nếu một ông anh trai lại có một cô em gái ưa thích, nên tôi quan tâm đến tất cả bốn đứa nó. Nhưng đôi khi, tôi lo cho Brenna nhiều nhất. Tôi không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra với nó cả. Bất cứ chuyện gì có thể làm... tổn thương nó.”

Nic không biết anh nên cười hay nên chuẩn bị cho phát pháo đầu tiên nữa. Logic nói với anh rằng Joe đang chỉ bắn bừa thôi, nhưng anh không thể chắc chắn được. Anh ta đã biết chuyện gì rồi hay anh ta chỉ đang thả mồi câu?

“Anh đang dọa tôi à?” Nic hỏi rất ôn hòa.

“Chắc rồi. Bằng bất cứ giá nào.”

Chết tiệt mọi thứ chứ nếu Nic lại không thấy hài lòng chút nào khi Brenna có một ai đó ở bên cô ấy. Nhưng làm thế thì còn biến anh thành một thằng đàn nũ, khi nhìn thấy rõ người ở bên cô ấy thừa sức để giết anh chỉ với một dụng cụ như sợi chỉ của nha sĩ, không cần hơn.

“Brenna là một người trưởng thành rồi,” anh nói. “Anh không can thiệp vào được đâu.”

“Ai nói vậy?”

Nic cười lục khục. “Chính Brenna đấy. Nếu cô ấy mà biết anh đến đây, chắc cô ấy sẽ lột da anh làm chăn đấy.”

Joe nhún vai. “Nó phải bắt được tôi trước đã.”

Nic nhận ra là anh thấy thích Joe. “Làm tổn thương Brenna không phải là một phần trong kế hoạch của tôi.”

“Có muốn nói cho tôi biết nó là kế hoạch gì không?”

“Không.”

“Dù sao thì liệu con bé có sẽ bị tổn thương không?”

Nic cân nhắc câu hỏi đó. Brenna có bị tổn thương bởi kế hoạch mua Marcelli Wines của anh không? Sự hài hước của anh tan biến. Câu hỏi dễ, câu trả lời còn dễ hơn.

Joe rời khỏi chiếc Jeep. “Cậu nói đúng. Tôi không thể nào che chở cho nó nhiều như tôi muốn được. Nhưng có cái gì đó mách bảo tôi rằng cậu có thể. Có thể cậu sẽ muốn nghĩ về chuyện đó.”

Anh mở cửa xe và chui vào ghế lái. “Tôi đoán là tôi sẽ gặp cậu nữa khi đến thị trấn lần sau.”

Nic gật đầu.

Khi Joe vừa lái xe đi, Maggie bước ra khỏi khu văn phòng và đi về phía Nic. “Anh chàng lạ mặt đẹp trai đó là ai vậy?”

“Thế có chuyện gì với việc hạnh phúc vì đã được kết hôn rồi vậy?”

“Ồ, thì em vẫn mà. Nhưng em vẫn có thể nhìn ngó chứ.” Cô dừng lại trước mặt anh. “Anh có định nói cho em biết anh chàng ấy là ai không?”

“Không. Em đã có số liệu tài chính cho việc mua Marcelli chưa?”

Cô gật đầu chậm rãi. “Mọi thứ sẵn sàng hết rồi. Lorenzo chỉ cần ký vào phần chấm chấm

chăm thôi. Nhưng em nghĩ anh vẫn còn chưa dám chắc là ông cụ sẽ sẵn sàng bán mà.”

“Chỉ mới thay đổi thôi.”

Cô lắc đầu. “Em rất tiếc khi nghe thấy thế. Em ước gì anh không làm chuyện này. Nó sai trái.”

“Anh không yêu cầu em đưa ra ý kiến. Anh yêu cầu em làm công việc của em thôi.”

“Rõ rồi, Ông chủ.”

Nghe giọng cô vẫn ổn, nhưng anh thoáng nhìn thấy sự tổn thương trong đôi mắt xanh lục của cô.

“Em sẽ để tài liệu trên bàn của anh.” Cô nói.

“Cám ơn.”

Cô quay lại đi về phía cửa văn phòng, rồi lại dừng lại. “Anh vẫn từng là một trong những gã tử tế, Nic ạ. Tại sao lại phải thay đổi?”

Trước khi anh có thể trả lời, cô đã đi vào trong rồi.

Anh tiến về phía cửa. Một trong những gã tử tế. Thế nghĩa là gì? Cô đang...

Anh dừng lại giữa lối đi và quay lại nhìn về phía tòa nhà Brenna làm việc ở đó. Chỉ mới vài đêm trước, cô đã ép cả hai bọn họ phải hồi sinh lại quá khứ. Lần đầu tiên sau nhiều năm, anh thấy chính mình bị khóa lại vào với những tổn thương và giận dữ. Đã có thời, anh nghĩ chuyện đó sẽ hủy hoại anh. Nó không hề, và anh vẫn sống tiếp được. Mọi chuyện giờ đã khác.

Có phải không? Họ đã làm tình, mặc cho những lời lẽ khắc nghiệt và những cảm giác đau đớn, họ đã hòa hợp với nhau theo cái cách khiến họ vừa thấy hạnh phúc vừa thấy hoảng sợ. Cũng nhiều như anh vẫn cố để gạt nó đi, đêm đó anh đã biết, có cái gì đó đã khác đi rồi.

Không, anh tự bảo mình. Không có gì đổi khác cả. Quá khứ đã qua lâu rồi, và tương lai không liên quan gì đến nó hết. Những gì đã có thể có không còn quan trọng nữa. Anh với Brenna là chuyện cũ rồi. Anh có một kế hoạch và anh sẽ theo nó đến cùng, mặc chuyện gì xảy ra.

Chương XVI

Brenna uống chỗ cà phê vẫn còn trong cốc mocha đúp của mình, đi ra khỏi quầy Starbucks và đến chỗ mấy cái bàn và ghế được xếp dọc trên vỉa hè. Cô chọn một chỗ trong bóng rợp.

Giữa trưa rất vắng vẻ, chỉ có một vài người quanh đó. Trời ấm và những làn gió nhẹ khiến cô thấy hơi buồn ngủ, nên món cà phê cũng giúp khá nhiều cho sự tỉnh táo đầu óc mà cô đang cần.

Sắp hết tháng Chín rồi. Việc thu hoạch đã xong, và khắp dọc thung lũng, những người làm rượu vang đang có vài chốc lát rảnh rỗi để xả hơi. Đến tận cuối vụ, vẫn còn những công việc thường lệ phải làm nữa, dọn dẹp, rồi đặt hàng thùng rượu cho năm sau, bàn bạc về chuyện trồng thêm nho, chuyện về giống nho, và cả chuyện mọi người mong đợi những thứ vang mới sẽ ra sao khi những thùng rượu đầu tiên được mở ra và nếm thử.

Có đôi khi, Brenna vẫn ước sao cô đã chọn một công việc khác, nhưng không phải hôm nay. Ngay hôm nay, thế giới của cô chính xác là hoàn hảo. Tất cả chỗ rượu của cô đã yên chỗ, và tương lai của Bốn Chị Em Gái đang nằm trong tay của các vi khuẩn lên men và của số phận rồi. Còn ở Marcelli, ừ, cuộc sống đẹp tuyệt. Đến cả nội cô cũng không phá hoại được gì tâm trạng tốt đẹp của cô cả. Dù nội có bất đồng với cô đến đâu, có lời đi mọi ý kiến của cô, thì sự thật vẫn cứ là nội chả có ai chú tâm đến nhà máy rượu nữa ngoài cô ra. Các chị em gái của cô không, và cả Joe cũng không.

“Ai đó phải bầu anh ấy làm thánh chứ,” cô bấm lăm, đặt cốc cà phê lên một cái bàn tròn nhỏ và ngồi xuống. Anh ấy đã từ chối cơ hội để tham dự vào công việc làm ăn của gia đình, để lại tất cả cho cô.

Đấy là giả định nội cô sẽ không bán nó đi.

“Đừng nghĩ đến đó,” cô tự bảo mình. “Không phải hôm nay.” Không, khi mà mặt trời đang tỏa nắng và trời đang ấm áp và mọi thứ đang theo đúng như chúng cần phải thế.

Cô đã đi qua được trận giông bão mới đây nhất và cô vẫn sống sót. Cô sẽ còn qua qua được trận nữa, rồi trận nữa. Có những trận, cô sẽ chịu đựng với tất cả mọi nỗ lực và cả con người cô, và có những trận, cô chỉ đơn giản là sẽ chịu đựng. Nhưng rồi sẽ vẫn ổn. Cô sẽ vẫn sống tiếp được.

Nhìn thử xem cô đã đi xa được đến chừng nào? Một năm trước, cô còn đang phải làm cùng một lúc cả hai công việc mà cô chán ghét, phải chịu đựng tâm trạng sống trong một cuộc hôn nhân với một người mà cô chưa bao giờ thực sự yêu. Không phải là quá buồn tẻ sao? Còn giờ, cô thấy hạnh phúc, được sống với ước mơ của mình, khởi đầu một công việc của chính cô. Cô đã...

Brenna ngồi thẳng dậy, nhắm tính ngày tháng. Sắp đầu tháng Mười rồi.

“Ôi, quý thật,” cô nói, cầm cốc cà phê lên và uống một ngụm. Vụ li hôn của cô đã xong rồi và cô thậm chí còn không nhớ ra nữa.

Giờ, khi cô nghĩ đến nó, cô mới nhớ ra chuyện đã nhận được một phong bao dày cộp, to đùng từ khoảng hai tuần trước. Nhưng với vụ thu hoạch, những trận cãi vã với nội, chuyện với Nic và Joe, và những chuyện khác nữa cứ xảy ra liên miên, cô đã ném nó lên giá sách trong phòng cô và chả còn nghĩ ngợi gì đến nó nữa. Không nghi ngờ gì là phán quyết của tòa đang nằm trong đấy. Cô thành người phụ nữ tự do rồi. Mà còn tốt hơn thế nữa, giờ trong vòng ba năm, tháng nào Jeff cũng sẽ phải gửi một tấm séc đậm cho cô, để đền bù cho cô đã nuôi anh ta ăn học trường Y, rồi còn nuôi qua cả kỳ thực tập và viết luận nữa.

Cô chưa đến mức giàu có theo tiêu chuẩn của bất cứ ai, nhưng cô sắp có tiền của riêng mình, thế cũng đủ khiến tim cô run rẩy rồi. Vậy, câu hỏi là, năm-ngàn-dollar-một-tháng, cô sẽ làm gì với nó đây? Để trả nợ cho món nợ của cô? Để tiết kiệm? Hay để mua một cái xe mới?

Cô nhìn chiếc Camry cũ mèm của mình đang đậu ngoài đường và đoán chắc rồi cô sẽ cần phải cho nó đi bảo dưỡng và thay lốp sớm thôi, nhưng ngoài những cái đó ra, nó vẫn còn dùng thêm được vài năm nữa.

Có một âm thanh khiến cô chú ý. Cái âm thanh quen thuộc đó to dần lên. Cái cách tim cô run rẩy trước ý nghĩ về món tiền của Jeff chẳng là gì cả so với màn luyện tập kích bốc mà nó đang có bây giờ. Brenna đứng dậy và đưa tay che mắt, nhìn về phía cuối đường. Chắc quá đi rồi, một anh chàng điển trai lái motor đang đi về phía cô.

Có gì là đặc biệt với một người đàn ông bận áo khoác da vậy nhỉ? Cô vẫn còn quá trẻ để nhớ đến và biết đến James Dean, nhưng đó vẫn chính là người cô nghĩ ngay đến, lúc Nic dừng lại trước xe cô. Anh tắt máy và quay về phía cô.

Không ai trong hai người nói gì cả. Họ đã không gặp nhau từ cái ‘đêm đó’, nên cái giây phút này lẽ ra phải là ngượng ngịu, bối rối chứ. Cô còn nên phải thấy muốn lẩn tránh nữa. Nhưng thay vì vậy, cô lại thấy mình đang mỉm cười.

Chiếc mũ bảo hiểm phủ kín mái tóc anh, và một cặp kính râm che kín mắt anh. Cô không biết anh đang nghĩ gì, vậy cũng tốt. Cô còn không biết mình đang nghĩ gì nữa. Tạ ơn những gì đã xảy ra tuần trước, giờ chuyện với Nic đã trở nên rắc rối hơn bao giờ hết. Một cách lý trí, cô biết, làm tình với Nic là dại dột. Nhưng về mặt cảm xúc, chưa bao giờ cô thấy hạnh phúc hơn lúc này, về bất cứ điều gì. Chắc quá rồi, hai bên cầu não của cô đang có một trận chiến, tức là cô rất nên sắp xếp thời gian để đến gặp em gái mình, một chuyên gia tâm lý. Hoặc ít ra thì cũng đi gặp bác sĩ của cô và tìm hiểu xem giới dược khoa có một hay hai liều thuốc nào để cứu chữa cho cô không. Chưa làm được vậy thì cô uống chỗ cà phê đã.

Nic bỏ kính ra. “Trông em như một phụ nữ đang có nhiều suy tư lắm.”

“Em đúng vậy thật.”

“Anh biết cách giúp đấy.”

Anh vói ra đằng sau, lấy chiếc mũ bảo hiểm nữa đang được buộc ở đuôi xe. Gỡ nó ra, anh đưa cho cô.

Brenna không chút ngần ngại. Nếu cô muốn kỷ niệm niềm vui của cuộc đời mình, cô biết, sẽ không đâu tốt hơn là được ngồi đằng sau một chiếc motor cả. Cô ném cốc cà phê vào giỏ rác, rồi băng qua vỉa hè. Đội mũ vào, cô trèo lên xe ngồi sau anh, vòng tay ôm quanh eo anh.

“Lái thật nhanh vào,” cô bảo anh kèm với cả tiếng cười.

Anh nhe răng cười và gật đầu.

Anh lái xe ra khỏi thị trấn trong đúng giới hạn tốc độ cho phép, nhưng ngay khi ra đến đường cao tốc, anh tăng tốc mãi, cho đến lúc Brenna có cảm giác như họ đang bay. Gió lạnh táp vào mặt cô. Hơi nóng từ người Nic làm cô thấy ấm áp, hai chân cô đang áp lại bên anh, nhắc cô nhớ đến những chuyến lái xe khác của họ, trong những chiều chủ nhật khác.

Họ đi về phía Bắc Santa Barbara, đi qua một thị trấn nhỏ nằm bên đường cao tốc, đến tận một bãi biển dài hoang vắng. Nic dừng ở đó. Anh đỗ xe cạnh cồn cát và tắt máy.

Brenna trèo xuống xe trước. Cô đặt mũ lên yên sau và vuốt lại tóc. Nic bỏ mũ ra và cởi áo khoác của anh. Không phải nói câu nào, họ cùng nhau đi về phía biển.

Họ sánh bước bên nhau dọc bờ cát nén chặt và ẩm. Thủy triều đã xuống và những con chim mòng biển đang trôi nổi trên mặt nước, chẳng làm gì cả và cứ để mặc cho gió đưa đẩy chúng ra xa rồi lại vào gần bờ. Cô hít vào mùi mặn của nước biển. Một vài đám mây đang hối hả trôi trên

nền trời xanh.

Đôi khi, vai họ chạm vào nhau. Rồi mấy phút sau, Nic nắm lấy tay cô.

Họ đang ở ngoài khoảng thời gian, Brenna quyết định. Lúc này không phải hiện tại, không phải hồi ấy; khoảnh khắc này chỉ đơn giản là đang tồn tại không chút dự tính, không chút áp lực. Cô ngẩng mặt hướng về phía mặt trời. Giá như họ có thể như thế này mãi mãi.

Một con mòng biển bay đến chỗ họ và mổ mổ lên cát. Khi họ đi đến gần, con chim to lớn đó đập cánh và bỏ chạy mấy foot về phía biển.

“Max sẽ thích lắm,” cô nói, phá tan sự im lặng.

“Nó không phải là con chó thích đi motor đâu.”

“Tốt đấy.”

Nic dừng lại, kéo Brenna lại với anh. Khi cô bước vào trong vòng tay anh, anh đặt tay lên vai cô và xoay cô lại, để cô đứng quay lưng lại với anh. Anh bước gần vào cô và vòng tay ôm quanh eo cô. Cô đặt cả hai tay mình lên tay anh.

Họ đứng nhìn ra biển, dõi theo đường chân trời đằng xa.

“Anh có bao giờ muốn được đi đến hết đường rìa kia và nhìn xem đằng sau nó là gì không?”

cô hỏi.

“Nếu em cứ hướng về phía đông nam, em sẽ đến Hawaii.”

“Hợp với em đấy.”

Sẽ là những ngày được nằm dài trên bờ biển cát trắng. Có một anh chàng từ một quầy nước sẽ mang đến thứ đồ uống có cắm những chiếc ô nhỏ xinh cho cô.

“Anh trai em đã đến gặp anh.”

Những lời của Nic xa lạ với những gì cô đang nghĩ quá, đến mức lúc đầu cô không biết ý anh nói gì nữa.

“Joe đi rồi. Anh ấy về lại đơn vị.”

Ant tựa cằm lên tóc cô. “Anh biết. Anh ấy đã tạt qua chỗ anh trước khi rời thị trấn.”

Cô cố quay lại để nhìn anh, nhưng vòng tay anh ôm chặt giữ cô ở nguyên như vậy. “Tại sao?”

“Để cảnh cáo anh. Anh ấy nói nếu anh có làm bất cứ chuyện gì khiến em bị tổn thương, anh ấy sẽ cho đầu anh lên thớt ngay.”

Cô sống người lại. “Anh ấy không nói vậy đâu.”

“Anh ấy bảo là đã được tham dự các khóa đào tạo đặc biệt mà anh ấy đang rất sẵn sàng để được thực hành, và anh ấy muốn đoán chắc là sẽ không có chuyện gì xảy ra với em hết.”

“Em... Anh ấy...” Cô khép miệng, mở ra, rồi lại khép lại. “Không thể nào.”

“Anh không bịa chuyện đâu.”

Cô không biết phải nghĩ gì nữa. Joe? Đe dọa Nic? Đúng kiểu của con trai. Cô xoay lại trong vòng tay anh.

“Đó không phải là tất cả những gì anh ấy đã làm,” cô nói với anh thật hạnh phúc. “Anh ấy còn từ chối nhà máy nữa.”

“Anh nghi ngờ chuyện đó đấy.”

“Thật mà. Nội em đã cần nhằn vì chuyện đấy mất cả ngày. Joe nghĩ là sẽ chẳng có ai viết cho anh ấy một tấm séc bằng đúng giá trị của nhà máy đâu, và còn hơn là có vẻ nữa, là nội em sẽ trói chặt mọi thứ lại, làm anh ấy không thể bán nhà máy và bỏ đi được. Joe nói sẽ có quá nhiều ràng buộc đi cùng.”

Đến tận ba ngày sau khi anh trai cô đã đi, Brenna vẫn còn chưa thực sự tin vào chuyện đã xảy ra.

Nic chạm lên mặt cô. “Vậy là giờ tất cả là của em rồi.”

“Em hy vọng thế. Em nghĩ là nội vẫn có thể bán nó đi lắm, nhưng em sẽ không nghĩ đến chuyện đấy đâu. Ngay lúc này, cuộc sống của em đang quá mức hoàn hảo rồi, và sau tất cả những mớ tào lao em đã phải trải qua, em quyết tận hưởng nó đã.”

“Làm vậy tốt cho em đấy.”

“Yeah. Tốt cho em.”

Cô quay lại, để một lần nữa cô lại được nhìn ra biển. Nic ôm cô thật chặt, lưng cô nép vào ngực anh. Như thế này thật đúng đắn đủ đường.

“Joe có quay lại không?” Nic hỏi.

“Em nghĩ là có. Lần đầu tiên với tất cả chúng em như thế này quả thật là quá sức cho anh ấy, nhưng em ngờ rằng anh ấy sẽ chẳng lần tránh được lâu đâu. Em có nói chuyện với Mẹ, và mẹ bảo Joe đã hứa sẽ giữ liên lạc. Mẹ, và bố nữa, định sẽ đi thăm anh ấy vào tháng sau. Em nghĩ một gia đình kiểu Marcelli sẽ dễ tiếp nhận hơn nhiều nếu cứ đi theo từng liều lượng nho nhỏ thôi.”

Nic không nói gì. Brenna nghĩ đến việc hỏi anh xem anh đang nghĩ gì, rồi lại quyết định cô không muốn biết đâu. Giây phút này là hoàn hảo, và cô không muốn nó bị phá hủy bởi bất cứ cái gì cả. Không bởi hiện tại, không bởi tương lai, và đặc biệt không bởi quá khứ.

Dù cho vẫn còn đó quá nhiều những rắc rối. Những lỗi lầm. Những vết thương.

Với nhận thức muộn màng, cô biết, cô đã mắc phải một sai lầm lớn khi đã không cưới Nic nhiều năm trước. Lẽ ra cô nên bất chấp cả gia đình cô, bỏ đi với anh và để mặc kệ mọi hậu quả. Khi nội anh đuổi họ đi, họ sẽ có thể cùng nhau đi sang Pháp.

Nhưng thay vì vậy, cô đã sợ hãi và Nic đã mất tất cả.

Có lại Wild Sea liệu có thể nào bù đắp được chuyện ấy? Cô tự hỏi. Nhưng cô sẽ không đi hỏi anh điều đó đâu. Nếu câu trả lời là không, cô sẽ thấy có lỗi và còn hơn là cả một chút hổ thẹn nữa, vì lỗi lầm của mình trong chuyện đó. Nic đã bị đối xử tàn tệ bởi chính những người lẽ ra phải yêu quý anh nhất.

Bố mẹ anh. Ông nội anh. Cô.

Đã từng có người nào mà anh yêu quý chưa phản bội anh?

Hối tiếc dâng đầy trong cô. Hối tiếc bởi cô đã một phần gây nên đau đớn cho anh, và hối tiếc cho cậu nhóc đã bị bỏ rơi lại một mình.

Cô muốn nói gì đó, nhưng nói gì đây? Cô muốn...

Anh xoay cô lại với anh và hôn cô. Sức ép dịu dàng của miệng anh khiến mắt cô sụp xuống

khép lại và hai tay cô vòng lên ôm quanh cổ anh.

Phải, cô nghĩ mơ màng, tách môi cô ra. Đây là những gì cô muốn. Đây là cái cảm giác đúng đắn. Được ở đây với anh trong một ngày nắng tràn, trong một bầu không khí ngọt ngào, với mọi chuyện đều có thể.

Anh dứt nụ hôn và nhìn cô. Nhìn vào đôi mắt sẫm của anh, cô nhìn thấy cả người con trai đã từng là một phần quá lớn trong cuộc đời cô. Cô chạm vào cằm anh, rồi khước miệng anh.

“Đừng bao giờ quay lại nữa,” cô thì thầm. “Mình có thể ở lại đây mãi mãi.”

“Thế đến lúc thủy triều lên thì sao?”

“Thì kệ nó.”

“Anh đang bị cám dỗ rồi đây.”

Cô muốn anh bị nhiều hơn thế nữa. Cô muốn anh...

Yêu cô.

Sự thật đó đâm sầm vào Brenna như một trong những con sóng đang xô vào bờ cát. Cô muốn Nic nhớ họ đã bên nhau tuyệt thế nào, và muốn anh biết họ vẫn có thể có lại tất cả những thứ đó một lần nữa, lần này là đi cùng với sự tinh khôn hai kẻ đã trưởng thành. Cô muốn

anh ôm lấy cô trong tay anh, và thú nhận là anh sẽ không bao giờ ngừng yêu cô, nghĩ đến cô, cần đến cô, bởi vì – cô ngừng thở - còn hơn cả hiển nhiên nữa, là cô vẫn chưa bao giờ hết yêu anh.

“Brenna? Em có sao không?”

“Ồn,” cô đáp máy móc. “Anh nói đúng. Mình nên quay về thôi.”

Cô đi về phía chiếc motor, đeo mũ bảo hiểm vào. Nhưng tâm trí cô còn chưa đi cùng với những hành động ấy. Cô vẫn đang không ngừng tự hỏi, liệu đó có phải là sự thật? Có phải cô đã sống dối lòng mình suốt mười năm trời qua? Cô thực sự chưa bao giờ hết yêu Nic, hay cô đang ngu dại đến mức lại một lần nữa yêu anh sau tất cả những gì đã xảy ra?

Khoảng gần mười giờ sáng, Lorenzo đến cái nhà hàng nhỏ. Ông không chỉ biết mặt, mà còn biết tên tuổi và danh tiếng của mấy người đàn ông muốn gặp mình. Ông còn biết họ muốn gì nữa.

Một thanh niên đang sắp xếp khoảng hai tá bàn ăn trong gian phòng chính ngẩng đầu lên. “Chúng tôi vẫn chưa mở cửa, thưa ngài.”

“Tôi là Lorenzo Marcelli. Tôi có một cuộc hẹn ở đây.”

“Ồ, phải rồi,” Người thanh niên đó đứng thẳng dậy. “Mời ngài đi lối này.”

Anh ta dẫn Lorenzo đi đến một căn phòng phía đằng sau, được choán đầy bởi một cái bàn dài. Không có nhiều chỗ được xếp ở đó. Chỉ có mấy tập giấy, một bình cà phê và mấy cái cốc. Hai người đàn ông đứng dậy khi thấy ông đi vào.

“Ông Marcelli, cảm ơn ông vì đã đến. Tôi là Bill Freeman và đây là đồng sự của tôi, Roger White. Mời ngồi.”

Lorenzo nặng nề ngồi vào bàn, hai người đàn ông ngồi đối diện với ông. Ông biết họ đang theo dõi cái gì, và dù ông muốn họ đi thẳng vào chuyện luôn, ông vẫn chờ trong lúc họ rót nước cho ông và mời cà phê, rồi ông từ chối cà phê.

“Có lẽ ông cũng đoán biết rồi, chúng tôi rất quan tâm đến nhà máy rượu của ông,” Bill Freeman nói.

“Tôi chẳng có bao để có thể khiến những người đàn ông như các cậu quan tâm,” Lorenzo nói. “Tôi là một ông lão rồi. Tôi không nghĩ là các cậu lại đề đạt cho tôi một vị trí trong một trong các công ty của các cậu.”

Hai người đàn ông cười khùng khục. “Ông sẽ nhận lời chứ?” Bill hỏi.

Lorenzo nhún vai. “Dĩ nhiên là không.”

“Vậy thì chúng ta chỉ còn chuyện với Marcelli Wines.”

Anh ta vạch chi tiết lại cả một lịch sử dài của nhà máy, cứ như Lorenzo cả đời mình chưa hề

sống ở đây không bằng. Anh ta lịch sự, thạo tin, và đến khi anh ta bắt đầu nói về các con số, thì quả thực chính Lorenzo cũng phải thấy ấn tượng với cái kết quả kinh doanh của ông.

Những từ và từ cứ lan tràn mãi. Các nhân công của ông sẽ được đảm bảo vẫn được làm việc ở đó ít nhất là hai năm. Gia đình ông sẽ không bao giờ còn thiếu thốn cái gì nữa. Ngôi nhà sẽ không bị động đến, và người ta sẵn lòng để ông được giữ lại một vài mẫu đất quanh ngôi nhà để sử dụng cho mục đích cá nhân của ông.

Cha ông sẽ nghĩ gì về toàn bộ chuyện này nhỉ? Lorenzo tự hỏi, rồi mỉm cười uể oải. Antonio sẽ gương cả năm đấm của ông lên trời, rồi sau đó là về phía mấy gã này. Không bao giờ có bất cứ cái gì của Marcelli để mang đi bán hết.

Nhưng đó là nhiều năm trước. Quá nhiều thứ đã thay đổi. Đã có thời, ông tin tưởng rằng ông sẽ có thể tạo ra cả một triều đại với những đứa con trai thừa kế giỏi giang. Marco là một người đàn ông tốt, nhưng ngoài nó, ông không có đứa con nào nữa cả, và không có thằng cháu trai nào nữa. Tessa cứ luôn thì thầm, rằng đó là Chúa trời đã trừng phạt Lorenzo đấy, vì đã ép buộc Marco và Colleen phải cho đi đứa con của chúng. Nhiều năm trôi, Lorenzo đã từ chối tin vào cái lẽ đó, nhưng giờ thì ông không còn dám chắc nữa.

Và đây, mấy người đàn ông này, những kẻ xa lạ, đang mời chào ông một số tiền còn nhiều hơn ông đã từng tưởng tượng được để đổi lấy Marcelli Wines. Ông tự hỏi tại sao lại vậy.

Ông lắng nghe họ đang tiếp tục nói, không ngừng tự hỏi ẩn sau những cái này là gì đây? Hai người này không quan tâm đến rượu vang. Họ chỉ làm thứ công việc buôn bán vô hồn thôi. Còn làm rượu vang là cả một nghệ thuật. Nó ăn vào máu, phải là thứ di truyền cơ. Vậy ai đứng đằng sau vụ này? Ai mới là kẻ thực sự muốn mua nhà máy của ông?

Khi họ nói xong, ông đứng dậy. “Tôi sẽ cân nhắc,” ông nói. “Tôi sẽ liên lạc lại sau.”

Ông rời khỏi đó cũng như lúc ông đã đến – đơn độc và thấy mình đã quá già nua.

Brenna nhìn một lượt các mẫu thiết kế mới cho nhãn hiệu vang Chardonnay và có cảm giác rời nội của cô sẽ chẳng thích chúng hơn gì với những thiết kế lần trước đâu. Nhưng kể cả vậy, đó vẫn là công việc của cô, trình chúng cho nội xem và rồi lui lại mà hấp thụ cho bằng hết bất cứ thú vui nào mà nội có được để đuổi cô đi. Mà, sau cuộc dạo chơi motor của cô với Nic hôm trước, chẳng còn gì có thể làm cô buồn được đâu.

Lầm nhẩm bài “I’m a Little Teapot[17],” cô rời văn phòng của mình và đi dọc hành lang đến chỗ nội. Cánh cửa đang mở và cô đi vào, chẳng gõ cửa nữa.

“Hey, Nội à,” cô nói, cố hết sức để giọng mình nghe thật lạc quan vui vẻ. Thật ra thì cũng chẳng phải cố gắng nhiều lắm. “Cháu có mấy mẫu nhãn rượu mới đây rồi. Nội sẽ thích chúng cho xem.”

Đáp lại của nội cô là một tiếng lẩm bầm gì đó. Không phải là một khởi đầu hứa hẹn lắm, nhưng cô quyết nhìn bằng được vào mặt sáng của sự việc. Cô đặt mấy tấm giấy lớn lên trước mặt nội.

“Cháu đã giải thích là nội thích và không thích gì ở những mẫu lần trước,” cô nói. “Họ làm căn cứ theo đó.”

“Ta không nhớ là có nói ta thích bất cứ cái gì lần trước cả,” nội cần nhần, lướt qua mấy mẫu thiết kế.

Brenna phớt lờ đi và ngồi ghé lên mép bàn của nội, cô biết là nội rất ghét cô làm thế. “Nội đã mê mẩn ít nhất là hai mẫu,” cô nói, cẩn thận đan chéo mấy ngón tay phía sau lưng để phủ nhận hết những hiệu ứng hiển nhiên sắp có mà câu nói dối mang lại.

Nội lại lăm bắm gì đó.

Cô cười toe, rồi chợt chú ý đến bộ đồ nội đang mặc. Nội cô thường hay mặc áo sơ mi dài tay và mấy cái quần kiểu dành cho các ông già của hãng Dockers[18] cơ, nhưng hôm nay nội lại mặc nguyên cả bộ comple, đeo ca vát nữa.

“Trông nội bảnh ghê,” cô nói. “Dịp gì đặc biệt vậy? Nội và Nội Tessa lại lên đi chơi riêng để có một bữa trưa lãng mạn à?”

“Tâm trạng cháu vui vẻ quá đấy,” nội càu nhàu.

“Thực ra thì chỉ là bản tính vui vẻ vốn có của cháu đang lộ diện thôi mà. Thế hai người đã đi ăn trưa ọ?”

“Không. Ta đi gặp mấy thương gia. Họ muốn bàn về chuyện mua nhà máy.”

Giống như là đang ở ngoài biển vậy. Brenna nghe thấy tiếng nước xô. Những âm thanh đó choán hết đầu cô, cho đến khi như thể chúng bao đầy quanh cô. Cô đang chìm dần. Chuyện này

sai rồi.

Nhiệt độ trong phòng như hạ xuống gần đến mức đóng băng. Cô thấy rét run, rồi tê cóng cả lại, rồi thấy rất, rất nôn nao.

Không. Không, chuyện này không xảy ra đâu. Nội không thể. Cô chỉ vừa mới sống sót qua cơn khủng hoảng tên Joe thôi mà. Chuyện này không thể xảy ra được.

Cô nhắm mắt lại, chấp nhận sự thật. Nhà máy là của nội. Nội có thể làm bất cứ cái quỷ gì mà nội muốn.

Cô hít một hơi, rồi đứng dậy. Cách nào đó, cô đã ra được khỏi khu văn phòng, rồi cô chạy, và chạy. Qua những luống nho trống, qua cả gờ bên rìa khu đất của Marcelli, qua cả hàng rào ngăn giữa hai khu đất. Cô cứ chạy, cho đến khi bên sườn cô đau thắt lại, khiến cô phải bước đi, và cô cứ đi mãi. Hai mắt cô nóng bừng lên với nước mắt, ngực cô đau thắt lại. Cô không thể thở, không thể nói, không thể làm được bất cứ việc gì nữa, ngoài việc cứ đi mãi.

Sau một lúc, cô nhìn thấy một khu các tòa nhà, và cô tiến về phía chúng. Giọng nói trong đầu cô vẫn cứ đang hét lên “KHÔNG!” như thể chỉ với một niềm tin mỏng mảnh vậy thôi, cô có thể khiến nó không trở thành sự thật. Cô nghẹt cả lại vì cơn thổn thức. Tất cả là phản bội, ủng hộ công cho những hy vọng và mơ ước của cô, tất cả khiến cô đau đớn.

Khi cô đi đến tòa nhà, cô đẩy cánh cửa không khóa và đi vào trong khu văn phòng. Đang là buổi trưa, một vài nhân viên vẫn đang ngồi bên bàn làm việc của họ.

Cô cảm nhận thấy cái nhìn tò mò của họ, nghe thấy những câu hỏi thì thầm. Họ có ngăn cô

lại không? Cô là ai chứ? Cô lừa họ đi. Cô rảo bước nhanh hơn cho đến khi cô đến chỗ một cánh cửa mà cô đang tìm, cô giật mở tung nó ra.

Nic đang ngồi nói chuyện điện thoại. Anh ngẩng lên khi cô đi vào. Mặt anh cau lại vì ngạc nhiên.

“Tôi gọi lại sau nhé,” anh nói và dập máy. Anh đã đứng lên rồi.

“Có chuyện gì vậy?” anh hỏi. “Em có sao không? Có tai nạn à?”

Cô lắc đầu, nhưng không thể bắt được nhịp thở của mình để mà nói nữa. Nước mắt chảy đầy hai bên má cô.

Anh vòng tay quanh người cô, đưa cô ra khỏi phòng anh. Họ rời khu văn phòng và đi về nhà anh.

Khi cô đã ngồi được trên sofa phòng khách với một ly brandy trong tay rồi, Nic ngồi sụp xuống trước mặt cô và ôm gọn lấy bàn tay còn lại của cô trong tay anh.

“Có chuyện gì vậy?”

Họng cô thắt vào, cô không nghĩ là có thể nói được, nhưng rồi cô vẫn cố hết mức để ép được từng từ bật ra.

“Nội em sẽ bán nhà máy.”

Nic đã nghĩ cô sẽ nói có ai đó mới qua đời. Có thể là Joe hay một trong hai người bà của cô. Mắt mở to, và vẫn còn run rẩy, trông Brenna như thể vừa mới trải qua một vụ tai nạn ô tô vậy. Anh đã quá lo lắng cho cô, đến mức anh quên mất cuộc đàm phán mới sáng nay với Lorenzo.

“Em đã biết chắc đâu,” anh bảo cô.

Cô bật ra một tiếng khóc lạ lùng và nắm chặt lấy bàn tay anh. “Nội nói nội đã đi gặp mấy người đàn ông. Nội diện cả một bộ comple đi gặp họ nữa. Nếu nội không thực sự nghiêm túc với chuyện đó, thì bận lòng mà ăn diện như thế để làm gì chứ?” Cô thở gấp. “Joe. Joe đã nói với nội là anh ấy không quan tâm đến nhà máy. Anh ấy nói nếu anh ấy được thừa kế, anh ấy sẽ cho em hết. Nên nội em mới làm thế này. Không có Joe, thì cũng không có người thừa kế nam nào nữa. Nội không còn lựa chọn nào nữa.”

Người cô run lên, đến nỗi một ít rượu brandy sánh cả xuống sàn nhà. Nic cầm lấy cái ly trên tay cô và đặt nó lên bàn, rồi anh ngồi xuống cạnh cô và ôm cô lại gần.

“Rồi sẽ ổn mà,” anh nói khẽ. “Rồi em sẽ thấy.”

“Không,” cô thì thầm. “Không đâu.”

Cô dụi mặt vào ngực anh. Nic vuốt tóc cô và khẽ đu đưa cô nhẹ nhàng. Nhưng, dù đang trong một chuỗi hành động dịu dàng như vậy, não anh vẫn đang chạy đua với hàng loạt câu hỏi. Có đúng như Brenna nói? Lorenzo có chịu bán không? Cũng nhiều như anh vẫn luôn hy vọng và dự tính, Nic vẫn chưa bao giờ thực sự dám chắc là ông già sẽ cắn câu cả. Có phải mọi thứ mà anh

vẫn nỗ lực để giành được cuối cùng cũng nằm trong tầm tay rồi không?

“Brenna à,” anh mở lời, mà không chắc nữa anh định nói cái gì. Sự thật? Hay một phần của sự thật?

Cô ngẩng đầu lên. Sự đau khổ ngập đầy mắt cô. “Mọi thứ đang đổi khác đi. Mia đã đoán ra như vậy. Nó đã rủ cả bốn chị em đi ăn trưa bởi nó bảo không có gì còn như cũ nữa. Chúng em đều thay đổi. Em sẽ bị mất nhà máy.”

Nói với cô ấy đi, anh nghĩ. Nói cho cô ấy sự thật đi.

Cô thở dài. “Ôi, Nic, em sẽ làm được gì nếu không có anh chứ? Khi em đến vay tiền anh, em đã thực sự muốn có một nhãn hiệu của riêng mình, nhưng em nghĩ em không thực sự tin là mình cần phải làm vậy. Tận sâu trong lòng, em vẫn tin là em có thể được thừa kế. Em nghĩ chắc nội sẽ chia đều thừa kế cho cả bốn chị em và để em điều hành nhà máy. Em gây dựng Bốn Chị Em Gái chỉ để phòng xa thôi.” Cô cố để nước mắt không rơi nữa. “Giờ thì nó là tất cả những gì em có. Và đó là nhờ có anh. Anh đã quá khoan dung với em, và sẵn sàng mạo hiểm với em. Em thực sự xúc động lắm.”

Anh thấy mình thật khốn nạn. “Brenna à, không phải như thế đâu.”

Cô cười run rẩy. “Chính xác là như thế. Mười năm trước, em cư xử với anh thật kinh khủng. Em đã yêu anh, nhưng em không dám chống lại gia đình mình. Nhưng anh đã tha thứ cho em.”

Anh không biết cô sẽ còn đi đến đâu nữa. Nhưng anh phải ngăn cô lại, ngay bây giờ, trước khi cô nói điều gì đó khiến cả anh và cô đều phải hối tiếc.

“Em đang buồn,” anh bảo cô. “Em cần phải vượt qua cơn sốc đã.”

“Thật không? Hay cơn sốc đó sẽ cho em có can đảm để nói điều cần được nói?” Cô nghiêng về phía anh và hôn anh. “Em vẫn luôn hối tiếc vì đã không cưới anh. Em đã cố để yêu Jeff, nhưng em không thể. Bởi vậy em đã buông xuôi cuộc sống của mình – em thấy có lỗi. Em dành hết thời gian để bù đắp cho anh ta, vì em đã không thể cho anh ta trái tim của em. Nó đã thuộc về anh mất rồi. Đến giờ vẫn vậy.”

Chuyện này không xảy ra đâu. Nic đứng dậy, đi về phía cửa sổ. Anh đứng xoay lưng lại với Brenna.

“Em không biết em đang nói gì đâu.”

Cô nhún vai. “Em nghĩ lúc nào em cũng chọn phải thời điểm tồi nhất. Lần này cũng chỉ để minh chứng cho điều đó, phải không?” Cô đứng lên. “Ồn mà, Nic. Anh không phải đáp lại bất cứ câu nào đâu. Em không trông mong một lời tuyên bố về một thứ tình yêu bất tử của anh kèm với một lời cầu hôn, hay bất cứ cái gì đâu.” Cô ngừng lại. “Ừm, nếu được vậy thì thật tốt, nhưng em hiểu, nhiều thứ đã thay đổi rồi. Có lẽ anh không còn có cảm giác đó nữa. Nhưng chỉ là em muốn anh biết. Em vẫn yêu anh. Em nghĩ nói vậy sẽ mang lại phần thắng cho anh sau tất cả mọi chuyện.”

Phần thắng? Sự mỉa mai đấy lẽ ra phải khiến anh phá lên mà cười, nhưng anh chỉ muốn được ngừng thời gian lại, để anh có thể hiểu ra được làm sao tất cả mọi thứ lại lộn xộn lên thế này. Brenna không nên yêu anh. Không phải bây giờ. Không phải thế này.

Không phải sau những gì anh đã làm.

“Brenna, em không hiểu đâu,” anh nói.

“Hai người có trong đấy không? Nic? Brenna?”

Anh chửi thề giận dữ.

“Mia?” Brenna gọi. “Em đấy à?”

Mia lao vào trong phòng khách. “Brenna, chị có sao không? Em thấy chị chạy băng qua cả đồng nho. Em nghĩ có lẽ cuối cùng chị đã chạm đến điểm tận cùng rồi. Em đoán chị sẽ đến đây, nên em lái xe theo. Em vào khu văn phòng trước, nhưng họ bảo em hai người đang ở đây.” Cô vung vẩy bàn tay phải và anh nhận ra cô đang cầm cuốn nhật ký của cụ nội anh. “Hai người sẽ không bao giờ đoán được em đã tìm ra cái gì đâu.”

Nic siết chặt hai nắm tay lại. “Mia à, không phải bây giờ. Chị của em và anh...”

“Tin em đi, hai người sẽ muốn nghe đấy. Nhìn này, em đã dịch cả quyển nhật ký. Khi em đọc đến đấy, em đã không thể tin được vào những gì mình đang đọc, em chưa muốn kể với ai cả đến khi nào em đọc được đến trang cuối đã. Em muốn thực sự chắc chắn.”

Nic muốn nắm lấy tay áo của Mia mà lôi cô ra khỏi căn phòng. Anh cần có thời gian với Brenna, để còn nghĩ xem anh sẽ nói gì với cô đã. Làm thế nào để anh giải thích sự thật cho cô? Nhưng Mia chẳng bận tâm đến bất cứ cái gì nữa ngoài tin tức mà cô đang có.

“Bất ngờ kinh khủng,” Mia hân hoan nói. Cô nhìn sang Nic. “Cứ giữ cái chuyện riêng của hai người lại đã, Nic ạ. Nội Lorenzo đã nói đúng. Nhiều năm trước, chính Salvatore Giovanni đã thực sự đầu độc cả cánh đồng nho của Marcelli - và hai người sẽ không bao giờ đoán ra được vì sao cụ làm vậy đâu.”

Chương XVII

“Em đang nói về chuyện gì vậy?” Brenna hỏi. Đầu cô choáng váng. Với tất cả những gì cô đã trải qua, cô đã nghĩ là không còn có thể có thêm cơn sốc nào nữa. Giờ thì hình như cô nhầm rồi.

Mia lôi một vài tờ giấy từ cái túi sau quần sooc. “Khi em nhận ra chuyện gì đang xảy ra, em đã ghi chép lại những điểm chính. Thật không thể tin được đâu.”

Cô buông mình xuống một cái ghế tựa có tay vịn ở cạnh sofa và vỗ vỗ lên sofa. “Hai người có muốn ngồi xuống khi nghe em đọc không, hay là cứ đứng mãi như thế?”

Brenna áp một bàn tay lên bụng. Cô có cảm giác như cả cái trung đội bướm trong bụng cô đang bay nhảy ở đó. Ngực cô đau, hai mắt cô nóng bừng, và cô vẫn không thể tin được cô vừa mới nói với Nic là cô yêu anh. Chỉ là sự yếu đuối của cảm xúc thôi, cô tự bảo mình. Tác động của một tình thế kinh khủng đã khiến cô có phản ứng lại, bằng cách phơi bày ruột gan mình ra. Thật không may, cô nói với anh điều đó gần như là cùng với lúc chính bản thân cô nhận ra nó, nên cô chưa có cơ hội để quen dần với cái tin đó. Tệ hơn nữa, anh chẳng phản ứng lại gì cả.

Cô liếc sang anh và thấy anh đang nhìn cô chăm chú. Cô không thể đọc được biểu hiện của anh, hay đoán được anh đang nghĩ cái gì. Hiển nhiên là cô đã làm anh sốc với cái lời tự thú đó, nhưng là theo hướng tích cực hay tiêu cực? Anh muốn họ được ở một mình, để anh có thể ôm cô trong tay và nói với cô anh cũng vẫn luôn yêu cô biết chừng nào, hay anh chỉ muốn thoát thân cho an toàn?

“Hello?” Mia nói, nghe đã có vẻ mất kiên nhẫn. “Không có một ai quan tâm đến chuyện này ngoài em ra hay sao?”

Brenna chậm chạp ngồi xuống sofa. Cô và Nic có gì cần nói với nhau đi nữa thì cũng có thể đợi được. Tuyệt thật. Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ, cô đã biết được chuyện nội cô thực sự sẽ bán nhà máy đi, và rồi cô còn kịp trao tận tay trái tim mình cho Nic mà còn không thêm tìm hiểu xem anh có cảm xúc gì với cô không đã. Không rõ vì sao nữa, nhưng cô nghĩ bất cứ chuyện gì mà Mia sắp nói ra đây, cũng không thể tệ đến mức đấy được nữa.

Nic đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài. ‘Nói đi,’ anh bảo Mia.

Mia nhún vai. “Okay. Vậy, nếu anh đã dịch mấy trang đầu rồi, thì anh biết chuyện Antonio và Sophia đã yêu nhau rồi đấy. Trong này nói, họ đã yêu nhau nhiều năm rồi. Nhưng có trở ngại từ phía gia đình Antonio. Không rõ ràng hẳn, nhưng ông không được người ta đánh giá là một đám tương xứng với Sophia. Khi ông và Salvatore quyết định sang Mỹ lập nghiệp, Sophia đã thề sẽ chờ đợi tình yêu thật sự duy nhất đó của mình. Một màn từ biệt chân thành sâu sắc, vân vân. Rồi sáu năm trôi qua, Sophia vẫn là cô gái đẹp của cả làng, nhưng bà đã từ chối mọi lời cầu hôn. Ông bố nóng ruột lắm rồi và bắt đầu thúc giục. Rồi bà nhận được thư của Antonio, viết là ông và Salvatore đang trên đường trở về để cưới vợ. Xưởng rượu của họ lúc đó đã bắt đầu có lãi. Và theo tiêu chuẩn trong làng, ông đã thành một người giàu có, và ông sẽ về để đưa Sophia đi.”

Mia ngẩng đầu lên từ tập giấy. “Sophia đã chờ đợi trong sáu năm trời. Không phải là quá điên rồ sao?”

Brenna nghĩ đến chuyện cô vẫn yêu Nic bao năm nay đấy thôi. “Vì Antonio là tình yêu thực sự duy nhất của bà ấy.”

Mia chun mũi. “Chị nói cứ như trong thiệp mừng ý. Còn em á, chuẩn sớm đi mà kiếm một anh chàng nào đó đang sẵn có còn hơn, nhưng đấy chỉ là với em thôi. Dù sao thì, nhiều tuần trôi qua, cả gia đình Sophia đã hết kiên nhẫn. Bà đã hứa sẽ làm đám cưới vào cuối mùa xuân. Và rồi, ai là người xuất hiện tuần tiếp sau đó? Không phải là Antonio thân yêu, mà lại là Salvatore. Ông đã thành công, gia đình ông được trọng vọng, và ông còn mang theo cả quà đến nữa. Cả gia đình Sophia sướng rơn. Rồi khi Salvatore cầu hôn Sophia, tất cả họ đã đồng ý thay cho Sophia. Sophia thì đang quần trí quá rồi. Người yêu đầu của bà đang ở đâu chứ?”

“Thế ông ấy đâu?” Nic hỏi.

“Không biết. trong nhật ký không nói gì cả. Nhưng Sophia thì lo sợ. Bà cố trì hoãn đám cưới, nhưng bố mẹ bà không cho phép. Antonia biệt tích cho đến tận đêm trước đám cưới.

Brenna không thể tin được điều đó. “Em đang đùa à.”

“Không hề. Ông ấy xuất hiện đúng vào bữa tối. Giờ, khi ông sẽ không thể nào trở thành con rể nữa, cả gia đình Sophia chào đón ông. Trái tim Sophia tan nát. Ông là tình yêu thực sự, duy nhất của bà, yada yada. Họ gặp nhau ngoài bờ suối lúc gần nửa đêm. Antonio muốn bà đi cùng mình, bỏ trốn. Nhưng Sophia không thể làm mất mặt cả gia đình mình được. Salvatore cũng là một người đàn ông tốt nữa. Họ tranh cãi, họ làm lành, rồi họ ngủ với nhau.”

Brenna thốt lên. “Không thể nào.”

Mia ngoác miệng cười. “Ồ, Sophia đã viết hết sức tế nhị trong nhật ký, nhưng chẳng có gì nghi ngờ hết, việc đó đã xảy ra. Salvatore đã có được cô dâu, nhưng không được ném trái cherry ngọt ngào.”

“Chuyện đó là nguyên nhân của mối thù?” Nic hỏi.

“Không. Sau đó Antonio đã kiếm một cô dâu khác, là cụ nội Maria của bọn em. Thêm một đám cưới nữa, rồi cả bốn người bọn họ cùng quay về Mỹ. Em chỉ có thể tưởng tượng được chuyến đi biển đó sẽ kỳ thú đến mức nào chứ. Ý em là, lúc cả bốn người bọn họ sẽ ngồi ăn tối cùng nhau ý. Cả Sophia và Antonio đều đã kết hôn với hai người mà họ không hề yêu. Thật chẳng còn gì để nói nữa.”

Brenna nghĩ đến cuộc hôn nhân khốn khổ của chính cô. “Làm sao bà chịu đựng được chuyện đó?”

“Có rất nhiều việc để giúp bà bận rộn. Khoảng một năm sau, đứa con đầu lòng ra đời. Cả hai xưởng rượu đều thịnh vượng, và rồi chiến tranh đến. Như chúng mình đã được nghe kể đến hàng bốn mươi tỷ lần, Antonio và Salvatore đã sang Châu Âu và đi thu thập cảnh giống từ nhiều đồng nho khác nhau để bảo vệ gia sản của quê hương khỏi sự tàn phá của người Đức. Họ mang chúng về Mỹ, gây trồng và tất cả đều sống khỏe, cho đến khi Salvatore nhận được một lá thư báo rằng bố ông sắp mất. Chuyện này xảy ra ngay sau khi chiến tranh vừa kết thúc. Là một người con có hiếu, Salvatore đã đi về nhà ở Ý. Sophia ở lại trông nom gia đình và đồng nho.”

Mia vẫy vẫy đám giấy. “Chuẩn bị tinh thần nhé. Chỗ này mới hay đây. Có một trận sương giá sớm – chỉ mấy ngày trước khi bắt đầu vụ thu hoạch. Antonio và Sophia đã làm tất cả những gì có thể để cứu lấy đám nho. Họ làm việc không mệt mỏi mấy ngày trời. Ở trong này không nói đến chuyện trong những lúc đó thì cụ Maria đang ở đâu cả, nhưng khi vụ thu hoạch cuối cùng cũng bắt đầu và họ đã cứu được hết đám nho, họ đã ăn mừng bằng cách lao vào vòng tay nhau. Họ nhận ra họ vẫn còn yêu nhau. Họ đi lại với nhau gần hai tuần, cho đến khi Sophia quyết định chấm dứt, bà nói với Antonio là bà không thể tiếp tục lừa dối chồng mình. Nhưng đã quá muộn. Sophia đã mang thai rồi.”

Brenna không thể nào tin được chuyện đó. “Vậy là họ đã có một đứa con?”

“Gần như thế. Sophia đã sợ hãi điên cuồng, hai người có thể tưởng tượng được mà. Salvatore đâu có phải là một người đàn ông lành nhất quả đất đâu, và ông ấy sẽ chẳng thích thú gì đâu khi phát hiện ra trong thời gian mình vắng nhà sáu tháng, bà vợ ở nhà đã mang thai được năm tháng rồi. Ông đã làm đủ cách để Sophia phải khai ra tên người tình của mình, rồi khi không được, ông quay ngoắt sang dọa sẽ thẳng tay ném đứa con hoang của Sophia ra ngoài đường. Rồi hóa ra ông cụ không cần phải làm thế nữa. Đứa trẻ đã chết ngay khi mới lọt lòng.”

Brenna nhìn sang Nic. Trông anh cũng đang sốc hết như cô vậy. “Thế làm sao ông biết được đó là Antonio?”

“Lúc chôn đứa bé, Sophia đã nói với ông sự thật. Tất cả.” Mia lắc đầu. “Đó là khởi đầu của mối thù. Sau đó, Sophia phát hiện ra Salvatore đã đi đến đồng nho của Marcelli, và tẩm độc tất cả các cây nho giống đã mang về từ Châu Âu. Thứ chất độc mà ông dùng ngấm rất từ từ, hủy hoại những cây nho đó cho đến khi chúng chết hết sạch. Sophia kể lại khi Salvatore nói chuyện đó cho bà, ông đã có vẻ hãnh diện lắm vì những gì đã làm. Sophia tự trách chính mình, nhưng bà không thể phản bội chồng mình một lần nữa để nói cho Antonio biết chuyện gì đã thực sự xảy ra được. Hai người đàn ông khiêu chiến với nhau, và Salvatore từ chối không chịu thú tội, vì trong suy nghĩ của ông, tội lỗi của Antonio còn lớn hơn nhiều. Hai gia đình không bao giờ còn nói chuyện với nhau nữa. Ừm, cho đến hai người.”

Mia gập đám giấy lại. “Thế đấy. Quá khứ tội lỗi của các cụ chúng ta. Mọi người có nghĩ rằng ta có thể bán câu chuyện này cho Hollywood không?”

“Salvatore đã thực sự đầu độc cả đồng nho,” Brenna chậm chạp nói. “Suốt bao năm nay, chị vẫn cho là Nội Lorenzo thật điên rồ, nhưng hóa ra nội lại đang nói sự thật.”

“Cũng hợp lẽ thường thôi mà,” Mia nói. “Chị biết đàn ông Ý họ quan niệm thế nào về sự phản bội rồi đấy. Nó ám ảnh họ.”

Brenna không dám nhìn sang Nic nữa. Phản bội. Đó là những gì anh đã nghĩ về cô và mối quan hệ với Jeff, và cô không dám chắc là anh đã sai. Nhưng không giống cụ nội mình, anh đã hiểu và đã tha thứ cho cô thay vì tìm cách trả thù.

Nic lại chỗ Mia. “Em có tán thành với những gì Salvatore làm không?”

“Em không biết em có tán thành được không, nhưng em hiểu. Người bạn thân nhất của ông đã quan hệ với vợ của ông. Như thế là hèn hạ. Em muốn nói là, Sophia đã có cơ hội để bỏ đi cùng với Antonio vào cái đêm trước đám cưới, nhưng bà đã quá sợ hãi, không dám chống lại gia đình mình. Bà đã chọn một người xa lạ thay cho người con trai bà thực sự yêu thương. Rồi sau đấy lại lừa dối chồng mình để ăn nằm với con người mà bà vẫn luôn yêu đấy. Ai đó cần phải làm một trận để mở mắt cho bà ấy tỉnh người ra chứ. Bà ấy đã từ bỏ cơ hội lần thứ hai với Antonio khi từ chối ông. Bà ấy đã tự lựa chọn cuộc sống của chính mình, vậy thì phải biết trân trọng lấy nó chứ.”

Ý kiến của Mia còn quá xa mới gần với một câu an ủi. Brenna không muốn nhìn thấy bất cứ một sự trùng hợp nào giữa chuyện của cô với Nic và chuyện của Sophia với Antonio cả. Thật bất hạnh, chúng quá hiển nhiên để có thể bỏ qua.

Cô đứng dậy. “Mia, mình phải đi về thôi. Chị muốn nói chuyện này với nội Lorenzo.”

“Có thay đổi được cái gì không?” Nic hỏi.

“Em không biết nữa. Chắc là không.”

Kể cả vậy, cái mong muốn được bỏ trốn vẫn cứ thúc vào cô từ mọi phía.

Mia đứng dậy và lôi chùm chìa khóa từ túi quần trước ra. “Chị muốn làm cái bài chạy xuyên đất nước của Forrest Gump một lần nữa, hay chị muốn đi xe?”

“Mình sẽ đi xe của em.”

“Brenna, chờ đã.” Nic lại gần cô. “Chúng mình cần nói chuyện.”

Tất nhiên là họ cần rồi. Cô đã dốc hết ruột gan mình cho người đàn ông này xem. Vấn đề là, cô không biết anh có đáp lại những cảm xúc đó của cô không, hay anh sẽ cố gắng để từ chối cô một cách nhẹ nhàng. Cô không nghĩ cô còn có thể chịu đựng được thêm một cơn sốc nào trong ngày hôm nay nữa.

“Em sẽ gọi cho anh,” cô nói áng chừng. “Sớm thôi.”

Nic đứng một mình trong phòng khách. Chỉ trong vòng một giờ, cả thế giới của anh đã đảo lộn xoay vòng quanh cái trục của nó. Mở đầu, là nỗi sợ hãi của Brenna, sợ rằng nội cô sẽ bán nhà máy – với anh, tức là anh sắp có được hết mọi thứ mà anh từng mong muốn. Rồi, lời thú nhận của cô, rằng cô vẫn yêu anh. Yêu? Bây giờ? Số phận đã chọn thời điểm thật tréo ngoe. Rồi cuối cùng, là câu chuyện về cụ nội của anh.

Cả cuộc đời mình, Nic vẫn nghĩ mối thù đó chỉ là trò tầm phào. Anh đã cho rằng những lời đổ tội của nhà Marcelli chỉ là để hợp lý hóa cho thất bại của họ. Anh luôn thấy mình trên tầm họ, bởi gia đình anh đã thành công vượt bậc. Những cánh giống từ Châu Âu đã mang lại cho Wild Sea một chỗ đứng vững chắc trên thị trường. Đến đầu những năm 1980, chỗ đứng đấy có thể được đo bởi mức doanh thu hàng trăm nghìn dollar. Còn đến ngày nay, có khác là con số đó đã được đo bằng hàng triệu.

Khi Nic mới trở về sau những ngày tha hương, anh đã quyết tâm sẽ biến Wild Sea thành cái lớn mạnh nhất, cừ nhất. Kế hoạch của anh, hình thành từ những ngày lao động dài đằng đẵng trên những đồng nho đất Pháp, mới đầu chỉ xuất phát bởi sự căm thù mù quáng và cơn thịnh nộ điên cuồng, cuối cùng đã biến thành một cái gì đó thật cụ thể. Anh cần phải làm được một cái gì đó để chứng minh – không chỉ là cho ông nội anh thấy, mà là cho Brenna cơ. Anh muốn cô phải thấy hối tiếc khi biết mình đã đánh mất những gì khi cô bỏ rơi anh.

Khi Wild Sea đã được như anh có thể biến nó thành thế, anh sẽ mua Marcelli Wines. Rồi với thời gian, anh sẽ có thể sát nhập tất cả những đồng nho của họ, của cải của họ, và sau đó anh sẽ có thể xóa bỏ cái tên của họ.

Suốt bảy năm qua, anh đã hoàn thành mọi mục tiêu anh muốn, trừ một cái – anh vẫn chưa mua được Marcelli Wines.

Wild Sea đã có doanh thu gấp ba và lợi nhuận gấp bốn, nhưng nó chưa phải là tất cả. Anh có một mục tiêu.

Giờ thì có vẻ mục tiêu đó đang lung lay rồi.

Anh đi ra phía cửa hậu của ngôi nhà và bước ra ngoài. Từ chỗ này, anh không thể nhìn thấy chúng, nhưng chúng nằm ngay bên kia sườn dốc. Trên mấy mẫu đất nằm giáp với đất nhà Marcelli đó, là những cây nho được lấy cành giống từ Châu Âu. Chúng đã lớn mạnh, đã cho ra những loại nho tốt nhất. Những cây cũ đã được thay bằng cây mới, năm này qua năm khác.

“Một di sản bị đánh cắp,” anh tự thì thầm với chính mình.

Max chạy đến và dụi mũi vào bàn tay anh. Nic vỗ vỗ lên lưng con chó con.

Anh đã gây dựng những ước mơ báo thù của mình trên nền một sự dối trá. Không có gì anh gây dựng được thực sự là của anh cả. Di sản này, nó đã bị đánh cắp bởi một người đàn ông bị sự thù hận chi phối và nuốt chửng.

Nic có khác gì không?

• • •

Nic lái xe dọc đường bờ biển suốt gần một tiếng đồng hồ. Anh có mang mũ bảo hiểm, nhưng lại quên áo khoác. Gió lạnh quất vào ngực anh, vào tay anh, nhưng anh không quay xe lại. Anh không thể - đến khi anh tận mắt nhìn thấy bằng chứng đã.

Lối rẽ từ đường cao tốc vào được chỉ dẫn rất rõ, nhưng từ sau đoạn đó, anh phải dò theo trí nhớ nhiều hơn là dựa vào biển chỉ đường. Anh mất gần ba mươi phút để tìm thấy cái nghĩa trang được chăm nom chu đáo nằm bên con dốc đứng cạnh bờ biển. Đi qua cái cổng sắt, anh đi đến khu vực được bao rào xung quanh, nhìn ra phía biển. Những bức tượng cẩm thạch và những tấm bia lớn bày tỏ rành rành yên nghỉ ở đây là những người lăm tiền nhiều của. Đó cũng

có thể là những kẻ phi nghĩa lắm.

Nic tắt máy và bỏ mũ bảo hiểm ra. Trời buổi chiều yên tĩnh, ngoại trừ có gió làm lá cây kêu xào xạc và làm đám cỏ lay động.

Anh bỏ qua cái cột đá khổng lồ phía trên ngôi mộ của cụ nội anh, và cả phiến đá nhỏ đề nơi yên nghỉ của Sophia. Bà nội anh cũng có một nơi để tưởng niệm ở đây, nhưng anh không dừng lại ở đó. Anh tìm đến cái góc đằng sau, chỗ có một thứ anh đã từng được nhìn thấy từ nhiều năm trước và đã không hiểu nó là cái gì.

Khi anh tìm thấy cái bia sơ sài ấy, nó chỉ ghi duy nhất có ngày tháng. Không có tên, không một từ ngữ cho những an ủi hay thương tiếc. Đứa trẻ bị chết non của Sophia. Đứa con trai hoặc con gái của Antonio Marcelli. Mia không nói nó là trai hay gái. Có thể bởi Sophia đã quá đau đớn để có thể nói rõ trong nhật ký của mình.

Anh cúi xuống, chạm vào phiến đá trơn nhẵn, như thế làm vậy, anh có thể làm sao đó với được vào phía sau nó và kết nối được với quá khứ. Sau lưng anh, phần mộ của Salvatore phủ xuống như một bóng đen lớn. Nic chưa bao giờ nghĩ nhiều đến cụ nội của mình. Nhưng giờ đây, anh biết, anh sẽ phải cố hết mức để hiểu được cụ, để anh không phải chịu cái số phận đó nữa, không lặp lại cùng một lỗi lầm đó nữa.

Anh ngồi bệt xuống bãi cỏ và nhìn lên bầu trời. Đi quá xa như vậy chỉ để rồi nhận ra anh đã sai ngay từ lúc đầu tiên.

Sự thật đang ở đây, trong tĩnh lặng, và cuối cùng, anh đã bị buộc phải thừa nhận cái điều mà anh vẫn chưa bao giờ chịu nhận, dù là trong những góc sâu tối nhất trong tâm hồn anh.

Anh muốn có Marcelli Wines là để chứng tỏ anh đủ tài giỏi.

Wild Sea là cả một sự nghiệp thành công, nhưng Marcelli Wines lại có cả một gia đình. Đã bao nhiêu lần, khi còn là một đứa trẻ, anh lảng vảng quanh đó, chỉ để được nhìn thấy mấy chị em họ chơi đùa với nhau? Đã bao nhiêu đêm, anh đã lẻn đến gần cửa sổ nhà họ, áp mũi mình lên cửa kính để được nhìn thấy tất cả bọn họ đang ngồi quây quần cùng nhau bên bàn ăn? Vào mùa hè, những cánh cửa sổ đó được mở ra, nên anh còn có thể nghe được cả tiếng họ trò chuyện, tiếng họ cười đùa, và anh đã khao khát đến nhức nhối được ngồi đó cùng họ.

Hàng năm trời, anh đã làm việc cật lực để chứng tỏ là anh đủ tài giỏi. Và để cho ai? Cho bố mẹ anh, những người không bao giờ để tâm đến anh? Cho ông nội anh, người đã đuổi anh đi? Hay cho Brenna, người đã chọn một người khác?

Kế hoạch đó đã hình thành vào cái đêm anh bị buộc phải ra khỏi nhà. Anh đã thề là anh sẽ cho họ thấy. Anh sẽ chứng tỏ anh là kẻ cừ nhất, và anh sẽ khiến họ phải quy lụy trước anh.

Ông nội anh đã là người đầu tiên phải làm thế, đã phải cầu xin anh quay về nhà và điều hành nhà máy. Ông già cần có anh, vì công việc, nhưng ông không bao giờ còn tiếp nhận Nic trong trái tim mình nữa. Cho đến tận khi Emilio qua đời, hai người bọn họ đã hầu như không nói chuyện với nhau.

Rồi mấy năm sau, anh mở rộng hơn nữa, làm ra nhiều tiền hơn nữa và nhiều quyền lực hơn nữa, cho đến lúc chỉ còn lại Marcelli là mục tiêu duy nhất còn lại.

Bảy năm trong cuộc đời mình, anh đã chiến đấu với những bóng ma. Đó là một trận chiến mà anh sẽ không bao giờ có thể giành phần thắng. Và nếu như anh có thắng, thì anh sẽ có được cái gì? Thêm vài mẫu đất? Có quyền được sử dụng một cái nhãn hiệu? Anh sẽ vẫn đơn độc. Anh

sẽ vẫn phải đối diện với chính con người mình mỗi ngày. Anh sẽ vẫn không có được Brenna.

Anh ngồi cúi đầu sát đến tận ngực, nhắm mắt lại. Brenna. Cô đã xuất hiện lại mà không báo trước, đưa cho anh thứ mà anh đã nghĩ là một cơ hoàn hảo để củng cố cho kế hoạch của anh được êm xuôi. Anh đã cho cô vay tiền, bởi anh nghĩ tờ giấy ghi nợ có thể thu hồi nợ trước hạn đó sẽ làm đồn bầy cho anh, nhưng đó có phải là lý do duy nhất? Không phải anh làm thế cũng chỉ bởi như vậy anh sẽ được có cô ở gần hay sao?

Tất nhiên rồi, anh nghĩ, tự hỏi tại sao anh không nhận ra điều đó sớm hơn. Brenna, người mà anh không bao giờ có thể quên được. Cô đâm vào cuộc đời anh như một ngôi sao băng, ánh sáng của cô rọi vào mọi góc tối trong tâm hồn anh. Anh đã cố để căm ghét cô, nhưng không thể. Anh đã cố để quên cô, để yêu một người khác. Bất cứ ai. Anh đã thất bại. Brenna, người đã nói với anh rằng cô yêu anh.

Giờ cô sẽ không còn yêu anh nữa. Không, khi cô biết được sự thật.

Nic mở choàng mắt. Sự sợ hãi xâm chiếm lấy anh. Vào giây khắc đó, anh hiểu ra, cơ hội duy nhất của anh là phải gấp cho được Brenna, càng nhanh càng tốt, và kể cho cô mọi chuyện. Nếu anh có thể được giải thích, có thể xin lỗi, có thể được chuộc lại lỗi lầm, thì có thể cô sẽ hiểu cho anh. Thì có thể, cô sẽ vẫn còn có thể yêu anh.

Brenna không có tâm trạng để giáp mặt nội một lần nữa, nhưng cô không có lựa chọn nào nữa cả. Mia kéo cô vào trong nhà, và tìm thấy nội ở thư viện, đang ngồi bên bàn của nội.

“Chúng ta phải nói chuyện,” Mia nói. “Nội sẽ không tin được những gì cháu đã phát hiện ra đâu.”

“Ta cũng có chuyện cần nói,” nội nói. Mắt nội nhìn thẳng vào Brenna.

Cô nghĩ trông nội già quá. Sự lo lắng len lỏi trong cô, cho đến lúc cô nhắc mình nhớ ra, nội sắp bán nhà máy và phá hủy hoàn toàn thế giới của cô rồi.

“Nội à, chuyện này quan trọng lắm,” Mia quả quyết.

“Chuyện này cũng vậy. Về chuyện bán.”

Mia há hốc miệng. “Bán cái gì?” Cô hít lấy không khí để thở. “Không. Nội không thể. Brenna phải được điều hành nhà máy.”

Brenna cảm kích với sự ủng hộ đó của Mia. Nhưng rồi thay, nó sẽ chẳng có được chút tác động nào đến nội cô cả. Khắp người cô đau nhức. Dù cô muốn lắm, được trèo lên giường, chùng chần kín đầu để những chuyện này biến hết đi, cô không chịu để mình lại yếu đuối lần nữa. Cô tự khích lệ mình cố gắng lên để mà chống chọi với cú đánh tiếp theo, và thề là rồi cô cũng sẽ lại xoay sở ổn thỏa với nó thôi.

“Nội đã ký các giấy tờ chưa?” cô hỏi, thấy hài lòng vì giọng mình không run lên.

“Chưa. Mấy vị đàn ông tiếp cận ta không phải người muốn mua nhà máy. Họ chỉ là bình phong thôi. Rất danh tiếng, rất hào phóng. Con người ta có sống đến hết đời cũng khó mà được

nghe một lời đề nghị cao giá đến thế.”

Brenna không biết có phải nội đang cố khiến cô thấy tồi tệ hơn nữa không, nhưng nếu đúng là thế, thì nội thành công rồi đấy. Cô nuốt cơn ghen vào. “Vậy nên?”

“Nên ta không chơi với một đối thủ không lộ diện như vậy. Ta đã làm mấy cuộc điện thoại đến ngân hàng, nơi có thể cho vay một số tiền lớn đến thế. Một người bạn lại nói chuyện với một người bạn khác. Rồi cuối cùng ta đã có được một cái tên.”

Có lẽ, đó chỉ là do cô tưởng tượng, nhưng cô có thể thề là gương mặt rắn đanh của nội đã dịu lại một chút. Cô không nghĩ đó là tin tốt đẹp gì.

Brenna nắm lấy cái lưng ghế trước mặt cô. Cô nhắc lại với mình, rằng cô sẽ xoay sở được. Mọi việc sẽ ổn. Sẽ không có cái tên nào mà nội cô nhắc đến có thể làm cô đau đớn hơn thế này được nữa đâu.

Không có cái tên nào đâu, trừ một.

Nội cô gật đầu. “Cháu đã biết rồi đấy.”

Cô lắc lắc đầu. Không thể nào.

“Nicholas Giovanni.”

Chương XVIII

“Không!” Mia la lên, giọng cô ríu cả lại vì kích động. “Không phải Nic. Anh ấy không thể. Chúng cháu vừa mới...” Cô ném quyển nhật ký xuống bàn. “Chỉ không thể là Nic được.”

Brenna không biết nghĩ gì nữa. Hoặc có lẽ đơn giản là cô không còn có thể suy nghĩ liên mạch được nữa rồi. Cô đã không thể nghĩ được sẽ có chuyện còn đủ bàng hoàng, đủ đau đớn, đủ khó tin hơn cô đã biết nữa thế này. Nic mua nhà máy? Nic bí mật làm chuyện ấy, mờ ám?

Cảm giác bị phản bội thật đau đớn, và cả buốt giá nữa, cô nhận thấy thế khi những cơn ớn lạnh như có đá tan khắp người cô. Các cơ trong cô run rẩy, rồi chúng từ chối không chịu nâng đỡ trọng lượng của cô nữa. Cô nặng nhọc dựa vào cái ghế mà cô vẫn đang bám chặt, trước khi lê được đến đằng trước nó để có thể ngồi xuống.

Mắt cô nhòe đi lúc cô lấy hai tay bưng mặt. Không. Anh không thể. Mấy tuần rồi, họ đã ở bên nhau biết bao lâu. Họ đã nói chuyện và cười đùa và làm tình. Họ đã...

Cô cứng người lại, thốt lên khiếp sợ. Cô đã xin lỗi anh vì hành động của mình. Cô đã nói cô yêu anh.

“Nội nhảm rồi,” cô nói với nội.

“Ta không nhầm. Nó đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi. Tất cả đều được xếp đặt trước. Đề nghị là của nó, số tiền là của nó, mọi thứ.”

Nhưng... không thể như vậy được.

“Mình đã tin tưởng anh ta,” cô thì thầm. Với tất cả. Trái tim cô, và cả những ước mơ của cô nữa. Ôi, không. Còn khoản vay – dưới hình thức một món nợ có thể thu hồi trước hạn. Xưởng rượu của cô, kế hoạch của cô.

“Ôi, Nội ơi, còn tệ hơn thế nữa.” Cô ép cho những từ ngữ đó bật ra, mặc cho tất cả những gì cô thực sự muốn làm lúc này là bỏ chạy, thật xa, thật nhanh, để cô có thể lãng quên được tất cả những gì mới xảy ra mấy giờ vừa rồi. “Cháu đã làm một chuyện.”

Mia nhìn chị, rồi hai mắt cô mở rộng với cái nhận thức chợt đến. “Brenna, chị không nghĩ là...”

Brenna chậm chạp gật đầu. “Đó hẳn phải là một phần trong kế hoạch của anh ta.”

“Cái gì là một phần trong kế hoạch của nó?” nội cô hỏi.

“Cháu là một con ngốc,” cô nói. “Cháu xin lỗi. Anh ta đã quá thoải mái và cháu đã muốn làm được chuyện đó quá chừng. Cháu đã từ chối không chịu cân nhắc đến chuyện anh ta có thể là bất cứ một dạng người nào khác ngoài tử tế và rộng lượng.”

Cô cảm thấy thật vô dụng và ngu ngốc, và cô không thể trách cứ ai được nữa ngoài bản thân

mình. “Cháu đã đi vay Nic một triệu dollar, và anh ta đã cho cháu vay. Một khoản nợ có thể thu hồi trước hạn.”

Cô đón chờ trận bùng nổ sắp tới của nội, nhưng rồi nội cô chỉ thở dài nặng nhọc. “Số tiền lớn quá,” nội nói điềm tĩnh. “Một bước đi khôn ngoan của Nic. Nếu ta không chịu bán cho nó, nó sẽ thu hồi ngay món nợ. Dù ta có nhiều tiền để trả cho nó, nó sẽ vẫn có thể hủy hoại thanh danh của cháu. Vậy là nó đánh vào tình cảm của ta dành cho cháu gái ta. Nó đã cân nhắc đến mọi chuyện.”

Brenna tự hỏi anh có lên kế hoạch cả chuyện làm cô phải lòng anh một lần nữa hay không, nhưng không nghi ngờ gì là anh chỉ coi đó đơn giản là một may mắn đi kèm thôi. Làm một kẻ thất tình là một lẽ, nhưng làm một kẻ thất tình ngu ngốc thì không sao chịu đựng được.

“Cháu xin lỗi,” cô lầm thầm.

Mia lại gần và siết chặt vai cô. “Em đã nghĩ chuyện ngày xưa đã rắc rối lắm rồi, nhưng chuyện này còn kinh khủng hơn nữa.”

Nội của họ quay sự chú ý sang cô. “Cháu biết gì về chuyện ngày xưa?”

“Hơn rất nhiều so với hai ngày trước,” Mia cúi xuống bàn và đập tay lên bìa cuốn sổ cô đã ném lên đấy. “Nhật ký của Sophia Giovanni. Nó được bắt đầu từ hồi bà ấy cưới Salvatore và kết thúc ngay sau khi đứa con của bà ấy bị chết non. Bà ấy đã viết về mọi chuyện, có cả chuyện tại sao Salvatore đã đầu độc đồng nhô của Marcelli nữa.”

Nội đặt tay lên trên bàn tay của Mia đang để trên cuốn nhật ký. Sắc mặt nội nhợt nhạt và

những ngón tay nội run rẩy.

“Tất cả ở trong này? Sự thật?”

Mia gật đầu.

“Quá nhiều cuộc đời đã đổi thay,” nội nói khẽ. “Quá nhiều những hận thù. Và còn nhiều hơn nữa là những sai lầm xuất phát từ những tổn thương.”

“Nội biết sự thật?” Brenna hỏi. “Nội vẫn biết từ xưa và nội không bao giờ nói một lời?”

“Từ nhiều năm rồi, ta đã ghép các thứ lại với nhau. Một vài câu nói ở chỗ này, một vài lời thì thầm ở chỗ kia. Chuyện xảy ra khi ta vẫn còn nhỏ.”

Brenna nghĩ đến chuyện suốt thời gian ấy, cô và các chị em gái của cô vẫn cho rằng nội của họ thật quẩn trí khi cứ để bụng đến cái cái truyền thuyết kỳ cục xa xưa của gia đình. “Nếu như chúng cháu biết được những gì đã thực sự xảy ra...”

Nội lắc đầu. “Sẽ thay đổi được cái gì đây? Những người trẻ với những người già vẫn trái ý nhau, từ thuở ban đầu rồi. Đó là cách vận động của mọi sự.”

Có lẽ vậy, Brenna nghĩ. Cô thấy lạnh giá và đổ vỡ, như thể cô mới ngã từ một nơi thật cao. Tim cô như vỡ thành từng mảnh nhỏ giòn tan. Cô muốn khóc, cô muốn hét lên. Cô muốn đánh vào cái gì đó... hay ai đó.

Có tiếng bước chân ngoài hành lang. “Mọi người đâu rồi?” Nội Tessa gọi, đi về phía thư viện. “Bữa tối xong rồi. Sao đây? Mary-Margaret và Tôi đã sửa soạn đồ ăn và rồi không có ai ăn hay sao?”

Nội đi vào trong phòng. “Lorenzo, ông phải đi ăn đi chứ. Mia, Brenna nữa.” Nội ngập ngừng. “Sao thế? Có chuyện gì à?”

Chồng của nội nói với nội bằng tiếng Ý. Mia thì dĩ nhiên là hiểu rồi, còn Brenna, dù cô không hiểu những gì nội đang nói, nhưng cô có thể đoán được nội dung là về chuyện gì. Trước cả khi nội Lorenzo nói xong, Nội Tessa đã rút quyển kinh ra và bắt đầu lần tràng hạt.

Tất cả những gì Brenna có thể nghĩ được là bỏ trốn. Quá nhiều những cảm xúc đang cuộn lại trong cô. Cô không thể gọi tên tất cả chúng, nhưng cô thấy chúng đang gia tăng lên sắp vượt ngoài kiểm soát của cô rồi.

Cô đứng dậy. Nội Tessa đến bên cô và ôm cô thật chặt. “Cháu yêu, cháu yêu. Cháu sẽ đi ăn. Rồi chúng ta sẽ đặt cháu vào giường, và đến sáng, cháu sẽ thấy. Mọi chuyện không tệ đến vậy đâu. Có lẽ là một ít pasta nhé? Để làm đầy cái dạ dày của cháu.”

Brenna ôm nội chặt nữa. “Không ăn pasta đâu. Cháu không muốn ăn.”

Thay vào đó, cô muốn trả thù. Quỷ bắt Nic đi vì những gì anh đã làm với cô. Và quỷ bắt cả cái gia đình nhà anh ta đi. Sao anh ta dám đùa giỡn với cô? Lợi dụng cô? Họ đã ngủ với nhau. Cô đã trao cả trái tim mình cho anh ta.

“Mình căm ghét anh ta,” cô thì thầm.

“Ai?” nội cô hỏi. “Brenna, căm ghét là một tội lỗi.”

“Thôi nào Tessa,” Lorenzo nói. “Để kệ con bé đi.”

Một phần nhỏ nhoi trong trí óc cô nhận biết được nội Lorenzo mà lại đang ủng hộ cô đấy, nhưng ngay lúc này, cô không thể nghĩ ngợi thêm được gì với chuyện đó nữa. Cơn giận dữ đang trào lên trong cô đến mức cô nghĩ cô sẽ nổ tung ra mất.

Sự cần thiết phải dịch chuyển choán lấy cô. Cô đi ra phía hành lang, nhưng trước khi cô ra được đến đấy, cô nghe thấy một âm thanh quen thuộc bên ngoài. Âm thanh của một chiếc motor.

Cơn giận trong cô lớn bùng lên.

“Mình sẽ giết anh ta.”

“Cái dòng máu Ý ấy đang chảy trong huyết quản của chị kìa,” Mia nói, cầm lấy tay cô. “Em ủng hộ chị đi nói cho anh ta biết chính xác chị đang nghĩ gì về anh ta, nhưng không phải bây giờ. Chị vẫn còn non tay lắm.”

“Chị không non tay. Chị thừa sức đây này. Chị có thể xé tan anh ta ra thành từng mảnh với hai bàn tay không thôi.”

“Cái đấy thì rõ quá rồi.”

Mia kéo tay cô, và Brenna để cho mình được dắt đến đằng sau nhà. “Đi nào, Chị à. Chị cần uống cái gì đó.”

“Chị cần phải hủy hoại anh ta.”

“Để sau. Còn giờ để cho Nội Tessa xử lý anh ta.”

Brenna định phản đối, nhưng rồi một điều kỳ lạ xảy ra lúc cô ngồi xuống một trong những cái ghế trong bếp. Cô không thể nào đứng dậy được. Chỉ trong mấy giây, cả người cô rung lên, như thể một kẻ nghiện ngập đang lên cơn đói thuốc vậy. Rồi cô khóc nức nở. Những cơn nấc thổn thức gần như xé đôi cô ra.

“Ôi, Mia ơi,” cô thốt lên.

Em gái cô ngồi xuống bên cô và ôm cô lại gần.

“Đau đớn,” Brenna thổn thức. “Ôi, Chúa ơi, đau quá đi.”

“Em biết. Em rất tiếc.”

“Chị đã yêu anh ta.”

Mia siết cô thật chặt.

Brenna thấy biết ơn vì em gái cô đã không nói bất cứ một câu vớ về an ủi vô ích nào lúc này. Thật sự, không có lời lẽ nào có thể hàn gắn được vết thương này đâu. Cô đã tin tưởng Nic với tất cả những ước mơ của cô và trái tim cô, và anh chưa bao giờ bận tâm đến cả hai thứ đó. Anh chỉ muốn hủy hoại cô và gia đình của cô.

Làm sao cô có thể nhầm lẫn đến thế về anh? Sao cô có thể ngu dại đến thế?

Đến khoảng gần nửa đêm, Brenna tự nhủ cô không thể nào cứ khóc mãi mãi được. Cuối cùng rồi cô sẽ cạn hết nước thôi, dù là có vẻ chuyện đó chưa xảy ra sớm thế được đâu. Cô thấy người kiệt quệ và xung phù lên vì khóc, và còn hơn cả một chút thương hại cho bản thân mình nữa. Cứ hai mươi phút một, hoặc cũng gần gần thế, một làn sóng giận dữ lại trào lên trong cô, tiếp cho cô thêm sinh lực, nhưng rồi nổi buồn lại cuốn nó đi, và cô lại thấy mình đổ vỡ.

Mấy giờ vừa rồi, cô đã cố nghĩ xem cái gì là tệ hơn – sự ngu dại của cô hay sự phản bội của Nic. Đến giờ, nó vẫn khó như một trò chơi sắp ngã vậy. Sao cô có thể đui mù đến thế? Cô vẫn chưa học được cái gì từ chuyện kết hôn với Jeff và rồi để anh ta bỏ rơi cô hay sao? Và làm sao mà Nic lại có thể biến thái thành một giống không xương đáng khinh đến thế? Tệ hơn nữa, anh còn là một kẻ đáng khinh quá cừ ở trên giường.

Đời cô vậy là chạm đến đáy rồi. Cô không chỉ là một kẻ khờ, mà cô còn là một kẻ khờ đeo

theo cái món nợ một triệu dollar nữa.

Mia thò đầu vào. “Em biết chị không thích đâu, nhưng hai bà còn đang om xòm không yên mãi, nên em nói em sẽ mang đồ ăn lên cho chị.”

Brenna gật đầu. “Được mà. Cứ đặt nó lên tủ đi.” Cô hỉ mũi, rồi đẩy mình ngồi dậy dựa lưng vào thành giường. “Hai bà đang làm gì thế?”

“Lo lắng cho chị.” Mia đặt khay đồ ăn lên mặt tủ, rồi đi lại giường. “Em và mọi người đều lo lắng cho chị.”

Brenna rút một tờ khăn giấy trong hộp và lau mặt. “Thật tốt quá, nhưng không cần thiết đâu. Chị đã nghĩ rồi, chị sẽ không chết héo vì chuyện này đâu. Chị không thể ngủ, không thể ăn, nhưng sẽ không lâu đâu. Rồi chị qua cái giai đoạn ấy. Có thể, chị sẽ giảm được mười pounds vì cái quá trình này ý chứ.”

Mia ngồi lên mép đệm. “Em rất tiếc. Chị có muốn em gọi cho anh Joe và bảo anh ấy đến đánh bom nhà Nic không?”

“Có thể.” Brenna véo mũi em. “Không, đó là một ý tưởng tồi đấy. Chị không muốn Max bị thương. Chị sẽ phải nghĩ xem hình thức trả thù của mình là gì đã. Nếu chị có cơ hội với Bốn Chị Em Gái, chị sẽ có thể thành công. Con người ấy, sao chị muốn làm cho anh ta chết ngạt trong đồng rượu bằng cách giành được thật nhiều giải thưởng và trở thành đứa con cưng của làng rượu vang thế chứ.”

“Chuyện đó vẫn có thể mà,” Mia nói.

“Không đâu. Chị có cảm giác sáng mai sẽ có một viên luật sư đến tận đây cho xem. Nic sẽ muốn lấy lại tiền của anh ta.” Và cô không có cách nào để hoàn tiền cho anh ta cả.

Cô nhìn cô em út của mình. “Chị đã nói với anh ta là chị yêu anh ta. Em có tin được không? Ngay trước lúc em lái xe đến, chị đã nói với anh ta thế đấy. Chị đã chọn phải thời điểm tồi quá phải không, hay là sao? Mà đúng ra, chị có cái thị hiếu quá tồi với chuyện về đàn ông.”

Miệng Mia cau lại. ‘Em không bao giờ có thể biết được anh ta lại là một gã con hoang khốn nạn đến thế.’

“Chị cũng vậy. Chị ghét anh ta.”

Có một tiếng gõ cửa nữa. Brenna ngạc nhiên khi thấy nội cô bước vào phòng.

“Đêm nay không có ai ngủ hay sao?” cô hỏi.

“Ta đã bảo Tessa và Mary-Margaret đi về giường rồi. Mia, cả cháu cũng đến giờ đi về đó rồi đấy.”

Mia đảo đảo mắt, rồi hôn má Brenna. “Nếu tí nữa chị muốn nói tiếp, đến gọi em dậy nhé. Em rất thích được nghe chuyện đấy.”

“Cám ơn.”

Em gái cô đứng dậy và rời đi. Nội Lorenzo đến ngồi vào chỗ của con bé trên giường. Nội cầm lấy tay cô và vỗ về những ngón tay của cô.

“Cháu đã khóc,” nội tuyên bố.

Brenna cố để mím cười. “Cháu biết mà.”

“Vì thằng bé ấy hay vì món nợ?”

“Cả hai.” Vì Nic nhiều hơn là vì khoản tiền đó, nhưng thế chỉ minh chứng thêm cô ngốc nghếch đến thế nào. Một người có đầu óc tỉnh táo sẽ phải thấy buồn vì món tiền nhiều hơn chứ.

“Một triệu dollar thì đáng để khóc vì nó rồi. Thế cháu đã làm gì với ngần ấy tiền thế? Ta biết, cháu không có sắm một cái xe mới.”

Brenna bật cười, rồi nước mắt lại dâng lên hai mắt cô. Cô quệt chúng đi. “Cháu muốn mở một xưởng rượu mới,” cô thì thầm, mặc cho cơn đau thắt nơi ngực cô. “Thật lố bịch, phải không?” Cô chờ đón cơn giận của nội sắp trào lên.

Nhưng thay vì gầm lên, nội cô chỉ nhún vai. “Không lố bịch. Không ngạc nhiên lắm. Thế cháu đã tiến xa đến đâu rồi?”

Phản ứng điềm tĩnh ấy làm cô bất ngờ. “Khá xa rồi. Cháu đã mua bốn mẫu đất trồng nho Pinot mà cháu đã từng nói với nội đấy, rồi thu mua nho nữa. Cháu đang làm một món pha trộn, vang Chardonnay, vang Pinot, và vang Cab.”

“Rất có tham vọng đấy.”

“Cháu muốn Bốn Chị Em Gái sẽ sẵn sàng và ra sản phẩm trong hai đến bốn năm tới. Cháu nghĩ là cháu cũng quen nhiều người, đủ để đưa rượu của cháu đến bán ở những nơi thích hợp khi chúng đã sẵn sàng. Sẽ mất vài năm không có lãi gì đâu, nhưng một khi cháu đã qua giai đoạn đó rồi, cháu sẽ có thể tiếp tục mở rộng nữa.”

Đôi mắt sẫm màu của nội không hề chớp một lần nào. “Bốn Chị Em Gái à?”

Cô gật đầu.

“Rượu của cháu để đâu?”

“Ở chỗ Nic.” Cô giải thích cho nội chuyện làm sao mà anh đã cho cô mượn máy ép, căn phòng ủ rượu, và cả các thiết bị chứa rượu nữa. Cô nhấn mạnh đến những đề xuất có vẻ quá hào phóng của anh, và đến giờ mới ngỡ ra, từng cái một, chúng đã dần kéo cô chìm sâu hơn vào món nợ đến mức nào.

“Lẽ ra cháu phải nhận thấy,” cô nói. “Lẽ ra cháu phải tỉnh ý trước những gì anh ta đang làm.”

“Bằng cách nào được? Nó là một đứa khôn ngoan. Kiên quyết. Hiếu chiến. Ta cho là nó

không định lợi dụng cháu đâu, cho đến khi cháu xuất hiện và muốn vay nó tiền. Cháu là một cơ hội mà nó không thể nào không chớp lấy được.”

Cô đúng là vậy, dễ dàng, cả trên giường và bên ngoài cái giường. Dễ dàng để lừa và bị lừa.

“Cháu có thử đi vay các ngân hàng không?” nội hỏi.

Cô gật đầu. “Và cả Hiệp hội Doanh nghiệp vừa và nhỏ nữa. Cháu không có đảm bảo nào, cũng không có bằng cấp gì nữa. Họ chẳng ấn tượng chút nào cả.”

“Còn bố cháu nữa? Marco có tiền ký quỹ mà. Nó có thể vay nợ được.”

Thật muộn quá rồi, cô mới nhận ra đi vay tiền của bố có phải là hợp lý hơn không. “Cháu nghĩ...” Cô hắng giọng. “Cháu không muốn bố phải chọn giữa nội và cháu. Đã có quá nhiều những bất đồng. Cháu biết nội sẽ phát điên lên mất.”

“Thế trông ta có phát điên không?”

Cô nhìn nội. “Không. Trông nội vẫn bình thường.”

“Đấy, thấy chưa. Ta có xấu tính đến thế đâu.”

“Cháu không hề nghĩ là nội xấu tính.”

“Chỉ ngoan cố và thích làm bằng được theo ý ta, hả?”

Mặc cho tất cả, cô nhoẻn miệng cười. “Còn hơn thế nữa cơ.”

Nội siết chặt lấy bàn tay cô. “Ta hiểu.” Nội cúi xuống và hôn lên trán cô. “Giờ cháu đi ngủ đi thôi. Đến lúc bình minh mọi chuyện trông sẽ ổn thỏa hơn nhiều.”

Brenna không tin điều đó lắm, nhưng cô đã sẵn sàng để được ở một mình rồi, nên cô không tranh luận gì nữa. Cô nằm xuống và nhắm mắt lại. Nội cô tắt đèn và ra khỏi phòng.

Còn lại một mình rồi, cô mở mắt và nhìn vào bóng tối. Bình minh sẽ không thể mang đến sự khuây khỏa. Thay vì vậy, nó chỉ đơn giản là cô sẽ phải sống thêm một ngày nữa mà biết rằng mình đã là một kẻ ngốc trong tình yêu và một kẻ thất bại với những ước mơ của mình.

Nic đã phải đợi qua chín giờ sáng hôm sau để gọi điện cho Brenna. Tối hôm trước, anh đã cố để được gặp cô, nhưng Nội Tessa của cô nói là cô đang ốm. Anh hiểu, biết được chuyện những gì đã thực sự xảy ra giữa hai gia đình Marcelli và Giovanni hồi xưa là một cú sốc cho cô, nhưng anh không tin nó đến mức làm cô phát ốm. Anh tự nhắc mình, Brenna còn mới biết chuyện nội cô có thể đã sẵn sàng để bán Marcelli nữa. Nhưng kể cả có như vậy, cô vẫn luôn cứng cỏi cơ mà.

Anh phải nói chuyện với cô. Anh không ngủ được, và cả đêm qua, có đến cả tá lần anh đã suýt đi đến nhà cô. Nhưng ý nghĩ làm thế sẽ khiến cô xấu hổ trước cả gia đình mình đã ngăn

anh lại. Nhưng anh không thể đợi được lâu hơn nữa. Anh phải nói sự thật cho cô biết, phải giải thích chuyện gì đã xảy ra và tại sao. Để cô hiểu.

Anh nôn nóng đợi đến ba hồi chuông. Rồi cuối cùng cũng có người nhắc máy.

“Nhà Marcelli xin nghe.”

Ít nhất thì Lorenzo cũng không nghe máy. Anh nghĩ là anh nhận ra giọng nói đó. “Mia?”

“Vâng.”

“Anh Nic mà. Anh muốn nói chuyện với Brenna. Tối qua anh đã đến gặp cô ấy nhưng bà em nói cô ấy thấy không được khỏe.”

“Đúng vậy.”

Anh chau mày. “Cô ấy gặp chuyện gì khó chịu à?”

“Không, nhưng anh có thể nói là chị ấy vừa mới thoát được một cơn như thế. Hay dùng cái thuật ngữ ‘gặp phải chuyện phát ốm’ thì thích hợp hơn nhỉ?”

Trong anh có một cảm giác trống rỗng. “Mia, em đang nói cái gì vậy?”

“Anh đấy, Nic ạ. Nicholas Giovanni thành đạt, quyến rũ. Tôi cứ nghĩ là với tất cả đất đai và tiền bạc mà anh có, hẳn anh chẳng cần phải dùng đến bất cứ trò gì để có được cái anh muốn đâu, nhưng chắc là tôi nhầm rồi. Ý tôi là, anh là cháu nội của một con chồn xấu xa cơ mà, làm sao mà sao anh lại không thích đâm lén sau lưng và dùng thủ đoạn được chứ?”

Shit! “Em biết chuyện rồi.”

“Biết rằng anh đã lên kế hoạch mua Marcelli Wines bằng một cái bình phong là một nhóm các vị thương gia danh tiếng, vì anh biết nội tôi sẽ không bao giờ bán nhà máy cho những loại như anh? Nếu ý anh là chuyện đó, thì vâng, chúng tôi biết rồi. Tất cả chúng tôi đều biết rồi. Thật ngạc nhiên quá thể. Tôi thì qua cơn sốc đấy rồi, nhưng Brenna thì vẫn còn khó khăn lắm. Tôi tự hỏi tại sao thế nhỉ? Hmm, anh có nghĩ có lẽ bởi với chị ấy chuyện này hơi mang tính cá nhân một chút không? Anh nghĩ là chị ấy sẽ không có mấy rắc rối với cả một trò phản bội như thế này hay sao?”

Anh không được thấy sự sống thế này. Tất nhiên là Lorenzo có thừa sức để tìm ra ai đã bày đặt ra trò mua bán rồi. “Anh phải nói chuyện với Brenna. Anh phải giải thích...”

“Giải thích cái gì?” Mia hỏi, chặn đứng lời anh. “Ở đây không có ai thêm quan tâm đến anh hay những lời giải thích của anh hết.” Cô hít vào một hơi. “Chúng tôi đã mời anh đến, Nic ạ. Chúng tôi đã chào đón anh đến nhà, và suốt thời gian đó, anh vẫn đang lên kế hoạch để lừa bịp chúng tôi. Trước đây, tôi chưa bao giờ hiểu được chuyện mối thù, nhưng giờ thì tôi hiểu. Tôi cũng muốn trả thù đây, và nếu anh thấy tôi đang nổi điên thế nào rồi đấy, thù hãy tưởng tượng xem Brenna sẽ còn muốn làm những gì với anh nữa.”

“Mia, em phải nghe đã. Anh biết chuyện thật tệ...”

“Cút xuống địa ngục đi Nic. Thế giới này sẽ tốt đẹp hơn nếu không có anh đấy.”

Cô dập máy.

Anh thận trọng đặt cái máy xuống, cứ như thể cử động từ tốn như vậy anh sẽ có thể giữ được cả cuộc đời mình khỏi một cơn chấn động vậy. Nhưng đã quá muộn rồi.

Anh đã đánh mất thật rồi.

Chuyện chiếm được Marcelli Wines đã chi phối anh hàng bao năm nay. Giờ thì anh đã đánh mất cơ hội của mình rồi. Thật hài hước làm sao khi chuyện đó chẳng làm anh thấy phiền lòng là bao. Chuyện khiến anh không ngủ được cả đêm qua, chuyện đang ám ảnh anh lúc này, là cái nhận thức anh đã để mất Brenna rồi. Anh thậm chí còn không biết là anh đã có cô, hay anh cần cô biết bao, và giờ thì cô đã vượt mất rồi.

“Em muốn nói theo cách nhẹ nhàng nhất có thể rồi đấy, nhưng Nic ạ, trông anh kinh quá.”

Nic ngẩng lên khi Maggie đi vào văn phòng của anh. Cô lẳng một vài tập tài liệu lên bàn anh, rồi đứng dựa lưng vào khung cửa.

“Có muốn nói chuyện không?” cô hỏi.

Nói chuyện? Có gì để nói ư? Hai ngày qua giống như là sống trong địa ngục đối với anh, khi anh cố nghĩ xem làm thế nào để sửa chữa mọi lỗi lầm.

“Nic?”

Anh nhún vai. “Brenna biết chuyện rồi.”

Anh chờ đón những lời ân cần thương cảm. Chúng sẽ chẳng giúp được gì đâu. Không gì lấp được cái hố trống đang lớn dần trong anh. Không gì có thể đem lại sự nhẹ lòng, hoặc tốt hơn nữa, đem lại một giải pháp cho anh.

Maggie nhướn mày lên. “Thì sao?”

Anh nhìn cô chăm chăm. “Thì sao, em nói thế là có ý gì? Cô ấy biết chuyện rồi. Cô ấy không chịu nói chuyện với anh nữa. Từ hôm đấy đến giờ anh không gặp được cô ấy, mà anh cũng không làm sao nói chuyện điện thoại với cô ấy được.”

“Em chẳng thấy có vấn đề gì cả. Anh đã biết là rồi cô ấy sẽ biết chuyện mà. Và anh còn biết thừa là khi đó cô ấy sẽ chẳng hạnh phúc gì đâu, vậy thì có gì mà phải sốc nữa?”

Mắt anh nheo lại. “Anh nghĩ là em không đứng về phía anh trong chuyện này.”

“Sao em lại phải thế chứ? Ngay từ đầu em đã nói với anh em nghĩ đó là một ý tưởng tồi. Em có thể nói, anh và Brenna đã khá là thân thiết. Anh quan tâm đến cô ấy nhiều hơn đến bất cứ một phụ nữ nào trước đây mà em từng thấy. Nhưng anh đã không muốn cô ấy nhiều bằng việc anh muốn giành phần thắng. Giờ cô ấy bị tổn thương và giận dữ. Em vẫn bất bình với những gì

anh làm. Có gì ngạc nhiên đâu?”

“Anh đã để mất cô ấy.”

“Em còn không biết là anh đã từng có cô ấy.”

Anh gật đầu. “Anh cũng vậy. Cho đến khi đã quá muộn. Vụ mua bán với Marcelli cũng thôi rồi.”

Maggie còn chẳng thêm làm ra vẻ thương xót hối tiếc gì cả. “Với tư cách một người bạn, chứ không phải một nhân viên, em phải nói với anh, Nic ạ, tự anh chuốc vào thôi. Anh không thể nào đùa cợt với cuộc sống của con người ta mà không đoán trước là rồi sẽ có quả báo được. Anh bị bắt thóp rồi, và giờ anh phải trả giá thôi.”

Anh không muốn nghe thấy thế. Anh muốn cô ấy nói rồi mọi chuyện sẽ ổn. Anh muốn cô ấy nói rồi Brenna sẽ hiểu cho anh.

“Cô ấy đã nói là cô ấy yêu anh,” anh nói với cô.

Lần này thì có phản ứng đây. Maggie buông thông tay để hai bên sườn và nhìn anh chăm chăm. “Em đoán là cô ấy nói vậy trước khi cô ấy biết chuyện anh đang cố làm cái gì.”

Anh gật đầu.

“Anh hết đời rồi.”

“Không. Nếu cô ấy yêu anh, cô ấy phải tha thứ cho anh.” Anh thấy ghét cái âm điệu nài nỉ, hi vọng ấy trong giọng mình. “Phải thế không?”

Vẻ mặt cô dịu lại. “Không như vậy đâu. Anh vẫn chưa hiểu ra hay sao? Yêu một ai đó không có nghĩa là sẽ bỏ qua được hết mọi chuyện. Có những hành động chỉ đơn giản là không thể nào tha thứ được. Em rất tiếc, Nic ạ, nhưng em có một cảm giác xấu, lần này anh đã phạm phải một trong những hành động ấy rồi.”

Chương XIX

Bốn mươi tám giờ sau đó, Brenna biết, cô phải lôi mình quay trở lại với nhà máy thôi, không thì cô sẽ mất cả đời mình chết dí trên cái giường mất. Vì đồng chặn ga của cô cần được giặt giũ cũng nhiều như cô cần phải được tắm gội vậy, nên cô ép mình phải ngồi dậy và mặc quần áo. Một trong hai bà của cô đã vào phòng lúc cô còn đang ở trong buồng tắm, và thu dọn cho bằng sạch đồ trên giường, nên cô chẳng còn lựa chọn nào nữa ngoài việc liều mình đi ra ngoài mà tiếp xúc với buổi ban ngày. Chỉ đi bộ một quãng ngắn là đến được văn phòng của cô ở nhà máy.

Cái bàn gỗ cũ kĩ vừa thoải mái vừa thân thuộc. Những bức thư và tin nhắn cần được cô trả lời cho cô có cảm giác có mục đích làm, dù rằng cô vẫn thấy như mình đang chuyển dịch dưới nước vậy. Mọi thứ đều chậm chạp, rời rạc. Dẫu vậy, cô vẫn cứ ngồi xếp những mẫu tin nhắn điện thoại của mình lại thành từng xấp ngăn nắp. Không có cái nào của Nic cả. Anh không gọi hay mọi người đã không báo lại với cô?

Mà có nghĩa lý gì đâu? Tại sao nó phải có nghĩa lý gì chứ? Con người đó đã lợi dụng cô bằng mọi cách có thể trong khi còn ăn nằm với cô nữa. Cô có thực sự để tâm không nếu anh ta có gọi điện chứ? Cô yếu đuối và nhu nhược đến thế sao?

Phải, cô nghĩ buồn bã. Cô vậy đấy.

Nhưng cô cũng thực sự, thực sự giận dữ nữa.

Không phải vì anh không đáp lại tình yêu của cô. Điều đó cô có thể chấp nhận được. Cảm xúc – chúng tồn tại bởi những nguyên nhân không ai có thể lý giải được. Nên chuyện Nic không yêu cô chẳng phải là lỗi của bất kỳ ai cả. Nhưng con người đó đã bôn cọt với cả tương lai của cô. Anh ta đã đùa với một điều mà cô đã yêu quý còn lâu hơn cô đã yêu anh ta, và sẽ phải có một cái gì đó thích đáng để trừng phạt anh ta. Không có ai làm chuyện tồi tệ với đám rượu của cô mà lại có thể thoát thân yên ổn được.

Chỉ có một vấn đề - khoản tiền. Cô tự hỏi, nếu như mọi sự vẫn chưa bị lộ diện và vẫn cứ diễn ra như bình thường, không biết Nic có để đường cho cô làm ăn với những thùng rượu của cô không nữa. Nghĩa là giờ cô không còn có thể làm rượu của mình được nữa rồi, không bao giờ hoàn tiền lại cho anh ta được nữa rồi. Cô đã sa bẫy, và tất cả chỉ bởi cô đã tin tưởng Nic.

Tệ nhất là, còn có một chuyện còn ngu ngốc hơn cả chuyện xưởng rượu nữa, cô không biết làm thế nào để ngừng yêu anh. Ừ, thì cô căm ghét anh với từng thớ trong con người mình, nhưng được bao lâu chứ? Và khi cô đã qua được cơn căm ghét anh rồi, cái tình yêu đó sẽ không quay trở lại hay sao? Nó đã vẫn cứ sống suốt mười năm trời xa cách, làm thế nào cô có đủ may mắn để khiến nó kết thúc bây giờ được đây?

Nội cô xuất hiện trên ngưỡng cửa. “Cháu đến đây rồi,” nội nói, đi vào phòng. “Khá hơn chưa?”

“Chút ít.”

Một lời nói dối vô hại, cô tự bảo mình. Nói với nội về vết thương của cô sẽ chỉ làm nội cũng đau đớn mà thôi, và, làm thế để làm gì chứ?

Nội ngồi xuống đối diện cô và chỉ vào một tờ giấy. “Ta muốn cháu lên một danh sách cho ta. Liệt kê tất cả mọi thứ cháu đang để ở Wild Sea. Bao nhiêu thùng rượu, trong đấy chứa những loại rượu gì.” Nội chau mày, “Cháu đang trong thời kỳ lên men, phải không?”

“Cháu cho là nội đang nói về đám rượu của cháu chứ không phải về cá nhân cháu.”

Nội cô mỉm cười. “Phải rồi. Về đám rượu. Cho ta một bản copy của cái giấy ghi nợ nữa.”

“Tại sao?”

“Không có một người nhà Marcelli nào phải chịu ơn cái thằng đó hết.”

Sự ân cần của nội khiến vết thương của cô dịu đi. “Nội tốt quá, Nội à, và cháu xúc động lắm. Nhưng chúng ta đang nói đến một món nợ một triệu dollar đấy.”

“Ta biết.” Nội nhún vai. “Cháu là cháu gái của ta cơ mà. Món nợ sẽ được hoàn trả đầy đủ

kèm cả phần lãi nữa, và chỗ rượu của cháu sẽ được đưa về đây sớm nhất có thể.”

Nội có bất ngờ diễn xướng một đoạn trong cái vở nhạc kịch “Oklahoma!”[19] cũng không thể khiến cô ngạc nhiên hơn được nữa.

“Tại sao vậy?” Cô hỏi. “Cháu vui điên lên được đây. Nhưng chuyện này đâu phải là trách nhiệm của nội. Cháu mới là kẻ đã làm rối loạn mọi thứ lên. Nic chắc sẽ hất hết chỗ rượu của cháu đi thôi. Mà giờ chúng cũng chẳng còn để làm gì nữa.”

Nội liếc cô. “Đừng có xúi Chúa trời đánh cho mình một trận thế. Chỗ rượu của cháu phải được yên ổn.”

“Cháu nghĩ là Chúa trời còn bận rộn với những vấn đề trọng đại hơn cơ.” Cô cố giải thích. “Cháu không thể có lựa chọn nào khác về chuyện món nợ nữa. Cách này hay cách khác thì cũng phải trả nợ cho Nic thôi, và không có Bốn Chị Em Gái, cháu chả dám cầu khẩn để có thể tự mình làm được cái gì khác nữa cả. Còn những kế hoạch của cháu...” Cô nhìn nội. “Nội à, cháu yêu nội và nội cực kỳ lăm với những gì nội đang cố làm cho cháu, nhưng rồi nội vẫn cứ ghét bất kể cái gì mà cháu làm. Sao nội lại muốn mang xưởng rượu của cháu về đây?”

“Ta không ghét những gì cháu làm.”

Lần đầu tiên trong ngày, cô mỉm cười. “Ôi, xin nội đấy. Chúng ta vẫn cứ luôn bất đồng về mọi chuyện. Các món pha trộn, ngày bắt đầu vụ thu hoạch, nhiệt độ để ủ rượu. Các mẫu thiết kế nhãn hiệu, chuyện tăng lương, chuyện ngày mai trời có mưa hay không.”

“Ta thường vẫn chuẩn về chuyện thời tiết đấy.”

Tiếng cười của cô nghen cả lại. “Nội cho là nội chuẩn về mọi chuyện. Đó là một trong những lý do khiến cháu muốn gây dựng một nhãn hiệu mới của riêng mình. Cháu muốn được đưa ra mọi quyết định.”

“Làm thế cháu có thấy hạnh phúc không?”

Cô nghĩ đến những đêm dài dằng dặc và những giờ làm việc kéo đến vô tận. “Có. Hạnh phúc hơn cháu từng có.”

“Vậy là cháu thành công rồi.”

“Không chính xác là cụm từ cháu sẽ dùng đâu.”

“Không phải là nói về xưởng rượu của cháu. Thành công của nó thì còn phải để xem xét đã. Ý ta là ở đây này. Với ta.” Nội nhìn cô và nói. “Cháu đã qua được bài sát hạch rồi.”

Brenna không hiểu. “Nội đang nói về cái gì vậy?”

“Ta muốn chắc chắn thêm. Khi cháu còn nhỏ, ta đã biết cháu chính là người thích hợp. Cháu yêu rượu vang cũng nhiều như ta yêu chúng.” Nội xoay xoay đầu. “Lúc cháu lên sáu, cháu đã có thể chỉ nếm thôi mà biết nó được làm từ loại nho nào. Ta đã rất tự hào. Cháu làm việc chăm chỉ. Lúc nào cũng dậy sớm, nhất là suốt cả vụ thu hoạch. Rồi khi cháu mười một tuổi, cháu đã biết hướng dẫn nhân công.”

Brenna vẫn nhớ mùa hè năm đó. Cô được giao theo dõi thu hoạch nho Chardonnay, và cô đã

thấy mình thật trưởng thành. Mấy vị đốc công lúc đầu đã rất kén cả với cô, cho đến khi họ nhận ra cô biết mình đang nói cái gì, và họ đã đối xử với cô như với một người bằng vai đáng tin cậy.

“Khi cháu cưới Jeff, ta đã rất hài lòng,” nội nói. “Cháu sẽ có được một người đàn ông tử tế ở bên mình khi cháu làm việc với những đồng nho.”

“Nhưng chuyện không được như vậy,” cô nhắc nội. “Cháu đã đi.”

Nội gật đầu. “Ta đã chờ đợi cháu quay lại, chờ cháu nhận ra nơi cháu thực sự thuộc về, nhưng cháu không quay về. Năm này qua năm khác, ta đứng đó nhìn chồng cháu rút dần từng chút sinh lực ra khỏi cuộc sống của cháu, cho đến khi đứa cháu gái mà ta quá đỗi tự hào đã biến mất. Rồi một ngày cháu quay trở lại. Không phải vì cháu thuộc về nơi đây, mà bởi chồng cháu đã bỏ rơi cháu. Cháu muốn quay lại. Làm việc ở đây. Và ta tự hỏi mình, lần này sẽ kéo dài được bao lâu?”

Sự thấu hiểu giờ mới như ánh sáng rọi đến đầu cô. “Nội muốn chắc chắn là cháu sẽ ở lại,” cô thì thầm.

“Phải. Nên ta thử cháu để xem ta có thể khiến cháu phải bỏ cuộc hay không. Ta muốn chắc chắn là lần này cháu sẽ không từ bỏ. Vì bất cứ cái gì.”

Cô vừa hiểu, cũng vừa thấy giận cái cách làm đó của nội. “Còn Joe? Nội đã mời chào anh ấy mọi thứ mà.”

“Ta đã làm vậy, nhưng nó sẽ không bao giờ làm được những việc này. Ta đã hy vọng...” Nội thở dài. “Chỉ là những ước ao của một ông già thôi. Ta muốn nó ở lại, và ta đã nghĩ, có nhà máy

rượu thể này, nó sẽ ở lại. Nhưng nó sẽ không bao giờ là cái người thích hợp ấy được. Vẫn luôn luôn là cháu thôi.”

Cô lắc đầu. “Nội sẽ không bao giờ bán nhà máy.”

Vẻ mặt nội trở nên rất bí hiểm. “Cháu nghĩ là không à?”

Brenna lấy hai tay che mặt. “Tất nhiên là không rồi. Ôi, Chúa ơi. Thêm một điểm nữa để cho thấy cháu ngốc nghếch đến nhường nào.” Cô đặt lại tay lên bàn. “Nếu mọi chuyện tệ còn xuống đến dưới cả mức tệ đi nữa, thì nội sẽ để lại nhà máy cho Bố và để bố thuê người quản lý. Rồi kiểu gì thì một trong các cháu gái của nội cũng sẽ sinh được một đứa trẻ có niềm ham thích với nhà máy chứ.”

Nội nhún vai. “Có thể. Nhưng không cần thiết. Cháu đã chứng tỏ được chính mình rồi. Cháu đã muốn có nó quá rồi, và cháu đã gây dựng nhãn hiệu của riêng mình. Cháu đấu tranh cho những gì mà cháu tin tưởng, và cháu đã có được cơ hội của mình. Cháu sẽ kế tục sự nghiệp của Marcelli Wines và đến lúc thích hợp, cháu sẽ truyền lại nó cho thế hệ sau, rồi sau nữa.”

Brenna không biết nói gì nữa. Cô đứng dậy và đi vòng qua bàn. Nội cô đứng lên và giang tay ra. Cô bước vào trong vòng tay nội.

“Marcelli là của cháu,” nội nói khe khẽ bên tai cô. “Ta sẽ ở đây để trông chừng cháu, nhưng cháu có thể bắt đầu đưa ra vài thay đổi được rồi.”

Cô không thể thở, không thể nói. Chuyện này thật quá sức.

“Vậy chúng ta sẽ bắt đầu chút ít,” nội nói tiếp. “Khác biệt là giờ cháu sẽ được thắng vài lần, thế nào?”

“Ôi, Nội à.”

Nội bước lui lại và giữ cô trong tầm cánh tay mình. “Chuyện này sẽ làm cháu hạnh phúc chứ?”

Cô gật đầu, bởi để nói được thì khó khăn quá. Còn những chi tiết phải làm rõ nữa. Dù cô được tiếp quản nhà máy, thì cô biết, nó vẫn được chia đều cho các chị em gái của cô và cả Joe nữa. Kể cả như vậy, thì cô vẫn chính là người sẽ nắm trong tay vận mệnh của Marcelli Wines.

Niềm vui sướng ngọt ngào xem lẫn với cả cay đắng cuộn trong cô, giống như liều giảm đau đang xen kẽ với vết thương vậy. Cuối cùng, cô đã có được điều cô vẫn luôn mong muốn. Cô phải thấy mãn nguyện...trọn vẹn, an lòng. Vậy tại sao Nic cứ phải là cái con người đầu tiên cô muốn kể cho biết?

Tiếng ồn của mấy chiếc xe tải ngắt ngang cuộc họp của Nic với mấy người vị giám đốc kinh doanh của anh. Dù anh quan tâm đến bản báo cáo mà họ đang thảo luận, anh thấy sự chú ý của mình lại đang hướng ra ngoài cửa sổ, nơi cái xe tải đầu tiên đang trở tới. Anh cố hết mức để phớt lờ tiếng ồn ào đó đi, nhưng chỉ được vài phút, rồi cuối cùng anh buộc phải xin lỗi họ với lý do phải ra ngoài kia xem có chuyện gì đang diễn ra.

Anh đã biết thừa rồi, anh tự nhủ. Từ sau cuộc nói chuyện với Mia, anh đã chờ đợi đến chuyện gì đó tương tự thế này. Lời khẳng định đã đến ngay buổi sáng hôm ấy, với hình thức một tấm séc gồm số tiền Brenna đã vay anh, cộng thêm phần lãi suất nữa. Món nợ đã được trả đầy đủ.

Cô đã đến thu dọn với ông nội của mình, và ông già đã đến tận đây, vì cô. Nic chưa bao giờ nghi ngờ tình yêu thương và sự tận tình của ông cụ cả, dù cho Brenna vẫn có những thắc mắc về tâm tính của Lorenzo. Marcelli là một gia đình, và đối với họ, cái từ đó có ý nghĩa lắm. Họ hi sinh cho nhau. Những hành động nổi loạn rồi sẽ được lý giải và tha thứ. Và đến cuối cùng, dù có chuyện gì xảy ra, họ vẫn luôn có nhau.

Nic sai bước đến tòa nhà ủ rượu cũ kĩ. Cả tá người đang cẩn thận đưa các thùng ủ rượu lên xe tải. Một người đàn ông đang cầm một cái bảng để theo dõi số lượng thùng rượu. Anh ta nhìn thấy Nic nhưng không nói gì với anh cả. Nic định quay lại văn phòng, rồi anh nghe thấy một giọng nói quen thuộc. Anh cứng người lại. Brenna?

Anh vội vã đi về phía giọng nói ấy. Cô đang ở đây? Anh có thể được giải thích không?

“Brenna,” anh nói, đi vòng qua một trong những chiếc xe tải.

Và anh nhìn thấy cô đang đứng cạnh mấy thùng ủ rượu, chỉ dẫn cho mấy người làm. Mạnh mẽ và chắc chắn và vẫn không biết anh đang ở đây. Cô nói với một sự kiên quyết mà anh thấy quen thuộc.

Trông cô mệt mỏi, buồn bã, nhưng vẫn tuyệt đẹp. Cô vẫn luôn tuyệt đẹp như thế.

“Brenna,” anh lặp lại, và lần này cô nghe thấy anh.

Cô quay lại và nhìn anh. Không có chút biểu hiện nào trên gương mặt cô, không có cách nào để anh đoán được cô đang nghĩ gì.

“Brenna, anh...”

“Đừng,” cô nói lạnh nhạt. “Đừng có cố diễn cái trò gian dối của anh sau tất cả mọi chuyện này nữa Nic. Tôi không bận tâm đâu.”

“Anh cần giải thích.”

“Không, anh không cần đâu. Không có đủ lời nào trên đời này để biện hộ cho những gì anh đã làm hết. Không có gì anh có thể nói để khiến tôi hiểu hay tha thứ cho anh hết.” Cô cười cay đắng và không chút hài hước. “Quyền phán xét bây giờ là ở tôi. Và tôi cho là anh đang ở đây để tìm kiếm một sự xá tội.”

Anh bước lại gần cô. “Thật vậy. Anh xin lỗi. Về tất cả mọi chuyện.”

Cô nhún vai. “Tôi không quan tâm. Không chút nào nữa. Không bao giờ nữa. Mang cái lời xin lỗi rẻ mạt của anh đến chỗ khác đi. Anh lừa dối tôi vậy là lần cuối cùng rồi.”

Với những lời đó, cô đi về phía một trong những chiếc xe tải và trèo lên ghế bên. Tài xế đã buộc chặt các thùng rượu lại. Và giờ, anh ta đóng cửa thùng xe. Rồi trèo lên ghế lái, và nổ máy.

Nic đứng đó, nhìn họ lái xe đi.

Anh đợi suốt cả quá trình các thùng rượu còn lại được xếp lên xe, và khi chiếc xe tải cuối cùng biến mất phía đường cái, anh đứng lại một mình trong gian nhà cũ.

Anh đã biết chuyện đã hết rồi – anh đã nhận ra không có cách nào để làm lại những gì anh đã làm – nhưng cho đến khi chỗ rượu của cô được mang đi, anh vẫn cứ nghĩ có thể cô sẽ chịu nghe anh nói. Nếu anh có thể nói chuyện với cô, giải thích. Thì có lẽ anh có thể khiến cô hiểu.

Hay đó chỉ là một tưởng tượng của cái tôi trong anh? Rằng thật ra, cô đi mất bởi anh chưa bao giờ chịu thừa nhận cô quan trọng với anh cả. Cô chỉ là một phương tiện để anh đạt được cái anh muốn, không phải là một con người mà anh muốn. Không phải là người phụ nữ mà anh yêu. Đã yêu.

Quý ạ, anh đang dối ai vậy chứ? Brenna là một phần quan trọng của anh, cũng như dấu vân tay của anh vậy. Cô đã đánh cắp trái tim anh từ cả quãng đời trước, và anh sẽ không bao giờ có thể lấy lại nó nữa.

Anh đi đến một trong những chiếc ghế vẫn còn để lại trong tòa nhà và chạm vào những thớ gỗ mòn vẹt đó. Họ đã từng ngồi ở những cái ghế này, nói chuyện, tranh luận, cùng tìm lại những thứ vẫn còn có thể có. Cô đã chia sẻ ước mơ của mình với anh, anh đã làm sống lại chuyện ngày xưa của họ. Để rồi, không biết vì sao, mười năm sau ngày đó, họ đã dàn hòa được với những chuyện đã từng xảy ra.

Họ đã làm tình trong chính căn phòng này. Họ đã chia sẻ với nhau cơ thể và cả con tim mình, và cho đến tận lúc này, anh mới biết chuyện đó có ý nghĩa nhiều đến thế nào với anh. Giờ

thì chỉ còn lại những bóng ma và những tiếng vọng của những gì đã từng có thể có. Anh đã yêu và anh đã quá mù quáng để nhận thấy cảm xúc thực sự của mình. Anh đã gạt quá khứ đi, nhưng anh cũng đã đánh mất cả tương lai rồi.

Dù không có Marcelli Wines, Wild Sea sẽ vẫn phát triển. Công ty sẽ vẫn lớn mạnh và thịnh vượng. Nhà Giovanni sẽ không bao giờ thiếu thốn bất cứ thứ gì cả. Đúng như anh mong muốn, Nic đã tạo dựng được một gia tài để mà trường tồn không biết đến bao giờ nữa.

Anh ngồi xuống ghế và lấy tay ôm đầu. Phải rồi, anh phải nên tự hào đến chết đi chứ. Anh đã tạo dựng được một gia tài không biết để cho ai. Không có đứa trẻ nào để mang họ của gia đình, không có người vợ nào chờ đón anh ở nhà. Anh sống với một con chó con. Và đến lúc cuối ngày, anh đứng đó đơn độc.

Hàng năm trời, anh đã tự bảo mình đó chính là những gì anh muốn. Rằng anh không cần ai hết. Nhưng anh đã dối lòng. Anh khao khát đến đau đớn được có Brenna. Tiếng nói của cô, giọng cười của cô, những va chạm của cô, cái tính gan góc và kiên quyết của cô, sự bạo gan của cô, tình yêu của cô, tất cả đã cho cuộc sống của anh có động lực. Anh chưa bao giờ yêu một ai khác nữa bởi anh vẫn chưa bao giờ hết yêu cô. Họ là một phần của nhau. Cô đã nhận ra điều ấy, còn anh, anh quá mù quáng bởi kiêu hãnh và tham vọng. Giờ thì, chúng là tất cả những gì anh có để giữ ấm cho mình lúc đêm về.

Sai lầm, tội lỗi, trách nhiệm, tất cả đều là của anh. Không có gì để biện hộ cho cái bất hạnh này nữa.

Lần đầu tiên Nic tự hỏi, Salvatore có bao giờ thấy hối hận vì hành động trả thù của mình không? Ông đã đòi hỏi sự phản bội của người bạn thân nhất của mình phải được trả giá. Ông có bao giờ nghĩ đến chuyện cái giá mất đi sẽ còn cao đến mức nào không? Salvatore có đánh mất đi nhiều hơn những gì ông đã giành lại?

Hai gia đình Marcelli và Giovanni đã có mối liên kết với nhau gần một trăm năm trời. Ban đầu là bởi tình bạn và những ước mơ, và sau đó là bởi sự căm thù và phá hoại. Người xưa đã nói cái gì nhỉ? Những kẻ không học được từ quá khứ thì rồi số mệnh sẽ khiến họ phải lặp lại những lỗi lầm ấy. Ừ, cụ nội của anh đã chưa hiểu ra điều ấy, nhưng Nic cuối cùng cũng đã học được. Thành công từ sự phá hoại và trả thù chỉ là một chiến thắng vô nghĩa, và cái giá phải trả cho nó sẽ kéo dài qua nhiều thế hệ. Anh không thể thay đổi những gì Salvatore đã làm, anh cũng không thể được làm lại cho những hành động khinh suất của mình. Nhưng anh có thể bù đắp. Có thể, không đủ để giành lại Brenna, nhưng sẽ đủ để kết thúc mối thù. Có lẽ, đó là những gì khả dĩ nhất mà anh có thể hy vọng đến.

Cô bé Kelly mười hai tuổi, sắp-là-con-gái của Francesca, nhún nhảy trên ghế của mình. “Vậy là có vẻ như cô sẽ làm chủ toàn bộ nhà máy?” con bé hỏi. “Cô giàu rồi?”

Mia chun mũi, luồn một hạt cườm qua cái kim khâu. “Tất cả bọn cô sẽ sở hữu đều bằng nhau, nhưng cô Brenna sẽ quản lý tất cả.” Cô quay sang Katie. “Mình có thể sa thải chị ấy nếu như chị ấy trở nên ngạo mạn quá mức không?”

“Đừng có toát mồ hôi thế chứ,” Brenna bảo em. “Chị có điều khoản chống-ngạo-mạn trong hợp đồng của mình rồi.”

Mia lắc đầu. “Em e là thế vẫn chưa đủ đảm bảo được.”

Brenna mỉm cười vì cô biết, Mia chỉ đang cố chọc cho cô vui thôi, và nếu cô có thể thuyết phục các chị em gái của mình là mọi chuyện ổn hết rồi, thì có lẽ họ sẽ thôi lảng vảng lo lắng quanh cô như thế này.

Mọi người đã quá tốt với cô. Cô hiểu, họ lo lắng cho cô và muốn giúp cô. Nhưng ngay lúc này, không có gì để mọi người làm được cả. Chỉ một mình cô thôi, có thể chống chịu và hồi phục được. Rồi sẽ đến lúc cô sẽ không còn quá đau đớn nữa.

Francesca đã khâu xong một chuỗi hạt và đặt dải đăng ten đó lên cái bàn trước mặt. “Nhìn vào mặt sáng sủa ý, Mia. Nếu Brenna có trở nên bất trị, mình luôn có thể dọa sẽ chiếm lấy bốn mẫu đất ven biển mà chị ấy đang dùng để trồng thứ nho Pinot quý giá của chị ấy. Thử tưởng tượng mình sẽ có phong cảnh tuyệt đẹp thế nào để ngắm nhìn qua cửa sổ chứ.”

“Không đời nào,” Brenna gầm gừ.

Katie toét miệng cười. “Ý hay đấy. Chị sẽ nói cho Nội biết,” cô nói, giả bộ thì thào.

Kelly nhìn vào đồng hồ của Francesca. “Mười lăm phút rồi,” con bé nói. “Chỗ bánh quy đủ nguội để rắc đường lên rồi. Cháu đi ra đây được không?”

“Tất nhiên rồi,” Francesca mỉm cười với Kelly. “Đính hạt cườm cũng khá là thú vị, nhưng cô biết không thể nào sánh bằng việc làm bánh quy được. Sao cháu không mang lại đây một đĩa khi cháu làm xong nhỉ?”

“Okay.”

Kelly đứng dậy, đặt mảnh vải đăng ten của mình lên ghế, rồi chạy vào bếp.

Francesca nhìn vào trong bếp, rồi quay lại nhìn Brenna. Cô hạ thấp giọng.

“Chị sao rồi?”

“Ổn.” Brenna gượng cười. “Mọi người không cần phải lo lắng cho chị đâu. Chị sẽ ổn mà. Chị có nhà máy rượu và có gia đình của mình nữa. Chị thấy mình quá được yêu chiều và dựa dẫm.” Cô nhìn các chị em gái của mình và thấy không ai có vẻ bị thuyết phục cả. Cô làm dấu nhân chéo trên ngực mình. “Chị thề mà.”

“Em nên báo cho Joe biết,” Mia lẩm bẩm. “Anh ấy sẽ biết phải làm gì.”

Francesca lắc đầu. “Joe không thể giúp đỡ được chuyện rắc rối thực sự đâu.”

Cô trao đổi với Katie một cái nhìn cho Brenna thấy cả hai bọn họ đang nói đến cô đấy.

Brenna thở dài. “Được rồi. Bỏ qua chuyện đó đi mà.”

Katie nhún vai với Francesca. Cô em sinh đôi của Brenna thở dài.

“Bọn em biết chị vẫn yêu anh ấy.”

Brenna không nghĩ đó là tin gì mới mẻ. “Thì sao?”

“Thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đây?”

“Tất cả những gì chị có thể nói, là không có gì cả. Chị sẽ vẫn tiến lên, chị làm việc, chị lên kế hoạch, chị hồi phục.”

“Chị có muốn có lại anh ấy không?”

Có mà tin được Francesca chịu bỏ qua chuyện đó. Cô có muốn có lại Nic trong cuộc đời của mình không? “Có,” cô nói, rồi thở dài. “Yếu đuối lắm phải không? Người đàn ông ấy đã phản bội chị bằng cái cách xấu xa nhất có thể có, và chị vẫn muốn được ở bên anh ta.”

“Nhưng dù vậy, chị sẽ không làm thế, phải không?” Mia hỏi. “Ý em là anh ta kinh khủng quá thể. Cố để mua được nhà máy bằng cái trò đó và còn lợi dụng chị nữa. Chị phải phát điên với anh ta.”

Brenna gật đầu. “Giận điên lên được.”

Francesca nhìn Mia. “Không đơn giản thế đâu. Yêu một người có thể là một tình thế phức tạp, đa tầng lắm. Em ghét cái hành động đó, nhưng em vẫn cứ yêu người đó.”

“Chị sẽ qua được thôi,” Brenna hứa hẹn, rồi ước gì cô đang không nói dối.

“Em không phải giúp chuyện may váy đâu,” Katie nói. “Nếu như nó khiến em thấy không thoải mái.”

“Hey, em vẫn là một thành viên của cái gia đình này cơ mà,” Brenna nhắc chị. “Em muốn được ngồi khâu vá. Em muốn cả hai người thấy hạnh phúc điên lên với người đàn ông mà hai người sẽ cưới. Em mừng cho cả hai người, và em nóng lòng đợi đến lúc được nhảy trong đám cưới của hai người. Em chỉ cần thêm một ít thời gian nữa thôi mà.”

Chả có ai trong mấy người chị em gái của cô trông có vẻ tin vào điều đó cả, nhưng họ bỏ qua chủ đề đó. Mia nói đến chuyện các lớp học mà cô sẽ tham gia khi năm học mới sắp bắt đầu vào tuần tới, và Katie nói đến những chuyện vui cười về cái buổi tiệc công sở mà cô mới tổ chức. Brenna lắng nghe và gật đầu, cười ở những đoạn mà cô cần phải cười và để thêm vào một vài câu bình phẩm ở chỗ này, chỗ khác. Cô nghĩ mình đang làm một tấm gương quá cừ cho hình mẫu của một con người đang hồi phục. Mục đích của cô là để cho họ không bao giờ biết được trong lòng cô đang đau đến cỡ nào. Lãng quên được Jeff là một công việc ngon ơ, cho thấy cô để tâm đến chồng cũ của mình ít đến mức nào. Còn yêu Nic, cô biết, là cả một con đường dẫn thẳng xuống địa ngục, nhưng cô không thể nào nghĩ ra được cách nào đó để xua đuổi những cảm xúc đó đi.

Thời gian, cô tự nhủ. Thời gian, sự tỉnh trí, và hiển nhiên là cả một biển nước mắt nữa.

Đến đầu tháng Mười, đám nho đã sẵn sàng cho vụ nghỉ đông của chúng. Brenna và nội cô đang đi bộ dọc theo những luống nho. Ánh mặt trời buổi chiều làm nhiệt độ ấm ở khoảng hơn bảy mươi độ (hơn 70 độ F ~ hơn 20 độ C), nhưng vẫn như mọi khi, Brenna vẫn thấy lạnh. Những ngày này, cô không ngủ được nhiều lắm, thức ăn cũng chẳng có ấn tượng gì với cô. Tối hôm trước, cô đã thực sự không có tâm trạng nào để mà nuốt trôi được bữa tối. Nếu cô vẫn cứ tiếp tục thế này nữa, cô sẽ có thể thu được một khoản cược kha khá từ Francesca vì cô sẽ thành đứa gầy hơn rồi.

“Hôm qua, ta đã nếm thử vang Pinot của cháu,” nội cô nói. “Vẫn còn quá sớm để nói, nhưng ta nghĩ có lẽ cháu đã đúng về bốn mẫu đất đó đấy.”

Brenna đặt tay lên ngực. “Cẩn thận đấy, Nội ơi. Quá nhiều những tin sốc như vậy và tim cháu sẽ không chịu được nữa đâu.”

Nội lờ cái câu ấy của cô đi. “Ta nghĩ có thể chúng ta sẽ tìm kiếm thêm một vài mẫu đất nữa dọc đường bờ biển và trồng thêm nho Pinot nữa. Với lượng sương để giữ cho nho được mát và hơi muối biển để tác động thêm vào cái phép màu đó, chúng ta có thể tạo ra một món rất đặc biệt.”

Cô quay sang nhìn nội chăm chăm. “Nội muốn mua đất? Mảnh đất vốn không phải của Marcelli và rồi ghi tên chúng ta lên những cây nho trên đó?”

Nội nheo nheo mắt. “Hồi còn là một cô bé, cháu chưa bao giờ cho ta thấy một sự kính trọng thích đáng cả. Đến lúc là một phụ nữ như bây giờ rồi, cũng chẳng khác hơn gì.”

“Chắc là không rồi, nhưng kệ chuyện đó đi. Wow, cháu không biết nghĩ gì nữa. Tuần trước nội còn để cho cháu được đưa ra lựa chọn cuối cùng cho nhãn hiệu mới của vang Chardonnay nữa chứ. Vậy, có lẽ năm sau, cháu sẽ còn có thể được dùng nhiều thứ nho Chardonnay hảo hạng đó hơn cho món pha trộn vang trắng của cháu chẳng?”

“Cháu muốn dùng tất cả thì có,” nội lẩm bẩm.

“Thế nếu chỉ muốn dùng phân nửa số đó thôi thì sao?”

Nội nhăn răng cười đầy tự mãn. “Thế mới là cháu ta chứ.”

Brenna cười khúc khích. Cô và nội vẫn còn bất đồng với nhau, nhưng không còn nhiều như hồi trước nữa. Giờ, nội chịu lắng nghe các ý kiến của cô. Đối lại, cô cũng cởi mở hơn với những giá trị của những cái truyền thống. Một phần trong cô vẫn còn thấy phật ý vì nội lại thấy cần phải thử thách cô nhiều đến thế, nhưng đa phần là cô hiểu, nội làm những chuyện kỳ cục đó cũng hợp lẽ thôi. Để cho một người phụ nữ tiếp quản lại mọi thứ là cả một nước đi quá trọng đại với nội.

Nội lấy ra một cuốn sổ từ trong túi áo và vổ vổ lên bìa sổ. “Ta đang đọc cái này.”

Brenna nhận ra đó là quyển nhật ký của Sophia. Mia đã cầm nó theo khi họ về nhà để nói chuyện với nội.

Nhìn thấy cái bìa da cũ sòn làm cô lại nghĩ đến Nic, nhưng, cũng chỉ cần những chi tiết nhỏ nhặt thôi, cũng đủ để đưa anh lại trong tâm trí cô rồi.

“Mia đã kể cho nội nghe Sophia đã viết những gì rồi mà,” cô nói.

“Ta muốn được tự mình thấy sự thật ấy.” Nội lại cất cuốn nhật ký vào túi áo. “Ai có thể nói được sai lầm nào là ít đau đớn hơn? Antonio đã yêu vợ của người bạn thân thiết nhất của mình. Đó có lẽ là một tội lỗi, nhưng còn tội lỗi hơn nữa là khi cái tình yêu ấy lại biến thành hành động. Sophia đã không chung thủy với người chồng của mình. Salvatore đã ép bà phải nói ra tên người đàn ông mà vì người đó bà đã phản bội ông, rồi lại trừng phạt cả hai người. Hai người bạn chia rẽ bởi một đêm của dục vọng và một đêm của sự thù hận. Hai gia đình căm ghét lẫn nhau. Quá khứ đó cứ xoay vòng quanh chúng ta, biến đổi chúng ta. Ta cứ cố để cầm nắm lấy

quá khứ trong tay, nhưng nó là thứ không thể với tới được. Có lẽ, nó chỉ có thể để buông ra.”

Nội nhìn cô. “Có lẽ, đã đến lúc cho qua những thù hận cũ đi rồi.”

Brenna nhìn nội chăm chăm. “Nội không thể có ý đó được.”

“Sao không?”

Vì nội của cô và mối thù đó đã được đan kết vào nhau thành một thực thể duy nhất, từ lâu lắm rồi. Vì căm ghét nhà Giovanni đã giúp định nghĩa được chính xác bản thân cô là ai. Vì nếu như yêu Nic không có nghĩa là chống lại gia đình cô, thì cô đã có thể được cưới anh mười năm trước.

Quá muộn rồi, cô buồn bã nghĩ. Cô đã được giao quản lý nhà máy, đã được nói rằng mối thù nên kết thúc rồi, và giờ, cả hai điều đó cũng chẳng thể làm vơi được nỗi đau trong tim cô.

Cô dợm bước quay lại nhà, rồi chợt nhận ra cô không xác định được họ đang ở đâu nữa. Trong lúc đi dạo, không hiểu bằng cách nào, cô và nội đã đi qua cả đất nhà Marcelli và đi sang bên đất Wild Sea rồi.

“Cái hàng rào mất đâu rồi,” cô nói. “Tất cả.”

Cô chậm rãi quay một vòng, tìm kiếm những cái cột to và những đoạn dây thép dài, nhưng chúng biến mất cả rồi.

“Nicholas đã đến gặp ta.”

Nội cô nói với một vẻ rất điềm nhiên. Như thể chuyện Nic đến gặp nội chẳng phải việc gì to tát cả.

Brenna há hốc miệng nhìn nội. “Anh ấy làm gì?”

“Đến gặp ta. Chúng ta đã nói chuyện.” Ông cụ nhún vai. “Về quá khứ, và về tương lai. Về chuyện giận dữ và thù hận đã phá hủy mọi thứ nhiều đến thế nào. Nó muốn xin lỗi cho cụ nội của nó. Cho những chuyện đã xảy ra trước đây.”

Nic đã đến thăm nội cô? Khi nào vậy? Sao không ai nói cho cô biết?

“Nó nhờ ta đưa cho cháu cái này.”

Nội cô đưa ra một tờ giấy. Brenna cầm lấy và cố đọc nó, nhưng các chữ cứ nhòe hết vào nhau. Ngực cô đau thắt lại, và trong bụng cô có cảm giác giống như lúc sắp lên đến một vòng cao nữa trong cái trò chơi bánh xe mạo hiểm vậy.

“Cháu không...” cô đưa lại tờ giấy cho nội.

Nội cô mỉm cười. “Là mảnh đất, Brenna ạ. Nó đã để lại hết cho cháu, chỗ đất mà trên đây Salvatore đã trồng những cây nho giống từ Châu Âu. Nó không thể bù lại cho cháu những gì mà

cụ nội nó đã phá hủy, nên nó tặng lại cho cháu những gì mà nó có. Không phải cho ta. Không phải cho gia đình Marcelli. Chỉ cho cháu thôi.”

Cô không biết nghĩ gì, cô không thể nghĩ được nữa. Nó quá mức tưởng tượng. Nó vô lý. Sợ hãi và cả hy vọng và cả bối rối cứ xoay đều trong đầu cô. Rồi cô chợt nhìn thấy một cái bóng từ đằng xa. Cô ở xa quá để nhìn được thật rõ, nhưng cô biết người đó.

Nội đập khe khẽ lên lưng cô. “Vậy nên cháu đi nghe nó nói chuyện đi. Nếu cháu thích những gì nó nói, thì ổn rồi. Nếu cháu không thích, ta sẽ để anh trai cháu đánh bẹp nó.”

Brenna không nghĩ cô có thể di chuyển được nữa, nhưng bỗng nhiên cô thấy mình đang bước đi. Nic vội vã băng qua cánh đồng chạy đến chỗ cô. Nhanh hơn cô có thể nghĩ, họ đã đứng trước mặt nhau.

Trông anh thật kinh khủng. Hai mắt thâm quầng, và khuôn mặt anh hốc hác hằn ra. Lần đầu tiên trong đời, cô nhìn thấy sự bất an trong mắt anh. Bất an, và cả sự đau đớn nữa.

Cô hiểu cả hai cảm giác ấy. Cô thấy vui vì được ở ngay gần anh và lại thấy sợ sẽ bị cuốn vào rồi lại bị bỏ rơi bởi một làn sóng cảm xúc nữa. Cô yêu anh. Cô căm giận anh. Cô muốn ném anh vào trong cái máy ép và nghiền xương anh tan ra thành bụi.

“Anh đã có được cơ hội bày tỏ bài diễn thuyết trọng đại mà anh vẫn hằng ôn luyện,” anh nói. “Trong đó có lý giải và chi tiết tất cả mọi chuyện. Anh đã giải thích tại sao mọi chuyện đã thành ra như vậy.”

“Thế trong đó anh có nhớ gọi bản thân mình là một con chồn dối trá không?”

“Không. Anh đặt một cái tên là tên con hoang dần dần.”

“Cũng gần như thế.”

“Em ghét anh.” Giọng anh nghe cam chịu.

“Anh ngạc nhiên hay sao?”

“Anh đã hy vọng...” Anh nhún vai. ‘Maggie bảo anh là có những hành động không thể nào tha thứ được.’

“Chị ấy đúng đấy. Anh đã lợi dụng em, Nic ạ. Anh lợi dụng những ước mơ của em. Anh để em nghĩ là anh tin vào em, trong khi suốt thời gian đó anh chỉ đang tạo dựng những thủ đoạn. Anh thậm chí còn không để cho em có cơ hội làm được cái gì với Bốn Chị Em Gái. Anh cứ để em làm, và rồi đến lúc thích hợp, anh sẽ hất tất cả chúng khỏi tay em.”

Cô nhìn anh chăm chăm. “Anh có biết cái tệ nhất là gì không? Suốt thời gian anh lên kế hoạch hủy hoại cuộc đời em, em đã phải lòng anh. Em đã tin tưởng anh với cả tương lai và trái tim mình, và anh thì tìm mọi cách bóp chẹt cả hai thứ ấy.”

Cô quay lưng bước đi, nhưng anh chớp lấy tay cô, giữ cô đứng lại.

“Em nói đúng,” anh nói to, sôi nổi. “Anh đã làm tất cả những chuyện đó. Em bước vào văn

phòng anh, muốn có một khoản vay, và anh thấy nó là một cơ hội vàng. Anh không định lợi dụng em, nhưng khi anh gặp được cơ hội, anh chớp lấy nó thôi. Anh cho em vay tiền để làm đòn bẩy khi đàm phán với ông nội của em, và vì anh không bao giờ nghĩ là em lại có thể làm nên chuyện với Bốn Chị Em Gái. Anh đã nghĩ là rồi em sẽ ngã nhào thôi.”

“Cái gì? Anh không nghĩ là em có thể làm được?” Giờ thì anh ta không chỉ làm tổn thương cô, anh ta còn sỉ nhục cô nữa.

“Quý ạ, không phải thế. Em đã xa việc làm ăn bao năm rồi. Anh đã tính cho em sáu tháng.” Mắt anh nheo lại. “Nhưng anh đã nhầm. Về tất cả. Anh đã quên mất chuyện em đã từng giỏi đến thế nào, chuyện em sẵn sàng làm việc cật lực đến đâu. Anh đã thấy em làm việc đêm này qua đêm khác, và anh nhận ra em có đủ quyết tâm, đủ khả năng để làm được chuyện đó. Em đã làm anh thấy kính nể.”

“Đồ to đầu tự cao tự đại.” Cô nghiêng rằng. “Anh nghĩ em thêm bận tâm đến sự kính nể của anh hay sao?”

“Có, anh thật sự như vậy mà.”

“Em không quan tâm.”

“Em nói dối.”

Cô giăng tay ra. Quý tha ma bắt anh ta đi, cô lại có bận tâm đến thật. Mặc cho mọi chuyện, quan điểm của Nic vẫn cứ thành vấn đề đối với cô.

“Thì làm sao?” Cô nhìn anh trừng trừng. “Anh kính nể tôi, nhưng anh vẫn lừa dối tôi và ngủ với tôi, đồng thời vẫn tìm mọi cách để phá đi mọi thứ, những gì đã khiến gia đình tôi trở nên đặc biệt.”

Cô chờ cho Nic gào lại cái gì đó đáp trả cô, nhưng thay vì vậy, anh quay mặt đi.

“Anh đã tự bảo mình, là anh muốn trở thành kẻ lớn mạnh nhất và cừ nhất, nhưng tất cả không hẳn là như vậy,” anh nói khẽ. “Anh muốn được là một phần của những gì em đã có với họ. Nếu anh không thể làm được vậy, anh sẽ mua lại nó. Có lẽ một phần rất nhỏ trong đó cũng là để trừng phạt em, bởi những gì em đã làm hồi xưa.”

Anh quay lại nhìn cô. “Ngày đó, anh đã trao cho em tất cả những gì mà anh có, và nó vẫn không đủ. Anh đã vẫn không đủ xứng đáng với em.”

Cơn giận của Brenna tan tành. “Chuyện đó chưa bao giờ là vì anh cả. Nó là vì em. Em đã quá sợ hãi không dám làm theo trái tim mình.”

“Giờ thì anh hiểu rồi, nhưng hồi đó...” Anh nhún vai. “Anh chỉ là một đứa trẻ nhóc.”

“Cả hai chúng ta đều vậy.”

Anh đưa tay lên, chạm lưng những ngón tay của mình lên má cô. Sự tiếp xúc ấm áp ấy khiến cô thấy run rẩy.

“Anh không còn là một đứa trẻ nữa, và không có lý do nào để bào chữa được cho những gì anh mới làm,” anh nói. “Anh đã sai. Nếu anh muốn mua nhà máy, anh phải dâng hoàng mà đề xuất nó. Còn chuyện cho em vay - em nói đúng. Anh đã lợi dụng em. Anh đã lợi dụng những ước mơ của em, và đó là chuyện đê hèn nhất mà anh từng làm. Anh không tự hào gì về con người mình cả.”

Anh buông tay xuống. “Anh không trách em vì đã căm ghét anh. Anh tự nhủ với mình như thế vẫn còn tốt hơn là em không thêm để tâm gì đến anh.”

“Sao anh lại để lại mảnh đất cho em?”

“Vì đó là điều nên làm.” Đôi mắt sẫm của anh ánh lên đau đớn. “Vì anh yêu em và anh không biết làm thế nào để nói xin lỗi với em nữa.” Anh ngắt một chiếc lá trên một cây nho gần đấy và đặt nó vào lòng bàn tay cô. “Vì chúng mình có cái này là điểm chung. Có thể, với thời gian, nó sẽ hàn gắn được những gì đã đổ vỡ.”

Brenna nhận ra là Nic cũng chỉ ngơ ngẩn như mọi gã trai khác trên hành tinh này. Vào chính giữa cuộc nói chuyện trọng đại biến đổi nhất đời mà họ có vẻ đang có đây, anh trao cho cô một chiếc lá?

“Anh lại đặt em đứng ở cái đoạn lưng chừng đấy lần nữa à?”

Anh chau mày lại, cố nhớ xem nói gì tiếp đây. “Anh yêu em.”

“Và?”

Vẻ mặt anh trở nên dè dặt. “Và anh xin lỗi, có được không?”

“Xin lỗi? Em đã lâm vào cảnh này cũng vì anh đấy, Nic. Em quảng trái tim mình dưới chân anh, và anh giẫm đạp lên nó. Một câu “Anh xin lỗi” và một cái lá không xí xóa được đâu.”

Anh nuốt vào khó khăn. “Brenna à, khi em nói em yêu anh, đó là khoảnh khắc đẹp nhất và cũng tồi tệ nhất đời anh. Anh muốn được bên em còn nhiều hơn anh muốn được thở nữa, nhưng anh cũng biết những gì anh đã làm sẽ phá tan mọi chuyện giữa chúng mình. Em nói đến chuyện quay ngược lại thời gian và thay đổi câu trả lời với lời cầu hôn của anh. Nếu anh được quay lại, anh sẽ không nghe theo lúc em nói ‘không’ đâu. Hồi đó, anh cũng biết đó là chỉ nỗi sợ hãi của em đang nói. Nhưng anh còn trẻ con và kiêu hãnh và em đã khiến anh thấy bị tổn thương. Nếu được cho một cơ hội để làm lại, anh sẽ nói với em rằng nỗi sợ hãi của em không thể lớn hơn để che phủ được cả hai đứa mình. Anh sẽ đứng trong cái nhà thờ ấy, chỗ em làm lễ với Jeff, và nói cho cả thế giới biết là em yêu anh và anh yêu em.”

Anh ôm lấy cả hai bàn tay cô trong tay mình. “Nếu anh có thể quay ngược thời gian, dù chỉ là về mấy tháng trước thôi, anh sẽ vẫn cho em vay. Nhưng lần này anh làm vậy bởi anh muốn em có được niềm mơ ước của trái tim em. Anh sẽ ở bên em mọi khoảnh khắc mà anh có thể có với em, cho em thấy điều kỳ diệu đó vẫn còn đấy. Anh yêu em. Anh đã yêu em từ giây phút đầu tiên anh nhìn thấy em dò la nếm thử rượu quanh cái thùng rượu chết giẫm ấy.”

Cô đã chờ đợi một cái gì đó kiểu một lời tự thú chân thành. Chứ cô không hề nghĩ anh lại làm cô thấy lung lay và muốn phơi bày tâm hồn mình ra thế này.

“Cả gia đình em ghét anh,” anh nói. “Em ghét anh. Nhưng anh cũng hy vọng là em vẫn yêu anh. Anh muốn giành lại em. Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì để cho em thấy mình thuộc về nhau. Anh muốn cưới em, có con với em, và sống đến già với em. Anh muốn được kể lại chuyện ngày xưa cho đến lúc các cháu của chúng mình nghe đến thuộc lòng. Anh muốn được làm rượu cùng

em, được làm tình với em, được làm em vui, và được làm một bờ vai vững chắc để lúc nào em cũng có thể dựa vào. Chỉ cần cho anh một cơ hội. Xin em.”

Chưa có người đàn ông nào xuống nước đến như vậy với cô cả. Và cả Nic nữa, cũng chẳng có vẻ gì là sẽ làm như vậy nhiều nhiều nữa sau này đâu, nên Brenna cố hết sức để ghi nhớ lại tất cả cái khoảnh khắc này, để sau này cô có thể nhớ đến nó, mỗi khi anh làm cô phát điên. Cô biết là anh sẽ làm thế mà. Cả hai đều bướng bỉnh và sáng tạo và nhiệt thành với những gì mình làm. Những va chạm là không thể tránh khỏi rồi. Nhưng kể cả vậy, cũng không có ai khiến cô muốn được cùng tranh luận, được ôm ấp trong đêm, hay muốn yêu, như anh nữa.

Cô nghiêng người về anh và chạm nhẹ môi lên môi anh.

“Mấy đứa nhóc?” cô hỏi.

Anh toét miệng cười, rồi cái nụ cười toe toét ấy biến thành một tràng cười giòn. Anh ôm cô và bế bổng cô xoay tròn. “Nhiều chừng nào mà em muốn.”

“Nếu em cưới anh, em muốn được có tiếng nói trong chuyện điều hành Wild Sea như thế nào. Ở đây máy móc nhiều quá. Anh cần phải để thu hoạch bằng tay nhiều hơn. Và những thùng ủ rượu mà anh đã lựa chọn thực sự là...”

Anh làm cô im lặng với một nụ hôn. Một nụ hôn sâu đậm, khao khát, nồng nàn, cho quá nhiều những thời gian xa cách, cho những vết thương và những cơ hội đã bị lỡ. Nước mắt ngập mắt cô, và cô biết, cô đang khóc cho cả hai bọn họ.

“Em yêu anh, Nic ạ,” cô thì thầm. “Em vẫn luôn yêu anh.”

Ánh mắt anh gặp mắt cô và anh mỉm cười. “Anh cũng yêu em.”

Cô đặt tay lên vai anh. “Anh biết không, em nghĩ là bố mẹ em vẫn chưa gửi thiệp mời cho đám cưới của Katie và Francesca đâu. Mình vẫn còn có thời gian để biến nó thành một đám cưới ba đây.”

“Em nghĩ đó là một ý tưởng cực kỳ đấy à? Ông nội em sẽ không găm ghè nhìn anh suốt buổi lễ hay sao?”

“Không đâu. Nội còn nói với em là đến lúc cho qua mối thù rồi cơ.” Cô mỉm cười.

“Vậy nếu đó là điều em muốn, thì anh sẽ nói cứ làm vậy đi.”

Cô cười toe. “Mẹ em chắc sẽ được dịp phát cáu lên mất.”

“Vì chuyện lo hậu cần cho bữa tiệc, hay vì em sẽ cưới anh?”

“Ồ, vì cái thảm họa thêm khách mời, thêm đồ ăn, những chuyện kiểu đó ấy. Nhưng không phải lo đâu. Có Katie giúp đỡ, toàn bộ sự kiện sẽ được tổ chức quy củ như trong quân đội cho xem. Ờ, mà nói đến quân đội, chúng mình phải đi gọi cho Joe nữa và báo với anh ấy là chưa cần phải nện cho anh một trận ngay đâu.”

“Nhẹ cả người.”

“Anh thực sự không lo sợ đến thế đâu, phải không?”

“Không hề, ngoại trừ chuyện sợ mất em.”

“Rất tiếc. Anh mắc vào em rồi. Và, nhắc đến chuyện đó, chuẩn bị tinh thần đi nhé. Khi mình về đến nhà, anh sẽ được ôm và được bẹo má đau đến phát khóc đấy. Rồi cứ chờ đến lúc hai bà nhìn thấy Max xem. Nó sẽ được vỗ béo đến phát phì luôn. Và bố em nữa, sẽ muốn nói chuyện với anh về những kế hoạch marketing, và em nghĩ là Nội Lorenzo đang thầm ghen tị với cái thiết bị đóng chai tân tiến của anh nữa, nhưng đừng có mơ nội sẽ thừa nhận chuyện đó. Và em cũng không có chút ý tưởng nào về chuyện các chị và em gái em sẽ nói gì đâu đấy. Em muốn nói là, tất cả bọn họ đều đã từng có thời có những viễn tưởng về anh hàng mấy năm trời. Thế sẽ lúng túng lắm khi bây giờ anh lại thành anh và em rể của họ.”

Họ đi về điền trang Marcelli, Brenna cho anh nghe về họ hàng của cô, và về đủ các cách mà họ sẽ dùng để làm anh phát điên lên và để chào đón anh và để cố đảo lộn cuộc sống của anh.

“Nếu chúng mình kết hôn, anh sẽ là một phần của gia đình,” cô nói. “Nghĩ thử xem, liệu anh có chịu trận được đến năm mươi hay sáu mươi năm nữa không?”

“Anh nóng lòng lắm rồi đây.”

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[1] Pinot Noir: Một giống nho để sản xuất loại vang đỏ cùng tên.

[2] Beach Boys: Một ban nhạc rock từ những năm 1960 của Mỹ.

[3] Chardonnay: giống nho để làm ra loại vang trắng.

[4] Cabernet: giống nho để làm vang Cab, một loại vang đỏ.

[5] Strawberry daiquiri: Một loại cocktail pha từ Rum, chanh, đường, đá, vài giọt rượu và dâu tây.

[6] một lô rượu vang thường gồm 12 chai x 750ml, 6 chai x 1,5l hoặc 24 chai x 375ml, tùy dung tích chai.

[7] Rufus the Dufus: Tên một nhân vật trong loạt phim hoạt họa về chú chim cánh cụt Chilly Willy.

[8] Marvin: tên chú nhóc nghịch ngợm trong bộ Comic cùng tên của Tom Armstrong - 1982.

[9] Nguyên bản câu này trong ‘Romeo và Juliet’ là *“Palms to palms is a holy palmer’s kiss”* – lời Juliet nói với Romeo trong buổi Dạ hội hóa trang, lần gặp gỡ đầu tiên của cả hai người, holy palmer’s kiss như là một nụ hôn của tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, của hòa bình. Romeo và Juliet đã áp hai bàn tay vào nhau, như là một nụ hôn của những ngón tay, và rồi sau đó là a really first kiss.

[10] Dogers: Mọi đội bóng chày nổi tiếng và giàu truyền thống của LAX

[11] Palm Pilot: dòng máy đầu tiên của Palm ra đời năm 1996, khởi đầu cho việc xâm nhập và phát triển thị trường PDA và smartphone của Palm

[12] high-five: hành động xòe bàn tay năm ngón lên cao và vỗ vào nhau để ăn mừng, xuất phát từ giới thể thao Mỹ và bây giờ được ưa chuộng dùng để chúc mừng nhau về một thắng lợi nào đó.

[13] electric eel: Một giống cá phát ra điện, ở Nam Mỹ

[14] CFO: Chief Financial Officer – Giám đốc Tài chính.

[15] poodle skirt: Một loại váy xòe, trào lưu của phụ nữ những năm 1950.

[16] SUV: Sport Utility Vehicle – loại xe thể thao đa tính năng.

[17] *I’m a Little Teapot*: Một bài hát của trẻ con:

I’m a little teapot

Short and stout

Here is my handle

Here is my spout

When I get all steamed up

Hear me shout

"Tip me over

and pour me out!"

[18] Docker: Một nhãn hiệu quần áo của Mỹ.

[19] “Oklahoma!”: Một vở nhạc kịch hit của sân khấu kịch Broadway, mở màn lần đầu ngày 31.3.1943 và đã đạt 2.212 xuất diễn.